Giới thiệu Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm

Thể loại: ngôn tình hiện đại, quân nhân, trọng sinh

Vào ngày kết hôn của cô và anh thì sau khi tiệc kết thúc anh đã nói rằng: "Em chỉ là Lục phu nhân trên danh nghĩa, đừng có bất cứ si tâm vọng tưởng gì! Ông nội được trăm tuổi, chúng ta liền ly hôn."

Khi cô nghe xong chỉ ngước mắt cười, "1000 vạn!"

Liền lập tức anh ném cho cô một chiếc thẻ ngân hàng chuẩn bị xoay người.

"Lục Thiếu, là một năm 1000 vạn, không đủ một năm, vẫn tính là 1 năm tiền phí. Ngoài ra, tìm một luật sư, trước tiên kí giấy thoả thuận ly hôn!"

Lục Dĩ Thừa đột nhiên phát hiện, người phụ nữ này còn muốn ly hôn hơn cả anh!

____

"Lục phu nhân, nếu nhớ không lầm mà nói, tối hôm qua là em vi ước!"

Lục thiếu cố ý kéo chăn ra, đem chứng cứ phạm tội tối hôm qua còn lưu lại lộ ra ngoài.

"Tôi cưỡng bức anh?"

"..... Đúng vậy!"

"Nếu không có nhớ lầm mà nói, Lục thiếu anh từng là quân hàm thiếu tướng đi? Hơn nữa còn chịu qua huấn luyện đặc thù, thậm chí còn tham dự qua một rất nhiều nhiệm vụ đặc biệt."

"Còn rất hiểu biết về tôi sao!"

"Cho nên, anh cho rằng, tôi có thể cưỡng bức anh cái gì?"

Kỳ thật, sau khi trọng sinh, Cố Nhất Nặc chỉ có hai tâm nguyện: Thứ nhất: nợ cô, sẽ phải đền gấp bội. Thứ hai: Không phải của cô thì kiên quyết không cần!

Lục Thiếu: Vậy tôi thuộc loại nào?

Xin lỗi Lục Thiếu, cả hai...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1

Thành phố G, khách sạn xa hoa nhất.

Trong phòng trang hoàng lộng lẫy, ánh sáng chói lóa nhấp nháy dưới đèn chùm bằng pha lê treo trên cao, Cố Nhất Nặc đứng trước gương, trong đôi mắt toàn là nỗi hoảng sợ và hoang mang.

Tất cả điều này giống như một giấc mơ.

Cô giơ bàn tay lên, chạm vào khuôn mặt trẻ trung, không dám tin rằng bản thân đã trở lại ngày tổ chức bữa tiệc sinh nhật 18 tuổi của mình.

Ánh đèn rực rỡ làm cho cô choáng váng một trận, những hình ảnh trước khi qua đời của kiếp trước của cô mạnh mẽ tràn qua trí óc không thể kiểm soát được.

"Chị gái, thanh danh bê bối của chị, ngoại tình, còn một mình chơi nhiều người như thế, chị có mặt mũi gì mà chiếm đoạt vị trí con dâu trưởng? Chị đúng là không biết xấu hổ!"

"Tôi không phải!" Cố Nhất Nặc lắc đầu phủ nhận.

"Bây giờ, chị còn giết cả mẹ chồng của mình, cho dù không bị kết án tử hình, Dĩ Thừa cũng sẽ không để chị sống!"

"Cố Minh Tuyết, tất cả những điều này là cô làm đúng không, hãm hại tôi vô số lần, video là cô quay, Lục phu nhân cũng do cô giết, tất cả những chuyện này đều là do cô làm."

"Ai tin chứ?" Trên gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Cố Minh Tuyết xuất hiện một nụ cười châm biếm, "Chị, chị nhìn xem hiện tại chị như thế này, tôi cũng không nhẫn tâm nói cho chị biết vì sao chị lại mang thai con của Dĩ Thừa."

Con, từ này dường như đã chạm đến dây thần kinh mong manh nhất của cô.

"Cố Minh Tuyết, cô đừng động đến con tôi."

"Chị yên tâm, cặp long phượng song thai này bây giờ sẽ là con của tôi, tôi sẽ trở thành mẹ của bọn nó trên danh nghĩa, cô chết rồi, tôi sẽ trở thành vợ của Dĩ Thừa."

Cố Nhất Nặc nở nụ cười si ngốc, tại sao cô lại rơi vào số phận như hiện tại chứ?

Cô hận Cố MinhTuyết, nhưng cô càng hận chính bản thân mình hơn.

Là chính cô không nhận rõ sự thật! Không nhìn thấu sự độc ác của Cố Minh Tuyết, cũng không nhìn rõ được sự tuyệt tình của Lục Dĩ Thừa.

"Kết hôn xong, Dĩ Thừa đã bao giờ động vào chị chưa? Biết tại sao ngày đó anh ấy và chị phát sinh quan hệ không? Bởi vì tôi không thể sinh con, Dĩ Thừa yêu tôi, muốn cho tôi một đứa con, mà hiện tại chị ở đây cũng là Dĩ Thừa cố ý. Vì thế, chết... cũng là kết cục tốt nhất của chị rồi, chị nên cảm ơn tôi, làm cho chị được giải thoát hoàn toàn."

Cố Nhất Nặc hít một hơi thật sâu. Nhìn xuống vùng biển xanh thăm thẳm này.

Ba ngày trước, cô mới sinh hạ con của Lục Dĩ Thừa, anh ta liền không thể chờ được nữa, muốn cô chết phải không?

"Dĩ Thừa lạnh lùng vô tình, nhưng điều đó chỉ là khi đối với chị thôi, anh ấy đối với tôi nhiệt tình không hết, người anh ấy yêu, là tôi, luôn là tôi."

"Cốc cốc cốc."

Tiếng gõ cửa kéo Cố Nhất Nặc trở về thực tại, cô từ từ nhắm mắt lại, che giấu tất cả đau đớn trong đôi mắt, mở mắt ra lần nữa, trong mắt chỉ còn những tia sắc lạnh.

Nếu cô đã được sống thêm một đời này nữa, nhất định cô sẽ không giống như kiếp trước, nhất định sẽ khiến cho những người hãm hại cô phải trả giá đắt.

Cũng sẽ không mơ ước xa vời người không thuộc về mình.

Cố Minh Tuyết cầm một bộ lễ phục đi vào, ánh mắt điềm đạm ngây thơ nhìn Cố Nhất Nặc: "Chị, xin lỗi, em đã lỡ tay làm bẩn bộ lễ phục của chị rồi, đây là lễ phục của em, có thiết kế giống của chị, chị mặc bộ này của em đi."

Cố Nhất Nặc hít sâu một hơi, miễn cưỡng nở một cụ cười, cô không thể để Cố Minh Tuyết nhìn ra cô có bất kỳ điều gì khác thường.

Cúi đầu nhìn bộ lễ phục ở trong tay Cố Minh Tuyết, lặp lại câu nói của kiếp trước: "Chị mặc của em, vậy em phải làm sao?"

"Hôm nay là tiệc sinh nhật của chị, em tùy tiện mặc gì cũng được, nhưng chị nhất định phải thật đẹp." Cố Minh Tuyết nở nụ cười ngây thơ, "Chị, mau thay đồ đi, khách tham dự đều đến gần đủ rồi."

"Được!" Cố Nhất Nặc nhận bộ lễ phục, đi vào trong phòng thay đồ, một khắc kia khi cửa phòng đóng lại, cô nhanh chóng lật qua lật lại kiểm tra tỉ mỉ, quả nhiên phát hiện bên trong có một cái túi nhỏ, trong đó đựng một thứ bột màu trắng.

Bữa tiệc sinh nhật năm mười tám tuổi, cuộc sống của cô từ trên mây rơi xuống địa ngục, bị người hãm hại hít ma túy, và dưới sự làm chứng của Cố Minh Tuyết, người ta tìm thấy mấy thứ đó trong lễ phục của cô.

Cố MinhTuyết, cô cứ cười đi.

Nhà họ Cố ở G thị là gia đình cũng được coi là số một số hai, hôm nay, người đến tham dự bữa tiệc sinh nhật này đều là những nhân vật lớn có máu mặt.

Cũng chính là tận dụng bữa tiệc sinh nhật lần này, công bố với bên ngoài việc Lục Dĩ Thừa và Cố Nhất Nặc đính hôn.

Nhà họ Lục.

Lục Dĩ Thừa!

Lòng cô vẫn không thể khống chế được mà dấy lên một sự đau đớn.

Cố Nhất Nặc thay xong lễ phục, từ trong phòng đi ra, Cố Minh Tuyết tươi cười tiến lại, thân thiết kéo tay Cố Nhất Nặc: "Chị, chị thật xinh đẹp."

Cố Nhất Nặc cười nhẹ, nhìn thấy sự ghen ghét chợt lóe lên trong đôi mắt của Cố Minh Tuyết.

Cô quay lại nhìn vào trong gương, lễ phục màu trắng vừa vặn làm nổi lên vẻ ngoài nổi bật của cô... ở giữa búi tóc được cài một chiếc vương miện nhỏ đính đầy kim cương.

Hôm nay, nhìn cô hệt như một cô công chúa tôn quý.

"Chị, em vừa mới đi lấy nước hoa quả, chị uống chút nước hoa quả trước đi, chờ lát nữa là chị có thể mở màn hoành tráng rồi."

"Minh Tuyết, chị hơi đói, em có thể ra ngoài lấy cho chị chút đồ ăn được không?", Cố Nhất Nặc nhận ly nước hoa quả, nhẹ nhàng lên tiếng.

Cố Minh Tuyết nhìn qua cốc nước hoa quả trong tay Cố Nhất Nặc, do dự một chút.

"Nếu không chúng ta ra ngoài đi, bây giờ khách tham dự cũng đến đầy đủ rồi." Cố Nhất Nặc nói xong liền muốn đặt ly nước hoa quả xuống đi ra ngoài.

"Chị, để em đi lấy cho chị, chị cứ ở trong này đợi em, hôm nay chị là nhân vật chính, không thể xuất đầu lộ diện sớm như thế được, em đi lấy chút điểm tâm mà chị thích ăn nhất." Cố Minh Tuyết lập tức ngăn lại, bước nhanh ra ngoài.

Cố Nhất Nặc cười lạnh lẽo, chậm rãi bước đến trước bàn, lắc lắc ly nước hoa quả, bờ môi đẹp khẽ cong lên một nụ cười nhẹ. Lấy gói bột trắng mới tìm được từ trong lễ phục ra, đổ hết vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

"Minh Tuyết, rốt cuộc cô đã bỏ thuốc cho chị cô chưa? Theo lý thì cô ta phải có phản ứng rồi chứ!" Lý Nhiên quay người nhìn về phía Cố Minh Tuyết, thấy bộ dạng của cô ta liền giật mình tới suýt thì ngã từ trên ghế xuống!

"Minh Tuyết!"

"MinhTuyết!Minh Tuyết!" Mấy người bên cạnh cũng luống cuống, bộ dạng Cố Minh Tuyết mới giống bị phê thuốc!

"Sao lại như vậy?"

"Lý Nhiên, làm sao bây giờ?"

Cố Minh Tuyết càng lắc càng phê, đột nhiên đứng dậy, lảo đảo đi ra giữa phòng tiệc.

"Minh Tuyết!" Lý Nhiên hô lên một tiếng.

Vài người bên cạnh đã dồn ánh mắt về phía bọn họ, cả phòng đột nhiên yên tĩnh lại!

Cố MinhTuyết đã bị thuốc làm mất lý trí, căn bản không biết là mình đang làm gì, cô ta xoay trái xoay phải giữa phòng, cười như một con ngốc!

Cố Nhất Nặc chậm rãi đứng lên, bộ dạng của Cố Minh Tuyết bây giờ hẳn là hình ảnh của cô ở kiếp trước đúng không?

"Cố Nhất Nặc! Mày xong đời rồi! Mày hoàn toàn xong đời rồi!" Cố Minh Tuyết chỉ vào một người đứng trong đám đông, lớn tiếng cười như điên.

"Cô ta là ai vậy? Ở trại tâm thần nào chạy ra à?"

"Đây chẳng phải là cô hai nhà họ Cố - Cố Minh Tuyết sao!"

"Cô ta làm sao vậy? Phê thuốc à?"

Trình Thi Lệ lập tức chạy qua, bịt miệng Cố MinhTuyết. "Con gái à, con điên rồi sao? Có phải là lén uống rượu rồi hay không?"

Dưới tác động của thuốc, Cố Minh Tuyết đẩy Trình Thi Lệ ra, tiếp tục như kẻ điên làm náo loạn cả sảnh tiệc. Cô ta còn lôi kéo quần áo của mình, cái váy bị kéo tuột ra, lộ ra nội y màu hồng nhạt bên trong! Nửa người trên đã gần như lõa thể!

Dáng vẻ phóng đãng này quả thật làm người ta không dám nhìn thẳng!

Cố Tùng Bác đang bàn chuyện kinh doanh với vài người nhà họ Lục, vừa quay qua liền nhìn thấy một màn như vậy, chỉ thấy trước mắt tối sầm! Ông ta bước nhanh về phía Cố Minh Tuyết vẫn còn đang làm loạn.

Cố Nhất Nặc còn nhanh hơn, cô đi đến chỗ Cố Minh Tuyết, hung hăng cho cô ta một cái tát!

Cố Minh Tuyết bị đánh tới nằm bò ra bàn, cơ thể vẫn còn run rẩy! Môi từ từ trào ra tia máu. Có thể thấy Cố Nhất Nặc đã đánh ác tới nhường nào!

"Ngày thường chị thương em, vì em là em gái chị, nhưng hôm nay là tiệc sinh nhật của chị, dù em có coi thường chị thì cũng phải cân nhắc đến thể diện của ba chứ?" Giọng nói trong trẻo truyền đến, cô công chúa nhỏ vừa dịu dàng đáng yêu bỗng biến thành khí thế bừng bừng!

Trình Thi Lệ đứng dậy từ trên mặt đất, bước nhanh đến ấn con gái của mình xuống.

Cố Nhất Nặc lại dám đánh con gái bà ta! Có điều bây giờ không phải là lúc tính toán cái tát này.

"Phục vụ, giúp tôi đưa nó xuống!"

Vài nhân viên phục vụ bước đến, dìu Cố Minh Tuyết thảm hại dậy.

"Ngại quá, chắc là do con gái tôi uống nhầm rượu nên mới thất lễ như vậy, mong mọi người thứ lỗi!" Trình Thi Lệ không ngừng xin lỗi khách mời tứ phía.

Nhưng đúng lúc này, vài bóng người mặc đồng phục tiến vào từ cửa phòng, ánh mắt đảo khắp phòng.

"Cảnh sát, sao lại có cảnh sát?"

Lý Nhiên đứng ở một bên che mặt ảo não. Người của hắn đứng bên cạnh càng hoảng loạn hơn.

Quản lý khách sạn áy náy xin lỗi Cố Tùng Bác: "Cố tiên sinh, có người gọi điện báo án nói bữa tiệc của ngài có người hít và tàng trữ ma túy, vì vậy xin ngài hãy phối hợp điều tra."

"Sao lại như thế được!" Cố Tùng Bác phẫn nộ chất vấn, "Ông không nhìn xem những người tham dự bữa tiệc hôm nay là hạng người nào!"

Quản lý lộ vẻ khó xử, "Xin lỗi Cố tiên sinh, cảnh sát đã đến đây rồi, mong ngài phối hợp với nhà hàng của chúng tôi."

Chính tại lúc này, Cố Minh Tuyết không ngừng run rẩy, miệng còn lẩm bẩm.

Mấy người Lý Nhiên gắng sức thu nhỏ sự tồn tại của mình.

Đến giờ bọn họ vẫn hoàn toàn không hiểu, rõ ràng là muốn hãm hại Cố Nhất Nặc, sao cuối cùng lại thành Minh Tuyết chứ?

Lần này thảm rồi!

Với dáng vẻ hiện tại của Cố Minh Tuyết, vài cảnh sát có kinh nghiệm chỉ nhìn là xác định được ngay.

Một vị bước tới giơ thẻ cảnh sát của mình lên: "Cố tiên sinh, tôi hoài nghi vị tiểu thư này sử dụng ma túy, chúng tôi muốn đưa cô ta về tiếp nhận điều tra."

Cố Tùng Bác lập tức giải thích: "Đồng chí cảnh sát à, tôi nghĩ đây nhất định là hiểu nhầm, Minh Tuyết là con gái tôi, sao lại hít ma túy được!"

"Có hiểu lầm hay không, cứ điều tra rõ ràng là biết."

Lý Nhiên thấy Cố MinhTuyết sắp bị dẫn đi liền gấp gáp xông lên: "Anh cảnh sát, tôi biết ai giấu ma túy! Minh Tuyết nhất định bị người ta bỏ thuốc! Cô ấy bị người ta hãm hại đó!"

Cố Nhất Nặc nhìn về phía Lý Nhiên cười nhạt, cô còn sợ đồng bọn của Cố Minh Tuyết không chui ra đấy!

"Đúng, đúng, tôi cũng có thể chứng minh!" Lại có người gật đầu hùa theo.

"Cố Nhất Nặc thường hít thuốc, nhất định là cô ta bỏ thuốc Minh Tuyết! Không tin thì cảnh sát cứ lục soát cô ta, không chừng trên người cô ta còn mang theo thuốc đó!" Lý Nhiên chỉ Cố Nhất Nặc, lời lẽ chắc chắn.

Cố Nhất Nặc hít thuốc? Tàng trữ ma túy?

Đây quả là tin nóng hổi, nhất thời cả phòng tiệc như nổ tung!

Mọi ánh mắt đều tập trung vào cô, có khiếp sợ, có kinh ngạc, cũng có ánh mắt đợi xem kịch vui! Chuyện nhà giàu xưa nay chưa bao giờ thiếu chuyện để tám.

Trong góc đại sảnh, Lục Tử Duệ đặt ly rượu trong tay xuống, "Anh, anh! Vợ chưa cưới của anh gặp phiền phức rồi."

Lục Dĩ Thừa nhấp một ngụm rượu vang rồi quay người về phía toán người đang xếp thành hàng, bóng dáng mặc lễ phục trắng trong đám người vẫn nổi bật sáng ngời như cũ.

Anh phát hiện, dù bị người chỉ trích là hít thuốc hay trữ ma túy, cô vẫn không chút hoảng loạn. Nét bình tĩnh thong dong ấy phối với khuôn mặt nhỏ nhắn kia càng làm người ta rung động.

Cố Nhất Nặc chậm rãi tiến lên, người bên cạnh lập tức tránh ra, chỉ thấy cô đi đến trước mặt cảnh sát, giơ túi xách nhỏ trong tay lên, đưa cho một vị cảnh sát: "Tôi phối hợp kiểm tra, nhưng tôi có lời muốn nói, trước tiên, tôi không quen biết mấy người này, không biết là bọn họ nhận lời mời của ai, trà trộn vào đây có mục đích gì?"

Lý Nhiên vừa nghe sắc mặt liền cứng đờ, có hơi hối hận. Hắn không nên đứng ra vào lúc này, nhưng vì bợ đỡ Cố Minh Tuyết nên hắn mới nóng đầu mà làm ra chuyện này!

"Vậy thì mời Cố tiểu thư và mấy vị đây cùng tôi đến đồn cảnh sát phối hợp điều tra cho rõ ràng." Một vị cảnh sát nói với Cố Nhất Nặc và mấy người Lý Nhiên.

"Không! Thứ nhất là tôi không hít ma tuý, thứ hai là tôi không phạm pháp, tôi từ chối đến đồn cảnh sát. Đây là tiệc sinh nhật của tôi, tôi không muốn có bất kỳ hồi ức không vui nào trong ngày lễ trưởng thành này." Cố Nhất Nặc nhìn sang Lý Nhiên, "Ngược lại, mấy vị đây là khách không mời mà đến, tôi còn muốn báo cảnh sát đấy!"

Thanh âm của Cố Nhất Nặc rất nhẹ nhàng, nhưng có sự đanh thép không cho phép thỏa hiệp.

Lý Nhiên có vài phần bối rối, ban đầu dự định là bỏ thuốc Cố Nhất Nặc, đợi cô bị cảnh sát dẫn đi liền nhân lúc hỗn loạn trốn ra thì sẽ không có bất kỳ phiền phức nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Tôi, chúng tôi là bạn của Minh Tuyết!" Một người nhút nhát buột miệng nói ra.

Lý Nhiên hung hăng trừng mắt với hắn một cái.

Cố Nhất Nặc khăng khăng là mình không biết bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể kéo Cố Minh Tuyết ra làm lá chắn.

"Tôi không biết các anh, tại sao các anh lại biết rõ ràng về tôi như thế? Biết tôi cắn thuốc, tàng trữ ma tuý? Tôi thấy là các anh muốn vu cáo tôi? Hiện tại, người cắn thuốc... là ai?" Cố Nhất Nặc chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Cố Minh Tuyết đang run rẩy.

Lý Nhiên á khẩu, không nói nên lời.

Ánh mắt của mấy vị cảnh sát thoáng chút sáng lên, hướng về Cố Nhất Nặc nói: "Cố tiểu thư, hay là phiền cô đi với chúng tôi một chuyến."

Một bóng dáng từ trong góc tối đứng dậy, sải bước chân dài, đi về phía đám đông.

Chỉ thấy hắn vừa đi vừa cài cúc tay áo, nhìn rõ ràng rất nhàn tản nhưng lại khiến người khác có một cảm giác áp bức vô hình.

"Tôi nghĩ, lời của Cố tiểu thư đã rất rõ ràng rồi, chuyện này không liên quan gì tới cô ấy, chẳng lẽ chỉ dựa vào một người nào đó thuận miệng nói thì cô ấy phải theo các anh về sở cảnh sát ư?"

Lục Dĩ Thừa! Cả người Cố Nhất Nặc trong nháy mắt cứng đờ lại.

Sao hắn lại ở chỗ này được? Sao hắn có thể xuất hiện ở tiệc sinh nhật của cô?

Cô vẫn chưa có sự chuẩn bị nào để đối mặt với Lục Dĩ Thừa trong kiếp sống mới này. Mặc dù cô tự nhủ với bản thân, phải kiên cường, nhưng tại thời khắc này, nghe thấy tiếng của hắn, cô vẫn còn cảm giác bản thân sắp không thể thở được!

Lúc ở kiếp trước, hắn cũng có mặt sao? Như vậy, hắn tận mắt nhìn thấy bộ dạng cô thất lễ sau khi bị bỏ thuốc?

Sau đó, người của Lục gia ra mặt, áp chuyện này xuống, cô mới có thể ra khỏi sở cảnh sát.

Hắn có ở đây, chỉ là cô không biết hắn có mặt.

Lục thiếu! Người bên cạnh liếc mắt một cái liền nhận ra.

Không ngờ được, Lục thiếu lại ở đây đấy! Lúc nãy sao không thấy chứ, anh ta rốt cuộc là ngồi ở chỗ nào vậy?

Mấy vị cảnh sát cũng có chút khó xử, bọn họ cũng không phải không biết tầm ảnh hưởng của Cố gia ở G thị này, giờ đây lại còn có đại thiếu gia nhà họ Lục, chuyện này vốn dĩ khó giải quyết, giờ càng thêm gay go rồi.

"Hôm nay, là tiệc sinh nhật của Cố tiểu thư, đợi lát nữa còn công bố một chuyện rất hệ trọng, mong các vị mau chóng xử lý chuyện này! Tôi tin các anh có khả năng xử lý tốt phải không?" Lục Dĩ Thừa lại nói.

Đây là một vấn đề đơn giản, từ miệng Lục Dĩ Thừa nói ra, đủ kinh hãi rồi! Lục gia quyền thế ngất trời, chuyện này mọi người đều biết!

Vị đại thiếu này tuổi còn nhỏ mà đã là thiếu tướng. Lục lão gia thì càng miễn bàn.

"Nếu không thì như thế này đi, để một nữ cảnh sát của chúng tôi lục soát người Cố tiểu thư, nếu không phát hiện được có hàng cấm, Cố tiểu thư không có liên quan gì tới chuyện này. Những người khác có liên quan, chúng tôi phải dẫn toàn bộ đi."

"Được!" Lục Dĩ Thừa gật đầu.

Cố Nhất Nặc hít một hơi thật sâu, mặc dù đây cũng là kết cuộc mà cô muốn, nhưng do Lục Dĩ Thừa gật đầu đồng ý, tâm trạng cô vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Hắn, hoàn toàn như trước đây, cố chấp, bá đạo! Không cho cô chút đường sống nào, chuyện của cô, hắn dựa vào đâu mà nhúng tay vào!

Rõ ràng, hiện giờ cô không có sự lựa chọn nào khác.

Chưa đầy mười phút, một nữ cảnh sát đã tới sảnh tiệc, Cố Nhất Nặc và cô ta đi đến phòng nghỉ. Trong nháy mắt, trước khi cửa bị khép lại, một bàn tay đưa ra ngăn trở, một thân ảnh cao lớn tiến vào.

"Cạch" cửa đóng lại, bả vai Cố Nhất Nặc hơi run lên.

Lục Dĩ Thừa, hắn đến đây làm gì?

Cố Nhất Nặc giữ chặt y phục trước ngực, lễ phục đã bị cởi ra từ phía sau, chỉ cần cô buông lỏng một chút là sẽ rơi xuống, và cô sẽ lộ ra ở trước mặt Lục Dĩ Thừa.

"Cởi!" Lục Dĩ Thừa mạnh mẽ nói ra một từ ngắn gọn.

Hắn chính là đến để chứng minh cô trong sạch, bởi vì cô là vị hôn thê của Lục Dĩ Thừa hắn.

"Anh vào đây làm gì? Mời anh ra ngoài cho!" Cố Nhất Nặc chỉ vào cửa nói với Lục Dĩ Thừa.

Nữ cảnh sát bên cạnh cũng rất xấu hổ.

Nhưng Lục Dĩ Thừa vẫn cứ cố tình ngồi xuống sofa bên cạnh, rút ra một điếu thuốc, châm lửa.

Bả vai Cố Nhất Nặc càng run hơn, "Lục tiên sinh, mời anh ra ngoài cho! Không nên cản trở cảnh sát thi hành công vụ."

"Cố tiểu thư, hiện giờ, người đang kéo dài thời gian là em." Lục Dĩ Thừa phản bác.

Nữ cảnh sát:.....

"Lục tiên sinh còn chưa vô sỉ tới mức muốn ngồi nhìn một nữ sinh cởi y phục đấy chứ?" Cố Nhất Nặc cố trấn tĩnh bản thân lại, cô nhất định sẽ không giống như kiếp trước, bị hắn nắm trong lòng bàn tay!

Lục Dĩ Thừa dập điếu thuốc, đứng dậy đi về phía Cố Nhất Nặc, kéo tay cô, lễ phục trong nháy mắt rơi xuống, cơ thể Cố Nhất Nặc càng run mạnh hơn!

Hắn dùng hành động để cho cô biết, trước mặt hắn, cô không có chút năng lực phản kháng nào.

Lục Dĩ Thừa chỉ còn 6 tiếng nữa là phải quay về quân khu, hắn đã lãng phí gần 2 tiếng đồng hồ ở cái bữa tiệc nhàm chán này.

Còn phải tuyên bố chuyện đính hôn của bọn họ nữa, rồi đến nhà cũ thăm ông nội, thời gian của hắn khá cấp bách.

Cố Nhất Nặc cúi đầu, nước mắt chực trào ra, gắng hết sức chịu đựng những ưu tư vượt tầm kiểm soát của bản thân!

Lục Dĩ Thừa cởi âu phục ra, khoác lên vai Cố Nhất Nặc, nhặt lễ phục dưới đất lên, đưa đến tay nữ cảnh sát kế bên, "Trên người cô ấy không còn nơi nào để giấu nữa."

"Đúng vậy, Lục tiên sinh, tôi đã kiểm tra qua rồi, trên người Cố tiểu thư không có giấu hàng cấm nào cả."

"Vậy thì ra ngoài đi." Tầm mắt của Lục Dĩ Thừa dừng trên người Cố Nhất Nặc.

"Bốp!" Tiếng cái tát trong căn phòng nhỏ càng trở nên vang dội.

Lục Dĩ Thừa đứng đó, Cố Nhất Nặc hoàn toàn chìm trong cái bóng cao lớn của hắn, nhưng mà cô không yếu thế chút nào.

Hai người nhìn nhau vài giây, Cố Nhất Nặc xoay người, cầm lễ phục mặc lên trước mặt hắn, hoàn toàn lơ đi sự tồn tại của hắn.

Từ giờ trở đi cô sẽ không chịu ảnh hưởng của hắn nữa.

Lúc Cố Nhất Nặc muốn mở cửa bước ra ngoài, Lục Dĩ Thừa đứng chắn ngay trước mặt cô, ấn vai cô vào vách tường.

Cô nhóc này rất thích tát người khác sao?

"Anh buông tôi ra." Cố Nhất Nặc ra sức giãy dụa.

"Em phải làm vợ của Lục Dĩ Thừa tôi, tôi đương nhiên có quyền đích thân chứng minh sự trong sạch của em!"

"Tôi không muốn làm vợ anh!" Cố Nhất Nặc kiên quyết phủ nhận.

Ánh đèn lấp lánh trong đáy mắt cô, càng soi sáng thêm sự kiên định này.

Từ nhỏ Lục Dĩ Thừa đã biết, vợ tương lai của hắn họ Cố!

Khi hắn 12 tuổi, nhìn thấy cô vừa chào đời, trùng hợp là bọn họ sinh cùng ngày cùng tháng, chỉ là cách nhau 12 năm thôi.

Cô hắn là từ nhỏ cũng đã biết, ai là chồng tương lai của mình!

Dĩ Thừa, Nhất Nặc!

Đây là chuyện mà Lục lão gia xưa kia đã hứa hẹn với nhà họ Cố.

Lục Dĩ Thừa, Cố Nhất Nặc, tên của bọn họn sớm muộn gì cũng phải bó buộc nhau trên giấy chứng nhận kết hôn.

"Anh buông tôi ta! Anh không buông, tôi sẽ gọi người!" Cố Nhất Nặc giãy dụa lần nữa.

Hơi thở của hắn sao mà cách cô gần đến vậy, tim cô hoảng loạn, cô nhớ lại, vào cái đêm mưa gió đó, hắn không màng đến sự chống cự của cô, cưỡng bức chiếm đoạt lấy cô.

Không chút thương hại, không chút yêu thương...

Xé nát trái tim cô!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Anh nói thầm vào tai cô: "Lục Thái Thái, em có nghĩa vụ sinh cho tôi một đứa con!"

Là tôi, không phải chúng ta! Chỉ thuộc về anh, đứa bé và cô sẽ chẳng có quan hệ gì!

"Chị có biết vì sao Dĩ Thừa đồng ý có con với chị không? Vì tôi không thể sinh con, anh ấy phải cho tôi một đứa con..." Đó là lời Cố Minh Tuyết đã nói trước khi cô chết.

Cô gái trong lồng ngực càng lúc càng giãy dụa mãnh liệt, tâm tình Lục Dĩ Thừa càng ngày càng trầm xuống.

Cô dường còn bài xích cuộc hôn nhân sắp đặt này hơn cả anh. Còn bài xích hơn cả anh nữa ư? Hình như tâm tình lại càng không tốt rồi!

"Hôm nay em đã tròn 18 tuổi đúng không?" Giọng anh đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu cô.

Cố Nhất Nặc giật mình, nâng đôi mắt ngấn nước lên nhìn anh

"Nếu bây giờ tôi thực hiện nghĩa vụ của mình trước, sẽ không cấu thành tội danh cưỡng bức phụ nữ đúng không?"

Anh từng chán ghét cô biết bao nhiêu, anh nói với cô rằng anh sẽ không chạm vào cô. Ngay cả trước khi cô mang thai, thụ tinh trong ống nghiệm mấy lần cũng không thành công, anh mới miễn cưỡng có một lần đó với cô.

Lúc này đây Cố Nhất Nặc có thể cảm giác được rất rõ ràng...

Hơi thở của cô ngày càng gấp, cô không chỉ căng thẳng mà còn sợ hãi, cô sợ anh thực sự sẽ làm chuyện đó với cô!

Kiếp trước, giữa cô và anh chỉ có một lần đó, là ác mộng của cô!

Cô không động đậy, ngay cả thở cũng giảm thấp mấy phần.

Sự yên lặng của cô cũng không thể làm Lục Dĩ Thừa dễ chịu hơn chút nào, anh không thể không thừa nhận, cô là mẫu con gái mà anh yêu thích, rất sạch sẽ, rất thuần khiết.

Cô mới 18 tuổi, nhưng thân hình đã lả lướt, hấp dẫn, chắc chắn có thể khiến đàn ông điên cuồng.

Da cô đặc biệt mịn màng, rất trắng, chỉ cần chịu một chút giày vò liền lưu lại dấu vết đỏ rực ngay.

Như là... như là anh đã làm gì cô vậy, như là một loại cám dỗ...

Bao lâu rồi anh không nảy sinh loại cảm giác này đối với phụ nữ, có lẽ, trong ký ức của anh, chưa từng có.

Cố Nhất Nặc không biết, tình huống này còn kéo dài bao lâu, có lẽ anh không muốn phải khống chế ý nghĩ của bản thân mình nữa.

"Dĩ Thừa, Tiểu Nặc!" Bên ngoài, tiếng của Đỗ Minh Lan truyền tới.

Lục Dĩ Thừa lùi về phía sau một chút, nắm lấy tay Cố Nhất Nặc, mở cửa bước ra ngoài.

Cố Nhất Nặc hầu như bị anh lôi đi, chạy chậm theo ở phía sau.

Khách vẫn chưa đi khỏi, chỉ có Cố Minh Tuyết cùng mấy người Lý Nhiên bị dẫn đi, Trình Thi Lệ nhìn thấy Cố Nhất Nặc thì hận đến ngứa răng. Trường hợp này, bà ta cũng không dám liều lĩnh rời đi.

Cố Nhất Nặc bị Lục Dĩ Thừa kéo đến giữa sảnh tiệc, cô không biết rốt cuộc anh muốn làm gì.

Kiếp trước, mãi sau này cô mới biết, ngày đó, trong tiệc sinh nhật của cô, người của Lục gia định đích thân tuyên bố thông tin đính hôn của họ.

Vì cô bị Cố Minh Tuyết đánh thuốc, làm vỡ kế hoạch ban đầu, mãi cho đến sau, cô hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của chuyện này, người của Lục gia mới đưa ra vấn đề đính hôn.

Nghi thức đính hôn không thể nào đơn giản hơn được nữa, ngay cả Lục tiên sinh Lục phu nhân cũng không ra mặt, mà do một tay Tôn tẩu ở chỗ Lục lão gia lo liệu.

Kiếp này, cô không bị hãm hại, không biết mọi chuyện sau này sẽ phát triển thành thế nào, giống như Lục Dĩ Thừa đột nhiên xuất hiện...

"Hôm nay, không chỉ là tiệc sinh nhật của Cố Nhất Nặc mà còn là ngày Lục Dĩ Thừa tôi đính hôn với Cố Nhất Nặc!"

Lục Dĩ Thừa đứng giữa sảnh tiệc, khí thế bừng bừng, Cố Nhất Nặc bên cạnh anh hoảng sợ như một con thỏ nhỏ, trong đáy mắt vẫn có vài phần kháng cự.

Nghe thấy 2 chữ đính hôn, trong lòng Cố Nhất Nặc cực kỳ đau đớn.

Lục Dĩ Thừa và cả hôn ước này, với cô mà nói chỉ như một lời nguyền không cách nào trốn chạy được!

Cố Tùng Bác thở phào nhẹ nhõm một hơi, hướng về phía khách khứa mỉm cười gật đầu ra hiệu. Sự bực bội vẫn treo trong lòng rốt cuộc cũng bị nuốt xuống. Nhất Nặc có thể gả vào Lục gia, tương lai đối với lợi ích của Cố gia là vô số kể.

Cố gia có thể có hôm nay, hoàn toàn là do Lục lão gia chiếu cố.

Khách khứa tiến lên chúc mừng, trong sảnh tiệc là một bầu không khí vui vẻ.

"Lục tiên sinh, Lục phu nhân, chúc mừng, chúc mừng!"

Sắc mặt Đỗ Minh Lan có hơi cứng đờ, cố gắng giữ nụ cười mỉm, ân cần hàn huyên với những người lên tiếng chúc mừng, thỉnh thoảng lại nhìn Lục Dĩ Thừa và Cố Nhất Nặc.

Bà ta còn cho rằng đứa con trai không chịu bất kỳ người nào khống chế này của mình sẽ không chấp nhận chuyện Lục lão gia an bài nó đính hôn với Cố Nhất Nặc.

Nhà họ Cố, từ sâu trong xương cốt bà ta, là khinh thường!

Cố Nhất Nặc thấy cảnh tượng trước mắt như một người ngoài cuộc, bỏ mặc đời mình, chẳng lẽ cô lại một lần nữa không thể thoát khỏi Lục Dĩ Thừa sao?

"Thật ra, Lục lão gia muốn anh cưới con gái nhà họ Cố, không quan tâm là tôi hay Cố Minh Tuyết, phải không?" Giọng Cố Nhất Nặc rất nhẹ, cô không nhìn Lục Dĩ Thừa, nhưng cô tin rằng, anh có thể nghe thấy.

Người anh thích là Cố Minh Tuyết, cô nói ra như vậy, anh nhất định sẽ tha cho cô?

Lục Dĩ Thừa híp mắt lại, nhìn thấy lông mi cô run rẩy, từ góc độ này nhìn xuống, anh không có cách nào nhìn rõ được thần sắc của cô như thế nào, nhưng sự kháng cự và lạnh nhạt trong mắt lại thấy rõ mồn một.

"Em cho rằng, bất kỳ cô gái nào cũng có thể tuỳ tiện trở thành vợ của Lục Dĩ Thừa tôi sao?" Lục Dĩ Thừa nói xong, không cho Cố Nhất Nặc cơ hội nói chuyện, kéo cô đi về phía anh ngồi ban nãy.

Lục Tử Duệ thấy anh đi tới, lập tức đứng lên đưa áo vest cho anh.

Lục Dĩ Thừa khoác lên cánh tay, vẫn như cũ không buông Cố Nhất Nặc, kéo cô đi thẳng về hướng thang máy.

Lục Tử Duệ nhìn theo bóng dáng 2 người, lớn tiếng gọi: "Này, không phải là đến dự tiệc sinh nhật, là đến tuyên bố đính hôn à!" Ông nội cũng quá bất công đi, sao lại không tìm cho cậu ta một cô dâu nuôi từ bé chứ!

Cố Nhất Nặc không biết anh muốn dẫn cô tới nơi nào nữa, dùng hết toàn bộ sức lực giãy thoát khỏi tay anh.

Lục Dĩ Thừa dừng chân lại, nhìn Cố Nhất Nặc cách phía sau anh 2 bước, "Theo tôi đi gặp ông nội, thời gian của tôi còn chưa tới 3 tiếng nữa."

"Không!" Cố Nhất Nặc lắc đầu, kiếp trước, cô chưa bao giờ từ chối, anh nói với cô một câu cũng có thể khiến cô vui vẻ mấy ngày! Dùng hết tất cả tâm ý chỉ vì lấy lòng anh, đến cuối cùng, cô đổi lấy được cái gì?

Kiếp này, cô tuyệt đối sẽ không lại giống như kiếp trước!

"Tôi mệt rồi, muốn về nhà!" Cô tuỳ tiện tìm một cái cớ.

Lục Dĩ Thừa có thể không ngờ tới sẽ bị từ chối như thế, đột nhiên cười lạnh một cái.

Không phải là Cố gia đã ảo tưởng về cuộc hôn sự này 18 năm rồi ư! Cố Tùng Bác ở G thị tự cho là thông gia của nhà họ Lục nhiều năm như vậy, cô không phải là không rõ chứ?

Hôn sự này có Lục lão gia chiếu cố, trên lập trường của ông và Cố Tùng Bác, càng giống như là 1 giao dịch!

Anh đối với cô đã đủ nhẫn nại rồi, đây là cái gì? Muốn mà còn giả bộ chống cự à?

Cửa thang máy mở ra một lúc rồi chậm rãi đóng lại, hai người cứ giằng co như vậy, Cố Nhất Nặc trước giờ đều biết tính khí Lục Dĩ Thừa không tốt lành gì.

Anh bây giờ vẫn còn ở trong quân ngũ.

Cô liền quyết định không cùng anh dây dưa nữa, cũng không chỉ có 1 cái thang máy này, xoay người đi về hướng ngược lại.

Một giây sau, cô cảm thấy bả vai đau đớn, bị anh kéo vào trong thang máy vừa mới mở ra! Cô giật mình kêu lên 1 tiếng, lập tức bị anh hôn lên môi, khi cô còn đang cảm thấy không thể thở nổi thì anh đã mạnh mẽ xâm nhập vào!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lục Dĩ Thừa đợi cô thuận theo, chẳng qua là cô đang làm trò dục cự còn nghênh, chỉ là một cuộc mua bán mà thôi, nếu cô trực tiếp hơn một chút, có lẽ, anh sẽ suy nghĩ lại, từ đùa mà thành thật!

Hai tay Cố Nhất Nặc che ở trước ngực, ngăn cản anh xâm nhập, sức lực cách xa làm cho cô cảm thấy, sự phản kháng của cô yếu ớt biết bao.

Đây không phải là Lục Dĩ Thừa mà cô biết, anh ta tuyệt đối không đói khát đến mức này!

Bàn tay kia với vào trong váy của cô, kéo tầng ngăn cách cuối cùng xuống! Cố Nhất Nặc khép hai chân lại thật chặt!

"Lục Dĩ Thừa! Buông... Buông tôi ra!"

"Buông ra? Em muốn tôi buông ra sao? Hay là ở ngay tại đây, ngay lúc này, em muốn trở thành Lục Thái Thái của tôi? Hm?" Giọng nói giàu từ tính, đặc biệt là tiếng hm mang theo âm mũi nồng đậm, càng thêm phần lạnh lùng quyến rũ.

Cố Nhất Nặc thừa dịp anh không đề phòng, nhấc chân đá anh! Lục Dĩ Thừa không phòng bị, ăn ngay một đạp!

Anh cũng không đau đớn như trong tưởng tượng của Cố Nhất Nặc, thậm chí vẻ mặt cũng không có gì thay đổi, lui về phía sau một bước, ung dung chỉnh lại quần áo hơi xộc xệch của anh.

Giống như tất cả chuyện lúc nãy chưa từng xảy ra, giống như người đàn ông cầm thú lúc nãy không phải là anh.

Thân mình Cố Nhất Nặc run rẩy không kiểm soát được, nếu cô không dựa vào thang máy, chỉ sợ sẽ xụi lơ trên mặt đất.

"Cho dù hôn sự này là ý của ông nội anh nhưng chúng ta vẫn có quyền lựa chọn, không phải sao? Ít nhất anh cũng có nhiều lựa chọn hơn tôi." Cô run rẩy nói.

"Có lẽ trước khi đính hôn còn có quyền lựa chọn, nhưng hiện tại thì không còn nữa."

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong veo mang theo rất nhiều phẫn nộ, còn có mấy phần hận ý.

Lục Dĩ Thừa liếc mắt, ánh mắt thoáng lạnh, đau đớn lúc này làm cho anh ý thức được cô thực sự không muốn.

Anh chưa bao giờ ép buộc phụ nữ, nhìn bộ dáng của cô, anh lại có mấy phần kích động!

Đến bây giờ, chưa có người phụ nữ nào có thể làm cho anh không thể khống chế được như vậy. Nếu vừa rồi cô không cự tuyệt mà còn tiếp nhận, không biết anh còn có thể khống chế được không hay vẫn sẽ tiếp tục làm tiếp?

Tuy rằng anh không làm gì, nhưng nhìn cô bây giờ càng giống như anh đã làm chuyện không bằng cầm thú. Ánh mắt nhìn dọc theo thân thể của cô, dừng ở đôi chân thon thả bên dưới bộ lễ phục nhỏ.

"A!" Cố Nhất Nặc kinh sợ kêu lên một tiếng, nhanh chóng kéo quần lót vừa bị anh kéo xuống lên.

Lục Dĩ Thừa giơ tay, tháo caravat ra.

Cửa thang máy mở ra, Lục Dĩ Thừa không đi ra, mà xoay người nhìn Cố Nhất Nặc, anh nhấc tay lên, Cố Nhất Nặc lập tức căng thẳng, đôi tay gắt gao che trước ngực.

Lục Dĩ Thừa khoác âu phục lên vai cô, ôm vai cô, đi ra khỏi thang máy.

"Ở đây đợi tôi, tôi đi lấy xe đến."

Cố Nhất Nặc đứng ở đó, nhìn bóng lưng của anh, trên bộ quần áo này có hương vị của anh, độ ấm hòa lẫn mùi hương nhàn nhạt của thuốc lá, vai bị tay anh chạm vào, cảm thấy không thoải mái.

Tất cả những thứ này lại không chân thật như vậy, làm cho cô cảm thấy thật bất lực.

Vừa rồi, suýt chút nữa anh đã cưỡng bức cô trong thang máy!

Cô cười khổ một tiếng, nước mắt khống chế không được mãnh liệt trào ra. Âm thanh động cơ khởi động vang lên, xe vòng một cái đến chỗ cô đứng, cô lập tức giơ tay lên lau nước mắt.

"Lên xe."

Hai chữ đơn giản, giống như là mệnh lệnh.

Cố Nhất Nặc mở cửa sau ra, ngồi ở ghế sau.

Lục Dĩ Thừa đánh tay lái, nhanh chóng chạy đi.

Ánh sáng từ những ngọn đèn đường giống như những ngôi sao chổi lướt qua, chiếu sáng khuôn mặt không cảm xúc của Cố Nhất Nặc.

Cả đoạn đường, không ai nói với ai câu nào, Lục Dĩ Thừa nhìn như đang chuyên chú lái xe, trong kính chiếu hậu thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ánh mắt của anh đang quan sát Cố Nhất Nặc ngồi đằng sau.

Âu phục to lớn khoác lên thân thể của cô, làm cô trông nhỏ bé hơn, môi hơi sưng lên, rất kiều diễm, không có son môi, lúc anh hôn cô cũng không ngửi được mùi phấn son nào cả.

Anh hạ cửa kính xuống, một cơn gió lạnh thổi vào, làm cho anh thoải mái hơn, cũng mới phát hiện, đến bây giờ anh vẫn chưa bình phục.

Xe đột nhiên ngừng lại, Cố Nhất Nặc lấy lại tinh thần, nhìn đường phố phồn hoa.

Nhà cũ của Lục gia ở ngoại thành, lái xe cũng mất ít nhất là hơn bốn mươi phút, chẳng lẽ, anh đột nhiên thay đổi chủ ý, không đưa cô đến đó sao?

"Đợi tôi." Vẫn là hai chữ ngắn gọn, vẫn là giọng nói không cho phép cự tuyệt này.

Ở góc độ này của Cố Nhất Nặc, chỉ có thể nhìn thấy anh xuống xe, không thấy được anh đi về hướng nào.

Cô thử mở cửa xe, phát hiện cửa xe đã bị khóa hết. Nếu có thể mở cửa xe, cô sẽ để mặc tất cả mà trốn xuống xe!

Mười lăm phút sau, Lục Dĩ Thừa đã trở lại, trong tay cầm theo vài cái túi giấy, còn có một tách cà phê nóng.

"Không biết em thích uống gì, tôi đành lấy một tách cà phê."

Cố Nhất Nặc nhìn tách cà phê kia, không vươn tay nhận lấy, không ngờ Lục Dĩ Thừa lại mua cà phê cho cô!

"Không thích uống cà phê?"

"Không thích!" Cố Nhất Nặc lập tức lắc đầu.

"Thích uống thứ gì?" Lục Dĩ Thừa bỏ cà phê qua một bên, vừa khởi động xe, vừa nhẹ giọng hỏi.

"Nước khoáng." Cố Nhất Nặc thuận miệng đáp.

"Thay bộ quần áo này đi."

Lúc này Cố Nhất Nặc mới phát hiện trong hai cái túi giấy đều là quần áo. Cô chỉ cảm thấy, máu trong người đều ngưng tụ lại!

Cô ở trong này, thay quần áo trước mặt anh? Tại sao cô phải nghe theo lời anh nói chứ?

"Không cần!" Cô trực tiếp cự tuyệt.

"Nếu em muốn mặc cái váy bị tôi xé rách đó xuất hiện ở Lục gia, tôi sẽ không bận tâm." Lục Dĩ Thừa chuyển hướng, ra ngoại thành xe cộ cũng ít hẳn đi, tốc độ đi xe cũng tăng lên.

Sau đó, anh không nhìn cô nữa, cũng không thèm nói chuyện.

Cố Nhất Nặc cẩn thận bỏ âu phục trên người ra, kiểm tra bộ lễ phục, quả nhiên phát hiện trước ngực có vài chỗ bị xé rách!

Cô cố gắng tránh ở sau xe, trong phạm vi ánh mắt Lục Dĩ Thừa không nhìn đến được, cởi lễ phục.

Lục Dĩ Thừa nhìn bộ lễ phục trên ghế sau, ánh mắt lóe sáng lên vài cái, dường như đang mỉm cười.

Cố Nhất Nặc thay xong quần áo, chỉnh sửa đầu tóc hơi rối lại một chút, anh mua một bộ đồ phong cách Chanel màu hồng, váy lá sen, cộng thêm một cái áo khoác nhỏ, mặc ở trên người cô, đặc biệt ngọt ngào.

Xe chạy nhanh trên đường rộng, hai người không nói chuyện, xe đi vào trang viên biệt thự trên đỉnh núi.

Cảnh tượng quen thuộc trước mắt làm cho Cố Nhất Nặc hơi căng thẳng.

Kiếp trước, sau khi cô có thai thì đến nơi này ở, đến trước khi sinh mới rời đi.

Lục lão gia là người duy nhất cô có thể dựa vào ở Lục gia, lúc cô vừa gả vào Lục gia, ông rất tốt với cô, nhưng sau này đại khái ông cũng thất vọng với cô.

Nhưng, sau khi cô có thai, vì để tránh cho cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ông nội đón cô đến đây, tự mình sai người chăm sóc. Tuy rằng, bọn họ không thân thiết như lúc đầu, giống như ông cháu ruột, cô vẫn rất cảm tạ ông nội đã chăm sóc cô.

Xe ngừng lại, Tôn tẩu cùng Tiểu Lưu tiến đến, cung kính nghênh đón Lục Dĩ Thừa trở về.

"Thiếu gia đã trở lại, Cố tiểu thư đâu ạ? Lão gia đã nhắc đến từ lâu, rốt cục thiếu gia đã trở lại." Tôn tẩu hòa ái hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lục Dĩ Thừa xuống xe trước, Cố Nhất Nặc chuẩn bị mở cửa xe thì cửa đã được người bật mở. Một cánh tay đã chìa ra trước mặt cô.

Cố Nhất Nặc không cách nào từ chối được, chầm chậm đưa tay ra nắm lấy tay anh.

Cứ thế cho đến sau khi cô xuống xe, Lục Dĩ Thừa mới buông tay cô ra, trước giờ cô không hề biết anh lại phong độ như thế.

Có lẽ, chỉ là cô chưa từng thấy mà thôi, anh luôn cư xử phong độ như vậy đối với Cố Minh Tuyết.

Trong đại sảnh của Lục gia, đèn đuốc sáng choang. Bình thường Lục lão gia ở đây một mình, chỉ ngày Tết ngày lễ cả gia đình mới tụ họp cùng nhau.

Lục lão gia đứng ngoài cửa nghênh đón, nhìn thấy bóng dáng Lục Dĩ Thừa cùng với Cố Nhất Nặc, vẻ mặt mãn nguyện, trong lòng càng xúc động. Đứa cháu đích tôn này đã ba năm chưa về rồi, lần này nếu không phải lễ trưởng thành của nha đầu nhà họ Cố, phải định hôn sự, đoán chừng còn chưa có lý do để Dĩ Thừa trở về.

"Quả nhiên là ta không sai khi ghép đôi cái cặp uyên ương này phải không? Mọi người xem hai đứa nhìn rất xứng đôi".

"Lão gia đúng là nguyệt lão, đại thiếu gia cùng với Cố tiểu thư quả thật là một cặp trời sinh!" Mọi người xung quanh lập tức tán dương.

Lục lão gia cười sảng khoái.

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lục lão gia, trong đầu không khỏi hiện ra cảnh tượng lần cuối cùng cô gặp Lục lão gia.

Lúc đó đầu ông đã bạc trắng, trông già nua lại tiều tụy. Nhìn Lục lão gia bây giờ phong thái không kém thời trai tráng, thân thể vẫn còn rất khoẻ mạnh.

"Ông nội"

"Lục gia gia"

Cố Nhất Nặc và Lục Dĩ Thừa hầu như đồng thanh thốt lên. Lục lão gia nhìn hai người, ý cười càng đậm.

"Nào, nào, mau vào đây đi." Lục lão gia đón hai người vào trong nhà.

Cố Nhất Nặc cùng Lục Dĩ Thừa vào trong, Lục lão gia lại nói: "Tiểu Nặc, qua đây, ngồi xuống cạnh ông".

Điều này hợp với ý của Cố Nhất Nặc, cô lập tức đi đến trước mặt Lục lão gia ngồi xuống. Lục Dĩ Thừa ngồi phía bên kia Lục lão gia.

"Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Nặc, cũng là ngày đính hôn của hai đứa, ông không tham gia được, đừng giận ông nội". Lục lão gia nhìn Cố Nhất Nặc nói.

"Mấy ngày nay vết thương cũ của ông nội tái phát, cử động có chút không tiện". Lục Dĩ Thừa bổ sung thêm.

"Lục gia gia, sức khỏe của ông không có vấn đề gì chứ ạ?" Cố Nhất Nặc khẽ hỏi thăm.

"Không sao, không sao, bệnh cũ ấy mà. Nhất Nặc này, sau này chúng ta là người một nhà, giống như Dĩ Thừa, gọi ta là ông nội đi."

Lục lão gia, vẫn hiền từ như trong kí ức của cô, so ra trong kí ức lại thân thiết hơn mấy phần, cô đối với Lục lão gia, phần lớn là sự kính yêu.

Kiếp trước, cô bị hãm hại hít ma tuý, sau khi mọi chuyện lắng xuống, chỉ có Lục lão gia tin tưởng cô là trong sạch, tin tưởng một cách vô điều kiện.

Lục lão gia vẫn đang đợi Cổ Nhất Nặc gọi mình một tiếng ông nội, luôn tươi cười trìu mến nhìn Cố Nhất Nặc.

"Ông nội" Cố Nhất Nặc nhẹ nhàng gọi.

"Ôi!" Lục lão gia hài lòng đáp lại "ông đã chuẩn bị cho con một món quà."

Tôn tẩu mang phần quà mà Lục lão gia đã chuẩn bị ra, Lục lão gia đích thân mở, trong hộp quà là một chiếc vòng cổ ngọc bích, xem ra chiếc vòng cổ này không giống như mới mua mà cảm giác như đã có bề dày niên đại rồi.

"Dĩ Thừa, lại đây đeo lên cho vợ của con nào." Lục lão gia phân phó.

Cả người Cố Nhất Nặc run lên, Lục Dĩ Thừa đã đứng dậy, đứng ở sau lưng cô, ngón tay anh vén tóc cô ở sau cổ ra trước, tầm mắt dừng trên vành tai nhỏ màu hồng phấn của cô.

Anh có thể thấy rõ ràng vành tai cô ngày càng đỏ hơn, dưới ánh đèn càng thêm quyến rũ mê người.

Vòng cổ lành lạnh dính vào cổ Cố Nhất Nặc, lại chống không nổi độ ấm của ngón tay anh, tim cô sắp bắn ra ngoài, chỉ mong tay anh nhanh rời khỏi cổ cô một chút.

Đối với bất cứ đụng chạm nào của Lục Dĩ Thừa cô đều cảm thấy căng thẳng, chỉ muốn hất tay ra.

Lục Dĩ Thừa biết rất rõ điều này. Cố ý, tay anh liền khoát lên bờ vai cô, người từ từ hạ thấp xuống.

Cố Nhất Nặc chấn động rõ rệt, cô cảm nhận rõ ràng hơi thở ấm áp của anh đang phả lên cổ cô. Sao anh lại kề sát như vậy.

Thật là một món đồ nhỏ nhạy cảm. Lục Dĩ Thừa dường như đùa đến phát nghiện rồi.

"Ông nội! Ngại quá, con muốn đi vệ sinh" Cố Nhất Nặc đột nhiên đứng dậy.

Lục Dĩ Thừa đứng sau lưng cô, khẽ nhếch môi, vật nhỏ này, thật châm biếm!

"Tôn tẩu, đưa Nhất Nặc đi nhà vệ sinh" Lục lão gia nhẹ nhàng phân phó.

Tôn tẩu đưa Cố Nhất Nặc lên nhà vệ sinh trên lầu.

Lục Dĩ Thừa hậm hực trở lại trước bàn, cầm rượu vang đỏ trước mặt uống một hơi cạn sạch.

"Chuyện ở quân khu như thế nào?"

"Vẫn tốt."

"Sau khi trở về, muốn xuất ngũ không?"

"Đây là bí mật." Lục Dĩ Thừa tựa lưng vào ghế, chân bắt chéo, phong thái tuỳ ý, càng làm tăng thêm vài phần quyến rũ của người đàn ông đã trưởng thành.

"Việc ở quân khu, ông có nghe được một ít, tự con định đoạt chủ kiến là được. Điều ông nội muốn nói là con cũng là người có gia đình rồi, cần phải đặc biệt chú ý an toàn, nếu không thì trở về theo đuổi việc kinh doanh đi. Ông thấy tập Lục Thị của ba con, cũng đã kinh doanh có hình có dạng rồi."

"Đến lúc đó hãy nói".

Lục lão gia thấy Lục Dĩ Thừa không muốn nói đến chủ đề này nữa cũng không bàn thêm, thuận miệng nói "hôn sự mặc dù là ông nội sắp đặt, bất kể là như thế nào, con đều phải đối tốt với Nhất Nặc, mấy cái hoa hoa cỏ cỏ ở bên ngoài, cố gắng đừng có tiêm nhiễm."

Cố Nhất Nặc xuống lầu thì nghe được câu này, tận đáy lòng cô vẫn còn xẹt qua một tia cảm xúc lạ lùng. Cô biết bên cạnh Lục Dĩ Thừa trước giờ chưa bao giờ thiếu phụ nữ.

Điều này thì có liên quan gì đến cô chứ?

"Nhất Nặc, qua đây, thử tay nghề của Tôn tẩu đi." Lục lão gia nhiệt tình gọi.

Lục Dĩ Thừa nâng tay, nhìn giờ một chút, lại thấy trước mặt Cố Nhất Nặc thức ăn đầy cả chén, âm thầm thay đổi một cái tư thế, bưng ly lên uống một ngụm rượu.

"Cám ơn ông nội". Cố Nhất Nặc thật sự không có tâm tình ăn uống gì cả, đối mặt với sự tiếp đãi nhiệt tình của Lục lão gia, cô lại không nỡ khước từ, nên ăn rất chậm rất chậm.

Thời gian ăn một chén cơm này, Lục Dĩ Thừa đổi tư thế đến 3 lần, mười lăm phút trôi qua, thấy Cố Nhất Nặc vẫn chưa ăn xong, anh đứng bật dậy.

"Đi thôi! Đợi thêm lát nữa thì tôi sẽ muộn mất!"

Cố Nhất Nặc không ngẩng đầu lên, vẫn đang cố gắng ăn, cô thật không ngờ, câu này của Lục Dĩ Thừa, là nói với cô!

Lục Dĩ Thừa nâng tay, gõ gõ lên bàn ăn trước mặt Cố Nhất Nặc. Cố Nhất Nặc lập tức ngẩng đầu, khoé môi vẫn còn dính một hạt cơm.

"Là tôi đưa em về, hay là em tự đi taxi?"

Anh phải đi? Hay là tự bắt taxi? Trong lòng của Cố Nhất Nặc nhẹ nhõm.

"Tôi ở đây ăn cơm với ông nội, đợi lát nữa tự tôi bắt xe về". Cố Nhất Nặc đưa ra một sự lựa chọn.

Lục Dĩ Thừa hơi nhíu mày.

Lục lão gia nhìn ra được, hai người không được tự nhiên, cũng phải thôi, chưa gặp qua mấy lần, khó tránh sẽ như vậy.

"Nhất Nặc, để Lục Dĩ Thừa tiễn con về, thời gian còn lại của nó vẫn còn kịp."

"Con vẫn chưa ăn no!" Cố Nhất Nặc lập tức viện cớ, chỉ cần có thể không đi cùng Lục Dĩ Thừa, thì dù cô ăn thêm ba chén nữa cũng không sao!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Em đi tiễn đi." Lục Dĩ Thừa không nói năng gì, kéo Cố Nhất Nặc vẫn còn đang ăn, "Một bữa không ăn, không chết đói được!"

Cố Nhất Nặc bị Lục Dĩ Thừa kéo ra ngoài, Tôn tẩu cẩn thận đặt túi xách vào tay cô, mọi người trong phòng nở nụ cười tiễn họ.

Cô có chút ngây ngốc không hiểu gì!

Lục Dĩ Thừa kéo cô tới trước xe, trực tiếp mở cửa xe nhét cô tới ghế sau, cô vẫn chưa ngồi vững, anh đã chen vào trong, ngồi bên cạnh cô.

Cô lập tức dịch sát vào trong áp sát vào cửa xe, cố gắng hết mức giữ khoảng cách với anh.

Tại sao? Tại sao Lục Dĩ Thừa so với kiếp trước, một chút cũng không giống, hoàn toàn không giống như hình dáng trong ký ức của cô.

Tiểu Lưu khởi động xe, từ từ lái ra khỏi cổng lớn.

Cố Nhất Nặc thu người lại, cố gắng hết mức giảm đi cảm giác tồn tại của bản thân, vượt qua mỗi phút, mỗi giây ở bên cạnh Lục Dĩ Thừa lại khó như vậy.

Anh muốn đến sân bay, có lẽ là về quân khu, cô còn nhớ, năm cô là sinh viên năm hai, bọn họ kết hôn, anh rời khỏi quân ngũ trở về tiếp quản việc kinh doanh Lục thị, hình như là bởi vì thực hiện nhiệm vụ mà bị trọng thương ở tay phải.....

Lục Dĩ Thừa giơ tay lên, chìa về phía cô, Cố Nhất Nặc đang trầm tư suy nghĩ đột nhiên cảm nhận được sự tiếp cận của anh, lập tức giống như con mèo nhỏ xù lông, giơ tay ngăn cản tay anh.

Anh chỉ dùng một tay, nhẹ nhàng giữ cằm cô, gạt hạt cơm trên má cô xuống.

Cố Nhất Nặc nhìn hạt cơm đó, trong chốc lát cảm thấy chật vật, thấy anh không còn làm thêm hành động nào khác, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ trước tới nay Lục Dĩ Thừa chưa từng bị đối xử lạnh nhạt và phớt lờ như vậy, lập tức xoay người ngồi ở phía còn lại.

Từ Lục gia đến sân bay, hai người không nói với nhau một lời nào. Xe dừng lại, Tiểu Lưu lập tức ra sau lấy hành lý.

Lục Dĩ Thừa cũng xuống xe, Cố Nhất Nặc vẫn không động đậy!

"Không phải em đến tiễn tôi sao?"

"Không phải đã tới nơi rồi sao?"

.....Ngại quá!

"Cố tiểu thư, tôi ở đây đợi cô." Tiểu Lưu nhìn ra được, đại thiếu rõ ràng là muốn Cố tiểu thư tiễn mình vào trong sân bay.

Cửa xe cứ thế mở ra, Lục Dĩ Thừa đứng ở đó, bất động nhìn cô.

Cố Nhất Nặc chậm rãi dịch chuyển cơ thể, vừa mới xuống xe, Lục Dĩ Thừa liền bước về phía sân bay. Cô sững sờ tại chỗ, không biết là có nên đuổi theo hay không.

Kiếp trước, cô và anh tuy là vợ chồng, nhưng giữa hai người lại như là cách xa ngàn dặm vậy, cô mãi mãi cũng không thể bước vào thế giới của anh. Càng không dám nghĩ, cô có thể tiễn anh ra sân bay.

Cô bước đi rất chậm, Lục Dĩ Thừa dường như biết cô đi theo mình, cố ý bước chậm lại.

Bây giờ đã gần 11h tối, người ở sân bay cũng ít đi rất nhiều, Cố Nhất Nặc và Lục Dĩ Thừa cách nhau năm bước chân, nhìn theo anh đi làm thủ tục.

Bên cạnh, có hai ba đôi tình nhân ôm chặt lấy nhau, luyến tiếc chia lìa. Lại nhìn sang Cố Nhất Nặc và Lục Dĩ Thừa, nếu như bọn họ không nói, người khác đều nghĩ rằng bọn họ không quen biết nhau. Lục Dĩ Thừa không đem giấy chứng nhận quân nhân cho nên đi cửa đăng ký kiểm tra an ninh bình thường.

Anh nhìn cửa kiểm tra an ninh nhưng thấy ở cửa chỉ có mấy người, anh vẫn còn thời gian để nói chuyện với cô một lát.

Từ nãy giờ vào trong sân bay, cô không nói với anh một lời nào.

"Nếu như, không còn việc gì nữa nữa, tôi về trước đây." Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, nhìn anh. Có thể thấy được, lúc nói ra câu này cô đã chuẩn bị xoay người rồi.

"Được!" Lục Dĩ Thừa vui vẻ đồng ý một tiếng, rồi xoay người đi vềphía trước.

Cố Nhất Nặc nhìn theo bóng dáng anh, thở phào nhẹ nhõm, đi như trốn chạy ra khỏi đại sảnh sân bay.

Lục Dĩ Thừa đi được vài bước, xoay người lại, đã không thấy bóng dáng cô gái nhỏ kia đâu rồi. Xem ra, việc hôn sự này, cô ấy thực sự không đồng ý.

Như vậy là tốt nhất!

.....

Cố Nhất Nặc về tới Cố gia, trong nhà không có lấy một người, căn biệt thự ba tầng, tối đen như mực, cô đứng trước cửa, chần chừ không tới trước mở cửa.

Ở đây đối với cô mà nói, lạ mà quen, cô từng cho rằng dù cho cô có một người mẹ kế độc ác thì cô vẫn còn có một người cha hết mực yêu thương cô.

Khi đó cô không hiểu, tình yêu thương của cha đối với cô hoàn toàn là bởi vì cô là vợ chưa cưới của Lục Dĩ Thừa, tương lai sẽ gả vào Lục gia.

Lúc cô bị Lục gia ghét bỏ, sau khi cha cô biết được Lục Dĩ Thừa sau khi kết hôn vẫn chưa hề động vào cô, mới cho cô thấy rõ sự thật người cha cô luôn luôn coi là chỗ dựa đáng tin cậy nhất, ấm áp nhất, rốt cuộc coi cô là thứ gì!

Lúc Cố Minh Tuyết muốn thay thế cô gả vào Lục gia, cha ruột cô lại chủ động yêu cầu cô nhượng bộ, thậm chí còn coi như không nhìn thấy những việc mà Cố Minh Tuyết đã làm với cô.

Thậm chí đưa Cố Minh Tuyết ra nước ngoài du học lấy tiếng tăm, sau khi về nước liền mở công ty riêng cho Cố Minh Tuyết, nâng Cố Minh Tuyết lên tới tận trời cao, để cho mọi người nhìn vào! Chỉ để có thể trông cô ta xứng đáng với Lục Dĩ Thừa hơn cô.

Còn cô thì sao? Cô chỉ là một con tốt thí mạng ở Lục gia! Lúc không có tác dụng, có thể lập tức bỏ đi!

Một chiếc xe chầm chậm lái tới, đèn xe chiếu sáng bóng dáng Cố Nhất Nặc.

Cố Tùng Bác ngừng xe lại, đi nhanh về phía Cố Nhất Nặc, "Tiểu Nặc, sao không vào nhà đi?"

"Con quên đem chìa khóa rồi."

"Sao con không gọi điện cho ba?" Cố Tùng Bác ôm bả vai con gái, phát hiện cô đã thay quần áo, trong mắt lóe lên ý cười.

Nếu như đổi lại là trước kia, chắc chắn là Cố Nhất Nặc không hiểu điệu cười này thể hiện điều gì, nhưng bây giờ thì cô lại hiểu rất rõ.

Ông cho rằng, Lục Dĩ Thừa và cô đã phát sinh quan hệ!

"Cố Nhất Nặc, con nói cho dì biết đi, có phải là con hại Minh Tuyết hay không? Cả ngày hôm nay nó đều ở cùng với con, tại sao đột nhiên.....đột nhiên lại phát sinh chuyện đó!" Trình Thi Lệ đi tới trước, chất vấn Cố Nhất Nặc.

Cuối cùng sau khi kết thúc yến hội, Trình Thi Lệ mới biết, con gái bà ta đang được đưa đến sở cảnh sát, đột nhiên lại chuyển hướng đưa đến bệnh viện cấp cứu!

Dùng ma tuý quá liều, suýt nữa thì Minh Tuyết mất mạng!

Cố Nhất Nặc cười nhẹ, "Dì nên tìm hiểu mọi chuyện một chút đi, xem mấy người đi cùng Minh Tuyết ngày hôm nay,đều là loại người gì! Hôm nay ở đây có nhiều người như thế, mặt mũi của ba đều đã bị Cố Minh Tuyết làm mất hết rồi! "

Trình Thi Lệ bị lời của Cố Nhất Nặc làm cho nghẹn họng không nói được gì.

"Tiểu Nặc nói không sai! Chuyện của Minh Tuyết, đợi nó tỉnh lại tự nhiên sẽ rõ, bây giờ chuyện quan trọng nhất là đi dọn dẹp sạch sẽ tránh gây ra ảnh hưởng xấu với Cố gia! Cũng tránh cho Lục gia nghĩ, chúng ta dạy dỗ con cái không tốt, ảnh hưởng tới hình tượng của Tiểu Nặc trong mắt bọn họ! "

Nghe lời Cố Tùng Bác nói, trong lòng Cố Nhất Nặc âm thầm cười lạnh, quả nhiên là cha ruột của cô một chút cũng không thay đổi. Bất kể là lúc nào, điều đầu tiên luôn nghĩ tới chính là lợi ích của chính mình.

Cô không ngờ tới, kết cục của Cố Minh Tuyết lại thảm như vậy, chỉ đáng tiếc là số thuốc đó không lấy được mạng của Cố Minh Tuyết!

Trình Thi Lệ âm thầm nghiến răng, bây giờ con nha đầu này tốt rồi, đính hôn với Lục gia, được làm bảo bối rồi! cũng chỉ là đính hôn, còn chưa có kết hôn đâu! Một con nha đầu, đợi sau này bà ta từ từ trừng trị.

"Đi thôi, mau vào nhà đi, con cũng vất vả cả ngày rồi, mau vào trong nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi học." Cố Tùng Bác vỗ nhẹ vai Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc gật gật đầu đi lên tầng hai.

Sau khi vào phòng, cô trực tiếp vứt túi xách sang một bên, nằm bò lên giường, cuộn người lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hôm nay, kể từ lúc cô nhận thức được sự hồi sinh của mình, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng cao độ, đến tận lúc này cô mới thả lỏng mình một chút. Kiểm soát không được những suy nghĩ cứ nhảy loạn trong đầu, những việc đã xảy ra cả ngày hôm nay.

Nghĩ đến, Lục Dĩ Thừa....

Hình ảnh ở trong thang máy đó thật sự đã dọa chết cô rồi.

Ngoài Lục Dĩ Thừa ra, những người khác đều không có gì khác biệt so với trong kí ức. Chẳng lẽ, là bởi vì cô đã vượt qua sự hãm hại của Cố Minh Tuyết, trước khi gặp được Lục Dĩ Thừa, đã thay đổi được điều gì?

Nếu như, kiếp trước cô không bị Cố Minh Tuyết hãm hại, thì có phải là cô và Lục Dĩ Thừa không phải đi đến kết cục như vậy.....

Cố Nhất Nặc ngay lập tức ngồi dậy, đưa tay lên gõ mấy cái vào đầu mình.

Cô đang nghĩ cái gì vậy? Tại sao còn có thể ôm hi vọng đối với Lục Dĩ Thừa! Kiếp trước còn chưa đủ thê thảm hay sao? Kiếp này của cô, nhất định phải cách Lục Dĩ Thừa xa ra một chút!

Đồng hồ báo thức reo đúng 6 giờ, Cố Nhất Nặc bỗng nhiên tỉnh giấc, hôm nay là thứ hai, cô còn phải đi học!

Vội vã thu thập sách vở một chút, thay đồng phục, bước xuống dưới lầu dưới. Người giúp việc mỗi ngày đều đi làm đúng giờ, đã chuẩn bị sẵn bữa sáng.

"Nhất Nặc tiểu thư! Tiên sinh và thái thái đến bệnh viện thăm tiểu thư Minh Tuyết rồi, cô mau lại đây ăn sáng đi."

"Vâng." Cố Nhất Nặc gật đầu, yên lặng ăn sáng.

Đi học, đối với cô ấy mà nói đã là một việc rất xa lạ, nhiều năm trôi qua như vậy, chắc chắn là cô không có cách nào theo kịp khóa học hiện tại, còn cả việc thi đại học, ngoài ra còn có những dự định khác.

Trường trung học phổ thông của G thị tọa lạc ở một vùng ngoại ô yên tĩnh, Cố Nhất Nặc đi tới trước cổng trường, ngẩn ngơ nhìn một lúc lâu, vẫn có thể tìm được một ít bóng dáng quen thuộc.

Đang chuẩn nhấc chân đi về phía trước, vai cô bỗng nhiên trầm xuống, bị ai đó đánh.

"Tiểu Nặc"

"Hứa Thụy?" Cố Nhất Nặc giật mình, hét lên cái tên đó, có chút không chắc chắn.

"Cậu sao vậy? Nhìn như thể không quên biết mình ấy!"

Hứa Thụy, bạn học cấp ba của Cố Nhất Nặc, không chỉ đẹp trai mà còn học giỏi toàn diện, đặc biệt là có nụ cười đẹp như nam thần phim ngôn tình, chính là một mặt trời nhỏ biết đi, có tiếng là cho cậu ấy một chiếc tàu vũ trụ, anh ấy có thể làm ấm cả dãy ngân hà.

4 năm sau, Hứa Thụy sẽ mở một công ty trò chơi, làm ăn phát đạt, chỉ có Cố Nhất Nặc biết Hứa Thụy còn là hacker hàng đầu trong nước.

Được gặp lại Hứa Thụy, trong lòng Cố Nhất Nặc có chút chua xót, Cố Minh Tuyết coi Hứa Thụy là một trong những người mà cô đã đi ngoại tình.

"Tiểu Nặc, cảm ơn cậu nha, công ty ba mình mới tránh được một trận thua lỗ."

Cố Nhất Nặc rối trí một lúc mới nhớ ra là có một lần cô đã từng giúp Hứa Thụy.

Công ty của ba Hứa Thụy gặp phải một chút khó khăn, vốn lưu động không đủ xoay sở, vừa hay công ty của ba cô có một dự án đầu tư, cô liền tạo quan hệ cho họ, thúc đẩy sự hợp tác lần này.

Cẩn thận hồi tưởng lại một chút, sự việc này hình như là mới phát sinh trước ngày sinh nhật của cô mấy hôm.

" Việc này không đáng nhắc tới, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà."

" Đối với cậu mà nói là chuyện nhỏ, nhưng đối với mình lại là đại ân đại đức, hay là, mình gả cho cậu, lấy thân báo đáp nha?" Hứa Thụy nháy mắt với Cố Nhất Nặc.

Đám bạn học đi ngang qua, nhìn thấy một màn này, ganh tỵ muốn chết đi được.

Hứa Thụy rất xứng đáng là mỹ nam vườn trường, từ khi Cố Nhất Nặc bước chân vào cổng trường Nhất Trung của G thị đã được công nhận là hoa khôi vườn trường, chỉ cần hai người đứng chung một chỗ thôi là cũng khiến người khác ăn đủ cẩu lương.

Vốn dĩ chỉ là đùa thôi, Cố Nhất Nặc có chút bối rối. Hứa Thụy từng tỏ tình với cô, chính là đoạn thời gian đau khổ nhất khi cô sống ở Lục gia. Rất nhiều lần, lúc mà cô cần sự giúp đỡ nhất, đều là Hứa Thụy ra tay giúp đỡ cô.

"Cậu đã không muốn gả cho mình, vậy tan học chúng ta đi ăn đồ nướng đi, mình mời."

"Được đó." Cố Nhất Nặc cười gật đầu.

Hứa Thụy dắt xe đạp cùng Cố Nhất Nặc đi vào trong sân trường, ánh nắng ấm áp, một cơn gió nhè nhẹ thổi tới mang theo hương vị thanh xuân đẹp đẽ lướt nhẹ qua mặt.

"Tiểu Nặc, cậu thật sự đính hôn rồi sao? Mình thấy Lục đại thiếu gia đó hình như lớn hơn cậu nhiều tuổi, có phải là do ba cậu sắp đặt hay không, bắt cậu gả cho một tên già như vậy".

Tên già....Đây vẫn là lần đầu tiên Cố Nhất Nặc nghe có người gọi Lục Dĩ Thừa như vậy, "Cậu tham gia tiệc sinh nhật của mình? "

"Là bên hợp tác mới với ba cậu, cả nhà mình đều được mời dự tiệc, nhưng lại không có dịp gặp cậu." Hứa Thụy đã chuẩn bị xong quà sinh nhật, cũng không có cơ hội gặp mặt tự tay tặng quà.

"Vậy mọi chuyện xảy ra ở đó, cậu cũng thấy hết rồi?"

" Ý cậu nói là em gái cậu Cố Minh Tuyết?"

"Ừ!"

"Thấy hết rồi, cô ta thường ngày giao du với đám người đó, việc này cũng khó tránh khỏi, chỉ cần cô ta không gây ra việc gì ảnh hưởng đến cậu thì tốt rồi." Khẩu khí của Hứa Thụy có chút căm ghét.

Cố Nhất Nặc đờ người ra, hóa ra Hứa Thụy vẫn luôn biết, Cố Minh Tuyết là người như thế nào!

Ở kiếp trước, Cố Minh Tuyết chụp ảnh cô bị sốc thuốc trong tiệc sinh nhật, sau đó đăng lên trang mạng của trường, chỉ trong một tiếng đồng hồ đã lan ra toàn trường, cô không còn mặt mũi nào đi học, chỉ có thể ở nhà ôn tập. Ngay cả việc ra khỏi nhà cũng cảm giác như có người ở sau lưng chỉ trỏ cô.

Sau này, cô mới nghe nói mấy bức ảnh đó, tất cả đều bị xoá. Trang mạng của trường bị hacker tấn công làm ngưng trệ, phải sửa chữa mất một tuần.

Chẳng lẽ, việc này là do Hứa Thụy làm.

"Cậu có chụp ảnh lại không?" Cố Nhất Nặc nhìn Hứa Thụy. Hứa Thụy cười bối rối, "Tiểu Nặc, cậu coi mình trở thành loại người gì rồi! Chuyện này, mình có thể làm vậy sao?"

Cố Nhất Nặc tiếp tục nhìn cậu chằm chằm, không nói một lời.

"Cái đó, trong bữa tiệc có nhiều người như vậy, người ta có khi chụp còn nhiều hơn."

"Thừa nhận rồi?" Cố Nhất Nặc cười.

"Chẳng chụp được là bao."

"Đưa điện thoại cho mình!" Cố Nhất Nặc chìa tay ra, Hứa Thụy cầm điện thoại mở khóa rồi đặt vào trong tay của Cố Nhất Nặc.

Mở album ảnh ra, trong đó có hàng tá ảnh chụp Cố Minh Tuyết. Mỗi một bức đều chụp cận cảnh rõ nét như nhau, không trùng lặp, vậy mà Hứa Thụy còn nói là chẳng chụp được bao nhiêu?

"Tiểu Nặc, mình biết, Minh Tuyết là em gái cậu, mình chụp mấy cái này, cũng chỉ là...." Chỉ là phòng bị một chút, cậu ấy luôn cảm nhận được, Cố Minh Tuyết đối với Tiểu Nặc có tâm địa không tốt.

"Mấy tấm ảnh này gửi qua cho mình đi."

"Hả, ờ, mình gửi ngay đây." Hứa Thụy rối trí một chút, mở wechat trên điện thoại ra, gửi toàn bộ qua cho Cố Nhất Nặc.

Mặc dù trường học nghiêm cấm, không được mang theo điện thoại nhưng vẫn có rất nhiều học sinh lén lút đem điện thoại đến trường, có cấm cũng vô dụng.

Nghỉ ngơi giữa giờ, không ít học sinh lén lút lấy điện thoại ra, lên web của trường thấy có một bài viết mới đăng, mở ra xem một chút, một lát là đã lan ra khắp trường rồi.

Đấy chẳng phải là Cố Minh Tuyết sao?

Từng bức ảnh rõ nét, không một góc chết hiện rõ trước mắt mọi người. Càng kéo xuống, càng kích thích.

Thật sự là quá nóng bỏng.

Thật không ngờ, Cố Minh Tuyết thường ngày cao quý thanh bạch, lại có thể phóng túng đến như vậy!

Hứa Thụy cầm điện thoại, cũng đọc được bài viết này, đây chẳng phải chính là mấy tấm ảnh mà cậu ấy chụp sao? Xoay đầu nhìn về phía Cố Nhất Nặc, phát hiện cô đang điềm tĩnh ngồi trên ghế, ánh nắng chiếu lên người cô, dịu dàng đẹp đẽ đến mê người.

Là cô phải không? Là cô đăng những bức ảnh này lên web của trường?

Cậu ấy lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn.

[Tiểu Nặc, bài viết đó là cậu đăng phải không?]

Ngay lập tức, tiếng chuông tin nhắn điện thoại reo lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

"Ừ, mấy bức hình này, mình sẽ trả cậu 1 bức 1000 tệ. Ngoài ra, lượng truy cập bài viết trên mạng..., mình cũng sẽ trả cho cậu."

Hứa Thụy cầm điện thoại, lặng người rất lâu, đến nỗi một từ cũng không thể viết ra. Cậu ấy tin, Tiểu Nặc làm như vậy nhất định là có nguyên nhân, Cố Minh Tuyết chẳng phải là cái dạng tốt đẹp gì cả! Nhưng tại sao cô lại nhắc đến tiền? Coi Hứa Thụy cậu là loại người như thế nào vậy?

Cố Nhất Nặc vẫn đang đợi Hứa Thụy trả lời, rất lâu mà điện thoại chưa có thông báo, việc này rốt cuộc cũng chả phải chuyện gì tốt, Hứa Thụy có lẽ đã nghĩ sai ý của cô. Cho đến lúc cô cho rằng Hứa Thụy không thèm trả lời nữa, điện thoại bỗng rung lên.

"Giữa cậu và mình còn phải nhắc đến tiền sao? Đau lòng quá! Chuyện còn lại cứ giao cho mình."

"..." Cố Nhất Nặc gửi lại hai cái icon mặt cười rồi cất điện thoại đi.

.....

Bệnh viện.

Cố Minh Tuyết vừa mới tỉnh lại, vẫn phải truyền dịch, khuôn mặt nhợt nhạt tái xám thiếu sức sống.

Trình Thi Lệ ngồi bên cạnh, vẫn chưa nguôi giận, chất vấn Cố Minh Tuyết: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy! Có phải con đã cắn thuốc không? Nếu như không phải ba con can thiệp vào chuyện này giúp con trở thành người bị hại, giờ này chắc con không thể nằm ở đây được nữa đâu."

Cố Minh Tuyết chau mày, lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

"Mẹ! Con bị người ta hại mà. Chuyện của con ba đã thật sự giải quyết hết chưa? Sẽ không ảnh hưởng gì đến con chứ?

"Con bị hại thì có ảnh hưởng gì chứ!" Trình Thi Lệ tức giận nói, "sau này, con làm bất cứ chuyện gì đều phải hỏi ý kiến mẹ, những người đó chẳng đứng đắn gì cả, con nên tránh xa ra một chút."

Điện thoại reo lên, Cố Minh Tuyết cầm điện thoại, uể oải nghe máy.

"Alo....."

"Minh Tuyết! Cậu nhanh vào mạng đi, ảnh của cậu có người post lên web trường kìa, giờ đã lên top rồi, còn được chia sẻ sang các group khác rồi."

"Lý Tư Tư, cậu nói cái gì vậy? Ảnh gì?" Cố Minh Tuyết ngơ ngác.

"Cậu tự vào web của trường xem đi!" Lý Tư Tư vội vàng cúp máy.

Cố MinhTuyết vừa cúp điện thoại, liền vào mạng..., đập ngay vào mắt cô ta là bài viết hot nhất.

"Nữ sinh cấp ba cắn thuốc, không kiểm soát được bản thân, lộ ảnh dìm hàng!"

Bức ảnh đầu tiên nhảy ra, Cố Minh Tuyết ngớ cả người.

Đây...đây không phải là mình sao? Mỗi bức đều rất rõ nét, tuy đều là cùng một góc chụp, nhưng mỗi bức đều không giống nhau, chẳng khác gì một bài miêu tả chất lượng cao vậy.

"A!" Cố MinhTuyết vứt điện thoại, ôm đầu, nghẹn ngào khóc nức nở.

Trình Thi Lệ nhặt điện thoại lên, nhìn thấy bức ảnh liền tức đến run người. Những bức ảnh này rốt cuộc là ai đăng lên. Ngay cả những bức ảnh bán khoả thân cũng không bỏ qua.

"Mẹ, con phải làm sao? Con phải làm sao đây? Có phải là có người ở sau lưng bôi đen con không? Có phải con thực sự tiêu rồi?

"Đừng khóc nữa, có mẹ ở đây, mẹ sẽ nghĩ cách." Trình Thi Lệ nhẹ nhàng an ủi, "Mẹ ra ngoài có chút việc, đợi chuyện này lắng xuống đã rồi tính tiếp."

"Ừm." Cố Minh Tuyết khẽ gật đầu.

Cô ta nghĩ mãi vẫn không hiểu, cô ta đã uống hết ly nước trái cây đó bằng cách nào! Cô ta tuyệt đối không thể bỏ qua chuyện này!

Còn số ma tuý cô ta giấu trên người Cố Nhất Nặc đâu? Chuyện này không thể trùng hợp đến thế được. Chẳng lẽ, Cố Nhất Nặc đã biết trước chuyện này.

Sinh nhật của cô ta và Cố Nhất Nặc chỉ cách nhau hơn một tháng, nếu không vì lớn hơn một tháng này, người gả vào Lục gia chính là cô ta, Cố Minh Tuyết! Cô ta sẽ hủy hoại Cố Nhất Nặc, chính là cô, kẻ đã cướp đi tất cả những thứ vốn thuộc về cô ta.

Lần này, bỏ qua cho cô, nhưng lần sau, Cố Nhất Nặc sẽ không có may mắn đó nữa đâu.

Buổi tối, 9h30.

Cố Nhất Nặc chỉnh đèn học xuống, gập vở rồi dụi mắt. Đống bài tập này phải mất mấy tiếng đồng hồ mới làm xong khiến cô cảm thấy mệt mỏi.

Cầm điện thoại, mở mạng nội bộ của trường, mấy bức ảnh đã được nhà trường xóa bỏ, nhưng vẫn bị các diễn đàn khác chia sẻ, đến chiều đã lên đầu mục tìm kiếm, ảnh cũng đã được chỉnh sửa, chỉ cần xem kĩ một chút, còn có thể nhận ra Cố Minh Tuyết.

Sự thổi phồng và tốc độ lan truyền của sự việc vượt ngoài sức tưởng tượng của Cố Nhất Nặc, ít nhất, ở G thị, ở Nhất Trung, Cố Minh Tuyết đã được

coi là "Người nổi tiếng" rồi!

"Tiểu Nặc, có người đã lần theo ID phát tán ảnh, mình nghi ngờ có hacker đã nhúng tay vào, mấy ngày này cậu đừng đăng ảnh nữa, chuyện còn lại cứ để mình lo liệu, đảm bảo bọn chúng không thể tìm được bất kì manh mối nào."

Là Hứa Thụy.

Cố Nhất Nặc nhanh chóng trả lời lại: "OK", một lúc sau, Hứa Thụy lại nhắn lại: "Ngủ chưa?"

"Ngủ rồi, chúc ngủ ngon"

"OK, Chúc ngủ ngon."

Cố Nhất Nặc xóa lịch sử trò chuyện trong điện thoại, đứng dậy một chút cho giãn gân cốt.

Cửa mở, Trình Thi Lệ bưng một cốc sữa nóng bước vào.

"Tiểu Nặc, bài tập làm xong chưa con?"

"Con vừa làm xong, đang chuẩn bị đi ngủ."

" Lớp 12 áp lực lớn, con cũng đừng căng thẳng quá, tối hôm trước là dì không tốt, hơi kích động, uống cốc sữa nóng đi, tốt cho giấc ngủ lắm đấy."

"Cảm ơn dì." Cố Nhất Nặc đón cốc sữa rồi đặt lên bàn, "Minh Tuyết như thế nào rồi?"

"không sao, còn phải quan sát thêm một chút, ngày mai là có thể xuất viện rồi."

"Vâng." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, "Dì, không còn sớm nữa, con phải đi nghỉ rồi."

Trình Thi Lệ nhìn cốc sữa nóng, "Sữa còn đang nóng con uống đi!"

"Con đi tắm xong sẽ uống." Cố Nhất Nặc quay người đi tìm quần áo ngủ, Trình Thi Lệ cũng không có lí do gì ở lại nữa, đành ra ngoài, khép cửa lại.

Cố Nhất Nặc nhìn cốc sữa, đôi mắt loé lên một cái nhìn mạnh mẽ.

Cô đang nghĩ, kiếp trước tại sao cô lại để bị mình bị nghiện?

Thứ đáng nghi nhất chính là sữa mà Trình Thi Lệ mang cho cô mỗi tối. Bữa tiệc sinh nhật hôm đó, bị người khác hại thì còn có thể tự thanh minh, tuy nhiên trước mặt Lục gia khi mà con nghiện phát tác thì đúng không thể chối cãi được.

Đó cũng chính là đòn chí mạng dành cho cô, làm cô không kịp trở tay.

.....

Sáng sớm hôm sau, Trình Thi Lệ vào phòng Cố Nhất Nặc, nhìn thấy sữa trong cốc đã hết, ánh mắt lóe lên một nụ cười đầy đắc ý.

Một cô gái vừa mới thành niên, từ đầu đến cuối đều bị nhào nặn trong tay của bà ta, bà ta có thể dễ dàng hủy hoại bông hoa vừa mới chớm nở này.

Buổi trưa, Cố Minh Tuyết không thể chờ đợi để xuất viện thêm được nữa. Nhưng cô ta đi học lại được hay không, Cố Tùng Bác lo lắng, phía bên cảnh sát, tất cả đều không còn quan trọng nữa, bây giờ, quan trọng nhất chính là những bức ảnh đang được chia sẻ lên trên mạng.

Đây mới là đòn giáng mạnh mẽ đối với MinhTuyết! Cũng khiến ông ta mất hết mặt mũi!

Tuy chuyện liên quan đến mấy bức ảnh cũng đã lắng xuống, nhưng ở G thị, chỉ cần nhắc tới "Ảnh lộ hàng- nữ sinh trung học cắn thuốc", phản ứng đầu tiên, người ta chắc chắn sẽ nghĩ đến đó chính là con gái của Cố Tùng Bác.

"Ba, chuyện này nhất định là có người hại con." Cố Minh Tuyết kéo tay Cố Tùng Bác, thủ thỉ làm nũng.

"Tùng Bác, chuyện này, anh không cảm thấy đáng nghi sao?" Trình Thi Lệ biết, cho dù ở ngoài, thanh danh bê bối, cũng không thể khiến Tùng Bác căm ghét.

Nếu như làm cho Cố Tùng Bác ghét mẹ con nhà bà, thì xem như mẹ con bà ta xong đời rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cố Tùng Bác có vẻ đang mải suy nghĩ.

"Tùng Bác, sắp thi đại học rồi, nếu như để chuyện này ảnh hưởng tới Tiểu Tuyết, sẽ đả kích rất lớn đến sự nghiệp học hành của con, nó còn là niềm tự hào của anh đó." Trình Thi Lệ nói tiếp.

Kết quả của Cố Minh Tuyết, đúng là luôn tốt hơn Cố Nhất Nặc, các loại giải thưởng đều giành được, việc này làm cho Cố Tùng Bác rất hãnh diện.

"Chuyện này rất đáng nghi". Cố Tùng Bác gật đầu nhìn dáng vẻ mơ màng đáng thương của con gái, có chút mềm lòng, "con yên tâm, ngày mai ba sẽ tự mình đến trường, ba sẽ không để chuyện này làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của con."

"Cảm ơn ba! Con biết ba thương con nhất!" Cố Minh Tuyết sà vào lòng Cố Tùng Bác làm nũng.

Cố Nhất Nặc đẩy cửa đi vào nhìn thấy cảnh tượng đó, Cố Minh Tuyết dường như là đắc ý muốn cho Cố Nhất Nặc nhìn thấy vậy, càng gần gũi Cố Tùng Bác thêm như để chứng tỏ sự yêu thương ba giành cho cô ta.

"Tiểu Nặc về rồi à." Cố Tùng Bác đứng dậy. Cố Nhất Nặc đổi giày, đưa cặp sách cho người giúp việc.

"Không cần phải đem lên phòng giúp con đâu, con đi thay quần áo xong sẽ xuống". Cố Nhất Nặc nói xong liền đi đến chỗ Cố Tùng Bác, "Ba, Lục lão gia cho người đến đón con, mời con ăn tối, tối nay con không ăn cơm ở nhà đâu."

"Là Lục lão gia?" Cố Tùng Bác ngạc nhiên hỏi.

"Vâng ạ". Cố Nhất Nặc gật đầu, "con lên lầu thay đồ ạ".

Cố Minh Tuyết nhìn theo bóng của Cố Nhất Nặc, khỏi phải nói là có bao nhiêu ghen ghét đố kị! Cố Minh Tuyết mới vừa có vài phút khí thế, giờ lại giống như con gà chọi thua cuộc, tức đến mức hàm răng phát ngứa.

Lúc đi xuống lầu, Cố Nhất Nặc mặc một chiếc hoa màu xanh nước biển là mốt mới của mùa hè năm nay, xuất hiện một mùi hương thuần khiết, trong tay xách một chiếc túi nhỏ, và đem theo luôn cả vở bài tập.

Cô vốn không có thành tích tốt như Cố Minh Tuyết, giờ mà còn không cố học, chắc chắn còn kém xa hơn trước kia.

Tiểu Lưu cung kính đứng đợi ở ngoài cửa, Cố Tùng Bác đưa Cố Nhất Nặc ra ngoài, vừa thấy là tài xế của Lục lão gia đích thân đến đón đã đi ngay về phía trước chào hỏi.

"Cố tiểu thư, để tôi giúp cô cầm cặp sách." Tiểu Lưu liền đặt nó vào cạnh chỗ lái xe, sau đó liền mở cửa ghế sau cho Cố Nhất Nặc.

Phong thái này!

Còn chưa gả vào hào môn đã trông không khác gì một phu nhân rồi!

"Tiểu Nặc, thay ba gửi lời hỏi thăm đến Lục lão gia."

"Vâng, tạm biệt ba". Cố Nhất Nặc nhìn ba vẫy tay.

Xe nhanh chóng chạy đi, Cố Tùng Bác cười đến mức không khép được miệng, xem ra con gái lớn của ông ta rất được Lục lão gia yêu thích.

Cố Minh Tuyết giận đến mức liên tục giậm chân, Trình Thi Lệ trừng mắt nhìn cô ta một cái hằn học, cơn tức trong lòng hai mẹ con đều không thể diễn tả được. Cái con nha đầu Cố Nhất Nặc kia sẽ không đắc ý được lâu đâu!

Lục gia, tâm trạng của Lục lão gia rất tốt, nhờ Tôn tẩu giúp đỡ ông còn tự tay làm hai món ăn.

"Tối hôm đó, Nhất Nặc còn chưa ăn được mấy miếng đã bị tên tiểu tử đó kéo đi rồi! Tối nay phải để con bé ăn cùng ta một bữa cho đàng hoàng!" Lục lão gia còn ở đây lải nhải mãi chuyện này.

Tôn tẩu ở một bên vừa cười vừa gật đầu, quay lại đã thấy Tiểu Lưu đưa Nhất Nặc tới.

"Lục lão gia, Nhất Nặc tiểu thư đến rồi."

Lục lão gia đeo cả cả tạp dề đi ra trước đón, "Nhất Nặc đến rồi à, nhanh ngồi xuống, cơm sẽ xong ngay."

Cố Nhất Nặc nhìn dáng vẻ của Lục lão gia có chút ngạc nhiên, xem ra là ông đã tự tay xuống bếp nấu cơm cho cô!

Ông tháo tạp dề xuống đi ra, Tôn tẩu cũng lập tức mang đồ ăn lên. Bốn món một canh, thịnh soạn cho hai người ăn!

"Nhất Nặc mau đến thử đi!" Lục lão gia niềm nở gọi.

"Vâng, ông nội". Cố Nhất Nặc ngồi bên cạnh ông, nhận lấy đũa Tôn tẩu đưa, liền gắp thức ăn cho Lục lão gia.

"Ở đây có hai món ông làm, còn hai món là do Tôn tẩu làm, xem con có thể nhận ra món nào là do ông làm không!" Lục lão gia nói vào trọng điểm.

Cố Nhất Nặc cười, "cà tím chiên mắm ớt với món ớt chuông xanh xào trứng."

"Làm sao con biết được?"

"Hồi còn trẻ chắc chắn là ông rất khổ, cuộc sống khó khăn, hai món này là món ông hay làm, vừa ngửi đã thấy mùi vị dĩ vãng, hai món còn lại, một là hải sản một là sơn hào. Nhất định là do Tôn tẩu làm."

Lục lão gia nghe xong, cười sang sảng, "Cái con nha đầu Nhất Nặc này nói đúng rồi! Nào nếm thử tài nghệ của ông đi."

"Cảm ơn nội." Cố Nhất Nặc cảm thấy ăn cơm với Lục lão gia thoải mái hơn ở nhà, thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Ăn cơm xong, Lục lão gia liền đưa Cố Nhất Nặc ra ngoài hóng gió.

"Nhất Nặc, tối nay đừng về, ở lại đây với ông đi?"

"A!" Cố Nhất Nặc ngây người ra một lát.

"Bình thường ông chỉ có một mình, những lúc không đi làm nhiệm vụ thì có Dĩ Thừa ở bên cạnh ông, nó đi rồi, ông đến một người nói chuyện cũng không có, hôm nay ở lại với ông già này một bữa đi, sáng mai ông bảo Tiểu Lưu đưa con đến trường!"

Cố Nhất Nặc nhìn nét mặt của Lục lão gia, thật không có cách nào mà từ chối được, chậm rãi gật đầu.

"Tốt, tốt! Tôn tẩu không cần đi cùng chúng ta nữa, đi thu dọn phòng của Dĩ Thừa cho tiểu Nặc ngủ."

"Không, không cần ngủ ở phòng Dĩ Thừa đâu! Nội! Con ngủ ở phòng cho khách cũng được."

"Con đến chỗ ông đương nhiên là phải ngủ ở phòng của Dĩ Thừa, làm sao có thể ngủ ở phòng khách được!"

Lại khiến cô không cách nào từ chối được cái nhìn đó.

"Dạ vâng." Trong lòng Cố Nhất Nặc âm thầm nghĩ, dù sao Lục Dĩ Thừa cũng không có ở đây, chỉ ngủ một lại một đêm thôi mà.

Sau khi tản bộ với ông xong, Cố Nhất Nặc theo sự chỉ dẫn của Tôn tẩu lên phòng ở tầng hai.

Căn phòng thật lớn! đồ đạc trong phòng lại rất đơn giản, mang phong cách của Trung Quốc hiện đại, màu chủ đạo là đen xám, giống với phong cách của Lục Dĩ Thừa.

Kiếp trước, cô ở trong Lục gia lâu như vậy nhưng chưa có cơ hội vào phòng của Lục Dĩ Thừa.

"Nhất Nặc tiểu thư, nếu có cần thứ gì thì cứ gọi tôi."

"Dạ vâng ạ." Cố Nhất Nặc gật đầu.

Tôn tẩu đóng cửa lại giúp cô, Cố Nhất Nặc nhẹ nhàng đi đến bàn sách, đặt vở bài tập xuống.

Không biết tại sao, rõ ràng là biết Lục Dĩ Thừa không có ở đây nhưng cô vẫn cảm thấy căng thẳng, luôn cảm thấy trong phòng có một phần hơi thở bí bách của Lục Dĩ Thừa.

Cô hít sâu một hơi, sau đó ổn định lại tâm trạng của mình, đặt bài tập xuống, bật đèn bàn lên.

15 phút sau....

"Nhất Nặc! Đừng có làm lâu quá, bài tập làm hoài cũng không xong đâu, ăn chút hoa quả đi." Lục lão gia bưng một đĩa hoa quả đã gọt sẵn đặt bên cạnh Cố Nhất Nặc.

Nửa giờ sau.....

"Nhất Nặc, nào, giải lao một chút, con nghe bài hát này đi, có phải là rất có cảm xúc không?"

45 phút sau....

"Nhất Nặc, đã làm 45 phút rồi, chúng ta đi xem tivi đi? Phim truyền hình này rất hay."

Cố Nhất Nặc nhìn mấy bài toán ở trước mặt còn chưa giải xong, tỏ ra có chút đau đầu.

"Ông, ông xem giúp con đề bài này đi, ông có thể giải giúp con được không?"

Lục lão gia liền đứng hình, nhìn trái nhìn phải, không nói một lời quay người đi xuống lầu.

Làm sao vậy? Cố Nhất Nặc mơ hồ.

5 phút sau, Lục lão gia cầm điện thoại đi đến trước mặt Cố Nhất Nặc, nói to vào điện thoại: "con giải bài tập này đi, Nhất Nặc đang gặp rắc rối!"

Cố Nhất Nặc đang loại hoại, ông đang tìm ai nhờ giúp đỡ vậy, vừa nhận lấy điện thoại cô liền nhìn thấy khuôn mặt của Lục Dĩ Thừa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Di động trượt từ trong tay Cố Nhất Nặc thẳng tắp xuống, "Bộp!" một tiếng rơi trên mặt đất.

Khuôn mặt Lục Dĩ Thừa úp xuống!

Trước mắt tối sầm, Lục Dĩ Thừa nhăn mày, trong lòng hiện lên một ý niệm, sẽ không phải là cô nhóc này ném điện thoại xuống đất đó chứ?

Cố Nhất Nặc thấy biểu tình kinh ngạc của Lục lão gia, nhanh chóng nhặt điện thoại di động lên, trong lòng yên lặng cầu nguyện, hy vọng Lục Dĩ Thừa đã tắt video rồi!

Lúc cô cầm di động lên vừa thấy, vẫn như cũ là khuôn mặt của Lục Dĩ Thừa, vẫn giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, vẫn đang nhìn cô.

"Dĩ Thừa, con từ từ giảng bài cho Tiểu Nặc đi, ông không quấy rầy hai đứa nữa." Lục lão gia lập tức đi ra, nhường không gian lại cho hai người.

Chỉ là một cái video, Lục Dĩ Thừa cũng không phải là thật sự ở bên người cô, không cần phải khẩn trương! Cố Nhất Nặc ở trong lòng âm thầm an ủi chính mình, cô hẳn là theo thói quen, đối mặt Lục Dĩ Thừa, mà không phải lại giống kiếp trước như vậy!

"Chuyện gì vậy?"

Cố Nhất Nặc đang hoang mang, không biết là chuyện gì?

"Không có việc gì, tôi không quấy rầy anh nữa."

"Khoan đã!" Lục Dĩ Thừa ngăn cô lại, quay sau lưng nhìn lại, phát hiện bên ngoài đã loạn thành một đoàn, mới vừa rồi hẳn là cô đã nhìn thấy được cảnh tượng ở sau lưng anh?

Lục Dĩ Thừa điều chỉnh phương hướng một chút, nhìn lại Cố Nhất Nặc, tuy rằng là gọi video nhưng vẫn có thể cảm giác được cô không được tự nhiên, giống như chỉ cần cô và anh ở bên cạnh thì sẽ không thoải mái vậy. Thậm chí, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào anh.

Cố Nhất Nặc tuy rằng không có tắt video, nhưng cũng không nói gì.

"Giải bài gì?" Lục Dĩ Thừa lại hỏi.

Thì ra là anh biết! Vậy mà mới vừa rồi còn hỏi có chuyện gì xảy ra?! Cố Nhất Nặc lắc lắc đầu, "Không cần, tôi tự mình giải một chút là được rồi, anh đang vội....."

"Tôi không vội! Còn nữa, giải một cái đề thì có thể mất bao nhiêu thời gian."

"Là một bài toán, tắt video đi, tôi gửi đề qua tin nhắn cho anh."

"Ừ." Lục Dĩ Thừa vừa gật đầu mới phát hiện video đã tắt từ lúc nào rồi, thật đúng là, một giây đều không muốn trì hoãn!

Cô nhóc này, thật là.....

Anh đột nhiên không biết phải hình dung như thế nào. Cầm chai rượu vang đỏ ở một bên lên rót một ly.

Một người đàn ông, chậm rãi đi tới bên này, một tay thư thả đút túi quần, một tay cầm một ly Cocktail, đôi mắt đẹp đào hoa mang theo vài phần tà mị, "Thiếu tướng Lục, bọn tôi ở bên kia đã uống đến mấy trận rồi, thế nhưng anh lại trốn ở đây!"

Lục Dĩ Thừa lười phải nâng mí mắt lên, chuyên chú nhìn màn hình di động.

"Thiếu tướng Lục, đợi lát nữa chúng ta còn có kèo khác, có muốn làm một đêm đáng nhớ trước khi kết hôn không?"

"Biến!"

Cận Tư Nam chẳng những không đi, ngược lại còn ngồi ở bên cạnh Lục Dĩ Thừa, bắt chéo chân, lắc lắc ly rượu trong tay, một hơi uống sạch.

"Lục Thiếu, anh sẽ không thật sự đáp ứng yêu cầu vô lý của lão gia nhà anh, muốn cưới cái cô con dâu nuôi từ bé kia chứ?"

"Ding ding!" di động Lục Dĩ Thừa vang lên.

Cận Tư Nam trừng lớn hai mắt, nhìn Lục Dĩ Thừa, phát hiện Lục Dĩ Thừa đanh nhìn chằm chằm di động vài giây, rồi đầu ngón tay mới nhanh chóng gõ xuống màn hình.

Thế nhưng anh ta đang gửi tin nhắn! Gửi cho ai? Cái WeChat này từ lúc nào thì Lục Dĩ Thừa lại chủ động chạm qua vậy? Cậu ta nhớ rõ, vẫn là Lục gia lão gia học chơi được WeChat, thế nào cũng phải bắt Lục Dĩ Thừa download cho bằng được! Không phải là đang nhắn tin với Lục lão gia đó chứ? Nhưng mà, cậu ta nhớ rõ ràng là Lục lão gia chỉ biết gọi video, cũng không biết nhắn tin!

Lục Dĩ Thừa gửi xong tin nhắn lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình.

"Ding ding!" Âm báo vang lên, chiếc bút trong tay Cố Nhất Nặc đột nhiên rớt xuống, cô lập tức ngồi thẳng thân mình, mở tin nhắn ra, viết bài giải thực kỹ càng tỉ mỉ, cô liếc mắt một cái là liền hiểu!

Đề bài phức tạp như vậy, thế nhưng anh lại giải chưa đến hai phút đồng hồ. Cô vội vàng viết đáp án vào vở, sau đó bắt đầu làm bài tiếp theo.

Ba phút trôi qua.....

Lục Dĩ Thừa còn không nhận được hồi âm, anh nắm di động, bưng ly rượu ở một bên lên uống một ngụm.

Năm phút trôi qua.....

Vẫn như cũ không có bất cứ tin nhắn hồi âm nào!

Cận Tư Nam ngồi một bên, nén cười quan sát Lục Dĩ Thừa, quả thực là không thể tưởng tượng được! Thiếu tướng Lục thế nhưng đang đợi tin nhắn của người khác! Cậu ta thật sự rất muốn biết, tin nhắn vừa rồi là gửi cho ai?

Lục Dĩ Thừa mở di động lên, nhanh chóng gõ: "Như thế nào? Giải sai rồi sao?"

Cố Nhất Nặc phát hiện, di động lại sáng, thấy Lục Dĩ Thừa nhắn tin, cô nghĩ nghĩ, đánh mấy chữ: "Giải đúng rồi, cám ơn."

Lục Dĩ Thừa nắm chặt di động, ly rượu đang cầm trên tay, phát hiện có tin nhắn tới, buông ly rượu trong tay xuống, xem tin nhắn trước.

Nội dung tin nhắn làm cho anh có chút bất mãn, lâu như thế mới nhớ tới nói câu cám ơn?

Anh lại gửi một tin đi.

Cố Nhất Nặc mới cầm lấy bút, nhìn di động lại sáng lên. Vẫn là Lục Dĩ Thừa gửi sao? Cô nhìn chằm chằm màn hình di động, thẳng đến khi màn hình đã tắt, cũng không cầm điện thoại di động lên.

Cô có chút nhút nhát, yêu một người dễ dàng như vậy, kiếp trước, không biết là như thế nào cô lại đi yêu Lục Dĩ Thừa, yêu đến hèn mọn như vậy. Rõ ràng là biết, cô và anh không thể nào, lại vẫn luôn ôm một tia hy vọng. Cô là Lục phu nhân, là anh nguyện ý cưới về, cô vẫn luôn lấy điểm này ra để an ủi chính mình.

Mãi cho đến trước lúc chết, cô mới hiểu được, sự thật tàn nhẫn là anh không tin tưởng cô, càng là chưa từng yêu cô nhưng lại cưới cô.

Không thể không thừa nhận, Lục Dĩ Thừa quá mức ưu tú, quá nhiều phụ nữ vây quanh anh, không biết, tối nay anh sẽ ôm người phụ nữ nào trong lòng mình?

Trong lòng, hơi có chút buồn bực, ẩn ẩn đau, có lẽ cô còn chưa kịp thích ứng. Sẽ có một ngày nào đó khi nhắc tới Lục Dĩ Thừa, cô sẽ không còn bất kỳ cảm giác gì nữa!

Cô cầm bút lên tiếp tục làm bài tập.

Nửa giờ trôi qua, Lục Dĩ Thừa ném điện thoại di động lên sofa, bưng ly lên, đem hơn nửa ly rượu uống một hơi cạn sạch.

"Lục thiếu, Lục thiếu, rượu không phải uống như vậy, anh uống kiểu đó có khác gì trâu?" Cận Tư Nam rung chân, bộ dáng đang xem kịch vui, nhắc nhở một câu.

Lục Dĩ Thừa bước lên phía trước, mở nút cổ áo.

"Anh làm cái gì? Đừng có qua đây!"

Lục Dĩ Thừa túm cổ áo Cận Tư Nam, mở cửa trực tiếp ném cậu ta ra khỏi phòng nghỉ.

Bên ngoài cánh cửa là một không khí xa hoa náo nhiệt, những người phụ nữ trẻ đẹp ăn mặc hở hang, nhảy nhót khêu gợi, chỉ cần liếc mắt một cái, hơi thở đều có thể nóng lên.

Lục Dĩ Thừa đi ra, âm thanh huyên náo ở đây trong một khắc đột nhiên im bặt!

Cận Tư Nam từ trên mặt đất bò dậy, phủi phủi quần áo, ngước ánh mắt háo sắc nhìn một cô gái.

"Lục thiếu."

Lục Dĩ Thừa liếc mắt đảo qua một vòng, mới bước tới một bước lập tức cô gái kia lùi lại ba bước, Cận Tư Nam nhìn thấy thế nào cũng không dám tiến lên nửa bước.

"Lục Dĩ Thừa, đm anh thật đúng là thích đàn ông?!"

Cận Tư Nam và Lục Dĩ Thừa đã quen biết nhau sáu năm, lại chưa từng gặp qua Lục Dĩ Thừa chơi đùa phụ nữ, cậu ta cũng không tin, Lục Dĩ Thừa chỉ có cái mã đẹp trai bên ngoài, lại không có bất kỳ nhu cầu sinh lý bình thường nào!

Toàn bộ quân khu đều đồn rằng cậu ta là thụ của Lục Dĩ Thừa!

Cận Tư Nam không thể nhẫn nhịn thêm được nữa! Cho nên, hôm nay cậu ta phải phá bỏ cái lời đồn chết tiệt này!

Lục Dĩ Thừa xoay người, trở lại phòng nghỉ, lấy áo khoác và điện thoại, xoay người rời đi.

Cận Tư Nam lập tức đuổi theo, "Lục Dĩ Thừa, anh không biết xấu hổ, không cần sĩ diện nhưng tôi còn cần, ông đây huyết khí phương cương, một thân chính khí! Thanh danh đều đã bị hủy dưới tay anh!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lục Dĩ Thừa dừng bước, xoay người, liếc mắt đánh giá Cận Tư Nam từ trên xuống dưới một lần, lại không nói một lời xoay người rời đi. Còn lại một mình Cận Tư Nam một người, trong gió hỗn độn.

"Lục Dĩ Thừa, không phải là anh thật sự có cái ý nghĩ kia với tôi đó chứ?" Cận Tư Nam run lên một chút, lông tơ khắp người đều dựng cả lên!

"Ông đây chính là thẳng, thẳng! Thà gãy chứ không chịu cong!"

.....

Cố Nhất Nặc làm xong bài tập, đã 10 giờ 30, đứng lên duỗi cái eo lười, hoạt động cổ một chút, có chút nhức mỏi, tuy rằng thân thể này là đang ở giai đoạn mười tám đôi mươi nhưng mà tim cô đã không còn trẻ nữa, ngồi lâu như thế cảm giác thật mệt mỏi.

"Nhất Nặc tiểu thư, bài tập đã làm xong chưa?" Tôn tẩu đứng ở cửa, mỉm cười dò hỏi, trong tay còn cầm theo một cái túi, bên trong chính là đồng phục của Cố Nhất Nặc.

"Đêm nay tiểu thư ở lại đây, lão gia đã kêu Tiểu Lưu trở về đem đồng phục của cô đến đây, còn có Cố phu nhân đã chuẩn bị quần áo thường ngày nữa."

"Cám ơn cô, Tôn tẩu, làm phiền cô quá."

"Không phiền, Nhất Nặc tiểu thư nghỉ ngơi sớm đi, lão gia đều đã ngủ rồi."

"Tôn tẩu, ngủ ngon."

Tôn tẩu cẩn thận đóng cửa, Cố Nhất Nặc xoay người chậm rãi đi đến trước giường, nhẹ nhàng ngồi ở một góc giường, trong phòng này, hết thảy mọi thứ đều chỉnh chỉnh tề tề, lộ ra phong thái quân nhân nghiêm cẩn, không chút cẩu thả.

Phòng của Lục Dĩ Thừa, giường cũng của Lục Dĩ Thừa, cô làm sao có thể ngủ được..... 10 giờ rưỡi, cần phải nghỉ ngơi rồi bằng không ngày mai, cả ngày sẽ không thể nào tập trung nghe giảng bài.

Cô mở túi quần áo ra, phát hiện ngoại trừ đồng phục đi học ra cũng không có thêm quần áo nào khác. Trình Thi Lệ chuẩn bị quần áo cho cô, làm sao có thể tốt bụng giúp cô chuẩn bị đầy đủ được. Mở một bên tủ quần áo ra, phát hiện bên trong có một ít quần áo của Lục Dĩ Thừa, có một chiếc áo sơmi trắng giống như là đã mặc qua, cô lấy nó ra khỏi móc treo, đi vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm đóng lại, màn hình di động lại vừa lúc sáng lên, tiếng nước chảy át đi tiếng chuông điện thoại, là cuộc gọi video, điện thoại vẫn luôn nhấp nháy đến phút cuối.

Lục Dĩ Thừa nắm di động trong tay, thậm chí cũng không biết bản thân vì sao lại đi gọi video như thế, lúc này ông nội đã ngủ, sẽ không nghe máy cũng là chuyện bình thường.

Cố Nhất Nặc đâu? Đã trở về? Hay là còn ở lại Lục gia? Trễ như vậy còn ở Lục gia làm bài tập, hẳn là không trở về rồi!

Lần đầu tiên Lục Dĩ Thừa đem mối quan hệ này ra nghiền ngẫm, mối quan hệ với cô- người mà vừa sinh ra đã bị buộc lên người cùng với anh, cũng là lúc này đây gặp mặt, anh mới cảm giác rõ ràng được sự tồn tại của cô!

So với trong tưởng tượng, hoàn toàn không giống nhau.

Cố Nhất Nặc từ phòng tắm đi ra, trên người đang mặc chiếc áo sơmi của Lục Dĩ Thừa, vừa vặn che được hai phần ba đùi, lộ ra một đôi chân thon dài rất đẹp. Tóc sắp khô xoã tung trên vai, lộ ra xương quai xanh xinh xẻo khiến người ta phải mơ màng.

Một thiếu nữ mười tám, đủ để làm mê đảo chúng sinh.

Cô phát hiện, điện thoại của Lục lão gia còn ở trên bàn, mới vừa rồi quên trả lại. Tôn tẩu nói ông nội đã ngủ, vẫn là không cần quấy rầy ông. Mở điện thoại lên, bật WeChat, muốn xem lại bài giải mà Lục Dĩ Thừa gửi. Lại thấy trên màn hình có một cái video, thời gian chính là lúc cô đi tắm!

Tim cô cũng không biết vì cái gì lại rung lên một chút. Muộn như thế Lục Dĩ Thừa còn gọi video sang đây, tìm ông nội có việc sao?

Nhưng mà ông nội đã ngủ. Nội tâm giằng co một lúc cô mới quyết định nhắn tin qua xem sao.

Không biết là như thế nào, không cẩn thận lại nhấn phải phím gọi video! Tức khắc cô cảm thấy hơi thở như đông tụ lại! Khẩn trương thiếu chút nữa lại vứt điện thoại thêm lần nữa!

Tắt đi, nhanh tắt nó đi! Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu cô lúc này.

Chính là, càng khẩn trương thì động tác lại càng chậm chạp. Cô còn chưa kịp huỷ cuộc gọi, video đã được kết nối!

Sao lại bắt máy nhanh như vậy! Anh đang cầm di động ở trong tay sao?

Đập vào mắt Lục Dĩ Thừa đầu tiên chính là khuôn mặt nhỏ đang kinh hoàng thất thố của Cố Nhất Nặc, lúc này vừa nhìn đến cô, biểu tình của anh đột nhiên cứng đờ lại.

Tâm tình của Lục Dĩ Thừa đột nhiên trở nên rất tốt, cả một buổi tối nay không biết tại sao lại buồn bực, bây giờ đều đã tan biến!

"Tôi..... Tôi..... Tôi....." Cố Nhất Nặc ú a ú ớ nói không nên lời.

"Bài tập đã làm xong chưa?" Lục Dĩ Thừa mở miệng trước.

Cố Nhất Nặc né tránh ánh mắt của Lục Dĩ Thừa, cắn môi dưới gật gật đầu.

Cô lại không biết, cô gắt gao nhíu mày, cắn đôi môi đỏ, vẻ mặt thất thố lại ảo não như vậy lại có biết bao nhiêu người say mê! Lục Dĩ Thừa phát hiện ra cô đang ở trong phòng anh, hình như là còn đang mặc quần áo của anh.

"Ông nội ngủ rồi, tôi định gửi tin nhắn cho anh một chút, không cẩn thận lại nhấn nhầm vào phím gọi video, nếu anh tìm ông nội có việc thì bây giờ tôi sẽ mang điện thoại qua cho ông." Rốt cuộc Cố Nhất Nặc cũng nói ra được một câu hoàn chỉnh.

"Không cần, muộn như vậy ông nội đã ngủ từ sớm rồi, tôi..... Tìm em."

"A?" Cố Nhất Nặc lại sửng sốt. Cô phát hiện bản thân hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh được, tim dường như đang đập rất nhanh.

Lục Dĩ Thừa cũng trầm mặc, tựa hồ như anh cũng không biết mình muốn nói cái gì. Cố Nhất Nặc thì càng không cần phải nói, đại não trống rỗng.

"Đã khuya rồi, ngủ sớm đi."

"À." Cố Nhất Nặc ngơ ngác gật gật đầu.

"Lần sau, trước khi gọi video nên sửa sang lại quần áo cho nghiêm chỉnh đã." Lục Dĩ Thừa nhẹ giọng nhắc nhở.

Lúc này Cố Nhất Nặc mới phát hiện ra, cô đang mặc áo của anh cùng anh trò chuyện video! Hơn nữa cúc áo cài rất lỏng lẻo, chỉ là tùy tay cài lại hai ba chiếc! Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên, tựa như có thể trích được máu. Vội vàng tắt video đi!

Lục Dĩ Thừa nắm di động trong tay, ngả người tựa vào sofa, khóe môi hơi cong lên.

"Ah! Ah! A a a a!" Cố Nhất Nặc xoay người nhào lên trên giường, nhỏ giọng gào rống.

Trong đầu cô, tất cả đều là câu Lục Dĩ Thừa nhắc nhở cô lúc nãy! Rốt cuộc là anh đã nhìn thấy cái gì hay chưa? Trên người cô, chính là trừ bỏ chiếc áo sơmi này, liền không còn món "phụ kiện" nào khác!

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, tại sao trễ như vậy mà anh còn gọi video sang đây!

Trong trí nhớ của cô, Lục Dĩ Thừa luôn luôn lạnh nhạt vô tình hơn bất kỳ ai, tối nay lại xảy ra chuyện gì vậy, giúp cô giải bài tập, còn gửi tin nhắn cho cô, muộn như thế lại còn gọi video!

Rốt cuộc là do cô không bình thường, hay là anh có vấn đề đây?

Anh nói, không phải là anh tìm ông nội, mà là tìm cô?

Cố Nhất Nặc ngồi dậy, cảm xúc trong lòng dâng lên như thủy triều, tiếp sau đó lại bị một loại mất mát nồng đậm thay thế. Cô cảm thấy, bản thân thật sự rất đáng buồn.

Chỉ mới là một chuyện thế này, cô liền không thể bình tĩnh lại được, kiếp trước, cô đều là vì Lục Dĩ Thừa mà sống, cô biết mình là hôn thê của Lục Dĩ Thừa, biết bản thân sẽ gả cho anh, chính là bởi vì như vậy, cô mới đánh mất đi bản thân mình, yêu anh, yêu đến khắc cốt ghi tâm, cũng khiến cho bản thân thương tích đầy mình.

Kiếp này, mặc kệ là như thế nào, cô sẽ chỉ sống cho chính bản thân mình!

Cố Nhất Nặc hít một hơi thật sâu, nằm ở trên giường, trong lòng cô cô sẽ không, sẽ không gợn sóng thêm lần nào nữa.

.....

Cố gia.

Trình Thi Lệ ra sức hầu hạ Cố Tùng Bác, đợi cho Cố Tùng Bác ngủ say mới mở cửa phòng, đi đến phòng Cố Minh Tuyết. Trong phòng còn mở đèn, Cố Minh Tuyết ngồi bên bàn học, vẻ mặt u sầu.

"Sao con còn chưa ngủ?" Trình Thi Lệ nhìn Cố Minh Tuyết gầy đi một bậc, trong lòng một trận đau xót.

"Mẹ, con làm sao mà ngủ được! Tối nay chẳng những Cố Nhất Nặc ở Lục gia ăn cơm tối, cô ta lại còn ngủ ở Lục gia!"

"Ngủ ở Lục gia thì như thế nào? Lục Dĩ Thừa lại không có ở đó!"

Trình Thi Lệ bực dọc đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cố Minh Tuyết nắm chiếc bút trong tay, trong mắt hiện lên một tia thù hận mãnh liệt, cô ta xác định, hôm đó cô ta bị hạ dược, nhất định là Cố Nhất Nặc làm! Chỉ tiếc là cô ta không có chứng cứ.

"Con chỉ nhỏ hơn cô ta có một tháng, đều là con gái ba, tại sao cô ta lại có số mệnh tốt như thế, gả vào Lục gia, gả cho Lục Dĩ Thừa! Còn con cái gì cũng không có!"

Nhắc tới chuyện này, Trình Thi Lệ càng thêm buồn bực! Lúc ấy tại sao lại để cho Cố Nhất Nặc còn sống! Bằng không, một xác hai mạng, lấy đâu ra chuyện phiền phức như thế này!

Mười tám năm trước, là Trình Thi Lệ cho người lái xe đâm vào xe chở mẹ của Cố Nhất Nặc, chính là vì tiểu tam lên ngôi, làm cho mẹ Cố Nhất Nặc bị thương nặng, lúc đó phải tiến hành mổ gấp, Cố Nhất Nặc mới có thể sinh ra đời.

Trình Thi Lệ thật sự đã leo lên thành công, Cố gia cũng dựa vào Lục gia nâng đỡ, đi đến hôm nay, ở G thị, Cố gia cũng được coi như là hào môn. Càng không có người nhắc lại chuyện mười tám năm trước, tai nạn xe năm xưa của mẹ Cố Nhất Nặc, Cố phu nhân chỉ có một, chính là bà ta-Trình Thi Lệ!

Chuyện mười tám năm trước đã là đá chìm đáy biển, sẽ không lại nổi lên trên mặt nước. Nếu, bà ta có thể diệt trừ được mẹ của Cố Nhất Nặc, hiện tại bà ta cũng có thể giúp đỡ con gái, thay thế được vị trí của Cố Nhất Nặc!

"Con lo học hành cho tốt đi, chuyện còn lại mẹ sẽ xử lý."

"Mẹ, chuyện tung ảnh lên trên mạng đã tra ra là ai làm chưa?" Cố Minh Tuyết có chút lo lắng, ngày mai cô ta phải đi học.

"Chuyện này, làm quá chuyên nghiệp, mẹ tìm người tra xét thật lâu, đều không phát hiện được cái gì, mẹ hoài nghi, lúc này những người đó là nhằm vào ba con. Ba con đã tìm người dẹp yên chuyện này, trên mạng sẽ không có mấy bức ảnh đó nữa đâu."

"Trên mạng thì không còn, không biết là có ai download về điện thoại, máy tính hay không, mẹ, con sợ, sợ ngày mai đi học sẽ bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ." Rốt cuộc là Cố Minh Tuyết vẫn còn nhỏ, gặp phải chuyện như vậy, vẫn là không dám, và cũng không biết phải đối mặt như thế nào.

"Con là người bị hại, hẳn là sẽ khiến cho người ta cảm thấy con bị ủy khuất rất lớn, giành được sự đồng tình của mọi người, chuyện này có lẽ sẽ từ xấu biến thành tốt! Con ngẫm lại thành tích của con xem, có bao nhiêu người hâm mộ mà không được, ba con có địa vị như thế nào? Ai lại dám chỉ chỉ trỏ trỏ vào con!"

Cố Minh Tuyết gật gật đầu, trong lòng rốt cuộc cũng an ổn xuống một ít.

"Đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai trang điểm xinh đẹp một chút, mẹ mới nói chuyện với ba con xong, làm ba tự mình đưa con đi học."

"Dạ!" Cố Mính Tuyết gật gật đầu, có ba đi cùng, cô ta càng có tự tin.

.....

"Buổi sáng tốt lành, Nhất Nặc tiểu thư đêm qua ngủ có ngon không?" Tôn tẩu chào hỏi Cố Nhất Nặc đang đi xuống lầu.

"Dạ, ngủ ngon ạ." Cố Nhất Nặc mỉm cười gật đầu.

"Nhất Nặc, mau tới đây ăn sáng đi." Lục lão gia cũng nhiệt tình vẫy tay.

"Ông nội, buổi sáng tốt lành." Cố Nhất Nặc đi lên trước, đưa điện thoại di động đến trước mặt Lục lão gia, "Nội ơi, di động của ông."

"Lại đây, mau ngồi xuống ăn sáng đi, không biết con thích ăn món gì, ông kêu Tôn tẩu tùy tiện chuẩn bị một ít, thích ăn cái gì thì ăn cái đó."

Lục lão gia xưa nay sống tiết kiệm, một bữa sáng lại chuẩn bị nhiều như thế, có thể thấy được là ông thích Cố Nhất Nặc đến mức nào.

"Cám ơn nội." Cố Nhất Nặc âm thầm đem một phần tâm ý này đặt ở đáy lòng, bưng chén cháo trước mặt lên ăn.

Lục lão gia nhìn nhìn di động, lại nhìn nhìn Cố Nhất Nặc đang chuyên chú ăn sáng, cũng không biết hai đứa này đêm qua là như thế nào?

"Tối qua, Dĩ Thừa có giúp con giải bài tập không?" Lục lão gia nhịn không được hỏi.

"Dạ có ạ."

"Vậy đâu rồi?"

"Phốc! Khụ khụ!" Cố Nhất Nặc khống chế không được bị sặc.

Tôn tẩu lập tức đưa hộp khăn giấy qua, Cố Nhất Nặc cúi đầu, xấu hổ lau khóe miệng dính cháo, thật sự vấn đề Lục lão gia vừa hỏi cô không biết phải trả lời như thế nào.

Tâm tình Lục lão gia đặc biệt tốt, phản ứng lớn như vậy, xem ra hấp dẫn đây! Con gái nói chung rất hay thẹn thùng, ông cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Thấy Lục lão gia không lên tiếng hỏi nữa, Cố Nhất Nặc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Ông, con ăn xong rồi, con đi học trước, ông từ từ ăn."

"Được, con đi đi." Lục lão gia không thôi vẫy vẫy tay, trong lòng nghĩ, nếu như sau này Nhất Nặc sống ở đây thì tốt rồi, như vậy mỗi ngày ông đều có thể nhìn thấy cô, một ông già cô độc, ai có thể hiểu cho ông đây!

.....

Tiểu Lưu lái xe đến cổng trường, xuống xe mở cửa giúp Cố Nhất Nặc. Lại có một chiếc xe ngừng lại ở một bên, hai chiếc xe song song dừng lại ở cổng trường, rất thu hút sự chú ý!

"Chị!"

Cố Nhất Nặc quay đầu, Thấy Cố Minh Tuyết đang đi về phía cô, tươi cười mang theo vẻ mặt hồn nhiên vô hại. Kiếp trước, chính là cái vẻ mặt này, nhìn như không có một chút tâm cơ nào nhưng lại hại cô thê thảm.

Cố Tùng Bác đi qua, cùng Tiểu Lưu chào nhau một tiếng, tuy rằng chỉ là tài xế, nhưng lại là tài xế riêng của Lục lão gia!

"Ba." Cố Nhất Nặc gọi một tiếng.

"Nhất Nặc, thân thể Lục lão gia khá hơn chưa? Ba đang chuẩn bị hôm nay đi qua thăm hỏi ông ấy một chút, ngày hôm qua con có thay ba thăm hỏi lão gia chưa?"

"Dạ, đã khá hơn nhiều rồi." Cố Nhất Nặc nhàn nhạt đáp lại.

Lục lão gia tính tình có tiếng là kỳ quái, nếu như ông không cho phép, ngay cả ba mẹ của Lục Dĩ Thừa cũng phải hẹn trước, càng miễn bàn tới người ngoài!

"Tan học, ba tới đón con cùng đi thăm Lục lão gia."

"Ba, mấy ngày nay thân thể ông nội còn đang hồi phục, vẫn là không nên đi quấy rầy ông, đợi một thời gian nữa hãy đi thăm đi." Cố Nhất Nặc trực tiếp cự tuyệt, cô không muốn khiến bản thân lại trở thành hòn đá kê chân cho ba cô kiếm tài phú danh lợi, càng không muốn khiến cô trở thành công cụ lợi dụng của ba.

Cố Tùng Bác khôn khéo cỡ nào, đoán chừng Tiểu Nặc nói như thế cũng là Lục lão gia không tiện gặp. Huống chi Tiểu Lưu còn ở đây, lập tức gật gật đầu, "Cũng được, vẫn là Tiểu Nặc suy nghĩ chu đáo."

Cố Minh Tuyết ở một bên, hoàn toàn bị xem nhẹ, âm thầm cắn răng. Còn không phải là ở Lục gia một ngày, liền cho rằng bản thân là cái gì, có cái gì ghê gớm.

"Đi thôi, ba tự mình đưa các con đi học." Cố Tùng Bác mỗi tay ôm một đứa con gái, đi vào trong sân trường.

"Ba, ba bận như vậy con cùng Minh Tuyết tự đi đến lớp là được rồi, cũng không phải là đi nhà trẻ. Đúng không, Minh Tuyết?" Cố Nhất Nặc quay đầu nhìn Cố Mính Tuyết.

Đột nhiên bị kêu đến tên, Cố Minh Tuyết hoang mang một chút, gật gật đầu, "Đúng vậy, đúng vậy."

"Vậy hai đứa con tự mình đi đến lớp, ba còn muốn đi gặp hiệu trưởng một chút." Cố Tùng Bác buông hai đứa con gái ra, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu cảm giác tự hào.

"Dạ." Cố Nhất Nặc nâng bước hướng về phía dãy phòng học mà đi, Cố Minh Tuyết cũng lập tức đi theo.

Đi qua con đường chính của trường, sau đó là một con đường nhỏ trồng nhiều cây xanh nối ba khu dạy học với nhau. Trên con đường nhỏ không có ai, Cố Minh Tuyết đột nhiên nện bước nhanh hơn, chắn ở trước mặt Cố Nhất Nặc. Cô ta cũng là sau khi tỉnh lại mới biết được ngày đó Cố Nhất Nặc hung hăng cho cô ta một cái tát, mặt cô ta hiện tại vẫn còn đau!

Không nói hai lời, giơ tay hướng trên mặt Cố Nhất Nặc mà giáng xuống!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cố Nhất Nặc giơ tay, nắm lấy cổ tay Cố Minh Tuyết, ánh mắt thanh lãnh dừng ở trên người Cố Minh Tuyết. Sao? Ở trước mặt cô, không muốn lại giả ngu thêm một chút nữa sao? Kiếp trước, tại sao cô lại thua ở trong tay loại người này, cảm thấy bản thân thật là uất ức!

"Cố Nhất Nặc, có phải cô bỏ thuốc vào nước trái cây của tôi hay không?" Cố Minh Tuyết rụt tay một chút, phát hiện sức lực Cố Nhất Nặc thế nhưng lại lớn như vậy, một cái tát không đánh tới, rõ ràng còn rơi vào thế bị động.

"Em đang nói cái gì vậy? Minh Tuyết, Em chính là em gái tốt của chị, em xảy ra chuyện như vậy, trong lòng chị đau còn không kịp, làm sao em có thể đổ lên đầu chị như thế?"

Cái miệng nhỏ của Cố Minh Tuyết càng há càng lớn, nhìn Cố Nhất Nặc ở trước mặt cô ta giả vô tội, vẻ đáng thương, thậm chí một bộ dạng so với cô ta còn ủy khuất hơn, tức khắc cô ta cảm thấy ngốc bức!

Cố Nhất Nặc buông tay Cố Minh Tuyết ra, đi về phía trước.

Cố Minh Tuyết ngẩn người, trong lòng lại tức tối, lại ủy khuất, còn có thêm một ít hối hận, vừa rồi cô ta có chút quá xúc động mới trở mặt với Cố Nhất Nặc.

Trở mặt thì trở mặt, cô ta còn sợ Cố Nhất Nặc sao! Mấy ngày nay, nghĩ đến những chuyện bản thân gặp phải, nghĩ lại Cố Nhất Nặc đã được tiếp đãi ra sao, cô ta ghen ghét đến sắp nổi điên!

Cố Nhất Nặc thấy thời gian không còn sớm, chỉ còn 15 phút nữa là vào lớp, cô xoay người, hướng sang một con đường nhỏ khác mà đi, qua khỏi cầu gỗ bên hồ là đến khu dạy học.

Sau lưng cô, đột nhiên vang lên một tràng tiếng bước chân, bị người từ phía sau hung hăng đẩy một cái! Cố Nhất Nặc không chế không được, ngã nhào vào trong hồ nước.

Tiếng rơi xuống nước vang lên thật mạnh, Cố Nhất Nặc ở trong nước giãy giụa, sợ hãi đến từ kiếp trước làm cô không có cách nào bình tĩnh lại, rốt cuộc cô đã từng chết qua một lần, chính là chết đuối, hơn nữa cô vốn dĩ không biết bơi!

"Cứu..... Cứu tôi với!" Một ngụm nước bỗng nhiên tràn vào trong miệng Cố Nhất Nặc làm cô bị sặc, cảm giác phổi đều bị xé toạn, cay rát đau đớn!

Thân mình không chịu khống chế chìm dần xuống, cảm giác hít thở không thông làm cô một trận choáng váng, trong nháy mắt sức lực giãy giụa đều không có. Một cảm giác sợ hãi mãnh liệt như là gông xiềng giam cầm cô, kéo cô chìm vào đáy nước.

Cố Minh Tuyết chỉ là tức giận nhất thời, đem Cố Nhất Nặc đẩy xuống sau đó cũng có chút hoảng loạn, nhìn Cố Nhất Nặc trầm ở trong nước, trong lòng cô ta hiện lên một ý niệm!

Nếu Cố Nhất Nặc chết, cô ta có thể sẽ thay thế Cố Nhất Nặc! Ở đây là góc chết trong trường, hiện giờ một người cũng không có, sẽ không có ai nhìn thấy việc cô ta làm, cũng giống như việc Cố Nhất Nặc làm với cô ta, sẽ không có bất kì chứng cứ nào!

Cố Nhất Nặc, cô liền chết ở chỗ này đi!

Đột nhiên, từ xa một bóng người chạy như bay tới, Cố Minh Tuyết hoảng sợ, lập tức trốn đi.

Hứa Thụy, quần áo giày cũng chưa cởi, trực tiếp nhảy vào trong nước!

Cố Nhất Nặc chỉ có một chút ý thức còn sót lại, cô có cảm giác mình được người ta túm chặt kéo lên trên mặt nước, trong nháy mắt khi rời khỏi mặt nước, cô mãnh liệt hít một hơi!

"Khụ khụ!" Cố Nhất Nặc ho sặc sụa.

Trái tim Hứa Thụy đang căng chặt cuối cùng cũng thả lỏng, đem Cố Nhất Nặc kéo lên bờ.

"Tiểu Nặc, cậu không sao chứ?"

Cố Nhất Nặc cảm giác bản thân chỉ còn một hơi thở, mơ mơ hồ hồ nhìn Hứa Thụy, lại không nghe được cậu ấy đang nói gì, cô chỉ cảm thấy thật sự rất khó chịu, phổi giống như khinh khí cầu được bơm đầy khí, có thể nổ bất cứ lúc nào. Mỗi đợt hô hấp đều đau muốn chết!

"Người đâu, có người rơi xuống nước! Mau tới cứu người!" Hứa Thụy xoay bốn phía hô to.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt Cố Nhất Nặc, "Tiểu Nặc, cậu không sao chứ! Tiểu Nặc."

Cố Nhất Nặc lúc rời khỏi mặt nước còn khụ khụ một chút, hiện tại một chút phản ứng đều không có! Tim cậu như bị bóp chặt, "Tiểu Nặc, Tiểu Nặc, cậu ngàn vạn lần không được có việc gì."

Một số giáo viên chạy tới trước, bác sĩ của trường cũng đã đến, tiến hành cấp cứu cho Cố Nhất Nặc! Nước trong bụng Cố Nhất Nặc bị đè ép ra rất nhiều, người lại lâm vào hôn mê!

"120 có tới không? Em học sinh này phải lập tức đưa vào bệnh viện!"

"Đến rồi! Đến rồi! Đến cổng trường!"

Hứa Thụy bế Cố Nhất Nặc hướng cổng lớn điên cuồng chạy đi!

.....

Cố Tùng Bác còn ở phòng hiệu trưởng, vì giải quyết ảnh hưởng sự cố của Cố Minh Tuyết, ông chuẩn bị giúp đỡ trường học một dự án, phải tốn phí hơn 500 vạn, hiện tại là đang nói về vấn đề này.

"Reng reng reng!" Di động hiệu trưởng vang lên.

"Cố tổng, thật ngại quá, tôi đi nghe điện thoại trước."

"Hiệu trưởng! Có một học sinh trượt chân rơi xuống nước, đã đưa đi bệnh viện cấp cứu!" Tiếng giáo viên chủ nhiệm vội vàng vang lên.

"Cái gì? Tình huống như thế nào? Là học sinh nào?"

Giọng giáo viên chủ nhiệm có vài phần khó xử, "Hiệu trưởng, là con gái Cố tiên sinh, Cố Nhất Nặc."

"Cố Nhất Nặc!" Hiệu trưởng mặt mũi trắng bệch.

Cố Tùng Bác nghe được tên con gái mình, đứng lên, "Tiểu Nặc xảy ra chuyện gì?

Hiệu trưởng cúp điện thoại, nhìn sang Cố Tùng Bác: "Cố tổng, học sinh Cố Nhất Nặc vô ý rơi xuống nước, đã được đưa đi bệnh viện cấp cứu!"

"Cái gì!?" Cố Tùng Bác xoay người đi ra ngoài. Hiệu trưởng lập tức đi theo sau lưng, trong lòng âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng có việc gì bất trắc! Ngàn vạn ngàn vạn lần đừng có việc gì bất trắc!

"Bệnh viện nào?" Cố Tùng Bác đột nhiên quay đầu lại dò hỏi.

"Bệnh viện trung tâm thành phố!"

.....

Trên xe cứu thương, bác sĩ hộ sĩ nhanh chóng tiến hành cấp cứu, Cố Nhất Nặc chậm rãi khôi phục ý thức, cô nhìn nhìn xung quanh bốn phía, phát hiện bản thân hẳn là đang ở trong xe cứu thương.

Vẫn cảm thấy hô hấp khó khăn, toàn thân không có một chút sức lực, từ yết hầu đến phổi, giống như bị lửa đốt rất đau, rất đau!

"Cảm giác như thế nào?" Một hộ sĩ nhỏ giọng dò hỏi.

Cố Nhất Nặc há miệng thở dốc, suy yếu nói: "Cháu không thể thở được."

Hộ sĩ cười cười, trấn an cô, "Đây là triệu chứng bình thường sau khi rơi xuống nước, chỉ là cảm giác mà thôi, hiện giờ đã không sao rồi, thử thả lỏng một chút, cô cho cháu mang máy thở oxy liền sẽ cảm thấy tốt hơn một chút."

Mang máy thở oxy xong, Cố Nhất Nặc cũng không cảm thấy tốt lên được bao nhiêu, cô biết bản thân đã an toàn, tâm tình chậm rãi thả lỏng, dần dần, cô cảm thấy hô hấp đều đều, không hề có cái loại cảm giác hít thở không thông, ngạt thở nữa.

Sau đó, một cảm giác mỏi mệt mãnh liệt kéo đến, thổi quét qua, còn chưa tới bệnh viện, liền đã ngủ.

.....

Lục lão gia nhận được tin tức, tức giận lập tức từ ghế đứng bật dậy "Chuyện như thế nào? Đang yên đang lành tự dưng sao lại rơi xuống nước?"

"Hiện giờ tình huống còn chưa rõ lắm, Nhất Nặc tiểu thư được đưa đến bệnh viện trung tâm thành phố, hiện tại đã không còn nguy hiểm."

"Đưa tôi đi bệnh viện."

"Lão gia, chân của ông đang bị thương....."

"Chuẩn bị cái xe lăn cho tôi!" Lục lão gia cầm cây gậy chọc chọc trên mặt đất, thiếu chút nữa là sàn nhà cũng bị ông chọc nát!

Tiểu Lưu không dám chậm trễ, lập tức đi chuẩn bị chu đáo mọi thứ, đưa lão gia đi bệnh viện.

Trên xe, Lục lão gia không ngừng gọi điện cho Lục Dĩ Thừa, liên tiếp gọi mười mấy cuộc đều là tắt máy! Thằng nhãi này, lại đi chấp hành nhiệm vụ cái gì? Lúc này không biết phải làm thế nào mới có thể liên lạc được với nó!

Lục lão gia vứt di động sang một bên, không gọi cho Lục Dĩ Thừa nữa, Dĩ Thừa không có ở đây, có ông cũng được rồi.

Cố Nhất Nặc vừa tỉnh lại, phát hiện trong phòng thế nhưng đứng đầy người, trên xe lăn cạnh mép giường, còn có Lục lão gia vẻ mặt uy nghiêm ngồi đó.

"Ông nội." Cố Nhất Nặc suy yếu gọi một tiếng.

"Nằm yên đi, đừng ngồi dậy, ông nội ở đây." Lục lão gia dịch tới trước, nắm bàn tay nhỏ lạnh như băng của Cố Nhất Nặc.

Sau lưng Lục lão gia là vợ chồng Cố Tùng Bác Trình Thi Lệ, phía sau có Tôn tẩu, Tiểu Lưu, còn có hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm, còn có một ít người Cố Nhất Nặc không quen biết, đứng đầy một phòng. Đều là bởi vì Lục lão gia cho nên cô mới được đãi ngộ như vậy.

"Ông đã hỏi qua bác sĩ, con ở đây nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt, chúng ta liền trở về." Lục lão gia nhẹ giọng an ủi.

"Dạ được." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, ánh mắt quét qua đám người, chỉ có Trình Thi Lệ, không thấy bóng dáng của Cố Minh Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15

"Cố Nhất Nặc, làm sao em lại rơi xuống nước?" Hiệu trưởng bước tới trước, hỏi Cố Nhất Nặc.

"Em là bị người xô xuống nước!"

"Là Hứa Thụy sao?" Hiệu trưởng lại hỏi.

"Không! Không phải cậu ấy! Là cậu ấy đã cứu em!" Cố Nhất Nặc lập tức lắc đầu, cô bỗng nhiên cảm giác, có vài ánh mắt nhìn về phía cô, có chút nói không rõ là chuyện gì.

"Những người khác đều ra ngoài cả đi! Chuyện này, đã giao cho cảnh sát xử lý, để cảnh sát tới điều tra." Lục lão gia nói với mọi người ở sau lưng.

"Lục lão gia, Cố tổng, chúng tôi xin phép đi trước."

Người trong phòng nhất nhất lui ra ngoài, chỉ còn lại Cố Tùng Bác, Trình Thi Lệ, Lục lão gia cùng Tôn tẩu. Nhất Nặc đảo mắt qua mọi người trước mặt, trong lòng có chút bất an, cô có cảm giác mọi chuyện không phải đơn giản như vậy.

Rõ ràng là Hứa Thụy cứu cô, tại sao lại thành hung thủ muốn hãm hại cô? Nhất định là Cố Minh Tuyết và Trình Thi Lệ giở trò, vì trốn tránh trách nhiệm nên đảo lộn thị phi!

Cố Nhất Nặc đang chuẩn bị mở miệng, cửa phòng bệnh lại mở ra, Cố Minh Tuyết khóc sưng hai mắt chạy về phía Cố Nhất Nặc, gục ở mép giường cô nằm.

"Chị, thật tốt quá, rốt cuộc chị cũng tỉnh lại, chị biết em có bao nhiêu lo lắng không? Ngày hôm đó nếu em vẫn luôn ở bên chị, chị sẽ không xảy ra chuyện như vậy, chị, đều tại em không tốt."

Oh! Trong lòng Cố Nhất Nặc âm thầm cười lạnh, quả nhiên là bị cô đoán trúng rồi. Cô rướn người, chuẩn bị ngồi dậy.

Lục lão gia có ý nhìn Tôn tẩu, Tôn tẩu lập tức tiến lên, đỡ Cố Nhất Nặc ngồi dậy.

Một hành động âm thầm nho nhỏ thế này, khiến lòng Cố Nhất Nặc ấm áp, Lục lão gia lúc này còn đối với cô như thế, khẳng định là tín nhiệm cô! Kiếp trước, cô bị người hãm hại cắn thuốc, ông cũng đều tin tưởng cô.

Lúc này, Lục lão gia không nói một lời. Trong lòng Cố Nhất Nặc hiểu rõ, hậu thuẫn của cô không phải cha ruột, mà là Lục lão gia!

"Cố Minh Tuyết, không phải em đẩy chị xuống nước sao? Nếu không phải Hứa Thụy xuất hiện đúng lúc cứu chị, chị hiện tại đã táng thân đáy hồ!"

"Chị, chị..... Chị đang nói cái gì vậy?" Khuôn mặt Cố Minh Tuyết khuôn trắng bệch, một nửa là giả trang, một nửa cũng là vì sợ hãi, phối hợp là hai hàng nước mắt chảy dài, quả thực như là một đoá hoa nhỏ vô hại.

"Không phải em, em làm sao có thể đẩy chị xuống nước? Ba mẹ, con thật sự không có!" Cố Minh Tuyết xoay người, đáng thương hề hề nhìn Cố Tùng Bác.

"Tùng Bác, anh xem....." Trình Thi Lệ đau lòng nhìn Cố Minh Tuyết, muốn nói lại thôi.

Sắc mặt Cố Tùng Bác có chút khó coi, ông làm sao cũng không đoán ra được Tiểu Nặc tỉnh lại, lại nói như vậy! Hơn nữa ở trước mặt Lục lão gia, hai đứa con gái thành như vậy, hơn nữa tiểu Nặc nói như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt tới Tiểu Tuyết!

"Tiểu Nặc, con nói rõ ràng chuyện gì đã xảy ra đi." Cố Tùng Bác muốn nghe xem con gái lớn sẽ nói như thế nào.

Cố Nhất Nặc châm chước một chút, nếu Trình Thi Lệ cùng Cố Minh Tuyết dám trốn tránh như vậy, khẳng định đã chuẩn bị tốt kế hoạch, cô cần phải suy nghĩ một chút xem nên nói như thế nào, nếu không, thực sự có khả năng bị bọn họ khoả lấp mọi chuyện.

Không đến mười tám tuổi, tâm tư của Cố Minh Tuyết sẽ không có kín đáo như vậy, nhưng mà Trình Thi Lệ lại có! Bất quá, cô cũng không phải là Cố Nhất Nặc trước kia, tuyệt đối không thể lại để bản thân ăn mệt hai lần vì hai mẹ con nhà này!

"Ba, con và Minh Tuyết cùng nhau đi học, sau đó em ấy đột nhiên ở trên cầu nhỏ bên hồ chặn con lại, nói con ở bữa tiệc sinh nhật lợi dụng lúc nó thần trí không rõ ràng đã đánh nó một cái tát!

Em ấy cứ một mực nhận định là con cố ý đánh nó. Con lúc ấy là vì làm nó thanh tỉnh, không nghĩ tới chuyện sau này bị nó hiểu lầm như vậy! Tiếp đó liền xảy ra một ít không thoải mái, con tin Minh Tuyết không phải là cố ý đẩy con xuống nước."

Trình Thi Lệ ngớ ra một chút, nhìn lướt qua Cố Nhất Nặc, cái con nhỏ chết tiệt kia làm thế nào lại trở nên bình tĩnh như thế? Trước kia tính tình cũng không phải là như vậy! Còn dám bịa đặt sự thật, theo như lời Minh Tuyết nói, làm gì có chuyện ở trên cầu tranh chấp!

Cố Minh Tuyết cũng ngây ngẩn cả người, đột nhiên Trình Thi Lệ đẩy cô ta một chút, cô ta lập tức hiểu ra, ôm cánh tay Cố Tùng Bác, khóc càng thêm thê thảm.

"Ba, con không có, con thật sự không có! Chẳng lẽ chính là bởi vì, con biết chị ấy cùng Hứa Thụy vẫn luôn lén lút hẹn hò, cho nên chị ấy liền như thế vu hãm con sao?"

Cố Tùng Bác chỉ cảm thấy đau não, như thế nào còn xả ra cái gì mà lén lút hẹn hò? Cái tên Hứa Thụy..... Ông nhớ ra rồi, Tiểu Nặc hình như đã cùng ông nói qua một hạng mục, chính là hợp tác với ba của Hứa Thụy, nói như thế Tiểu Nặc thật sự là có quan hệ rất thân thiết với Hứa Thụy?

Ông nhìn Lục lão gia, trong lòng có chút chột dạ, nhưng ngàn vạn lần đừng như Tiểu Tuyết nói!

Tiểu Nặc thật sự cùng cái tên Hứa Thụy kia có quan hệ gì không thể cho người khác biết, vậy không phải là còn chưa qua cửa, liền cho Lục Dĩ Thừa đội nón xanh sao!

Lục lão gia biểu tình một chút biến hóa đều không có,trong lòng Cố Tùng Bác càng thêm không yên.

"Con và Hứa Thụy chỉ là bạn bè bình thường." Cố Nhất Nặc nhìn sang Lục lão gia, một câu này là giải thích cho Lục lão gia nghe. Cha ruột cô, trong lòng có thể đã hoài nghi cô.

Lục lão gia cười gật gật đầu, Cố Nhất Nặc trong mắt ngân ngấn nước mắt, nhìn Lục lão gia cười một chút.

Cửa phòng bệnh lại mở ra, có hai người mặc đồng phục cảnh sát đi đến.

"Chào mọi người, chúng tôi là nhân viên phụ trách điều tra sự cố Cố tiểu thư rơi xuống nước, hiện tại phải hỏi Cố tiểu thư một chút chuyện, xin Cố tiểu thư phối hợp với chúng tôi."

"Được." Cố Nhất Nặc gật gật đầu.

Hai cảnh sát đơn giản lấy khẩu cung theo thông lệ, Cố Minh Tuyết cũng chắc chắn bị kéo đi lấy lời khai, nếu Cố Minh Tuyết dám mở to mắt nói dối như thế, Cố Nhất Nặc cô cũng không sợ!

Liền dựa theo những lời vừa mới nói lúc nãy, một chữ không sai nói cho hai vị cảnh sát.

"Tốt, Cố tiểu thư có còn bổ sung thêm điều gì không?"

"Không có, cám ơn." Cố Nhất Nặc lắc đầu.

"Tốt, chuyện này, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, nếu như trong lúc điều tra, còn có chứng cứ gì hay tình tiết gì, lúc nào cũng có thể nói với chúng tôi, đây là danh thiếp của chúng tôi."

"Cám ơn." Cố Nhất Nặc tiếp nhận danh thiếp, nhẹ giọng cám ơn.

"Chúng tôi xin phép đi trước."

Cảnh sát đi ra, trong phòng mấy người không có một người nào lên tiếng, chỉ có Cố Minh Tuyết thường thường vang lên vài tiếng khụt khịt.

Cố Tùng Bác đi lại gần Lục lão gia, dẫn đầu đánh vỡ không khí trầm mặc trong phòng, "Lục lão gia, thân thể ngài cũng không tốt, tôi sẽ cho người chăm sóc tốt cho Tiểu Nặc, nếu không, tôi đưa ngài trở về đi?"

Ông càng sợ, Lục lão gia còn ở chỗ này, sẽ lại càng có nhiều tin tức không tốt, truyền tới lỗ tai lão gia!

Lục lão gia nhìn sang Tôn tẩu, Tôn tẩu lập tức nói với Cố Tùng Bác: "Cố tiên sinh, lão gia vừa mới phân phó vì Nhất Nặc tiểu thư làm thủ tục chuyển viện, hiện tại đã làm xong rồi, ý tứ của lão gia là chuyển Nhất Nặc tiểu thư tới bệnh viện Từ Nhân ở gần Lục gia, tôi sẽ chăm sóc Nhất Nặc tiểu thư."

Cố Tùng Bác ngây ngẩn cả người, không biết nói cái gì mới tốt.

"Lão gia, xe đều đã chuẩn bị xong." Tiểu Lưu đi đến, hướng Lục lão gia nói.

"Nhất Nặc à, ông nội chưa có hỏi qua con có đồng ý hay không đã làm thủ tục chuyển viện, mặc kệ sự thật rốt cuộc là như thế nào, sinh mệnh con thật sự là đã chịu uy hiếp, Dĩ Thừa không ở đây, ông nội cần phải phải chăm sóc con thật tốt, bằng không, Dĩ Thừa trở về, ông nội làm sao mà nói lại với nó?"

"Cám ơn nội." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng cảm ơn.

"Đi thôi, bên kia cũng đã sắp xếp ổn thoả rồi, mấy ngày này con phải tĩnh dưỡng cho tốt, chuyện còn lại không cần lo lắng, có ông nội ở đây, ông nội còn không có già đến nỗi mắt mờ tai lãng, chúng ta đi."

Lục lão gia đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Cố Tùng Bác.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cố Tùng Bác sửng sốt, bị Lục lão gia liếc mắt một cái, quét đến lạnh thấu tim. Có phải lão gia tức giận hay không? Nếu đúng vậy, làm sao lại chiếu cố Tiểu Nặc như thế, còn làm thủ tục chuyển viện. Nhưng mà ánh mắt kia, làm ông có cảm giác rất không tốt.

Phòng bệnh, chỉ còn lại ba người bọn họ, Cố Minh Tuyết còn ở đó khóc lóc, trong lòng Cố Tùng Bác một trận phiền muộn.

"Tiểu Nặc và cái tên Hứa Thụy kia, rốt cuộc là có quan hệ gì?"

"Ba, ở trường rất nhiều người đều biết, Hứa Thụy và chị lén lút hẹn hò! Không tin, ba cứ đến trường hỏi một cái là sẽ biết."

Thấy Cố Minh Tuyết một mực chắc chắn như vậy, Cố Tùng Bác thở dài một hơi.

"Tùng Bác, anh đừng nóng giận, Tiểu Nặc đứa nhỏ này khẳng định là bị cái tên Hứa Thụy kia dạy hư, nếu như Tiểu Nặc và Lục gia không có hôn ước thì còn được, vấn đề là bây giờ nó đã đính hôn với Lục gia rồi, lui hôn lúc này mà nói, anh không cần mặt mũi, còn Lục lão gia thì sao? Còn Lục Đại thiếu kia nữa?"

Cố Tùng Bác cảm thấy đầu càng đau, "Cái gì gọi là không hôn ước thì còn được, con gái Cố Tùng Bác này là một người có thể tùy tiện mơ tưởng sao! Lục lão gia đã biết chuyện này, Tiểu Nặc biết rõ nó có có hôn ước với Lục Dĩ Thừa, còn đi dây dưa với cái tên Hứa Thụy gì đó, thật là tức chết tôi!"

Trình Thi Lệ thấy việc khơi mào bịa đặt có tác dụng, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia ý cười, "Tùng Bác, anh không cần tức giận, sau này làm Tiểu Nặc cắt đứt liên hệ với Hứa Thụy là được rồi, chuyện nó bị rớt xuống nước này, tốt nhất là điều tra cho rõ ràng, Tiểu Nặc nhà chúng ta cũng không thể rớt xuống nước một cách không rõ ràng như vậy!"

"Có ghi lại khẩu cung của Hứa Thụy bên kia không? Nó có bị bắt giam lại không?"

"Chứng cứ không đủ cho nên tạm thời được thả ra, Hứa gia cũng có chút tiền, khẳng định là đã đút lót."

"Đút lót? Để tôi xem xem Hứa gia bọn họ ở G thị có năng lực, hay là Cố Tùng Bác tôi có năng lực!" Cố Tùng Bác nói xong, cất bước đi ra ngoài.

Cố Minh Tuyết thở ra một hơi thật dài, thân mình mềm nhũn, ngã vào người Trình Thi Lệ, cô ta đã sợ sắp chết!

"Mẹ, chuyện này liền kết thúc như vậy sao? Sẽ không điều tra ra được là con làm chứ?" Cố Mính Tuyết nhỏ giọng dò hỏi Trình Thi Lệ.

"Tại sao con lại không chịu nhẫn nhịn một chút vậy hả, mẹ đã nói với con như thế nào, trở lại trường học phải giả vờ đáng thương vô tội, loại bỏ đi hình ảnh xấu của bản thân! Ngược lại, con lại gây ra một đống chuyện như thế cho mẹ!" Trình Thi Lệ hạ giọng quát Cố Minh Tuyết.

"Mẹ, con biết, lúc đó con quá xúc động, đều là bởi vì Cố Nhất Nặc!"

"Con một chút cũng không nhịn xuống, con có biết con mới mang đến cho mẹ bao nhiêu phiền toái không, còn may, không bị người ta nhìn thấy, hiện giờ Hứa Thụy đã bị chúng ta liên lụy vào, lời hắn nói không thể trở thành chứng cứ có hiệu lực, bằng không, con đã hoàn toàn bị huỷ hoại rồi!"

"Mẹ, con thật sự biết sai rồi."

"Từ giờ trở đi chuyện gì cũng phải nghe theo mẹ, chuyện này còn chưa xong đâu, nếu mọi chuyện đã xảy ra, chúng ta liền tận lực biến chuyện này trở thành lợi thế cho chúng ta! Cái thằng Hứa Thụy kia là đối tượng có thể lợi dụng."

"Mẹ, vốn dĩ là Hứa Thụy có cái ý nghĩ kia với Cố Nhất Nặc."

"Như vậy càng tốt, con nhớ kỹ, con muốn thay thế được Cố Nhất Nặc, không nhất định phải làm cho nó chết, còn có một cách khác đó là làm cho thanh danh của nó hỗn loạn, bị con hung hăng đạp ở dưới chân, vĩnh viễn cũng không thể trở mình lại được, con hiểu chưa?"

"Hiểu rồi!" Cố Minh Tuyết cái hiểu cái không gật gật đầu.

.....

Bệnh viện Từ Nhân.

Cố Nhất Nặc được sắp xếp nằm ở phòng bệnh cao cấp nhất, phòng bệnh này có một phòng nghỉ và một phòng khách nhỏ, trang hoàng cũng rất ấm áp, nếu không phải là có thiết bị y tế đặt ở một bên thì người ta sẽ không cảm giác được đây là một phòng bệnh ở trong bệnh viện.

Tôn tẩu làm một ít thức ăn mang tới phòng bệnh cho Lục lão gia và Cố Nhất Nặc.

"Nội à, con cảm thấy không sao rồi, ông không cần ở chỗ này với con đâu, cơm nước xong, ông và Tôn tẩu đều trở về đi, con có thể ở một mình." Cố Nhất Nặc cảm thấy, ông nội đối với cô thật sự là rất tốt, cô sợ sau này cô sẽ phụ lòng ông quá nhiều.

"Ông trở về cũng không có việc gì làm, liền ở chỗ này với con, thân thể ông còn khoẻ mạnh lắm." Lục lão gia trực tiếp cự tuyệt.

Cố Nhất Nặc thật không có cách nào từ chối, cô biết tính tình của Lục lão gia.

"Vậy cũng được."

Lục lão gia trộm cười, cái con nhóc này đúng là thuộc dạng bướng bỉnh.

Cố Nhất Nặc không có khẩu vị gì, ăn thật sự rất chậm rất chậm, không biết Hứa Thụy ra sao rồi, di động của cô bị hỏng, liên lạc với cậu ấy không được, còn chưa cảm ơn ơn cứu mạng của cậu ấy.

Cô ngẩng đầu nhìn Lục lão gia, do dự không biết có nên mở miệng hay không.

"Nhất Nặc, con có tâm sự gì sao?" Lục lão gia đều nhìn ra được.

"Nội, con có thể xin ông một chuyện được không?"

"Con nói đi, là chuyện gì?"

"Là về Hứa Thụy, nếu không phải là cậu ấy xuất hiện đúng lúc cứu con, con thật sự đã chết ở trong hồ rồi, hiện tại cậu ấy bị vu oan liên lụy đến chuyện này, con có chút áy náy, thậm chí một câu cám ơn còn chưa nói."

"Nếu con không nhắc tới, ông cũng quên mất chuyện này, nó cứu con, Lục gia chúng ta hẳn là phải cảm ơn nó, chuyện này con yên tâm đi, ông nội làm giúp con." Lục lão gia cười đáp lại.

"Nội, ông biết hiện giờ Hứa Thụy ra sao không ạ? Còn có, chuyện con rơi xuống nước đã điều tra đến đâu rồi ạ?" Cố Nhất Nặc lại hỏi.

Lục lão gia buông đũa xuống, "Nếu như con không tỉnh lại, thật có thể nó sẽ gặp phiền toái, con đã tỉnh lại rồi, nó sẽ không sao đâu."

Cố Nhất Nặc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lục lão gia cũng thở dài một hơi, lúc ông tới bệnh viện, Hứa Thụy còn đợi ở đó.

Một đứa con trai rất sáng sủa, cũng rất đẹp trai ưu tú, không màng cả người ướt sũng nước, chỉ lo quan tâm đến tình hình của Nhất Nặc, ông nhìn ra được Hứa Thụy quan tâm đến Nhất Nặc vượt xa mức bạn học bình thường hay là quan hệ bạn bè.

Ông vẫn hay suy nghĩ, có phải là ông đã làm sai rồi hay không? Hai đứa nhỏ bị ông cố chấp buộc chặt vào nhau, có thể hạnh phúc hay không? Có phải là ông đã hại đời hai đứa nhỏ? Ở trong mắt ông, Dĩ Thừa và Nhất Nặc thật sự là quá xứng đôi, nhưng mà rốt cuộc lại chênh nhau đến mười hai tuổi.

"Nhất Nặc, con thích cái cậu Hứa Thụy kia sao?"

"Con và Hứa Thụy thật sự chỉ là bạn bè bình thường." Cố Nhất Nặc thật nghiêm túc trả lời vấn đề này, cô không thể khiến ông nội có hiểu lầm gì.

"Vậy con thích Dĩ Thừa sao?" Lục lão gia lại hỏi.

Nháy mắt, vẻ mặt Cố Nhất Nặc cứng đờ lại, thích hay là không thích đều như mắc nghẹn ở trong cổ họng, làm sao cũng nói không nên lời. Đã từng yêu như vậy, hiện tại cũng không dám yêu nữa. Không bằng một người xa lạ.

Không trả lời? Tâm tình Lục lão gia lại bắt đầu nhộn nhạo. Nói sao đây! Hai đứa nhỏ này là trời sinh một đôi!

"Ăn no rồi thì nhanh lên giường nghỉ đi, con bị sặc quá nhiều nước, để tránh bị cảm nhiễm còn phải truyền dịch, buổi tối chúng ta ăn chút cháo với mấy món thanh đạm một chút được không?"

Cố Nhất Nặc quả thực có điểm theo không kịp suy nghĩ của ông, ngơ ngác gật gật đầu.

.....

"Là Hứa Thụy!"

"Thật sự là cậu ta! Cậu ta không bị bắt lại sao?"

Trong sân trường, một đám học sinh nhìn thấy Hứa Thụy đi học, xúm nhau tụ lại tám chuyện rôm rả.

Hứa Thụy cất xe đạp xong, nhìn đám bạn học cách đó không xa chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình, cầm lấy cặp sách khoác lên vai, sải bước thật nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Bắt cậu ta lại, cái tên giết người!"

"Cậu nói bậy cái gì vậy! Hứa Thụy làm sao có thể là người như vậy, Cố Nhất Nặc rơi xuống nước không liên quan gì đến Hứa Thụy! Là cậu ấy cứu Cố Nhất Nặc!"

"Sao không phải là tôi cứu? Tại sao cậu ta lại xuất hiện đúng lúc như vậy? Lúc đó làm gì còn có ai lảng vảng ở chỗ đó đâu."

"Tôi nghe nói, Cố Nhất Nặc và Lục đại thiếu đính hôn!"

"Oa, có biến, có biến! Mau nói nghe coi!"

"Không có, mình không có biết gì nhiều, có thể nào là vì Cố Nhất Nặc đá Hứa Thụy, trong lòng Hứa Thụy không phục, mới nổi lên sát tâm?"

"Cậu nói cũng đúng, có thể nào hai người này ở chỗ đó làm chuyện gì không thể cho người khác biết hay không? Hai người bọn họ ngày nào cũng liếc mắt đưa tình với nhau."

"Bọn họ vốn dĩ còn không phải là một đôi sao? Cố Nhất Nặc làm sao đính hôn? Thay người mới nhanh như thế, mau phổ cập lại thông tin đi!"

Cố Minh Tuyết nghe mọi người ở phía trước đàm tiếu, lộ ra một ý cười thầm, Cố Nhất Nặc cô cứ chờ mà xem, mọi chuyện sẽ không kết thúc như thế đâu, thậm chí sẽ càng ngày càng bùng nổ!

Trong vòng một ngày, trong toàn trường đã lan truyền đủ các kiểu đồn đãi vớ vẩn.

Hứa Thụy và Cố Nhất Nặc thường hẹn hò gặp mặt ở rừng cây nhỏ sau trường, hai người ôm nhau làm một ít chuyện khiếm nhã.

Sau đó, ảnh chụp tối tăm không rõ lại lộ ra!

Học sinh cấp 3 hẹn hò trong trường, ngày hôm sau, người dọn dẹp vệ sinh nhặt được "áo mưa" đã dùng qua, còn có một ít chất dịch bên trong, một ít đồ còn sót lại, rồi còn có cả ảnh!

Sau đó, lại là một loạt ảnh chụp tung ra, một nơi được che chắn tạm bợ bẩn thỉu, còn có cả kẹp tóc của Cố Nhất Nặc.

Tiếp sau đó, còn đột nhiên tung tin giật gân Cố Nhất Nặc phá thai!

Có mấy bức ảnh chụp mơ hồ, một cái báo cáo phá thai có tên Cố Nhất Nặc, một cô gái có thân hình tương tự như Cố Nhất Nặc đi vào trong bệnh viện phụ sản, còn có hình chụp bóng dáng cô ở trước cửa phòng bệnh.

Một đống tin tức loạn thành một nồi tả pí lù, sau đó mấy trang web khác cũng bắt đầu đăng tải, lan truyền như là tin hot của mấy minh tinh nổi tiếng.

Cố Tùng Bác nhìn thấy loạt tin tức này, tức giận đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh, gần đây ông gặp phải vận hạn gì mà hai đứa con gái đều bị đồn rùm ben trên mạng, chuyện của Tiểu Tuyết vừa mới dẹp xong, chuyện của Tiểu Nặc lại bùng lên, hiện tại Tiểu Nặc không riêng gì là con gái Cố gia mà còn là con dâu Lục gia.

Lục tiên sinh, Lục phu nhân nếu như nhìn thấy đống tin tức này, sẽ nghĩ như thế nào về Tiểu Nặc? Ông nhìn ra được, Lục tiên sinh và Lục phu nhân chính là vâng theo ý nguyện của Lục lão gia nên mới chấp nhận Tiểu Nặc là con dâu!

Còn có Lục Dĩ Thừa, là một người đàn ông, nhìn thấy một loạt tin xấu thế này, khẳng định không có cách nào chấp nhận!

"Ba, bệnh đau đầu của ba đã đỡ hơn chưa? Đây là canh gà thiên ma, ba uống một chút đi?" Cố Minh Tuyết bưng canh gà, đứng ở trước mặt Cố Tùng Bác.

Trong lòng Cố Tùng Bác cảm thấy dễ chịu đi một chút, từ nhỏ đến lớn, Tiểu Tuyết là đứa thân thiết với ông nhất.

"Lại đây, ngồi bên cạnh ba này."

"Ba, chuyện của chị làm sao bây giờ? Còn đồn thổi như vậy, đối với thanh danh của chị chắc chắn là không tốt."

Cố Tùng Bác làm sao lại không biết, chính là chuyện lúc này chẳng những đè không xuống, còn càng ngày càng kịch liệt, tốc độ thay đổi mấy lời đồn lại càng làm ông bất ngờ hơn!

"Ba nghĩ không ra, con quan tâm nó như thế, chuyện nó rơi xuống nước lại kéo con vào, làm con chịu ủy khuất."

Cố Minh Tuyết lại đỏ hai mắt lên, cảm động ủy khuất, "Ba, ba tin tưởng con? Ba tin không phải con đẩy chị xuống nước?"

"Con là con gái ba, tâm tính thế nào làm sao ba không biết?" Lúc đầu Cố Tùng Bác còn có chút hoài nghi, bởi vì Tiểu Tuyết và Tiểu Nặc đi cùng với nhau, cũng có hiềm nghi, nhưng mà hiện tại xem ra nhất định là cái tên Hứa Thụy kia!

"Ba, con chịu ủy khuất thế nào cũng không sao, chỉ cần ba tin tưởng con, con mặc kệ bị chị vu cáo, bị bắt ngồi tù cũng chẳng sao!"

Cố Minh Tuyết khóc lóc bổ nhào vào trong lồng ngực Cố Tùng Bác.

"Được rồi, được rồi, đừng khóc." Cố Tùng Bác vỗ vỗ bả vai Cố Minh Tuyết, nhẹ giọng an ủi.

"Ba, chuyện này, chị cũng là người bị hại, ba cũng không cần tức giận chị ấy có được không? Đều là do cái tên Hứa Thụy kia, chắc chắn là cậu ta dụ dỗ chị, mơ ước tiền tài quyền thế của ba."

Cố Tùng Bác vừa nghe liền cảm thấy rất có đạo lý, tưởng leo được lên được trên người ông! Chắc chắn Hứa gia chính là như vậy, nếu không trước đó Tiểu Nặc cũng sẽ không nhắc tới cái hạng mục kia của Hứa gia.

Ông lập tức cầm lấy điện thoại, bấm một cái dãy số, "Trợ lý Dư, bỏ qua mấy cái hạng mục trên tay cậu đi, tôi sẽ không đầu tư vào đó! Mặt khác, tạm thời ngừng quan hệ hợp tác với Hứa thị!"

Cố Tùng Bác muốn cho Hứa gia ở G thị này khó có thể trở mình! Dám dụ dỗ con gái ông, làm ông ta mất hết mặt mũi, nhất định phải trả giá đắc!

Cố Minh Tuyết cúi đầu cười, trong mắt hiện lên một tia thỏa mãn.

.....

Cố Nhất Nặc ở phòng bệnh, ngoại trừ ăn chính là ngủ, nằm ba ngày liền chịu không nổi. Hôm nay hộ sĩ tới xem qua cho cô, lúc sau đã không tiếp tục truyền dịch nữa, điều này nói lên rằng cô hẳn là có thể xuất viện.

Lục lão gia mỗi ngày 7 giờ rưỡi sáng đến bệnh viện, 8 giờ rưỡi tối, đúng giờ lại trở về, chăm sóc cô suốt ba ngày.

"Ông nội." Cố Nhất Nặc hướng về phía Lục lão gia đang xem báo, gọi một tiếng.

"Xảy ra chuyện gì?" Lục lão gia ngẩng đầu dò hỏi.

"Hôm nay con có thể xuất viện được chưa?"

"Không được! Con xem con kìa, khí sắc kém như vậy! Ở đây thêm vài ngày nữa."

"Con còn phải đi học mà, năm nay là năm cuối cấp đó."

"Bằng không để Tiểu Lưu đi tìm một gia sư, qua đây dạy bù cho con?"

Cố Nhất Nặc quả thực là bội phục ông, đi đến trước mặt ông xoay vài vòng, lại nhảy vài cái, "Ông nội ông xem, con đã có thể nhảy nhót tung tăng, không sao hết mà."

Lục lão gia bị Cố Nhất Nặc chọc cười, trong mắt tất cả đều là thương yêu, "Không được, lại ở thêm vài ngày đi."

"A?" Cố Nhất Nặc nhìn biểu cảm của ông, trong lòng có chút nghi hoặc, cảm giác Lục lão gia giống như là cố ý không cho cô xuất viện.

"Nội, nội có thể kêu Tiểu Lưu đem máy tính của con tới đây được không? Con tìm một ít tài liệu học tập."

Ông gỡ mắt kính xuống, nghiêm trang nói: "Con còn chưa có hồi phục đâu, lỡ như lại mệt thì làm sao bây giờ, nghỉ ngơi cho tốt đi, mới có ba ngày thôi, không ảnh hưởng gì đâu."

Ảnh hưởng rất lớn mà! Đột nhiên cô trọng sinh trở về thời học sinh, vốn dĩ cô phải cố hết sức, lớp lọc lại bát nháo, cô chỉ có thể dựa vào ký ức ở kiếp trước kia và tiếp thu thêm kiến thức mới, kết hợp cái loại tài liệu tham khảo cố gắng học tập để bù lại, bằng không đến khi thi đại học phải làm sao bây giờ!

Kỳ thật, cô lấy máy tính cũng hoàn toàn không chỉ là vì học tập, cô phát hiện nằm ở bệnh viện mấy ngày nay, cô bị ngăn cách với thế giới bên ngoài! Cô không tin, Trình Thi Lệ và Cố Minh Tuyết chỉ có chút thủ đoạn này, nhất định sẽ còn có bước tiếp theo.

Hiện giờ cô hoàn toàn không biết, bọn họ muốn làm gì!

"Con muốn máy tính!"

"Không cho!"

"Con muốn máy tính!"

"Không cho!"

Cố Nhất Nặc xoay người đi ra ngoài phòng bệnh, Lục lão gia lập tức cầm gậy đuổi theo, cái con nhóc này, làm sao mà bớt lo cho được! Còn may, từ trên xuống dưới ông đã căn dặn hết, mấy cái lời đồn vớ vẩn bên ngoài, ông cũng cảm thấy rất khó nghe, Nhất Nặc của ông làm sao lại là loại con gái như vậy được!

Lúc này đây, mặc kệ là ai làm, đều sẽ phải trả giá đắc! Dĩ Thừa đã biết, ông tin rất nhanh sẽ có kết quả, ông ở đây bảo vệ Nhất Nặc, không cho những cái tin tức dơ bẩn đó làm ô uế mắt cô.

"Chào cô, tôi muốn làm thủ tục xuất viện." Cố Nhất Nặc nói với y tá trực ban.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

"Cố tiểu thư, thật ngại quá, hiện tại cô không thể xuất viện được, còn phải ở lại quan sát thêm mấy ngày nữa."

Cố Nhất Nặc càng cảm thấy kỳ quái, Lục lão gia đã đi tới nơi, nhìn ông cầm gậy vội vã đuổi theo mình, cô có chút đau lòng.

"Nội, rốt cuộc là có chuyện gì vậy ạ?"

"Nhất Nặc, nghe lời đi, ông nội cho con ở chỗ này, tự nhiên sẽ có đạo lý, không cần tùy hứng được không?"

Cố Nhất Nặc không đành lòng cự tuyệt, ông nhất định là vì muốn tốt cho cô, nhưng mà như vậy càng làm cô thêm lo lắng, Trình Thi Lệ và Cố Minh Tuyết rốt cuộc đã làm cái gì rồi?

"Dạ được, nội, con nghe lời ông." Cô ngoan ngoãn lên tiếng.

"Như thế mới đúng này!" Ông cười kéo tay Cố Nhất Nặc đi về phòng bệnh.

Buổi tối, 8 giờ rưỡi, ông được Tiểu Lưu đón đi, Cố Nhất Nặc ở trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, khoác áo khoác lên đi ra ngoài.

Phòng bệnh của cô ở tầng cao nhất, là phòng bệnh cao cấp nhất ở bệnh viện Từ Nhân, chỉ có ba phòng, hiện tại hai phòng kia cũng chưa có người, cũng chỉ có mình cô ở đây.

"Cố tiểu thư có việc gì cần giúp giúp đỡ?" Một y tá mỉm cười hỏi.

"Tôi có thể gọi một cuộc điện thoại được không?" Cố Nhất Nặc chỉ vào điện thoại đặt trên bàn.

"Được."

Cố Nhất Nặc cầm lấy điện thoại, lưu loát bấm một dãy số, hy vọng di động Hứa Thụy còn gọi được! Hiện giờ cô chỉ có thể gọi cho Hứa Thụy!

Điện thoại kết nối được!

"Alô!"

"Tiểu Nặc! Là cậu sao Tiểu Nặc?"

Giọng Hứa Thụy kích động vang lên.

"Là mình."

"Tiểu Nặc, cậu không sao chứ? Ở bệnh viện nào? Mình nghe nói cậu chuyển viện rồi, nhưng mà không ai nói cho mình biết cậu chuyển tới bệnh viện nào." Giọng Hứa Thụy có chút gấp gáp

"Mình không sao, cậu thì thế nào, có khỏe không?"

Hứa Thụy ngừng lại một chút, không có trả lời ngay, bản thân bị người ta biến thành kẻ giết người, công ty ba cậu phải phá sản, trường học với áp lực của Cố gia, rất có khả năng sẽ buộc cậu thôi học.

Tình huống của cậu, thật sự không tính là tốt.

"Mình không sao, khá tốt."

Cố Nhất Nặc biết, cậu ấy nhất định là không tốt, trong lòng tràn đầy áy náy, "Thực xin lỗi, cậu đã cứu mình mà mình lại làm liên luỵ đến cậu."

"Tiểu Nặc, cậu nói nhảm cái gì vậy, giữa chúng ta còn cần phải nói như vậy sao?" Hứa Thụy cười cười, nhẹ nhàng nói.

Trong lòng cậu, có quá nhiều nghi vấn, trước giờ Tiểu Nặc có nói cho cậu biết chuyện trong nhà cô bất hòa, cậu cũng biết cô ở Cố gia nhất định không tốt lắm khiến cậu có chút đau lòng.

"Hứa Thụy, mình muốn hỏi cậu một chuyện, bên ngoài có phải đã phát sinh chuyện gì về mình không?"

"Có." Hứa Thụy gật gật đầu, gần đây điên cuồng truyền bá tin tức, mưu tính hại cậu và Tiểu Nặc.

Ngày hôm đó, chỉ là cậu nhìn thấy bóng dáng Cố Nhất Nặc, bởi vì có chút chuyện muốn nói với cô, mắt thấy sắp tới giờ học, liền xuống lầu chuẩn bị đi tìm cô, tới lúc cậu đi đến đầu cầu thang, liền nhìn thấy Cố Nhất Nặc đang vùng vẫy ở trong hồ nước.

"Tiểu Nặc, cậu nói cho mình biết, người đẩy cậu xuống nước có phải là Cố Minh Tuyết hay không?"

"Là nó."

"Trách không được, cô ta muốn làm như thế."

"Nó đã làm gì?" Cố Nhất Nặc vội vàng dò hỏi.

"Chuyện này đối với thanh danh của cậu rất không tốt, đảo lộn thanh danh của mình thì không sao cả, đơn giản chính là truyền ra ngoài một ít tin đồn, chửi bới thanh danh của cậu, nói chúng ta hẹn hò dan díu với nhau..... Rồi còn phá thai cái gì đó."

"Hoá ra chỉ là mấy trò này." Cố Nhất Nặc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Cái gì kêu là hoá ra chỉ là mấy trò này? Cậu không để bụng đến thanh danh của cậu sao? Hiện tại..... Hiện tại cậu đã đính hôn rồi đấy."

"Không sao cả." Cố Nhất Nặc thuận miệng nói ra.

Bàn tay đang cầm di động của Hứa Thụy run rẩy một chút, trong lòng âm thầm vui mừng, hoá ra Tiểu Nặc thật sự không muốn gả cho cái lão già kia, cho nên cô ấy mới không để ý đến thanh danh của mình như thế.

"Cậu yên tâm, mình sẽ thu thập chứng cứ, những cái tin tức đó mình cũng đã truy lùng tung tích rồi, đều là từ cùng một địa chỉ ip phát tán ra, vừa nhìn đã

biết là có âm mưu, dám bôi đen mình, mình nhất định sẽ làm cho hắn phải kêu cha gọi mẹ."

"Mình tin tưởng cậu, cậu là ai chứ!"

"Được, cậu yên tâm dưỡng bệnh đi, chờ tin tốt của mình, bọn họ làm ra chuyện thế này, quả thật là làm chuyện dư thừa, ngược lại sẽ tự mình lộ ra đuôi cáo, mình đang chờ cá cắn câu đây."

"Hứa Thụy, cậu cẩn thận một chút." Cố Nhất Nặc có chút lo lắng, mặc kệ như thế nào thì Hứa Thụy cũng chỉ là một học sinh cấp ba.

"Tiểu Nặc, cậu là đang quan tâm đến mình sao?"

"Đương nhiên rồi! Nhưng mà chuyện này, mình thật sự rất xin lỗi cậu, cám ơn cậu có thể vì mình mà làm bao nhiêu chuyện như vậy."

"Tiểu Nặc, mình bị cuốn vào cũng không sao, là vì chúng ta."

"Ừ, vì chúng ta, Hứa Thụy, chúng ta là bạn tốt nhất, cả đời này đều như vậy!" Cố Nhất Nặc trịnh trọng nói.

Hứa Thụy sửng sốt một chút, ngọt ngào trong lòng mất mát dần từng chút một, cuối cùng chỉ còn lại chua xót không thể diễn tả thành lời.

"Tiểu Nặc, mình cúp máy trước đây, cậu nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cố Nhất Nặc cúp điện thoại, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ lại một chút, mẹ con Trình Thi Lệ là có chủ ý muốn gả vào Lục gia, Cố Minh Tuyết vẫn luôn muốn thay thế vị trí của cô, cho nên bọn họ nhân cơ hội này chửi bới đảo lộn danh dự của cô. Chẳng qua là vì cô trọng sinh cho nên đảo lộn toàn bộ quỹ đạo. Thủ đoạn này với ở kiếp trước giống nhau như đúc.

Kiếp này, thứ cô không để bụng nhất chính là thanh danh, thế này cũng vừa khéo có thể làm cho Lục Dĩ Thừa chán ghét cô, thật sự quyền quyết định chuyện hôn sự này không phải là ở ông nội, mà là Lục Dĩ Thừa. Nếu như anh không muốn, không ai có thể ép buộc được anh cả, Lục lão gia cũng không được.

Ở kiếp trước, vì cái gì anh lại cưới cô? Vì cái gì lại vẫn luôn luôn không chịu ly hôn, một hai phải đợi đến cuối cùng, để cho cô sinh con xong mới để Cố Minh Tuyết xuống tay? Cô có chút mơ hồ không rõ.

.....

Âm bàn phím vang lên thật nhanh, trong một gian phòng không lớn lắm có mấy chiếc máy tính, trong phòng chỉ có ba người.

Lục Dĩ Thừa một tay cắm trong túi quần, đứng thẳng người ở trước cửa sổ, trong tay bưng một ly rượu vang đỏ, nhẹ nhàng lắc lắc. Cận Tư Nam nhàm chán ngồi dũa móng tay. Còn có một người đội mũ đen ngồi ở trước máy tính, là người chuyên chú nhất.

"Thiếu tướng, đã điều tra xong."

Lục Dĩ Thừa xoay người, nhìn tư liệu trên máy tính vừa mới liệt kê ra.

"Là một công ty dịch vụ về thông tin dữ liệu, địa chỉ ip thật đã truy ra tung tích rồi, ở ngay G thị, trên tay bọn chúng còn có một ít tài liệu sắp sửa tung ra, em đã xâm nhập vào đánh cắp tất cả, trước mắt server của bọn chúng sẽ bị tê liệt, thiếu tướng, kế tiếp phải xử lý như thế nào?"

"Điều tra rõ nguồn gốc bọn chúng."

Ánh mắt Cận Tư Nam quét qua bên này, thổi thổi móng tay mới vừa cắt dũa xong, "Là đám nào vừa mới ăn được gan hùm mật gấu sao? Dám trêu đến trên đầu Lục đại thiếu gia."

"Lục thiếu, về việc Cố tiểu thư rơi xuống nước, tư liệu của cảnh sát điều tra được giống như tư liệu mà chúng ta tra, không có người nào chứng kiến, đoán chừng vụ án này cũng chỉ có thể kết án qua loa như thế này thôi."

"Tiểu Cổ, cậu nói chân tướng Cố đại tiểu thư rơi xuống nước, rốt cuộc là cái tên Hứa gì kia làm hay là Cố nhị tiểu thư làm đây?"

Bả vai Tiểu Cổ run lên, "Ha ha" cười gượng hai tiếng, "Em chỉ biết là tất cả mấy lời đồn đãi trên mạng kia đều là giả. Thiếu tướng, em đi ra ngoài lấy ly cà phê đây."

Cận Tư Nam đi tới trước máy tính, mở ra mấy bức ảnh chụp, "Hứa Thụy, trẻ tuổi đẹp trai! Nếu tôi là Cố Nhất Nặc, tôi cũng sẽ chọn Hứa Thụy, sẽ không chọn một cái lão già mà mình không biết rõ."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Còn có tin hot

Lục Dĩ Thừa nhìn đống ảnh chụp trên máy tính, đem ly rượu trong tay một hơi uống cạn, "Tập hợp, thời gian làm nhiệm vụ, đổi lại tối nay 11 giờ."

Cận Tư Nam lập tức liếc mắt lên cổ tay, nhìn kim đồng hồ chỉ 22:45 phút.

Đm! Trong lòng tức giận mắng một tiếng, Lục Dĩ Thừa đã bước ra ngoài, Cận Tư Nam cũng không dám chậm trễ một đường chạy chậm đuổi theo.

Lục Dĩ Thừa cầm súng ngắm trong tay, vừa vặn nhắm chuẩn vào Cận Tư Nam đang chạy.

"Lão già quy củ."

"Đm! Lại là anh tránh ở nơi an toàn, còn bắt tôi đi đối mặt mưa bom bão đạn! Thật không biết, mấy người trong quân bộ, là mắt mù hay là như thế nào, tôi giống thụ sao? Ông đây một thân chính khí, có chỗ nào giống thụ!"

Mấy người ở một bên, nhịn không được cười trộm.

Lục Dĩ Thừa cúi đầu kiểm tra súng ngắm trong tay, không chút để ý nói: "Nếu không, thay đổi?"

"Không, không, không." Cận Tư Nam liên tục lắc đầu, đùa kiểu gì vậy, kỹ năng của Lục Dĩ Thừa cậu ta chính là theo không kịp!

Trang bị xong, Lục Dĩ Thừa xách vali lên, chạy bộ ra ngoài. Tiếng máy bay trực thăng gầm rú vang lên.

"Còn năm phút nữa tập hợp! Mọi người động tác nhanh lên một chút."

"Lục thiếu đây là xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên nhiệm vụ lại thay đổi thời gian? Chẳng lẽ là có kế hoạch mới?"

"Không! Là vị hôn thê cùng người chạy mất, trên đầu đội mũ xanh, vội vã hoàn thành nhiệm vụ trở về đoạt lại người." Cận Tư Nam lắp đạn, hướng về phía mấy người đang ở một bên nhướng mày cười, "Có hứng thú nghe nội tình hay không?"

"Không có!" Mấy người cùng kêu lên, sửa sang lại trang bị cho tốt, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cận Tư Nam nhún nhún vai, xách ba lo đã đầy đủ trang bị cũng đi ra ngoài.

.....

Tin đồn bát nháo trong một đêm đã êm ắng xuống, chuyện này đột nhiên im bặt, nói tiếp theo sẽ còn có tin hot, cũng hoàn toàn không có động tĩnh.

Đang trong lúc đắc ý, Trình Thi Lệ giống như là bị dội cho gáo nước lạnh.

Bà ta lập tức gọi cho một số điện thoại, mở miệng chính là chất vấn một hồi: "Làm sao vậy? Còn nói hôm nay sẽ có tin hot, sao đến bây giờ đều không có động tĩnh?"

"Cố phu nhân, server tê liệt, tôi cảm thấy chúng ta đã bị người khác theo dõi. Số tiền còn lại, tôi từ bỏ, chuyện này, tôi chỉ có thể giúp bà đến đây."

"Sao cậu có thể như vậy? Có tiền cũng không muốn kiếm? Cậu không phải xưng là hacker, trong giới đứng thứ hai không ai dám nhận thứ nhất sao? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Cố phu nhân, nói vậy mà bà cũng không hiểu, tôi phải đi tránh một thời gian đây."

"Có nghiêm trọng như vậy không? Hay là có người cho cậu nhiều tiền hơn, muốn đem chuyện này dẹp yên xuống?" Trình Thi Lệ thử dò hỏi.

"Không có, thật sự không có, Cố phu nhân, tôi cúp máy trước!"

Tiếp theo, điện thoại bị ngắt, Trình Thi Lệ lại gọi qua, cũng đã tắt máy, bà ta tức giận ném điện thoại di động lên một bên sofa.

Rốt cuộc là ai nhúng tay vào chuyện này? Chẳng lẽ là Cố Tùng Bác? Không, nếu Cố Tùng Bác muốn nhúng tay, nhất định sẽ nói với bà ta.

Mục đích của bà ta cũng coi như là đạt được, mặc kệ thiếu tin hot phía sau, bà ta cũng có thể tiến hành kế hoạch hai, nhất định phải nhân cơ hội, thừa dịp này hoàn toàn huỷ hoại Cố Nhất Nặc!

.....

Cố Nhất Nặc nằm ở trên giường, lật xem tài liệu học tập, cửa mở, Lục lão gia cầm một bó hoa tươi đi đến.

"Nhất Nặc, có thể xuất viện."

"A? Nhanh như thế ạ!" Cố Nhất Nặc sửng sốt một chút, ngày hôm qua ông còn ngăn cản không cho.

"Con không phải nói sao, năm cuối, không thể chậm trễ việc học, nếu con cảm thấy thân thể có thể chịu nổi, ông nội liền dẫn con đi học."

"Dạ được, con không có việc gì, con có thể đi học liền."

"Được, nhanh đi thu dọn một chút, ông nội đưa con đi."

"Dạ, ông nội chờ con!"

Thành phố G, Hứa Thụy từ trong văn phòng giáo viên chủ nhiệm đi ra, trở về phòng học. Cậu hướng về phía Hắn triều Cố Minh Tuyết liếc mắt một cái, Cố Minh Tuyết cũng không cam lòng yếu thế, nâng cằm lên cười khiêu khích Hứa Thụy.

Hứa Thụy xoay người, trở lại chỗ ngồi của mình, không tự chủ được ngẩng đầu, nhìn qua chỗ Cố Nhất Nặc, cô không ở đây cũng tốt.

"Hứa Thụy, không có chứng cứ, trường bằng cái gì muốn cậu thôi học?"

"Đúng vậy! Đây cũng quá không công bằng!"

Bạn học bình thường có quan hệ tốt xông tới, vì Hứa Thụy bênh vực kẻ yếu.

Cố Minh Tuyết ở chỗ ngồi, nghe các bạn học nghị luận, nắm chặt cây bút trong tay, bên người cô ta mấy bạn học nữ lập tức đứng lên, đi qua chỗ Hứa Thụy.

"Còn muốn chứng cứ cái gì, nếu thật sự có chứng cứ, cậu ta còn có thể ở đây? Đã sớm bị bắt lại." Lý Tư Tư nói xong, làm cái ánh mắt khinh thường.

"Đúng vậy!" Một người lập tức phụ họa nói theo.

"Lý Tư Tư, cậu nói cái gì vậy! Bạn học ba năm, cậu có thể nói như vậy sao?"

"Tôi nói thì xảy ra chuyện gì! Hứa Thụy cậu ta dám làm không dám nhận, Cố Nhất Nặc đính hôn rồi vứt bỏ cậu ta mà thôi, lại không phải chuyện quá quắc gì. Theo tôi thấy, Cố Nhất Nặc cũng không phải cái thứ tốt lành gì, rõ ràng bản thân và Hứa Thụy ở bên nhau, còn vu cáo em gái mình, còn nói cái gì, là Minh Tuyết đẩy cô ta xuống nước! Hai người kia, chính là cá mè một lứa."

Hứa Thụy đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lý Tư Tư.

Lý Tư Tư bị ánh mắt này dọa sợ, nuốt nuốt nước miếng, không dám nói thêm gì nữa.

Đột nhiên trong phòng học an tĩnh lại, không biết là ai kêu lên một tiếng: "Cố Nhất Nặc."

Ánh mắt mọi người, đều hướng nhìn Cố Nhất Nặc, đặc biệt là Cố Minh Tuyết, trong mắt nhanh hiện lên một tia hận ý, Cố Nhất Nặc còn dám vác mặt tới trường học, ba cũng đang lo cho cô ta tạm nghỉ học!

Cố Nhất Nặc đi đến trước mặt Lý Tư Tư, lạnh lùng cười, "Lý Tư Tư, cậu vừa mới nói cái gì? Lặp lại lần nữa."

Lý Tư Tư bị một câu này kích thích một chút, nâng cằm lên nhìn Cố Nhất Nặc, "Tôi nói thì xảy ra chuyện gì? Hứa Thụy chính là tội phạm giết người, mà cô chính là lục trà kỹ nữ, đều phá thai, có còn biết xấu hổ hay không!"

"Lý Tư Tư, cậu nói cho rõ ràng một chút, cậu nói Hứa Thụy là tội phạm giết người? Còn tôi phá thai?"

"Không sai! Hứa Thụy chính là tội phạm giết người, cô và cậu ta ở rừng cây nhỏ hẹn hò nhau mang thai, rồi mới đi phá thai, đây là chuyện mọi người đều biết."

Cố Nhất Nặc không hề lên tiếng, đem bút ghi âm trong tay ghi âm ra, vừa mới rồi Lý Tư Tư nói, tất cả đều bị ghi âm lại, Lý Tư Tư nghe giọng nói của chính mình trong lòng cả kinh, duỗi tay muốn đoạt lấy bút ghi âm, Cố Nhất Nặc lại nhanh hơn cô ta một bước.

"Cố Nhất Nặc, cô muốn làm cái gì?"

"Tôi muốn làm cái gì? Tôi muốn hỏi cậu một chút, cha mẹ cậu cực cực khổ khổ, cho cậu tới trường tốt nhất thành phố G học, chính là vì muốn cậu nịnh bợ người khác sao? Mà cậu há mồm, cũng chỉ biết chửi bới người khác sao?"

Một câu này, chọc trúng chỗ đau nhất của Lý Tư Tư, cô ta sắc mặt cứng đờ lại trắng bệch, một cỗ cảm giác tự ti mãnh liệt ập vào trong lòng. Nhà cô ta rất nghèo, ở trong thành phố G, cô ta cảm thấy bản thân không dám ngẩng đầu, cho nên mới leo lên nhà có tiền là Cố Minh Tuyết.

Chuyện này tất cả mọi người không biết, cô ta che giấu cũng thật tốt, cô ta sợ người khác biết sẽ xem thường cô ta, Cố Nhất Nặc làm sao lại biết được?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tình địch mạnh

Lý Tư Tư nhìn Cố Nhất Nặc, ánh mắt có chút né tránh. Cố Nhất Nặc nói, có một loại cảm giác như cô ta bị lột sạch quần áo, loã lồ ở trước mặt người khác, cảm thấy nhục nhã!

"Lý Tư Tư, cậu có biết theo như lời cậu vừa mới nói, đủ để cấu thành tội phỉ báng vũ nhục người khác."

"Cố Nhất Nặc, là cô cố ý tính kế với tôi, làm tôi lặp lại lần nữa, rồi ghi lại những gì tôi nói!" Lý Tư Tư lập tức giảo biện.

"Miệng chính là lớn lên ở trên người của cậu đi?" Cố Nhất Nặc lạnh giọng hỏi.

Lý Tư Tư á khẩu không trả lời được, bạn học ở một bên đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô ta, Lý Tư Tư hận không thể tìm một cái lỗ nẻ chui vào!

"Chị, Tư Tư cậu ấy cũng không phải cố ý, cậu ấy cũng là nghe người khác nói như thế, chị cũng cũng đừng tức giận." Cố Minh Tuyết đứng lên, đi đến bên cạnh Cố Nhất Nặc kéo cánh tay cô.

Cố Nhất Nặc giơ tay, gỡ tay Cố Minh Tuyết ra, còn chưa lên tiếng, liền nghe tiếng một người khác lại vang lên.

"Cố Nhất Nặc, cô muốn tố cáo Lý Tư Tư? Có bản lĩnh, cô hãy lấy chứng cứ ra, như vậy mới tính là người khác phỉ báng vũ nhục đi? Miệng mọc ở trên người người khác, người ta muốn nói cái gì thì nói cái đó, cô quản không được! Thân đoan chính không sợ bóng dáng nghiêng, cô chứng minh cô trong sạch trước đi rồi hãy đi tố cáo người ta cũng chưa muộn."

Lý Tư Tư vừa nghe, tức khắc tự tin, "Đúng vậy, có bản lĩnh, cô liền đi tố cáo tôi đi! Cố Nhất Nặc, tôi chờ cô!"

Đột nhiên, bên ngoài phòng học truyền tới một trận đàm tiếu, chỉ thấy một vị có khí thế phi thường đi trước, hiệu trưởng còn có lãnh đạo nhà trường đi theo sau, hai bên là một ít phóng viên đi sau chót.

Cố Minh Tuyết vừa thấy thế này, khuôn mặt nhỏ liền trắng bệch, trộm liếc Cố Nhất Nặc một cái. Cố Nhất Nặc không kiêng nể gì tới trường học, chẳng lẽ là Lục gia dẹp yên những việc này? Đi đăng trước mặt người khác, chính là Lục lão gia!

"Nhất Nặc." Lục lão gia vừa đi đến phòng học, lập tức hướng Cố Nhất Nặc vẫy vẫy tay.

Cố Nhất Nặc đi qua, đứng ở bên cạnh Lục lão gia. Trong phòng học, mấy bạn học đều trở lại chỗ ngồi của mình, một đám đều rất hiếu kì, suy đoán rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

"Hôm nay, ta tới trường là đặc biệt cảm tạ học trò Hứa Thụy, đã cứu Nhất Nặc nhà ta, một đứa trẻ thích giúp đỡ mọi người thế này, lý ra nên được khen ngợi, ta cũng mời tới Thành Phố G Thần Báo, vì học trò Hứa Thụy làm một cái phóng sự." Lục lão gia nhìn Hứa Thụy, nhẹ giọng dò hỏi: "Hứa Thụy cậu có đồng ý làm phỏng vấn không?"

Hứa Thụy lại nhìn sang phóng viên, trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng lại được.

"Đồng ý! Đương nhiên là đồng ý! Tôi ở thành phố G dạy học và giáo dục, đứa trẻ giống như Hứa Thụy, cũng không phải là lấy lệ, phong cách trường học chúng ta....."

"Hiệu trưởng, đây là chuyện của bọn trẻ, để cho bọn trẻ có quyền tự lựa chọn." Lục lão gia đánh gãy lời hiệu trưởng.

"Cháu đồng ý!" Hứa Thụy gật gật đầu.

Có bài báo đưa tin, liền sẽ chủ đạo hướng đi của dư luận, sẽ không bao giờ đối Tiểu Nặc tạo nên ảnh hưởng gì không tốt nữa. Cho dù là không có chứng cứ, chứng minh Cố Minh Tuyết chính là hung thủ muốn sát Tiểu Nặc, ít nhất cũng sẽ không đem Tiểu Nặc và cậu, biến thành cái loại người có quan hệ bất kham thế này!

Cố Nhất Nặc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô không biết, Lục lão gia đưa cô tới trường còn sắp xếp chuyện như vậy, trong lòng tất cả đều là cảm kích, kiếp này, ông chẳng những tin cô, còn giúp cô lấy lại công đạo.

"Đối với tin đồn lúc lúc trước về Nhất Nặc nhà ta và Hứa Thụy, thông qua điều tra của cảnh sát, là một công ty mượn thanh danh Lục gia cùng Cố gia, qua mặt người khác, tin tức cùng ảnh chụp tất cả đều là bịa đặt! Trước mắt công ty này đã bị niêm phong, người liên quan cũng không thấy dấu vết, nhưng mà Lục gia tuyệt không sẽ bỏ qua cái người này, nhất định sẽ truy cứu ngọn nguồn!"

Cố Nhất Nặc lại sửng sốt, lúc trước Hứa Thụy có nói, mới vừa tra được ngọn nguồn của tin đồn, Lục lão gia nhanh như thế đã thu thập đủ chứng cứ đệ trình điều tra?

Lý Tư Tư nghe đến mấy lời này, sắc mặt trắng bệch! Xong rồi, cô ta thật sự xong rồi! Những việc này đều là giả, cô ta vừa mới nói theo những cái tin đồn đó, bị Cố Nhất Nặc ghi âm lại, nếu như bị tố cáo, cô ta thật sự tiêu đời rồi!

Cố Nhất Nặc này, tâm tư làm sao lại âm độc như thế, bất quá cô ta chỉ nói có vài câu, liền như thế sụp bẫy của cô!

Lục lão gia đi qua, vươn tay với Hứa Thụy, Hứa Thụy có chút thụ sủng nhược kinh, nâng tay lên bắt tay Lục lão gia.

"Nhất Nặc nhà chúng ta có một đứa bạn như cậu, là con bé có phúc, ta thay Dĩ Thừa đa tạ ơn cứu mạng của cậu với hôn thê của nó."

"Cháu....." Hứa Thụy há miệng thở dốc, vẫn là nuốt lời chưa nói vào. Đây là thay Lục đại thiếu gia kia cảm tạ cậu, cũng là nhắc nhở thân phận của cậu và Tiểu Nặc.

"Hạng mục đầu tư của Hứa thị, ta thấy, Cố gia có ý không làm, chúng ta Lục gia sẽ làm, mặt khác cậu còn có yêu cầu gì khác hay không? Coi như là Lục gia ta tạ lễ." Lục lão gia cực không muốn thiếu ân tình của bất cứ ai.

"Không! Đều không cần! Ba cháu cho dù có tiền, cũng là lòng có dư mà lực không đủ, công ty đã tuyên bố phá sản. Hơn nữa, chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, cũng gánh nổi tạ lễ nặng như thế. Hiện tại, có thể làm cháu và Tiểu Nặc không bị bôi nhọ, khôi phục trong sạch, chính là tâm nguyện lớn nhất của cháu." Hứa Thụy khách khí có lễ đáp lại.

"Nếu là như vậy, ta cũng không miễn cưỡng." Lục lão gia, lại một lần đối với đứa trẻ này, rửa mắt mà nhìn. Tinh địch như thế ở trước mắt, Dĩ Thừa rất có áp lực đây!

"Cám ơn Lục lão gia." Hứa Thụy nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

"Nhất Nặc, ông đi về trước, không quấy rầy các con đi học."

"Ông nội đi thong thả." Cố Nhất Nặc tiễn ông ra đến cửa phòng học, nhỏ giọng nói lời cảm tạ với ông: "Ông nội, thật sự rất cám ơn ông, Hứa Thụy không cần phải thôi học, bằng không, con nợ cậu ấy, cũng thật không biết đền đáp như thế nào."

"Con muốn cám ơn, thì cám ơn Dĩ Thừa đi, chuyện này đều là nó làm, ông bất quá là thừa dịp nó không ở đây, cùng con đi ngang sân khấu thôi."

"Là anh ta?" Cố Nhất Nặc cả kinh, sắc mặt đều không bình thường. Như thế nào có thể là hắn chứ!

Lục lão gia nhìn đến sắc mặt Cố Nhất Nặc cười cười gật đầu, cái con nhóc này chỉ cần nhắc tới Dĩ Thừa, phản ứng đều lớn như thế, làm ông cảm thấy rất vui mừng!

Chuông vào lớp vang lên, ngoại trừ Hứa Thụy ra ngoài làm phỏng vấn, tất cả học sinh đều ngồi xuống, mở sách giáo khoa ra.

Cố Nhất Nặc ngồi học một buổi, trong đầu trống rỗng, giáo viên ở trên bục nói cái gì, cô một chữ cũng không nghe vào tai. Vẫn luôn hồi tưởng, theo như lời ông nội nói, thế nhưng là Lục Dĩ Thừa điều tra mấy chuyện này sao? Ở kiếp trước, đối với chuyện của cô, hắn nghe cũng đều lười phải nghe!

Chuông tan học vang lên, Cố Nhất Nặc mới hồi phục tinh thần, bỗng nhiên phát hiện, bản thân xuất thần suốt một buổi! Thế nhưng cô còn nghĩ, Lục Dĩ Thừa là vì cô mà điều tra những cái này, hắn chỉ là vì thanh danh của Lục gia mà thôi.

"Tuần trước khảo sát thành tích, hôm nay phát lại cho các em, các em cũng có thể căn cứ tình huống của bản thân mà suy xét, muốn ghi danh trường nào, vì không lâu nữa là kỳ thi đại học." Thanh âm giáo viên vang lên.

Các bạn học vừa nghe, đều có chút khẩn trương, nhỏ giọng ở dưới bàn tán.

"Ngoài ra, còn có một tin tức tốt muốn nói cho các em." tiếng của giáo viên lại lần nữa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Không phải tới đón người sao?

Tin tức tốt? Còn có thể có cái tin tức gì tốt?

Cố Nhất Nặc trong lòng, đã biết kế tiếp tin tức tốt này rốt cuộc là cái gì.

"Em Cố Minh Tuyết thành tích nổi trội, bài kiểm tra vừa rồi, thành tích cao hơn bạn xếp thứ hai 20 điểm, xếp hạn nhất, em Cố Minh Tuyết là học sinh duy nhất đạt được thành thích như vậy ở thành phố G của chúng ta." Giáo viên nói xong, vỗ tay trước tiên, bạn học phía dưới cũng sôi nổi vỗ tay theo.

Cố Minh Tuyết ngượng ngùng cười, ngoan ngoãn ngồi ở vị trí của mình, nhận lấy sự hâm mộ của bạn bè.

Cô ta nhìn sang Cố Nhất Nặc, phát hiện Cố Nhất Nặc giống như không có nghe thấy mấy cái này, biểu tình nhàn nhạt nhìn ngoài cửa sổ, cô ta âm thầm nắm chặt đôi tay, không tin Cố Nhất Nặc không ghen ghét! Bất quá, ghen ghét cũng không làm gì được cô ta, Cố Nhất Nặc tuyệt đối không có khả năng đạt được thành tích như cô ta.

Giáo viên vừa đi, bạn học lập tức vây quanh Cố Minh Tuyết, hướng qua cô ta ăn mừng.

Cố Minh Tuyết trong lòng âm thầm đắc ý, mẹ nói không sai, Cố Nhất Nặc tồn tại, chính là làm nền cho cô ta, Cố Nhất Nặc trừ bỏ lớn lên có vẻ ngoài xinh đẹp, có chỗ nào so được với cô ta!

"Minh Tuyết." Lý Tư Tư đi đến trước mặt Cố Minh Tuyết, nhỏ giọng kêu.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Cậu có thể nói với chị cậu một câu, không cần truy cứu những lời mình vừa nói lúc nãy được không?" Lý Tư Tư khẩn cầu nhìn Cố Minh Tuyết, cô ta nghĩ nghĩ, hiện tại có thể giúp cô ta, cũng chỉ có Cố Minh Tuyết.

"Tư Tư, cậu yên tâm đi, chị của mình không phải cái loại người keo kiệt này, cậu vừa mới nói những lời đó, nhất định cũng là vô tâm, đúng không?" Cố Minh Tuyết đột nhiên đứng dậy, cố ý cất cao giọng nói.

Trong phòng học đột nhiên yên tĩnh xuống, đột nhiên nhớ tới xung đột lúc nãy. Khi nãy Lý Tư Tư còn nhục nhã Cố Nhất Nặc, bút ghi âm này Cố Nhất Nặc còn chưa có tính đâu!

Bình thường, Cố Nhất Nặc tính tình cũng tương đối nhu nhược, chuyện gì cũng không thích quá so đo, lúc này đây, hẳn là cũng sẽ không thật sự làm thế với Lý Tư Tư đi?

Lý Tư Tư lo lắng đứng sau lưng Cố Minh Tuyết, thỉnh thoảng nhìn qua Cố Nhất Nặc, trong lòng vẫn là không khỏi ghen ghét, Cố Nhất Nặc xuất thân tốt không nói, còn có thể gả vào Lục gia hào môn như vậy! Bằng cái gì, chuyện tốt đều bị Cố Nhất Nặc chiếm hết!

"Chị, chị sẽ không thật sự muốn tố cáo Tư Tư chứ? Sắp tới liền phải thi đại học, chị nói như vậy, Tư Tư liền xong rồi! Nhìn vào mặt mũi đứa em này, chị sẽ không cần so đo như thế với Tư Tư được không?" Cố Minh Tuyết đáng thương thỉnh cầu Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc đứng dậy, thu dọn đồ đạc bỏ vào cặp sách, đi đến trước mặt Cố Minh Tuyết lạnh lùng cười, "Mặt mũi em đáng giá sao? Còn nói là chị so đo với Tư Tư, hay là cậu ta không hơn được chị?"

Cố Minh Tuyết sửng sốt một chút, có chút xấu hổ, từ khi nào thì Cố Nhất Nặc lại trở nên hùng hổ dọa người như thế?

"Đúng vậy, rõ ràng là Lý Tư Tư làm trò ở trước mặt toàn bộ bạn học vũ nhục Tiểu Nặc và Hứa Thụy, hiện tại trái lại thế nhưng lại thành Tiểu Nặc làm khó Lý Tư Tư?"

Lý Tư Tư vừa thấy tình hình trước mắt, lập tức tiến lên trước, nắm tay Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc nhăn mày lại, đem tay Lý Tư Tư hất ra.

"Nhất Nặc, thật xin lỗi, mình xin lỗi cậu, là mình nghe được những cái lời đồn đó, mới ở trước mặt mọi người nói ra mấy lời này, xin cậu tha thứ cho mình đi!"

"Ngày mai, cậu ở bãi đất trống trước khu dạy học, ở trước mặt mọi người xin lỗi tôi và Hứa Thụy, tôi mới suy xét có đem bút ghi âm xoá đi hay không." Cố Nhất Nặc nói xong, xoay người rời đi.

Lý Tư Tư trong lòng nảy lên một cỗ khuất nhục, đây là muốn làm trò ở trước mặt mọi người, kêu cô ta đi xin lỗi Cố Nhất Nặc sao? Vậy cô ta ở trong trường, làm sao còn có thể ngẩng đầu lên được! Các thầy cô trong trường sẽ nhìn cô ta như thế nào?

"Đây vẫn là Cố Nhất Nặc mình quen biết sao?"

"Đính hôn xong, cả người cũng thay đổi!"

"Cậu không thấy, khí thế của Lục lão gia kia sao, nghe nói người của Lục gia đều là như vậy, cái tên Lục Dĩ Thừa kia càng lãnh khốc hơn, Cố Nhất Nặc và Lục gia định hôn rồi, cũng bị ảnh hưởng đi?"

Các bạn học, lại bắt đầu bàn tán, Lý Tư Tư hoàn toàn bị coi thường, cô ta nhìn sang Cố Minh Tuyết, "Minh Tuyết, cậu giúp mình đi, nếu như ngày mai mình thật sự làm theo mấy lời Cố Nhất Nặc nói, như vậy mình ở trong trường sẽ không dám ngẩng đầu lên."

Cố Minh Tuyết vẻ mặt khó xử, "Tư Tư, mình cũng không có cách nào, cậu cũng vừa mới nghe rồi đó, cô ta hoàn toàn không nhìn đến mặt mũi mình."

"Minh Tuyết, mình chính là vì cậu mới nói như thế....." Lý Tư Tư nóng nảy, ngay cả Cố Minh Tuyết cũng không giúp cô ta, vậy thật sự cô ta cũng không có cách nào!"

"Tư Tư, cậu nói cái gì?" Cố Minh Tuyết hỏi lại một câu, nhìn bộ dạng Lý Tư Tư sửng sốt, tiếp tục nói: "Cậu không muốn giúp cậu, cậu cũng không thể như vậy? Chúng ta là bạn bè không tồi, cậu chửi bới chị mình, mình còn muốn đi xin xỏ giúp cậu, hiện tại làm sao cậu lại đổ lên người mình?"

"Minh Tuyết, cậu cũng không cần tức giận, cùng với loại người này, không đáng giá."

"Đúng vậy, Lý Tư Tư, vẫn là cậu nên suy nghĩ ngày mai làm thế nào đi xin lỗi Cố Nhất Nặc đi!"

Lý tư cảm giác bản thân thật là tức nghẹn muốn chết!

.....

Ở cổng trường, Hứa Thụy dắt xe đạp chờ Cố Nhất Nặc, bạn học đi một bên nhìn hai người, nhỏ giọng bàn tán, trong thời gian ngắn, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, biến hoá bất ngờ, đến hôm nay mới tính là hoàn toàn bình ổn, hai người ở trong trường học xem như là không ai không biết.

"Phỏng vấn làm xong rồi?" Cố Nhất Nặc cười dò hỏi.

"Làm xong rồi, trong lòng không thể nói tới là có cái cảm giác gì, sợ muốn run luôn." Hứa Thụy cười gật gật đầu.

"Sợ cái gì chứ, cậu cũng không có làm chuyện gì trái với lương tâm?" Cố Nhất Nặc đẩy vai Hứa Thụy một chút.

Hai người nhìn nhau cười, đi về phía trước. Ánh hoàng hôn vàng rực ấm áp chiếu lên hai người.

"Hôm nay, không có người tới đón cậu sao?"

"Mình đi đến trạm gần đây, ngồi xe bus."

Hứa Thụy nâng xe đạp, chắn ở trước mặt Cố Nhất Nặc, "Đi thôi, mình đưa cậu đến trạm xe bus."

"Cậu đưa mình đi?"

"Khinh thường cái xe hai bánh này của mình à?"

Cố Nhất Nặc ngồi ở sau xe, "Đi thôi! tài xế Hứa!"

"Ngồi yên, đi này!" Hứa Thụy leo lên xe đạp, dọc theo vỉa hè đạp xe tới trước.

Dọc theo vỉa hè bên đường, trồng những cây liễu, đúng là mùa tơ liễu, gió thổi qua, tơ liễu theo gió tung bay như lông ngỗng.

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, ánh mặt trời xuyên qua tán cây rậm rạp rơi xuống, nâng tay lên, đón được một mảnh tơ liễu bay qua trước mặt cô, cô cúi đầu, đem tơ liễu trong lòng bàn tay thổi đi, nụ cười so với ánh mặt trời còn muốn rạng rỡ hơn.

Một chiếc Maybach màu đen chậm rãi chạy trên con đường này, không nhanh không chậm đi theo Hứa Thụy và Cố Nhất Nặc đang đạp xe.

"Đại thiếu, chúng ta có nên đuổi theo Nhất Nặc tiểu thư không?" Tiểu Lưu thật sự là nhịn không được, đại thiếu không phải tới đón Nhất Nặc tiểu thư tan học sao? Như thế nào nhìn thấy người lại không tới chào hỏi? Trơ mắt nhìn Nhất Nặc tiểu thư cùng tên bạn học kia đi rồi.

Lục Dĩ Thừa không lên tiếng, cách cửa sổ, nhìn Cố Nhất Nặc vừa nói vừa cười với Hứa Thụy. Tiểu Lưu rùng mình một cái, cảm giác trong xe nhiệt độ không khí càng ngày càng thấp, không khí có chút không hợp lý.

"Về Lục gia!" Lục Dĩ Thừa phân phó một tiếng, xoay mặt qua một bên cửa xe khác, không nhìn bóng dáng hai người kia nữa.

Về Lục gia? Tiểu Lưu trong lòng tuy rằng nghi hoặc, không dám làm trái mệnh lệnh của Lục thiếu, tăng tốc chạy tới trước, chiếc Maybach màu đen bóng nhanh chóng vượt qua chiếc xe đạp, chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bà xã, giúp anh mua vé

Hứa Thụy chở Cố Nhất Nặc đến nhà chờ xe bus công cộng, xe bus còn chưa tới, hai người ngồi ở trên ghế dài đợi.

"Tiểu Nặc, cậu có muốn ăn kem không? Đằng kia vừa vặn có cửa hàng, mình đi mua cho cậu." Hứa Thụy chỉ vào cửa hàng kem cách đó không xa.

"Được đó." Cố Nhất Nặc gật gật đầu.

Chiếc Maybach màu đen tấp vào bên đường, vững vàng ngừng lại.

"Đại thiếu, cậu chờ một lát, lão gia thích nhất ăn chân giò nấu đông ở chỗ này, Tôn tẩu dặn tôi sẵn tiện mua một ít đem về." Tiểu Lưu cởi bỏ dây an toàn xuống xe, ánh mắt lơ đãng nhìn sang bên đường đối diện, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời.

Cậu ta nhìn phía đối diện là trạm xe buýt, một hình bóng quen thuộc đang ngồi đó.

"Đại thiếu, đại thiếu, cậu xem là Nhất Nặc tiểu thư."

Lục Dĩ Thừa xoay người, theo phương hướng Tiểu Lưu chỉ mà nhìn, chỉ thấy Cố Nhất Nặc một mình ngồi ở ghế dài, hơi hơi cúi đầu, một lọn tóc theo gương mặt cô rũ xuống, tại đây ngựa xe như nước trên đường, thành một đạo phong cảnh kinh diễm ánh mắt.

Trong lòng hắn nổi lên một tia gợn sóng, đẩy cửa xe ra bước xuống.

Cố Nhất Nặc thỉnh thoảng nhìn qua cửa hàng Hứa Thụy đi mua kem, không có để ý bốn phía.

Lục Dĩ Thừa đi được hai bước, bỗng nhiên dừng lại, cởi một cúc áo sơmi phía trên ra rồi mới theo vạch kẻ đường đi đến.

Tiểu Lưu nhìn phản ứng của đại thiếu, cười cười, cái này lão gia hẳn là vui vẻ, đại thiếu đối với Nhất Nặc tiểu thư, thật là có vài phần bất đồng như vậy!

Bên đường đối diện, Hứa Thụy cầm kem đi tới chỗ Cố Nhất Nặc.

"Tiểu Nặc! Cho cậu!"

Cố Nhất Nặc nhận lấy nếm một miếng. Rất nhớ nhung hương vị này, đã nhiều năm rồi cô không có ăn kem!

"Hương dưa Hami khẩu vị tăng gấp đôi!"

"Cậu thích nhất." Hứa Thụy ngồi ở bên cạnh Cố Nhất Nặc.

"Hứa Thụy, hôm nay ông nội nói những cái đó, cậu không cần hỏi qua ba cậu, liền trực tiếp cự tuyệt sao? Việc ba mình huỷ bỏ, mình không biết, thật sự thật xin lỗi, đều là bởi vì mình....."

"Tiểu Nặc, cho dù là cậu biết cũng không có cách nào ngăn cản." Hứa Thụy đánh gãy lời Cố Nhất Nặc, "Kỳ thật, cái xí nghiệp này của gia tộc nhà mình, ba mình một người chống đỡ rất mệt, phá sản liền phá sản đi, ba mình cũng có thể nhẹ nhàng mấy năm, huống chi mình cũng đã trưởng thành."

Phá sản? Thế nhưng nghiêm trọng như vậy sao? Cố Nhất Nặc thật giật mình.

"Cậu có quyết định khác sao?"

"Dự định là có, bất quá trước mắt thi đại học mới quan trọng nhất, trước thi xong lại nói." Hứa Thụy khẩu khí nghe thật nhẹ nhàng.

Đường cái đối diện, Lục Dĩ Thừa đứng ở bên đường nhìn hai người, đèn xanh sáng, dòng người bắt đầu khởi động, ngựa xe như nước đi ngang qua. Chỉ có hắn không nhúc nhích, ba mươi giây qua đi, đèn đỏ sáng, hắn còn đứng tại chỗ.

Cố Nhất Nặc gật gật đầu, "Cũng đúng vậy, thi xong lại tính cũng không muộn." Cô ngẩng đầu, nhìn sang một bên đường cái, "Xe bus tới! Hứa Thụy, cậu không cần ở đây với mình nữa, mau trở về đi thôi."

Hứa Thụy đứng dậy, đem xe đạp đã dựa vào một bên đỡ dậy, "Cậu cẩn thận một chút."

"Cậu cũng vậy, ngày mai gặp." Cố Nhất Nặc hướng về phía Hứa Thụy vẫy vẫy tay.

Xe bus chậm rãi ngừng lại, Cố Nhất Nặc lên xe, trên xe không có một chỗ ngồi nào trống, cô liền đứng ở phía trước, xe chậm rãi khởi động, đột nhiên tới sát, lại một bóng người lên xe.

Tiểu Lưu xách theo chân giò nấu đông đi đến trước xe, bỗng nhiên nhìn thấy đại thiếu thế nhưng leo lên xe buýt! Cậu ta phải làm sao bây giờ đây ? Là trở về? Hay là đi theo cái xe buýt kia?

Lục Dĩ Thừa lên xe, ánh mắt hoang mang, nhiều người như thế, một chỗ trống cũng không có.

Tài xế xe bus vì hắn tới sát lúc xe chạy, trong lòng có chút không thoải mái, nhìn đến hắn đứng ở nơi đó nửa ngày không một chút phản ứng, không kiên nhẫn nói: "Bỏ tiền kìa!"

Lục Dĩ Thừa cúi đầu, nhìn thấy máy bán vé viết: Lên xe 2 đồng, tự động bỏ tiền.

Hắn sờ sờ trên người, đột nhiên nhớ tới, ví tiền ở trên xe, đường đường Lục Đại thiếu, giờ này khắc này thế nhưng không xu dính túi! Mà hắn lại một thân khí phái, cùng hoàn cảnh bên trong xe cũng không hợp nhau.

Thế này liền đặc biệt xấu hổ!

Cố Nhất Nặc nhìn ngoài cửa sổ, căn bản không chú ý tới bên trong xe đã xảy ra chuyện gì, cũng không có chú ý tới Lục đại thiếu không xu dính túi, mà Lục đại thiếu đang hướng ánh mắt về phía cô.

Một xe người, ánh mắt đều dừng ở trên người Lục Dĩ Thừa, ngoại trừ Cố Nhất Nặc.

Một bà cụ ngồi ở phía trước lấy từ trong túi ra hai đồng, đưa cho Lục Dĩ Thừa: "Ví tiền vứt rồi sao? Trước cầm đi lấy vé đi."

"Không cần, bà xã tôi ở trên xe." Lục Dĩ Thừa nhìn về phía Cố Nhất Nặc, đi qua chỗ cô.

Một người đột nhiên tới gần, Cố Nhất Nặc rụt rụt thân mình cùng hắn kéo ra khoảng cách. Lục Dĩ Thừa trong lòng thoáng bốc lên một ngọn lửa không tên! Rốt cuộc đến lúc nào cô mới có thể phát hiện ra hắn?! Cố Nhất Nặc trong lòng cũng bực bội, phía trước rõ ràng có chỗ, người này bị bệnh à! Thế nào cũng phải cùng cô đứng gần như vậy?

"Bà xã, giúp anh mua vé."

Mẹ kiếp! Có biết xấu hổ hay không hả trời! Chẳng lẽ là gặp phải sắc lang? Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, đang chuẩn bị phát hoả, thấy rõ cái gương mặt thật của tên "Sắc lang" này, cái miệng nhỏ càng há càng to, có thể nhét được nguyên cái trứng gà.

"Lục, lục lục lục....." Cô lắp bắp, một câu hoàn chỉnh đều nói không nên lời.

Hắn làm sao lại ở chỗ này? Làm sao lại ở trên xe bus!

"Có hai đồng không? Giúp anh mua vé."

Cố Nhất Nặc ngơ ngác gật gật đầu, "Có, tôi có." Rồi mới mở cặp sách lấy ví tiền nhỏ, đem thẻ xe buýt ra, Lục Dĩ Thừa nhận lấy, xoay người lại chỗ máy bán vé quẹt một cái.

Người trên xe, nhìn hai người biểu tình đều không giống nhau, hoá ra theo lời người đàn ông này, vợ anh ta là một học sinh cấp ba! Hiện tại học sinh, đều cởi mở như thế sao?

Cố Nhất Nặc nhận lấy, thân mình lại hướng ra sau rụt rụt, cúi đầu không dám nhìn hắn.

Lục Dĩ Thừa giữ tay vịn, lòng dạ chưa tiêu. Cũng không biết chính hắn là xảy ra chuyện gì, như thế nào liền đi theo cô leo lên xe bus, quả thực là tự tìm ngược!

Xe tới trạm, lại có vài người lên xe, bắt đầu chen chúc, trong xe càng không có một chút không gian, đây đã là cực hạn Lục Dĩ Thừa có thể tiếp thu! Hắn có một loại xúc động muốn xuống xe ngay lập tức. Con nhóc này cũng thật là, Cố gia không có tài xế đón cô tan học sao? Lại đâm đầu leo lên cái xe bus nhiều người như thế!

Đột nhiên, xe nhoáng lên, Cố Nhất Nặc dưới tình thế cấp bách, bắt lấy quần áo Lục Dĩ Thừa, khống chế không được đập vào ngực hắn! Ngực hắn lại cứng như vậy cô bị đập vào thiếu điều hai hàng nước mắt cũng trào ra.

Lục Dĩ Thừa một tay nắm tay vịn, một tay ôm eo Cố Nhất Nặc đem cô ôm thật chặt, hắn có thể cảm giác được, cô nhóc trong lòng ngực đột nhiên toàn thân cứng đờ. Liền như vậy không thích ứng hắn đụng chạm sao?

"Tôi, tôi có thể tự mình đứng được, không, không cần....."

"Trạm tiếp theo, chúng ta xuống xe." giọng Lục Dĩ Thừa không thể ngờ ở trên đỉnh đầu Cố Nhất Nặc vang lên.

Cố Nhất Nặc không lên tiếng, hai tay nhỏ nắm chặt thành đấm, để ở trước ngực hắn, tư thế phòng vệ như vậy làm Lục Dĩ Thừa thật không thoải mái. Hắn âm thầm tăng thêm lực đạo, đem hai người dán đến càng chặt, đột nhiên cô nhóc trong lòng ngực giãy giụa một chút.

"Đừng nhúc nhích, lại không có làm gì cô."

Cố Nhất Nặc hô hấp không tránh khỏi dồn dập lên, dính đến gần như thế, cô có thể cảm giác rất rõ ràng, hắn bỗng nhiên nổi phản ứng! Vành tai cô từ lúc đầu chỉ mới hồng hồng, bây giờ đã biến thành đỏ bừng có thể trích được máu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lại đứng tiếp!

Xe lắc lư, chạy cực chậm, Cố Nhất Nặc đần độn, tâm loạn như ma, chẳng sợ Lục Dĩ Thừa hiện tại liền ở bên người cô, gắt gao ôm cô, cô vẫn là cảm

thấy hết thảy mấy thứ này không giống như thật.

Trạm tiếp theo rốt cuộc cũng tới, xe dừng lại, có mấy người xuống xe, Cố Nhất Nặc nhìn cửa xe, muốn từ trong lồng ngực Lục Dĩ Thừa lao ra, chạy như điên đào tẩu!

Lục Dĩ Thừa, bất động.

"Không phải nói, vừa tới trạm liền xuống xe sao?" Cố Nhất Nặc chỉ chỉ cửa xe, cuối cùng một người muốn xuống xe cũng đã đi xuống rồi, cửa xe nháy mắt liền đóng lại!

"Lại đứng tiếp."

"Lại, lại đứng tiếp?" Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, nghênh coi ánh mắt hắn, cô cảm giác ánh mắt hắn nóng rực như vậy, không giống hắn một chút nào.

Cô lập tức cúi đầu, tim không tự chủ được đập nhanh hơn.

Tuy rằng, đây là ở trên xe bus, hắn ôm cô như thế cũng làm cô có cảm giác rất khẩn trương, lại khống chế không được hồi tưởng đến sự việc phát sinh trong một đêm mưa kia.....

Lục Dĩ Thừa hít một hơi thật sâu, cho rằng lại đứng thêm trạm nữa, hắn sẽ không lại có phản ứng mãnh liệt như vậy, kết quả.....

Hắn không phải chưa tiếp xúc qua phụ nữ, nhưng chưa từng giống như bây giờ.

Hắn đã sớm biết, bản thân có một vị hôn thê, cho nên, đối với phương diện này tương đối khắc chế, năm tháng trải qua giai đoạn thanh xuân, ngược lại không có cái gì xúc động, hắn thậm chí có một đoạn thời gian, đều hoài nghi bản thân có phải là có vấn đề gì rồi hay không?

Sự thật chứng minh, hắn rất tốt.

Hai người mang theo hai tâm tư, kế tiếp, ai cũng không có lên tiếng.

Mặt trời chiều ngã về tây, sắc trời dần dần tối sầm xuống, cầu vồng chiếu sáng lên thành phố G vừa mới vào đêm, bên ngoài xe, ánh đèn đan xen, xe lại đến trạm, vừa mới ngừng lại, Cố Nhất Nặc dùng sức lực toàn thân đem Lục Dĩ Thừa đẩy ra, vội vàng nhảy xuống xe, lung tung hướng tới một phương hướng mà chạy như bay!

Lục Dĩ Thừa đuổi theo xuống xe, phát hiện bóng dáng kia đã hoà nhập vào trong đám người, tìm không thấy!

Tiểu Lưu vẫn luôn đi theo chiếc xe bus kia, cách mấy chiếc xe, vừa thấy Lục Đại thiếu xuống xe, lập tức thò ra ngoài cửa sổ xe vẫy tay, "Đại thiếu, đại thiếu!"

Lục Dĩ Thừa nghe được Tiểu Lưu gọi, chạy bộ qua, kéo cửa ra lên xe!

"Đại thiếu, Nhất Nặc tiểu thư đâu? Cô ấy không phải cùng cậu ở trên xe bus sao?"

Không đề cập tới cái này còn đỡ, nhắc tới cái này, Lục Dĩ Thừa sắc mặt liền đen thui giống đáy nồi, "Lái xe!"

"Trở về sao?"

"Không quay về? Cậu còn muốn đến quảng trường đi dạo?"

"Không, không, giao lộ phía trước tôi liền quay đầu." Tiểu Lưu cũng không dám lên tiếng nữa, bên trong xe không khí rất thấp, cậu ta không kiềm chế được cả người run lên.

.....

Cố Nhất Nặc xuống xe, mãi cho đến khi bản thân chạy hết nổi mới tựa vào một cái cây ven đường, dừng lại há to miệng thở hổn hển.

Cuối cùng cũng chạy thoát được! Cô vừa mới gặp được người kia, nhất định không phải Lục Dĩ Thừa, trong trí nhớ của cô, Lục Dĩ Thừa không phải như thế.

Hắn chán ghét cô tới cực điểm, làm sao có khả năng sẽ ôm cô, sẽ đối với cô xúc động như vậy.

Cô che lại vùng ngực đau đớn, quay đầu nhìn lại hướng cô vừa chạy tới, trong đám người qua lại, cũng không có bóng dáng Lục Dĩ Thừa, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cảm thấy trong lòng trống trơn.

Đem cặp sách mang trên lưng gỡ xuống, cầm trên tay, lang thang không có mục tiêu, hướng phía trước đi đến.

.....

Cố gia

Trên bàn cơm xếp tràn đầy thức ăn đẹp mắt, vì chúc mừng thành tích của Cố Minh Tuyết.

Cố Minh Tuyết làm xong bài tập xuống lầu, phát hiện Cố Nhất Nặc còn chưa có trở về.

Là không có mặt mũi trở về sao? Hôm nay ba chúc chúc mừng thành tích của cô ta, Cố Nhất Nặc muộn như thế còn chưa trở về, nhất định là cố ý!

"Ba." Cố Minh Tuyết thân thiết gọi một tiếng.

"Tiểu Tuyết, bài tập làm xong rồi?" Cố Tùng Bác đứng dậy, đi qua chỗ con gái.

"Đúng vậy, làm xong rồi, chị còn chưa có trở về sao?" Cố Minh Tuyết cố ý hỏi.

"Có lẽ là đến Lục gia, chúng ta không cần chờ, hôm nay là ngày đáng để ăn mừng, chúng ta ăn cơm trước đi."

"Ba....." Cố Minh Tuyết gọi một tiếng, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Xảy ra chuyện gì? Có cái gì muốn nói, nói thẳng, có phải muốn được thưởng cái gì hay không?"

"Không, không phải. Chỉ là lúc con tan học, nhìn thấy chị, chị ấy..... Chị ấy....."

"Chị con xảy ra chuyện gì?"

"Chị ấy đi chung với Hứa Thụy....."

Cố Tùng Bác vừa nghe Cố Nhất Nặc đi chung với Hứa Thụy, tức giận đến sắc mặt xanh mét, "Nó còn dám cùng cái tên Hứa Thụy kia qua lại!"

"Ba, hôm nay Lục lão gia đến trường, còn giúp Hứa Thụy làm phỏng vấn gì đó, nói là Hứa Thụy cứu chị, đặc biệt tỏ vẻ cảm tạ."

"Tiểu Tuyết, con còn nhỏ, không hiểu mấy chuyện này. Lục lão gia làm như thế, hoàn toàn chính là vì thể diện Lục gia! Lục gia ném không dậy nổi người này!" Cố Tùng Bác tức giận đến hô hấp đều nóng nảy, cầm lấy di động mới nhớ tới, sau khi Tiểu Nặc rơi xuống nước, di động cũng vứt rồi, còn chưa có mua lại cái khác.

"Tùng Bác, anh đừng tức giận, Tiểu Nặc còn nhỏ, trở về sau này em khuyên bảo con bé thêm là được." Trình Thi Lệ tiến lên khuyên giải.

"Cái con nhỏ Tiểu Nặc này, bình thường cũng rất thuận theo, làm sao tôi cảm thấy gần đây nó giống như thay đổi thành một người khác? Nó như vậy, nếu là làm Cố gia chúng ta cùng Lục gia trở mặt thì làm sao bây giờ? Nếu là lúc trước, cùng Lục gia định ra hôn sự chính là Tiểu Tuyết thì tốt rồi!"

Cố Minh Tuyết trong lòng âm thầm vui sướng, Trình Thi Lệ nhìn cô ta một cái, cô ta lập tức đem một mạt vui mừng này che giấu.

Trình Thi Lệ đem Cố Tùng Bác kéo đến nhà ăn, "Tùng Bác, anh cũng bận rộn một ngày rồi, tới ăn cơm trước đi."

Cố Nhất Nặc đi đến cửa, hai chân đều nhức mỏi rã rời, đẩy cửa bước vào, liền thấy Cố Tùng Bác ngồi trên sofa, Trình Thi Lệ cầm hoa quả ân cần hầu hạ.

"Mày đi đâu? Muộn như thế mới trở về!"

"Không đi đâu hết." Cố Nhất Nặc lạnh nhạt đáp lại, đang chuẩn bị lên lầu liền nghe Cố Tùng Bác lại quát: "Mày lại đây cho ta, quỳ xuống!"

Cố Nhất Nặc xoay người đi tới, nhìn Cố Tùng Bác, "Ba, vì cái gì muốn con quỳ xuống, con làm sai cái gì?"

"Mày với cái tên Hứa Thụy kia làm ra nhiều chuyện xấu xa như thế, mày còn dám hỏi ta mày làm cái gì?" Cố Tùng Bác nói xong, giơ tay cho Cố Nhất Nặc một cái tát.

Cố Nhất Nặc suýt nữa ngã xuống đất, che lại gương mặt nóng rát của mình. Cô cho rằng, cô sẽ khóc lóc, sẽ cảm thấy đau lòng, ủy khuất, nhưng mà cái gì cũng không có, tâm cô thật bình tĩnh.

Cố Minh Tuyết chạy tới, ôm cánh tay Cố Tùng Bác: "Ba, xin ba bớt giận, ba nghe chị giải thích đi, nhất định là cái tên Hứa Thụy kia, hắn dây dưa với chị!"

"Nhìn em mày xem! Lúc này mà nó còn nói đỡ cho mày, còn mày lại vì một người ngoài mà vu cáo nó! Tiểu Nặc, con làm ba quá thất vọng rồi!"

"Thất vọng?" Cố Nhất Nặc hỏi ngược lại. Nghe hai chữ này, cô chỉ cảm thấy buồn cười.

"Mày đây là cái thái độ gì, mày còn dám cười? Ta nuôi không mày nhiều năm như thế!" Cố Tùng Bác nói xong, giơ tay lại muốn đánh tiếp!

Cố Nhất Nặc không hề né tránh, liền đứng thẳng tắp như thế, chỉ là, đau đớn như trong dự đoán không có rơi xuống, cô chậm rãi mở hai mắt, bóng dáng

một người cao lớn thẳng tắp che ở trước mặt cô!

Cố Tùng Bác ngơ ngác nhìn người đang nắm cổ tay mình, Lục Dĩ Thừa! Làm sao lại là Lục Dĩ Thừa?!

Cố Nhất Nặc trong lòng, càng thêm giật mình! Hắn làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Quản giáo việc này, tự tôi làm là được!

Có ai còn thức đón bão với ad ko? Nha trang bão lớn quá.

-----###

Là Lục Dĩ Thừa! Đứng ở bên cạnh Cố Tùng Bác, Cố Minh Tuyết ngây dại, đáy mắt lập loè vài phần vui sướng.

Lục Dĩ Thừa buông tay Cố Tùng Bác ra, xoay người nhìn về phía Cố Nhất Nặc, nửa gương mặt cô rõ ràng có năm cái dấu tay, đều sưng đỏ.

Cố Nhất Nặc cúi đầu nhìn mũi chân mình, hôm nay đây đã là lần thứ hai Lục Dĩ Thừa đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, xấu hổ lúc trước còn chưa hoàn toàn biến mất, hiện tại lại làm cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

"Lục thiếu, sao cậu lại đột nhiên tới đây? Nào nào, mau đến phòng khách ngồi." Cố Tùng Bác lập tức nhiệt tình tiếp đón.

Lục Dĩ Thừa giống như không có nghe thấy, ánh mắt sáng quắc nhìn Cố Nhất Nặc, "Tại sao lại bị đánh?"

Cái gì?

Cố Nhất Nặc giật mình ngẩng đầu, hắn là đang hỏi cô sao?

Cố Tùng Bác trong lòng cũng cả kinh, ông ta vì cái gì mà đánh Tiểu Nặc, Lục thiếu không biết sao? Chuyện của Tiểu Nặc và Hứa Thụy bị làm ồn ào huyên náo, Lục thiếu có thể nào không biết sao!

Ông ta nghiền ngẫm không ra Lục Dĩ Thừa đến tột cùng là có ý gì.

"Chuyện là thế này, Tiểu Nặc cùng tôi cãi nhau vài câu....."

"Chính em nói!" Lục Dĩ Thừa đánh gãy lời Cố Tùng Bác, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm Cố Nhất Nặc.

"Ba tôi hiểu lầm tôi cùng với bạn học có quan hệ không chính đáng."

"Này..... Này..... Này....." Cố Tùng Bác lắp bắp, tìm không thấy bất cứ cái cớ gì qua loa lấy lệ, sắc mặt nghẹn thành màu gan heo, khó coi cực kỳ.

"Cố tiên sinh là thấy tin đồn gần đây ồn ào huyên náo trên mạng?"

Cố Tùng Bác né tránh ánh mắt Lục Dĩ Thừa, "Chuyện này....."

"Chuyện này, tôi đã tra ra rành mạch, chứng cứ cũng đều trình lên cục cảnh sát, không phải đều đã định án sao? Sự thật chứng minh, những cái lời đồn đãi đó đều là giả dối, chẳng lẽ Cố tiên sinh không biết?"

"A? Àh! Biết, biết." Cố Tùng Bác liên tục gật đầu.

Lục Dĩ Thừa kéo tay Cố Nhất Nặc, một tay khác xoa gương mặt đã sưng lên của cô, Cố Nhất Nặc thân mình run lên, xoay người né tránh đụng chạm của hắn.

"Không phải rất nhanh mồm dẻo miệng sao? Như thế nào đều không vì bản thân mình biện giải một chút, khi không ăn một cái tát?" Lục Dĩ Thừa cực không thích bộ dáng cô nhẫn nhục chịu đựng như thế này.

Ngày đó, ở tiệc sinh nhật của cô, cái bộ dáng kia liền rất tốt.

Cố Nhất Nặc càng thêm khó hiểu, Lục Dĩ Thừa rốt cuộc là có ý gì?

"Lục thiếu, cái này tôi là người làm cha, chính là sợ Tiểu Nặc sẽ làm ra chuyện gì không tốt, cho nên quản giáo nó một chút, để tránh đối với Lục gia, tạo

thành ảnh hưởng gì không tốt." Cố Tùng Bác nhân cơ hội giải thích.

Rõ ràng ông ta đánh chính là con gái mình, như thế nào ở trước mặt Lục Dĩ Thừa, lại chột dạ như vậy.

"Lo lắng cho thanh danh Lục gia? Đúng vậy, Cố Nhất Nặc là vị hôn thê của Lục Dĩ Thừa tôi, quản giáo việc này, sau này không cần phiền tới Cố tiên sinh, tôi tự mình làm là được."

Ah? Cố Nhất Nặc lại là sửng sốt, Lục Dĩ Thừa kéo tay cô, đi nhanh ra ngoài.

Thẳng đến khi bị hắn túm lên xe, Cố Nhất Nặc vẫn còn đang ngây ngốc.

Lục Dĩ Thừa ngồi vào trong xe, xoay người nhìn sang cô, ánh mắt nheo lại, có vài phần không vui.

Làm sao mà một khi ở bên cạnh hắn, lại chính là bộ dáng khiếp sợ như sắp chết vậy! Hắn thiếu cô sao!

Cố Nhất Nặc ngơ ngác ngồi ở chỗ ghế phụ, Lục Dĩ Thừa xoay người, nhích lại gần cô. Cô lập tức đem đôi tay che chắn ở trước ngực, phòng bị nhìn hắn.

Lục Dĩ Thừa kéo dây an toàn, hung hăng gài lại cho cô!

"Cặp sách!" Cố Nhất Nặc đột nhiên nói.

Lục Dĩ Thừa nhìn cô một cái, Cố Nhất Nặc lập tức rụt cổ, cổ họng ú ớ giải thích: "Còn có bài tập, ngày mai phải nộp."

Hắn đẩy cửa xe ra, xuống xe!

Khi trở về, trên tay xách theo một cái cặp sách, ném lên ghế ngồi phía sau.

Xe khởi động, bỗng nhiên lùi về sau, xoay một đường cong 180 độ, nhìn đẹp tuyệt rời đi!

Cố Tùng Bác nhìn chiếc xe chạy đi, thả lỏng thở ra một hơi, hoá ra những cái tin trên mạng đó, thật sự là giả!

Xem bộ dáng này, là Lục Dĩ Thừa ra mặt điều tra, bằng không Lục Dĩ Thừa cũng không có khả năng hôm nay xuất hiện trong nhà ông ta, mang Tiểu Nặc đi.

Cố Minh Tuyết vốn đĩ, vô cùng cao hứng, cho rằng lúc sau trở về, có thể nhục nhã Cố Nhất Nặc một trận, không nghĩ tới Lục Dĩ Thừa cũng tới! Vừa mới gần gũi nhìn Lục Dĩ Thừa như vậy, cô ta đã bị cả người hắn phát ra mị lực của người đàn ông thành thục thu hút! Thật muốn quỳ gối ở dưới quần tây hắn.

Chính là, hắn từ đầu chí cuối, đều không có liếc mắt đến cô ta một cái.

"Tiểu Tuyết, thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi học, trước đi lên ngủ đi." Trình Thi Lệ kêu Cố Minh Tuyết.

"Dạ." Cố Minh Tuyết lên tiếng, đi lên lầu hai, Trình Thi Lệ sau đó cũng đi lên theo.

Một lát đến phòng, Cố Minh Tuyết cầm lấy gối trên giường, hung hăng ném qua một bên.

"Con lại ở đây phát giận cái gì?"

"Mẹ! Con rất hận! Cố Nhất Nặc cô ta có điểm nào so được với con, không phải là sinh ra sớm hơn con mấy ngày sao! Con được đặc cách đi học thì có cái gì dùng! Cái này so ra đều kém hơn gả vào Lục gia đó!"

"Cái đứa nhỏ này, làm sao tính tình lại nôn nóng như thế, hiện tại còn không phải là chưa có kết hôn sao? Cho dù là kết hôn rồi thì làm sao, ai cười đến cuối cùng mới là quan trọng nhất! Con học hành cho tốt đi, tương lai sau này nhất định có thể sử dụng đến."

"Được, con đều nghe theo mẹ!"

"Con chỉ cần, biểu hiện ra mặt tốt của mình, làm cho người ta khi nhắc tới Cố Nhất Nặc, liền đem con ra so sánh, con nhất định phải đem Cố Nhất Nặc đạp vào bụi rậm, trở thành cặn bã bồi dưỡng cho con, như vậy đóa hoa như con đây, mới có thể nở đến càng đẹp, càng diễm lệ!"

Cố Minh Tuyết vừa nghe, lại có thêm vài phần ý chí chiến đấu.

.....

Xe tiến vào trung tâm phồn hoa nhất thành phố, dừng lại trước một nhà hàng cơm Tây rất phong cách.

Lục Dĩ Thừa nhìn sang Cố Nhất Nặc bên cạnh, "Ăn tối chưa?"

"Chưa." Cố Nhất Nặc lắc đầu.

"Vừa vặn, tôi cũng chưa ăn." Lục Dĩ Thừa xuống xe, thấy Cố Nhất Nặc còn ngồi bất động, giống như nghe không hiểu lời hắn nói.

Đúng là hắn chưa bao giờ biết, giao tiếp giữa người với người, còn có thể có chướng ngại lớn như thế.

"Xuống xe!"

"Ah!" Cố Nhất Nặc cuống quít tháo dây an toàn, xuống xe.

"Lại đây!"

Cố Nhất Nặc lại đi trước.

Lục Dĩ Thừa hoài nghi thật sâu, cô có phải chỉ nghe hiểu được hai chữ mệnh lệnh của hắn hay không! Hắn nhìn cô, phát hiện ánh mắt cô né tránh khắp nơi, chính là không muốn nhìn thẳng vào hắn.

Rốt cuộc là có chỗ nào không đúng? Khi cô cùng với cái tên bạn học kia ở bên nhau, cô chính là rất tự nhiên!

Như thế nào mà vừa đến trước mặt hắn thì lại như vậy, kháng cự, xa cách, thậm chí có đôi khi hắn cảm thấy, hắn thấy trong ánh mắt cô, còn có một ít.....hận! Đúng, chính là hận.

Chính là bởi vì lý do này, hắn mới lái xe quay lại, đến Cố gia.

Lục Dĩ Thừa kéo cô, đi vào tiệm cơm Tây.

"Hai vị, muốn vị trí yên tĩnh!"

"Tiên sinh, mời bên này."

Lục Dĩ Thừa cùng Cố Nhất Nặc được mời đến một vị trí yên lặng nhất, một bên là một cái cửa sổ lớn sát sàn, vừa vặn có thể nhìn ra cảnh đêm thành phố G.

"Em thích ăn cái gì?" Lục Dĩ Thừa nhìn về phía Cố Nhất Nặc.

Người phục vụ lập tức đem thực đơn đưa tới trước mặt Cố Nhất Nặc, bất quá ánh mắt nhìn Cố Nhất Nặc là dè bỉ nhẹ, hiện tại nữ sinh thật đúng là không đơn giản.

Vừa nhìn tuổi tác hai người này, liền không phải có cái quan hệ đứng đắn gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hôn ước của chúng ta có thể giải trừ sao?

Cố Nhất Nặc cố tình nghiêng thân mình, không để người khác nhìn thấy mặt cô sưng đỏ.

Cô còn không biết, cái người phục vụ này sẽ nhìn cô như thế nào. Nếu người phục vụ này lại nhìn thấy dấu tay trên mặt cô, phỏng chừng lập tức là có thể bổ não ra một bộ đại kịch cẩu huyết tiểu tam đại chiến.

Cố Nhất Nặc lật lật thực đơn, buộc miệng thốt ra một tràng tiếng Anh lưu loát, người phục vụ một bên thấy mà ngây người.

Lục Dĩ Thừa cũng có chút giật mình, yên lặng nhìn cô.

"Có thể không." Cố Nhất Nặc đem thực đơn khép lại, đưa cho người phục vụ.

"Tiểu thư, xin hỏi phần ăn của cô kết hợp với rượu vang đỏ, có muốn thay đổi thành nước trái cây hoặc là đồ uống không?"

"Không cần, cho tôi ly nước là được."

Người phục vụ lại quay sang Lục Dĩ Thừa, "Tiên sinh, xin hỏi ngài có yêu cầu gì?"

"Giống cô ấy." Lục Dĩ Thừa nhìn cũng chưa nhìn thực đơn, nói thẳng ra luôn.

"Được, phiền hai vị chờ."

"Chờ một chút!" Đột nhiên, hai người đồng thời mở miệng.

Cố Nhất Nặc xấu hổ ngậm miệng lại, chờ Lục Dĩ Thừa nói trước.

"Cho tôi vài viên đá, một cái khăn lông sạch."

"Được, tiên sinh, xin hỏi vị tiểu thư này, còn có yêu cầu gì không?" Người phục vụ nhìn về phía Cố Nhất Nặc, nhẹ giọng dò hỏi.

"Vừa nãy quên nói, phiền đem sốt tiêu đen đều đổi thành hương thảo." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng nhắc nhở.

"Được, xin hỏi tiểu thư còn có yêu cầu gì không?"

"Không có, cám ơn."

Lục Dĩ Thừa cực không thích bất kỳ loại gia vị nào có hương vị nồng, đặc biệt là tiêu, tiêu đen loại cô vừa mới nhắc, hình như là sốt tiêu đen.

"Là ông nội nói cho em biết, tôi không ăn tiêu đen?"

"Ah?" Cố Nhất Nặc phản ứng đặc biệt lớn, cô thế nhưng quên mất, hiện tại hắn là cô không biết mấy thứ này!

Nhìn bộ dạng cô kinh hoàng thất thố, Lục Dĩ Thừa cảm thấy kỳ quái, con gái quả nhiên là cái giống loài phiền toái, bởi vì bạn vĩnh viễn cũng không có khả năng biết cô ấy suy nghĩ cái gì.

"Không, không phải, tôi không biết anh không thích ăn." Cố Nhất Nặc nghĩ nghĩ phải giải thích như thế nào, "Là bởi vì, bởi vì tôi cũng không thích ăn."

Nửa câu đầu, hình như không có vấn đề gì, nửa câu sau.....

"Đúng vậy, em cũng không thích." Lục Dĩ Thừa cố ý nhấn thêm cái chữ "Cũng" này.

Rõ ràng, cô luống cuống.

Hắn ghét nhất ai lừa gạt hắn, nhưng mà nhìn cô hoảng loạn như vậy, thế nhưng hắn lại không đành lòng tiếp tục dò hỏi, thích hay không thích, có biết hắn thích ăn hay không thì có liên quan gì.

Người phục vụ đem một bình đá nhỏ cùng một cái khăn lông sạch đi tới.

Lục Dĩ Thừa cầm lấy khăn lông, bỏ vào đó mấy viên đá, áp lên má của Cố Nhất Nặc.

"Ah!" Đột nhiên bị lạnh, làm Cố Nhất Nặc kinh hô một tiếng, phát hiện hắn tự mình giúp cô chườm đá, lập tức che lại cái miệng nhỏ.

"Tôi, tôi tự mình làm được." Cô né tránh tay hắn, muốn từ trong tay của hắn đoạt lấy khăn lông.

"Đừng nhúc nhích! Còn đau không?"

Cố Nhất Nặc cúi đầu, nhẹ nhàng lắc lắc, "Không đau."

Lục Dĩ Thừa nhìn gương mặt sưng đỏ của cô, trong lòng dâng lên vài phần tức giận, "Không chuẩn bị cùng tôi nói một câu, chuyện của em cùng cái tên Hứa Thụy kia sao?"

"Anh không phải đều điều tra rõ ràng rồi sao?" Cô ngước mắt nhìn hắn, chẳng lẽ trong lòng hắn, còn có cái gì hoài nghi? Thật sự cho rằng, cô cùng Hứa Thụy có quan hệ không chính đáng?

"Tôi muốn nghe em nói, ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Cô không có khả năng vô duyên vô cớ rơi xuống nước, hơn nữa những cái tin đồn đó cố tình nhằm vào cô, có phải có người muốn dồn cô vào chỗ chết hay không?

Người phụ nữ của Lục Dĩ Thừa hắn, thế nhưng cũng có người dám chạm vào!

Cố Nhất Nặc không rõ, Lục Dĩ Thừa tại sao lại muốn hỏi cô cái này, là chuẩn bị nghe cô giải thích sao?

Chính là, cô không có cái gì cần giải thích.

"Thôi bỏ đi, chuyện này đều đã qua, đến tột cùng phát sinh chuyện gì đều không quan trọng." Cố Nhất Nặc không muốn làm Lục Dĩ Thừa nhúng tay vào chuyện giữa cô và Cố Minh Tuyết.

Mặc kệ sau này, hắn có thể coi trọng Cố Minh Tuyết hay không, cùng Cố Minh Tuyết đến tột cùng là có quan hệ gì. Hận thù giữa cô và Cố Minh Tuyết còn có Trình Thi Lệ, cô sẽ tự mình đòi lại.

Lục Dĩ Thừa không hề lên tiếng, xem thái độ của cô liền biết, cô đối với hắn là kháng cự cùng bài xích. Quan hệ như vậy, không phải hắn muốn.

Bởi vì từ ngày đó, khi hắn phát hiện cô cũng không muốn gả cho hắn, đột nhiên hắn có cái nhìn mới đối với cô.

Mới đầu cho rằng, bọn họ chính là hai người mạnh mẽ buộc chung vào nhau, không can thiệp chuyện của nhau thì tốt rồi, nhưng là Lục Dĩ Thừa muốn thay đổi một chút loại quan hệ này.

Hắn thừa nhận, Cố Nhất Nặc là mẫu người hắn thích, ở trong tiệc sinh nhật của cô, liếc mắt một cái, hắn liền biết.

Cho nên, đối với cô hắn cực kì nhẫn nại.

Mười lăm phút trôi qua, gương mặt Cố Nhất Nặc đều đã đông cứng, cô giơ tay đem tay hắn đẩy ra, "Không cần, tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi, cám ơn."

"Cố Nhất Nặc, chúng ta nói chuyện đi." Lục Dĩ Thừa buông khăn lông ra, tựa lưng vào ghế ngồi, tư thái nhàn nhã, hết thảy phảng phất như chúa tể.

Dáng vẻ này của hắn, làm Cố Nhất Nặc trong lòng căng thẳng, còn không biết muốn nói cái gì, còn chưa có mở miệng nói, cô liền có cảm giác khó chịu, cô hít sâu một hơi, tự cổ vũ bản thân.

"Được, vừa vặn tôi cũng muốn cùng Lục tiên sinh nói chuyện."

Lục tiên sinh? Lục Dĩ Thừa cười.

"Chúng ta đã đính hôn, kết hôn cũng là chuyện sớm hay muộn, em chuẩn bị vẫn luôn cùng tôi có phương thức giống như vậy mà ở chung sao?" Hắn hỏi.

"Hôn ước của chúng ta, có thể giải trừ sao?"

Lục Dĩ Thừa trong ngực một trận buồn phiền.

"Tôi nghĩ, lấy điều kiện của Lục tiên sinh, muốn tìm được một người phụ nữ thế nào đều không phải vấn đề, kết hôn chuyện này, không phải muốn tìm một người hợp tâm ý sao? Tuy rằng ông nội có tâm cùng Cố gia kết thân, nhưng mà tôi nghĩ ông cũng sẽ không lấy chung thân hạnh phúc của cháu mình ra đánh cuộc, anh không muốn, hôn này cũng có thể không kết."

Lục Dĩ Thừa trong ngực càng nghẹn.

Không muốn, làm sao sau khi cô chạy trốn, hắn lại chạy đến Cố gia? Lại còn cùng cô ngồi ở chỗ này?

Cố Nhất Nặc chờ hắn trả lời, nếu cô có thể cùng Lục Dĩ Thừa nói thành, liền sẽ không cùng hắn lại có bất cứ liên hệ gì!

Cô biết, bản thân cho dù trọng sinh, cũng không có bản lĩnh đòi lại từ Lục Dĩ Thừa cái gì, tình yêu vốn dĩ là đem tiền đi đặt cược, cô chỉ là thua quá thảm mà thôi.

Kiếp này chỉ cần có thể cách hắn thật xa, không hề có bất cứ liên quan gì nữa, chính là bảo hộ tốt nhất đối với chính mình.

"Tôi nguyện ý nghe theo sắp xếp của ông nội." Lục Dĩ Thừa nhàn nhạt đáp lại.

Cố Nhất Nặc chớp chớp lông mi thật dài, đem mất mát nồng đậm trong lòng mình che giấu đi, bưng ly nước ở một bên lên, uống mấy hớp, trong lòng tràn đầy chua xót.

Hắn vì cái gì, một hai phải chấp nhất cuộc hôn ước này? Không thể buông tha cho cô sao?

"Còn em? Muốn hủy hôn sao?" Lục Dĩ Thừa lại hỏi.

Cố Nhất Nặc cười cười, "Không."

Lục Dĩ Thừa cảm thấy, cô cười có chút chua xót, cái từ "Không" này là có bao nhiêu gượng ép?

Trong mắt hắn, Cố Nhất Nặc một chút tính cách đều không giống tính cách mà con gái bằng tuổi cô đều có, nụ cười mới vừa rồi, như là nụ cười sau khi đã trải qua tuyệt vọng, nhiễm một chút bi thương, cũng xúc động lòng hắn.

Chẳng lẽ, cô thật sự thích Hứa Thụy?

Cô đối với Hứa Thụy, cười so với ánh mặt trời đều phải sáng lạn hơn vài phần.

"Nếu em đã có lựa chọn, không muốn hủy hôn, vậy kết hôn đi!" Hắn khí thế có chút bức người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Anh thích như thế, thích dùng sức mạnh sao?

Kết hôn? Cố Nhất Nặc khiếp sợ nhìn hắn, ở kiếp trước, thời điểm bọn họ kết hôn không phải là khi cô đang ở năm hai đại học sao?

Vì gả cho hắn, cô đang học năm hai cũng phải tạm nghỉ học, từ đó trở thành Lục phu nhân, làm cho cô đến ngày chết, đến cái bằng đại học cũng không lấy được.

"Tuổi của tôi, lãnh không được giấy kết hôn đi?"

"Trước thì kết hôn, giấy hôn thú, chờ em tới rồi tuổi lại lãnh, dù sao cũng chỉ là một cái giấy công chứng mà thôi, giữa chúng ta, có mười tám năm hôn ước, cũng không kém mấy năm."

Cố Nhất Nặc trầm mặc, hắn vẫn là không chịu chủ động từ hôn, đem cô gắt gao nắm chặt.

Cô chỉ là, không có tự tin ở ngay lúc này, trực tiếp nói cho hắn, cô chính là muốn từ hôn! Sẽ không tái giá với Lục Dĩ Thừa hắn!

Nếu cô ở ngay lúc này lui hôn, ở Cố gia càng thêm không có địa vị, lấy cái gì cùng Trình Thi Lệ và Cố Minh Tuyết đấu?

Lúc này, điện thoại Lục Dĩ Thừa vang lên, điện báo là Lục lão gia.

"Alo~"

"Tiểu tử hiện tại con đang ở đâu? Ta kêu con đi đón Tiểu Nặc tan học, con đi đâu vậy? Ta nói cho con biết, con không cần một lát liền đi lêu lổng! Con hiện tại là người đã có gia thất! Lập tức trở về cho ta!" Lục lão gia đối với điện thoại, chính là một trận pháo nổ oanh tạc.

Ngồi ở một bên, Cố Nhất Nặc đều nghe được rành mạch.

"Ông nội, con đang ở cùng với Tiểu Nặc."

"Ah? Cùng Tiểu Nặc ở bên nhau? Con làm Tiểu Nặc tiếp điện thoại!" Lục lão gia không tin!

Lục Dĩ Thừa đem điện thoại đưa cho Cố Nhất Nặc, Cố Nhất Nặc nhận lấy đối với người ở bên kia điện thoại gọi một tiếng: "Ông nội."

"Thật là Tiểu Nặc à! Các con hiện tại đang ở đâu?" Thanh âm Lục lão gia, lập tức thay đổi 180 độ, ôn nhu thật làm người ta phải hoài nghi.

"Ông nội, chúng con đi ăn cơm." Cố Nhất Nặc đúng sự thật trả lời.

"À à, thằng nhóc này, ông cho rằng nó là cái tên cổ hủ, không nghĩ tới, cũng không tệ lắm, biết mang con đi ra ngoài hẹn hò!"

"Không, không phải hẹn hò!" Cố Nhất Nặc muốn giải thích.

"Được, được, ông hiểu rồi, các con ăn cơm đi, ông cúp máy trước." Lục lão gia vội vã treo điện thoại, lúc này ông không muốn làm bóng đèn.

Cố Nhất Nặc đưa điện thoại di động cho Lục Dĩ Thừa, hai người đều không có nói chuyện. Đề tài vừa rồi, cũng bởi vì một cuộc điện thoại này của Lục lão gia, không tiếp tục nói nữa.

"Chờ một chút cơm nước xong, chúng ta cùng nhau về Lục gia hay là....." Lục Dĩ Thừa đánh vỡ trầm mặc trước.

"Quá muộn, không cần đi Lục gia." Cố Nhất Nặc lập tức lắc đầu.

"Phải về Cố gia?"

"Không, tôi hôm nay không muốn trở về, chờ một chút cơm nước xong, tôi tùy tiện tìm một chỗ nghỉ ngơi một đêm là được, ngày mai còn phải đi học."

"Lục gia em không muốn đi, Cố gia em cũng không muốn về, tôi giúp em tìm một chỗ, trước ở một đêm đi." khẩu khí Lục Dĩ Thừa, một chút đều không giống như là dò hỏi.

Người phục vụ mang thức ăn lại đây, đánh gãy hai người nói chuyện với nhau, Cố Nhất Nặc cũng không hỏi lại, hắn tìm cho cô cái chỗ nào để ở tạm một

đêm.

Cơm nước xong, Lục Dĩ Thừa tự mình lái xe, đưa cô đến nơi ở tạm.

Lúc Cố Nhất Nặc xuống xe, ngẩng đầu, nhìn đến mấy cái chữ to bắt mắt: Thịnh Thế Hoàng Tước! Đứng ở trước cái khách sạn cao tới 69 tầng này, lại một lần mông lung.

Lục Dĩ Thừa nhìn thấy cô ôm cặp sách, bộ dáng đứng ở nơi đó phát ngốc, khóe môi khẽ nhếch, đi qua kéo cánh tay cô, hướng vào đại sảnh khách sạn đi đến.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài có hẹn trước không?"

Lục Dĩ Thừa móc ra một xấp tiền, đưa cho tiếp tân ở quầy, tiếp tân vừa thấy thế, kinh ngạc một chút, lập tức xử lý thủ tục nhận phòng.

"Tiên sinh, phòng của ngày đã có, vị tiểu thư này là muốn ở cùng ngài sao? Mời đưa chứng minh thư."

"Tôi không đem theo!" Cố Nhất Nặc lập tức lắc đầu.

Cô kiên quyết sẽ không cùng Lục Dĩ Thừa thuê phòng!

Mấy cô tiếp tân ở đại sảnh đồng thời nhìn Cố Nhất Nặc. Này tiểu cô nương không phải là làm cái kia đi? Đồng phục đi học cũng rất giống thật, còn đeo cái cặp sách. Chế phục dụ hoặc, đều chơi đến loại này à!

Lục Dĩ Thừa nhìn thấy mấy cô gái trước mặt trước, sắc mặt không vui.

Mấy cô gái kia cảm giác có một cỗ áp lực âm trầm trầm ở trên đỉnh đầu xoay quanh. Vào lúc này ở một bên, giám đốc từ thang máy đi ra, vừa thấy Lục Dĩ Thừa, lập tức chạy tới đón.

"Lục thiếu!"

Lục Dĩ Thừa đạm nhiên nói: "Bà xã tôi không mang theo chứng minh thư."

"Đùa cái gì thế, Lục thiếu đại giá quang lâm, mấy người tiếp đãi như thế nào vậy?" Giám đốc hướng tới mấy cô tiếp tân ở đại sảnh thấp giọng quát, lại quay sang Cố Nhất Nặc cười: "Lục phu nhân, tôi giúp cô đăng ký."

"Không cần." Cố Nhất Nặc lập tức lắc đầu, ôm lấy cặp sách nói với Lục Dĩ Thừa, "Không cần ở chỗ này? Tôi tùy tiện tìm một cái khách sạn ở một đêm là được."

"Em có thể tùy tiện, nhưng tôi không thể." Lục Dĩ Thừa nói xong, kéo tay cô đi đến thang máy.

Giám đốc một đường chạy chậm đuổi theo, tiến lên ấn mở thang máy.

Vào trong thang máy, Cố Nhất Nặc lập tức hất tay hắn ra, lúc nãy không phải nói một mình cô tới ở một đêm, hiện tại như thế nào thành hai người?

Lục Dĩ Thừa cúi đầu, nhìn về phía cô.

Cố Nhất Nặc lập tức hướng vào trong một góc rụt rụt, tứ phía đều là gương thang máy, càng làm cho cô cảm thấy, ánh mắt Lục Dĩ Thừa, không có chỗ nào không nhìn thấy.

Cô trộm nhấn thang máy một chút, mặc kệ là một tầng nào cũng được, chỉ cần thang máy dừng lại, cô liền sẽ không chút do dự chạy đi!

Lục Dĩ Thừa đột nhiên che ở trước mặt cô, nắm lấy cổ tay cô giơ lên đỉnh đầu, cúi người tới gần cô.

"Lại muốn chạy sao?"

"Anh buông tôi ra!" Cố Nhất Nặc mãnh liệt giãy giụa.

Cô hoàn toàn bị bao phủ trong thân ảnh cao lớn của hắn, tựa như một con cừu non bị sói xám bức vào ngõ cụt.

Cảnh tượng như vậy làm cô nghĩ đến một ngày kia, chuyện phát sinh trong thang máy.

"Nếu, ngày đó ở thang máy phát sinh chuyện làm em canh cánh trong lòng, tôi xin lỗi, ngày đó là tôi đã làm quá mức."

Đây là Lục Dĩ Thừa, lần đầu tiên hướng nhân đạo khiểm.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, có chỗ nào làm cô không thoải mái, chỉ có ngày đó.

"Anh buông tôi ra trước đi." Cố Nhất Nặc lại giãy giụa một chút, Lục Dĩ Thừa lại giữ thật chặt.

Hắn cúi đầu, hôn lên môi cô!

Cố Nhất Nặc khẩn trương trợn to hai mắt, liều mạng né tránh.

Cửa thang máy mở ra, Lục Dĩ Thừa kéo cô ra khỏi thang máy, trực tiếp đem cô ấn ở trên tường, tiếp tục hôn.

Hắn phát hiện, cô có thể làm hắn phát cuồng!

"Lục Dĩ Thừa, không cần! Không cần!"

Cô trốn tránh, hắn lại từng bước áp sát, hai người dây dưa đi đến trước cửa phòng.

"Cạch!" Cửa phòng mở ra, Lục Dĩ Thừa bế Cố Nhất Nặc, đem cô ném lên trên giường lớn.

Cố Nhất Nặc xoay người muốn chạy trốn, Lục Dĩ Thừa trực tiếp đè người lên, ép cô xuống!

"Không cần, Lục Dĩ Thừa, không cần như vậy!" Cô bị dọa khóc, những ký ức không tốt đó làm cô càng thêm sợ hãi, một lần kia trải qua, chính là làm cô không cách nào thoát khỏi ác mộng!

"Không cần sợ, tôi chỉ là có chút mất khống chế, sẽ không có như trong tưởng tượng của em đáng sợ như vậy, thả lỏng." Lục Dĩ Thừa vuốt ve gương mặt cô, ôn nhu dụ dỗ.

Cố Nhất Nặc nâng tay lên, quăng cho hắn một cái tát!

Hắn đột nhiên nâng thân mình dậy, lùi lại mấy bước, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Cố Nhất Nặc co rụt về phía sau, gắt gao lôi kéo, túm lấy quần áo trước ngực, nước mắt không tiếng động chảy xuống, tuy rằng Lục Dĩ Thừa đứng cách xa, cô vẫn kinh hồn chưa trấn định được.

"Anh thích như thế, thích dùng sức mạnh sao?" cô run rẩy chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cái lão già, tình đầu nở muộn

Lục Dĩ Thừa tức giận chưa tiêu. Cô không muốn từ hôn, rồi lại không cho hắn chạm vào? Hắn nếu là thật sự muốn cưỡng bạo cô, ở trong thang máy liền đem cô phá rồi!

Hắn xoay người, cầm lấy di động, bấm một dãy số.

"Lục đại thiếu, đây là đêm dài cô đơn tịch mịch nhớ tới tôi sao?" giọng Cận Tư Nam không đứng đắn ở bên kia điện thoại truyền đến.

"Cậu ở đâu?"

"Thịnh Thế Hoàng Tước phòng bao! Còn có thể ở đâu nữa?"

Lục Dĩ Thừa cúp điện thoại, xoay người rời đi.

Cố Nhất Nặc nhìn bóng dáng hắn tức giận, nước mắt rơi càng dữ, cô chậm rãi ôm gối, đem mặt mình chôn vào trong gối đầu, trong lòng thật loạn thật loạn.....

.....

Cận Tư Nam buông điện thoại, cảm thấy có chút kỳ quái, hắn cảm giác ngữ khí Lục Dĩ Thừa có chút không thích hợp.

Một cô gái dán lên người Cận Tư Nam, tay nhẹ nhàng áp ở trên vai hắn.

Hắn liếc mắt nhìn cô gái ở trước mặt một cái, ngữ khí lạnh nhạt: "Tôi không thích giả."

Cô gái kia sắc mặt cứng đờ, miễn cưỡng cười vui, "Tam thiếu nói cái gì vậy? Người ta đây chính là thật."

Cận Tư Nam giơ tay, bóp.

"Thật?"

"A!" Tiếng kêu thảm thiết của cô ta vang lên, toàn bộ phòng lập tức an tĩnh lại.

Cận Tư Nam buông tay ra, ghét bỏ cầm lấy khăn lông ở một bên lau.

Cô ta đau đến sắp ngất bò trên mặt đất, một cử động nhỏ cũng không dám, Cận gia Tam thiếu này thật sự không phải dễ chọc! Nhìn tuấn tú ôn nhuận, làm sao trong xương cốt lại tàn nhẫn như thế!

"Biến!" Cận Tư Nam bày trừ từ kẽ răng rít ra một từ.

Cô gái kia té ngã lộn nhào chạy thoát ra ngoài.

"Tam thiếu, anh đây là xảy ra chuyện gì? Một cô gái mà thôi, hà tất giận giữ như vậy? Đem ngực người ta đều bóp nát!"

"Một cô gái? Là cái cô gái muốn leo lên giường tôi, cũng không nhìn một chút xem là hàng gì!" Cận Tư Nam cực kỳ bắt bẻ, phụ nữ giống như thế, chọc không dậy nổi thú tính của hắn!

Lục Dĩ Thừa là trời sinh tính tình lạnh nhạt, Cận Tư Nam là đối với phụ nữ bắt bẻ tới cực điểm. Hai người bọn họ mới bị đồn đãi là một cặp công thụ.

"Lục thiếu, mời." Phục vụ đẩy cửa ra, mời Lục Dĩ Thừa tiến vào.

"Tôi thèm!" Cận Tư Nam buộc miệng thốt ra, vừa mới treo điện thoại, cũng bất quá mới mười mấy phút đi? Làm sao nhanh như thế đã xuất hiện ở trước mặt hắn?

Chẳng lẽ, Lục Dĩ Thừa vốn dĩ đang ở Thịnh Thế Hoàng Tước?

"Ra ngoài một chút!" Lục Dĩ Thừa không có bước vào trong một bước, toàn bộ phòng bao, xa hoa lãng phí làm hắn cực không thích.

Cận Tư Nam mới rồi còn kiêu ngạo, tới trước mặt Lục Dĩ Thừa lập tức túng quẫn, cầm lấy áo khoác một bên, đi theo Lục Dĩ Thừa ra ngoài.

Thịnh Thế Hoàng Tước, trên danh nghĩa của tập đoàn Cận thị, sản nghiệp của Cận thị đại bộ phận chỉ ở Đế Đô, Thịnh Thế Hoàng Tước chạy đến thành phố G, là sản nghiệp của riêng Cận Tư Nam. Cận Tư Nam chính là đại Boss của Thịnh Thế Hoàng Tước.

Cận Tư Nam ngồi phía trước cửa sổ đánh giá Lục Dĩ Thừa, cười nói: "Anh là đặc biệt tới tìm tôi? Nhưng mà tôi nói cho anh, hiện tại là thời gian nghỉ phép! Không nói công sự!"

Lục Dĩ Thừa không lên tiếng, mắt cũng chưa nâng lên một chút.

"Lão gia nhà anh, gia giáo nghiêm như vậy, muộn như thế anh còn ở bên ngoài đi dạo?"

Lục Dĩ Thừa vẫn như cũ không có lên tiếng, Cận Tư Nam lại nhỏ giọng nói thầm: "Làm sao lại là bộ dáng dục cầu bất mãn thế? Anh chờ đi, tôi đi lấy chai rượu tới." (dục cầu bất mãn: ko đc thoả mãn chuyện đó đó)

Cận Tư Nam vừa đi ra ngoài, lập tức gọi cho giám đốc khách sạn.

Khi trở về, trong tay trừ bỏ xách theo hai chai rượu vang đỏ xa xỉ giá trị, còn mang theo vẻ mặt cười đê tiện.

"Tôi nói anh nha Lục Đại thiếu, anh cũng quá không biết suy nghĩ, nếu đã mang theo chị dâu tới, cũng không cho tôi nhìn chị dâu tương lai."

Lục Dĩ Thừa nhận chai rượu, tự mình rót một ly, một hơi uống xong.

Cận Tư Nam sửng sốt một chút, ngồi ở trước mặt Lục Dĩ Thừa, "Là Lục Đại thiếu, anh mà cũng có lúc tình trường thất ý?"

Lục Dĩ Thừa lúc này mới giương mắt, nhìn Cận Tư Nam liếc mắt một cái, "Cô ấy muốn từ hôn."

"Vậy anh ở chỗ tôi uống rượu giải sầu, là bởi vì lo lắng cho Lục lão gia, hay là bởi vì trong lòng anh không thoải mái?"

Lục Dĩ Thừa trầm mặc, kỳ thật, hắn cũng không biết.

"Tôi hiểu, anh bên này động tình, người ta bên kia không muốn, nói cách khác, Lục Đại thiếu anh, lần đầu tiên theo đuổi con gái lại không thu phục được! Ha ha ha ha." Cận Tư Nam không chừa cho chút mặt mũi nở nụ cười.

"Hay là, hay là vợ mình..... Trị không được vợ mình..... Ha ha, cười chết tôi."

Lục Dĩ Thừa trừng mắt liếc nhìn Cận Tư Nam một cái, trong lòng càng thêm buồn bực.

"Tên già ba mươi tuổi, tình đầu nở muộn, còn bị cự tuyệt, ha ha, còn có cái nào buồn cười hơn cái này không?" Cận Tư Nam ôm bụng, cười đến hai vai cũng phát run.

Lục Dĩ Thừa trầm mặc không lên tiếng, một chai rượu vang đỏ đã đi một nửa.

Nếu cô vô tình với hắn, cũng không cần phải kết hôn. Hắn cũng sẽ nghĩ cách, làm ông nội đánh mất cái ý niệm này, hiện tại xem ra, ông nội đặc biệt thích Cố Nhất Nặc, đột nhiên cùng ông nội nói giải trừ hôn ước, việc này chỉ sợ thân thể ông chịu không nổi.

Cận Tư Nam cười đủ rồi, lúc này mới lộ ra một tia biểu tình đứng đắn: "Anh kế tiếp chuẩn bị làm sao bây giờ?"

"Giải trừ hôn ước." Lục Dĩ Thừa nhàn nhạt đáp lại.

"Lão gia nhà anh sẽ đồng ý sao?"

"Hiện tại không đồng ý, sau này cũng sẽ đồng ý."

"Aizz, Anh nói Cố ở tiểu thư kia, cô ấy có phải là mắt mũi không tốt hay không? Làm sao liền chướng mắt anh vậy? Quá đáng tiếc, sau này có khi cô ta sẽ hối hận." Cận Tư Nam cùng Lục Dĩ Thừa quen biết nhiều năm như vậy, làm sao lại không hiểu biết tính tình Lục Dĩ Thừa.

Hắn nói từ hôn, là thật sự không muốn cùng Cố gia tiểu thư, lại phát triển thêm cái gì.

"Tôi kêu cậu điều tra cái công ty tung tin đồn kia, điều tra như thế nào rồi?"

"Tên đó kêu Lưu Vĩ, người cùng quê, sau khi Tiểu Cổ làm liệt server của bọn họ, cái tên Lưu Vĩ này liền chạy."

"Vậy người làm chủ đứng sau hắn, cũng bị đứt manh mối." Lục Dĩ Thừa như suy tư gì.

"Đúng vậy, bất quá thoát được mùng một, cũng không trốn được rằm, trừ phi cái tên Lưu Vĩ này trốn trốn tránh tránh cả đời!"

Lục Dĩ Thừa buông ly, "Cậu đánh điện thoại, cho người đem vụ án Cố Nhất Nặc rơi xuống nước, lục khẩu cung gửi lại đây."

Cận Tư Nam nhướng mày, vừa mới tra ra tên Lưu Vĩ, là bởi vì ảnh hưởng đến thanh danh Lục gia, vậy hiện tại tra lại việc Cố Nhất Nặc rơi xuống nước là vì cái gì?

Lục Dĩ Thừa nhướng mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, cả giận nói: "Còn không mau gọi!"

"Rõ, Lục Đại thiếu!"

Cận Tư Nam đứng dậy, đi gọi điện thoại, mười lăm phút sau, mấy cái tin nhắn gửi đến di động của cậu ta, cậu ta đưa điện thoại di động cho Lục Dĩ Thừa.

"Nơi này, có khẩu cung ba người, Cố Nhất Nặc, Hứa Thụy, còn có Cố Minh Tuyết."

"Cố Minh Tuyết?" Lục Dĩ Thừa trước nhìn phần của Hứa Thụy, lại nhìn nhìn của Cố Nhất Nặc, rồi mới nhìn của Cố Minh Tuyết.

"Ba người này, nhất định có một người nói dối." Cận Tư Nam chắc chắn nói, "Anh nói xem, đến tột cùng là Hứa Thụy đẩy, hay là Cố Minh Tuyết đẩy?"

"Thời điểm Cố Nhất Nặc rơi xuống nước, Hứa Thụy không có chính mắt thấy là ai đẩy Cố Nhất Nặc rơi xuống nước, mà Cố Nhất Nặc nói là Cố Minh Tuyết đẩy cô ấy, Cố Minh Tuyết lại nói Cố Nhất Nặc đi cùng Hứa Thụy, cô ta không hề ở hiện trường."

"Ba người, đều không có đủ chứng cứ." Cận Tư Nam nhấc chân bắt chéo, "Ngay cả nhân chứng khác cũng đều không có."

Lục Dĩ Thừa nhìn ba phần khẩu cung này, như suy tư gì.

-------###

Kịch ngắn:

Cận Tư Nam: "Lục Dĩ Thừa có bao nhiêu kiêu ngạo, ai dùng ai biết?"

Cố Nhất Nặc: "Trách không được, hắn kiếp trước không yêu tôi, hoá ra là hắn yêu cậu! Các người ai là công, ai là thụ?"

Lục Dĩ Thừa: Cận Tư Nam! Hưởng thọ 27 tuổi.

Lục Dĩ Thừa độc thoại:

Ba mươi năm, tâm như nước lặng, hoá ra là vì chưa gặp được người định mệnh an bài.

Ba mươi tuổi, niên thiếu mười bảy tuổi thanh xuân mới có tình đậu, ngay cả hoa quỳnh cũng đều không bằng, vừa nở liền khô héo.

Tôi Lục Dĩ Thừa cũng không cưỡng cầu, nếu đối với tôi vô tình, tôi tuyệt không giữ lại.

Cận Tư Nam: Chết không nhắm mắt, ngồi chờ vả mặt!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chưa phải lúc trở mặt nhau

Ngày hôm sau.

Cố Nhất Nặc mở hai mắt, trên chiếc giường lớn cô chỉ chiếm một cái vị trí nho nhỏ, đêm qua cô cũng không biết lúc nào cô mới đi vào giấc ngủ, tuy rằng tỉnh lại cũng không có chút tinh thần gì, đầu cũng từng đợt căn đau.

Cô đứng dậy, hướng vào toilet đi đến, phát hiện chính mình trong gương lại chật vật tiều tụy đến như vậy, mắt sưng lên, trên má dấu ngón tay còn không có hoàn toàn biến mất.

Cô là cái dạng này, làm sao mà đến trường học? Vẫn là xin nghỉ thôi.

Cô dùng điện thoại khách sạn gọi cho giáo viên.

"Thưa thầy, em là Cố Nhất Nặc, hôm nay em có chút không thoải mái, muốn xin nghỉ một ngày."

"Được, được, em chú ý nghỉ ngơi."

"Cám ơn thầy." Cố Nhất Nặc treo điện thoại, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Ra khỏi Thịnh Thế Hoàng Tước, vừa vặn 8 giờ, đúng là giờ cao điểm, đến cái xe cũng gọi không được, cô trực tiếp dọc theo đường cái, hướng phía trước mà đi.

Hôm nay không cần đi học, cô định đi mua cái di động, không có di động thật quá bất tiện.

Trước tùy tiện tìm một cái quán cơm, ăn sáng, lại tìm một tiệm tạp hoá mua cái khẩu trang, tiếp tục đi bộ quanh đây tìm một cái cửa hàng điện thoại.

Vẫn luôn dạo đến buổi chiều, cô mới bắt xe trở lại Cố gia.

Trình Thi Lệ thấy Cố Nhất Nặc trở về lúc này, có chút giật mình. Cố Nhất Nặc cũng chưa chào hỏi gì, trực tiếp lên lầu hai.

Kiếp trước, Trình Thi Lệ vẫn luôn ở trước mặt cô sắm vai một bà mẹ kế tốt, cho nên làm cô vẫn luôn bị Trình Thi Lệ mê hoặc.

Trình Thi Lệ hiện tại, còn không đến mức cùng cô trở mặt.

"Tiểu Nặc, sao lại trở về một mình?" Trình Thi Lệ đẩy cửa ra, dò hỏi Cố Nhất Nặc.

"Dì cho rằng, con hẳn là cùng ai trở về?" Cố Nhất Nặc cười hỏi lại.

"Ngày hôm qua, là Lục gia đại thiếu lại đây đón con, dì còn tưởng rằng, cậu ta sẽ đưa con trở về. Aizz da, mặt con..... Ngày hôm qua, là ba con quá tức giận mới đối với con nặng tay như thế, con cũng đừng giận ông ấy, ông ấy cũng là vì muốn tốt cho con."

"Dì à, con biết rồi."

"Chuyện của con với Hứa Thụy, dì khuyên con vẫn là quên đi, thời còn trẻ, ai lại không quá ngây ngô, ngây thơ mối tình đầu, Hứa Thụy dám đem con đẩy xuống nước, liền đủ để thấy được nó là đứa tâm thuật bất chính."

"Dì, con có chút mệt mỏi, xin dì đi ra ngoài trước đi." Cố Nhất Nặc đánh gãy lời Trình Thi Lệ, không muốn nhìn thấy khuôn mặt dối trá của Trình Thi Lệ nữa.

Trình Thi Lệ cưỡng chế phẫn nộ trong lòng, xoay người đi ra ngoài.

Cố Nhất Nặc nhìn bóng dáng Trình Thi Lệ, nghĩ đến kiếp trước, Trình Thi Lệ mỗi buổi tối đều đem cho cô một ly sữa bò nóng, làm cô hoàn toàn lây

nghiện ma túy.

Mấy ngày hôm trước, khi cô ở nhà, Trình Thi Lệ cũng từng đem lên, mấy ngày nay Trình Thi Lệ không có cơ hội, không biết có thể dùng cách khác hay không. Cô nhất định phải cẩn thận đề phòng.

Không bao lâu, Cố Nhất Nặc nghe được tiếng khởi động xe, đứng ở trước cửa sổ, nhìn Trình Thi Lệ lái xe rời đi.

Nếu, Trình Thi Lệ ở kiếp trước, mỗi ngày đều có thể hạ dược vào trong sữa bò, vậy Trình Thi Lệ nhất định có thuốc đặt ở trong phòng!

Cố Nhất Nặc lập tức đứng dậy, đi đến phòng Trình Thi Lệ và Cố Tùng Bác.

Cửa không khóa, cô đẩy cửa ra, hướng vào trong phòng nhìn nhìn.

Không biết, Trình Thi Lệ đến tột cùng sẽ đem mấy thứ này, tàng trữ ở nơi nào? Cô hướng vào mấy cái ngăn tủ đầu giường tìm kiếm, không có phát hiện bất cứ manh mối gì.

Chẳng lẽ, không ở phòng ngủ? Không, cũng chỉ có phòng ngủ, chỗ này bí ẩn nhất, sẽ không bị người phát giác.

Cố Nhất Nặc dựa vào đầu giường cẩn thận nghĩ, nơi có khả năng giấu được mấy thứ này, đột nhiên ánh mắt cô chú ý tới đống chai lọ trước bàn trang điểm, trong đầu nhanh hiện lên một cái hình ảnh.

Thời điểm cô lên cơn nghiện ma túy, Trình Thi Lệ đã lừa gạt cô, nói là cô bị bệnh, nói có một loại thuốc bảo vệ sức khoẻ có thể nâng cao miễn dịch, liền đem cho cô uống. Cô nhớ rõ, ngày đó cô đứng ở ngoài cửa, liền nhìn thấy Trình Thi Lệ là tuỳ tiện lấy ra từ trên bàn trang điểm!

Cô lập tức đem chai lọ trên bàn trang điểm đều vặn ra, quả nhiên ở một cái lọ, phát hiện một ít bột màu trắng, cô liếc mắt một cái liền nhận ra!

Bên ngoài, vang lên tiếng xe, Trình Thi Lệ đã trở về!

Cố Nhất Nặc lập tức đem bột phấn đó gói vào trong khăn giấy, vội vàng chạy về phòng mình, đem bột phấn trân châu hôm sinh nhật cô được bạn học tặng, bỏ lại vào y cái lọ đó.

Đồng dạng đều là bột màu trắng, không nhìn kỹ, hoặc là nếm thử mà nói, căn bản là không phát hiện được.

Cô nhanh chóng trở lại phòng mình, liền nghe được tiếng bước chân Trình Thi Lệ đi lên lầu.

Trình Thi Lệ đẩy cửa phòng Cố Nhất Nặc ra, thấy cô nằm ở trên giường, bộ dáng như là đã ngủ rồi, khóe môi nâng lên ý cười lạnh, xoay người rời đi.

Cố Tùng Bác tự mình đến trường đón Cố Nhất Nặc cùng Cố Minh Tuyết tan học, mới biết được hôm nay Cố Nhất Nặc xin nghỉ, ông ta trong lòng hụt hẫng.

Ngày hôm qua đánh Tiểu Nặc, vừa vặn bị Lục Dĩ Thừa nhìn thấy, ông ta nhìn ra được, Lục Dĩ Thừa có vài phần tức giận.

Nếu Lục Dĩ Thừa tự mình điều tra, giữa Tiểu Nặc và Hứa Thụy không có một chút chuyện gì mờ ám. Một cái tát của ông ta ngày hôm qua thật là làm Tiểu Nặc chịu ủy khuất.

Tiểu Nặc hôm nay không đi học, chẳng lẽ còn ở Lục gia?

Đợi lát nữa, gọi điện một chút, nếu thật là ở Lục gia, ông ta tự mình đi một chuyến, thứ nhất là thăm hỏi Lục lão gia một chút, thứ hai tự mình đem Tiểu Nặc trở về, lấy biểu hiện ông ta đối với Tiểu Nặc là yêu thương.

Đính hôn xong, ông ta còn chưa có chính thức đi thăm hỏi qua Lục lão gia, Lục tiên sinh và Lục phu nhân ở Đế Đô, không tiện đi thăm hỏi, Lục lão gia nơi này, cũng không thể mất lễ nghĩa.

Đi đến trong phòng, Cố Tùng Bác phát hiện Cố Nhất Nặc thế nhưng ngồi ở phòng khách.

"Tiểu Nặc đã trở về?" Cố Tùng Bác hướng Cố Nhất Nặc gọi một tiếng, không hề có khí thế của ngày hôm qua.

"Ba." Cố Nhất Nặc nói một tiếng tiếp đón.

"Tiểu Nặc, hôm nay làm sao lại không đi học?"

"Con có chút không thoải mái, liền xin nghỉ một ngày." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng giải thích.

"À, đỡ chút nào chưa? Muốn đến bệnh viện kiểm tra hay không?"

"Con không có việc gì, ba."

Cố Minh Tuyết đứng ở phòng khách, nhìn Cố Nhất Nặc, hận không thể nhào lên cắn chết Cố Nhất Nặc, nếu không phải bởi vì hôn sự của Cố Nhất

Nặc cùng Lục Dĩ Thừa, trong mắt ba nào có cái đồ vô dụng Cố Nhất Nặc kia.

"Đều lại đây ăn cơm đi!" Trình Thi Lệ kêu mấy người trước mặt, đặc biệt là lúc nhìn Cố Minh Tuyết, trong mắt mang theo vài phần cảnh cáo.

Cố Nhất Nặc ngồi ở trước bàn, tự mình đem canh hầm trong phòng bếp bưng ra cho Cố Minh Tuyết, đây là canh Cố Minh Tuyết thích uống nhất, mỗi buổi tối đều uống, kỳ thật, chính là tin cái loại canh đu đủ này có thể làm ngực bự lên gì gì đó.

Cố Minh Tuyết nhìn Cố Nhất Nặc, không hiểu ra sao, Cố Nhất Nặc hôm nay là uống lộn thuốc sao? Thế nhưng bưng canh cho cô ta?

"Minh Tuyết, chị phải xin lỗi em, chuyện chị rơi xuống nước, có thể là trách oan em, lúc ấy chị cũng không có thấy rõ là ai, còn tưởng rằng là em làm."

Cố Minh Tuyết sửng sốt một chút, cũng không biết đáp lại như thế nào, ngẩng đầu nhìn sang Trình Thi Lệ.

"Tiểu Nặc, chuyện đã qua thì cho qua đi, chỉ cần chị em hai đứa vứt bỏ hiềm khích là tốt rồi, nào, mau ngồi xuống ăn cơm đi." Trình Thi Lệ lập tức tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29: Cô ta yêu đến hết thuốc chữa rồi!

Cố Minh Tuyết có chút chột dạ, trộm ngẩng đầu, liếc mắt đánh giá Cố Nhất Nặc một cái.

Cố Nhất Nặc nhìn lại Cố Minh Tuyết, cô ta lập tức dời đi ánh mắt, không dám cùng cô nhìn thẳng. Cô cười khẽ một chút, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Cố Minh Tuyết trong lòng, lại thật lâu không thể bình tĩnh, hôm nay Cố Nhất Nặc là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là bởi vì cái án tử này tra tới tra lui, cũng tra không ra, cho nên không dám lại cùng cô ta đối địch? Xem ra, Cố Nhất Nặc vẫn là biết trong lòng ba ba thương nhất là ai, cái này tự mình hiểu lấy là được!

Cố Tùng Bác trong lòng, cũng có chút xấu hổ, ông ta bước vào phòng, liền nhìn thấy trên mặt Cố Nhất Nặc, dấu bàn tay đã một ngày còn không có biến mất.

"Tiểu Nặc, con là chị của Minh Tuyết, con có thể như vậy, trong lòng ba rất vui mừng."

Cố Nhất Nặc không lên tiếng, chờ Cố Tùng Bác nói tiếp.

"Về chuyện con rơi xuống nước, các con ba đứa mỗi lời khác nhau, ai cũng không có biện pháp đưa ra nhiều chứng cứ hơn, một khi đã như vậy, chuyện này cứ như vậy bỏ qua đi, mặc kệ chân tướng như thế nào, hai chị em các con, sau này cũng không cần lại bởi vì chuyện này mà sinh ra ngăn cách, các con đều là con gái Cố Tùng Bác ta, đều là niềm kiêu hãnh của ta."

"Dạ, ba ba." Cố Nhất Nặc gật đầu. Không có ngăn cách, chỉ có không chết không ngừng thù và hận!

"Tiểu Tuyết, còn con?" Cố Tùng Bác nhìn sang Cố Minh Tuyết.

"Con đều nghe theo ba, tuy rằng chị trách oan con như thế, con cũng sẽ không giận chị." Cố Minh Tuyết một bộ ủy khuất cầu toàn.

"Hai đứa các con hoà thuận, mới có thể làm ba con bớt lo, nào, ăn cơm đi." Trình Thi Lệ cười nói.

Cố Minh Tuyết bưng bát canh đu đủ lên uống.

"Ăn cơm trước." Trình Thi Lệ trừng mắt liếc cô ta một cái.

"Không! Con phải uống canh trước, mỗi ngày đều phải uống!"

"Uống cái này có thể có tác dụng gì!"

"Con mặc kệ!" Cố Minh Tuyết bưng lên, một hơi uống xong.

Đối với người sắp qua mười tám tuổi như cô ta mà nói, hẳn là thời kỳ dậy thì lại không có tăng trưởng theo tuổi, thật sự là không theo ý người.

Cố Nhất Nặc an tĩnh ăn cơm, lơ đãng nhìn qua bát canh bên cạnh đều không dư thừa một miếng.

"Ba, dì, con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn." Cô đứng dậy rời đi.

Trở lại phòng, cô mở máy tính ra, download cái bảng biểu, dựa theo yêu cầu trên đó điền đầy đủ thông tin vào. Điền xong, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cốc cốc cốc! Truyền đến tiếng gõ cửa, là Trình Thi Lệ.

"Tiểu Nặc, vừa rồi dì thấy con cũng không ăn được bao nhiêu, uống ly sữa nóng ngủ cho ngon, các con cũng học mười hai rồi, học tập quá vất vả." Trình Thi Lệ đem ly sữa nóng đặt trước mặt Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc cười nhận lấy, một hơi uống xong, "Cám ơn dì."

Trình Thi Lệ vừa lòng gật đầu, "Nghỉ ngơi sớm một chút, dì không quấy rầy con nữa."

Cố Minh Tuyết đứng ở cửa phòng, nhìn mẹ mình từ trong phòng Cố Nhất Nặc đi ra, tức giận xoay người đi vào phòng mình.

Trình Thi Lệ bất đắc dĩ lắc đầu, hướng sang phòng Cố Minh Tuyết đi đến, thuận tay đem cửa phòng đóng lại.

"Mẹ, mẹ đối với Cố Nhất Nặc thật đúng là tốt mà, muộn như thế còn đem sữa bò cho cô ta!" Cố Minh Tuyết giận dỗi ngồi ở mép giường.

"Cái con bé ngốc này, thế nhưng vì chuyện này mà giận dỗi!" Trình Thi Lệ quả thực có chút hận sắt không thành thép, ngồi ở bên cạnh Cố Minh Tuyết thấm thía khuyên: "Một lần kia con ở tiệc sinh nhật Cố Nhất Nặc, xảy ra cơ sự như vậy là ai làm hại?"

"Chính là Cố Nhất Nặc!"

"Cho nên, mẹ làm sao có khả năng buông tha cho nó, nó thiếu con thì phải gấp bội dâng trả!" Trình Thi Lệ vốn dĩ đã có tính toán, bà ta nuôi Cố Nhất Nặc nhiều năm như thế, chính là ở muốn Cố Nhất Nặc ở tuổi đẹp nhất, giai đoạn quan trọng nhất của đời người, đem thân thể Cố Nhất Nặc phá hủy!

Bà ta lúc đầu tính toán dùng ma tuý, sau khi Tiểu Tuyết xảy ra chuyện, cái ý tưởng này của bà ta lại càng thêm kiên định!

Chỉ có như vậy, mới có thể đem Cố Nhất Nặc hoàn toàn huỷ hoại!

Cố Minh Tuyết giống như là hiểu ra, chỉ vào cái ly không kia, không thể tin được dò hỏi: "Mẹ, mẹ là nói cái này có....."

Trình Thi Lệ gật gật đầu, giơ tay vuốt nhẹ tóc Cố Minh Tuyết, "Tiểu Tuyết, con bởi vì sử dụng ma tuý quá liều, thiếu chút nữa cứu chữa không được, sau này con nhất định phải tránh mấy thứ này xa một chút! Bằng không, con thật sự sẽ bị huỷ hoại!"

"Mẹ, mẹ yên tâm, là Cố Nhất Nặc hại con, con tuyệt đối sẽ không lây dính mấy thứ này."

"Được! Sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Trình Thi Lệ đi xong, Cố Minh Tuyết nằm ở trên giường, trong đầu hiện ra hình ảnh Lục Dĩ Thừa, hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt.

Ảo tưởng, được Lục Dĩ Thừa ôm vào trong ngực là cái cảm giác như thế nào.

Cô ta đã yêu người đàn ông này đến hết thuốc chữa rồi.

Thân phận, địa vị, tiền tài, danh lợi, chỉ cần gả cho hắn thì sẽ dễ như trở bàn tay.

.....

Cố Nhất Nặc đến trường liền nhìn thấy Hứa Thụy ở cổng trường chờ cô, cô bước nhanh đi lên trước, cầm di động hướng Hứa Thụy quơ quơ.

"Lưu số điện thoại mới của mình vào này!"

"Cậu mua di động mới?" Hứa Thụy sửng sốt một chút, cũng lấy di động của mình ra, "Cùng kiểu, chỉ khác màu nha."

"Cậu cũng là cùng hiệu này sao?" Cố Nhất Nặc có chút giật mình, hai người thế nhưng chọn chung một kiểu di động. Hơn nữa cũng không phải là kiểu mới nhất hiện nay.

"Chúng ta hai cái di động đặt ở cùng nhau, quả thực chính là một đôi nha!" Hứa Thụy nói đùa.

"Được đó, đem di động của mình cho cậu mượn, làm di động của cậu từ đây có bạn gái, khỏi còn là độc thân ha." Cố Nhất Nặc cười đáp lại.

"Làm gì số điện thoại cũng thay đổi? Chả trách mình vẫn luôn gọi không được." Hứa Thụy lưu số của cô vào, khó hiểu dò hỏi.

"Làm lại số cũ quá phiền phức, cho nên mình thay số mới luôn."

"Cậu xem, bốn số cuối với số mình."

"Mình chính là 5200, cậu chính là 1314, quả nhiên là tình nhân cơ đấy! Cậu không nói, mình còn không có phát hiện ra."

"Cậu có muốn làm bạn gái mình hay không, làm mình cũng thoát kiếp độc thân cẩu?" Hứa Thụy nửa thật nửa đùa.

"Đừng có không đứng đắn." Cố Nhất Nặc đẩy cậu một cái.

Hai người nhìn nhau cười.

"Ngày hôm qua cậu xảy ra chuyện gì? Không thoải mái sao?"

"Đúng vậy, có chút không thoải mái, giờ đã không có việc gì."

"Hôm nay cậu rất kì quái nha, còn trang điểm, cậu không sợ thầy cô phát hiện à?"

"Rất là rõ sao? Mình chỉ là dùng một chút phấn nền để che thôi mà." Cố Nhất Nặc sờ sờ gương mặt mình, lúc cô ra cửa đã nhìn rất lâu, hẳn là không có quá rõ ràng mà, là vì che khuất cái dấu bàn tay in trên mặt nên mới dùng một ít.

"Cậu vốn dĩ đã rất xinh đẹp, trang điểm lên thế này cảm giác quái quái. Đi thôi, mau đi học, chính là một chút phấn thôi, giáo viên cũng không nhất định có thể chú ý tới."

"Ừ." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, cùng Hứa Thụy đi vào trong sân trường.

Lý Tư Tư nhìn hai người đi đằng trước, khóe môi nâng lên một mạt châm biếm, "Đều lan truyền rùm ben như vậy, còn dám đi gần như thế, muốn nói không làm loạn, ai tin được."

"Lý Tư Tư, cậu vẫn là suy nghĩ một chút, làm thế nào đi xin lỗi Cố Nhất Nặc đi." Hà Vi không vui nhắc nhở.

Lý Tư Tư sắc mặt cứng đờ, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ngày hôm qua cô ta đều đã chuẩn bị tốt, Cố Nhất Nặc lại không có đi học, cô ta tích đủ dũng khí bao lớn chứ, hôm nay lại muốn cô ta lại lặp lại một lần nữa!

Cố Nhất Nặc, nhất định là cố ý, một hai phải nhục nhã cô ta như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nghỉ ngơi giữa giờ, Cố Nhất Nặc đang chép bài của ngày hôm qua, bỗng nhiên nghe được bên ngoài truyền đến một trận náo nhiệt cười vang, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện các bạn học đều hướng xuống dưới lầu, chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Nhất Nặc, Nhất Nặc, cậu mau xem!" Hà Vi đi tới, kéo Cố Nhất Nặc đi ra ngoài phòng học.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Cậu quên rồi sao? Lý Tư Tư đó!"

Lý Tư Tư? Cố Nhất Nặc không quên, chỉ là tạm thời không nhớ tới việc này, cô nhìn lại dưới lầu, chỉ thấy Lý Tư Tư một mình đứng ở nơi đó, bên cạnh là một ít học sinh vây quanh náo nhiệt nhìn xem, đối với Lý Tư Tư chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Người kia là ai vậy?"

"Cao tam Lý Tư Tư, nghe nói cô ta phải xin lỗi Cố Nhất Nặc đó."

"Ai kêu miệng cô ta hạ tiện, xứng đáng."

"Chuyện của Cố Nhất Nặc và Hứa Thụy, đều đã điều tra xong, cô ta còn dám làm trò vũ nhục Cố Nhất Nặc, đáng đời!"

"Nếu là tôi, tôi phải bắt cô ta quỳ xuống xin lỗi!"

Lý Tư Tư nhìn quanh bốn phía, hận đến hai vai phát run. Những lời này, giống như là cô ta bị giẫm đạp tự tôn, lại hung hăng bị đạp cho mấy đá.

Cô ta quả thật muốn tìm một cái khe đất chui vào!

Cố Nhất Nặc từ trên cao nhìn xuống Lý tư tư, thần thái lạnh nhạt. Một bên bạn học nhìn cô, đều yên lặng xuống.

Không biết vì cái gì, bọn họ đều cảm thấy, Cố Nhất Nặc so với trước kia không quá giống nhau.

Trước kia cô không thích nói chuyện, trừ bỏ cùng Hứa Thụy còn có Hà Vi thân thiết được một chút, không có bạn bè gì khác, tính cách cũng có tiếng là nhu nhược, không hề tỏ vẻ là con nhà có tiền, đại tiểu thư.

Hiện tại, cô liền đứng ở chỗ này như thế, cả người tản ra khí thế kiêu ngạo thanh lãnh không-muốn-người-tới-gần.

Hứa Thụy nhìn thoáng qua Cố Nhất Nặc, vốn định khuyên cô nếu là bạn học thì nên tìm chỗ mà khoan dung độ lượng, nhưng mà Cố Nhất Nặc thờ ơ, làm cậu tức khắc từ bỏ ngay cái ý tưởng này.

Lý Tư Tư có ngày hôm nay, cũng là cô ta nên bị vậy!

"Cố Nhất Nặc! Hứa Thụy! Thật xin lỗi, tôi không nên nghe những lời đồn đó, nói ra nhiều lời hãm hại hai người như vậy, hôm nay tôi ở chỗ này, trước mặt toàn bộ mọi người xin lỗi hai người, hy vọng hai người có thể tha thứ cho tôi!" Lý Tư Tư nói xong, lập tức cúi đầu, trong lòng cảm thấy một trận hổ thẹn.

Cố Nhất Nặc xoay người, trở lại phòng học, mở vở ra tiếp tục viết bài.

Lý Tư Tư ngẩng đầu, trên lầu đã không có bóng dáng Cố Nhất Nặc, chỉ còn lại một ít bạn học, chỉ vào cô ta một trận nhạo báng.

Cô ta bước nhanh chạy tới chân cầu thang, một hơi chạy đến trước mặt Cố Nhất Nặc.

"Cố Nhất Nặc, tôi đã xin lỗi cô! Cô nên đem cái đoạn ghi âm đó xóa đi?" Trong mắt Lý Tư Tư, nước mắt đảo quanh, cô ta cố nén mới không có khóc ra.

Cố Nhất Nặc lấy bút ghi âm ra ném lên trên bàn học.

Lý Tư Tư cầm lấy bút, xoay người liền đi.

"Khoang đã."

"Cô còn muốn làm cái gì?" Lý Tư Tư xoay người, căm tức nhìn Cố Nhất Nặc.

"Nhớ rõ đem bút trả lại cho tôi. Chuyện này chấm dứt như vậy, nhưng mà cô lại có cái gì chửi bới tôi, hoặc là làm chuyện khác nhằm vào tôi, tôi cam đoan, không chỉ là xin lỗi đơn giản như thế."

Lý Tư Tư nước mắt rốt cuộc nhịn không được tràn mi mà ra, đem đoạn ghi âm xoá bỏ, đem bút ném tới trước mặt Cố Nhất Nặc, trở lại chỗ của mình, ghé vào trên bàn khóc lóc thảm thiết.

Bạn học trong lớp đều yên lặng hết, không có một người nào lên tiếng.

Hà Vi trở lại chỗ ngồi, ghé vào tai Cố Nhất Nặc nhỏ giọng nói: "Nhất Nặc, cậu có phải đã làm có chút quá đáng rồi không?"

"Kẻ yếu được đến chỉ là đồng tình cùng đáng thương, nhưng mà, người đáng thương tất có chỗ đáng giận." Cố Nhất Nặc nâng cũng không nâng mắt lên, đáp lại một câu.

Hà Vi nửa ngày tiếp thu không được lời này, cô trong lòng có chút nghi hoặc, từ lúc nào thì tính tình Cố Nhất Nặc trở nên mạnh mẽ, yêu hận rõ ràng như vậy?

"Nhất Nặc, cậu và Hứa Thụy thật sự không phải là quan hệ yêu đương nam nữ?" Hà Vi lại hỏi.

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, nhìn Hà Ci, cười cười, "Không phải, cậu yên tâm theo đuổi đi."

"A! Cậu nói cái gì vậy hả! Mình mới không có!" Hà Vi bụm mặt, vội vàng phủ nhận.

"Cố Nhất Nặc, em đến văn phòng một chút."

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, thấy chủ nhiệm lớp đứng ở ngoài phòng học, cô lập tức thả bút xuống, đuổi kịp bước chân chủ nhiệm lớp.

"Ngồi đi."

Cố Nhất Nặc ngồi ở một bên trên sofa, không có lên tiếng.

"Cố Nhất Nặc, em muốn đổi ngành thi?"

"Thầy, thời gian không phải là còn kịp sao?" Cố Nhất Nặc hỏi lại.

Chủ nhiệm lớp thiếu chút nữa đau sốc hông, "Chuyện lớn như thế, ba em có biết không?"

"Em nghĩ, đây là cuộc đời của em, em có quyền tự mình lựa chọn."

"Em muốn thi vào học viện Mỹ Thuật, cái này cùng với kế hoạch ban đầu của em, kém xa vạn dặm! Em cần phải nghĩ kỹ, ba em chính là Cố Tùng Bác, em thi vào học viện Mỹ Thuật, có cái gì dùng được?"

"Thầy, em đã quyết định."

"Em thật sự quyết định rồi? Cố Nhất Nặc, tôi hy vọng em suy xét cho thật kỹ."

"Em đã nghĩ kỹ....."

"Hiện tại em không cần trả lời tôi vội vã, lấy thành tích của em, tuy rằng không bằng em gái mình, cũng là rất có hy vọng thi đỗ. Em đi về học trước đi."

Cố Nhất Nặc đứng lên đi ra khỏi văn phòng.

.....

"Nhất Nặc! Con nói rõ cho ba, rốt cuộc là con muốn như thế nào? Tại sao lại muốn thi vào học viện Mỹ Thuật gì đó?" Cố Tùng Bác tức giận chất vấn.

Cố Nhất Nặc đứng ở trước mặt Cố Tùng Bác, đối mặt với Cố Tùng Bác ngập trời tức giận, không có chút nào sợ hãi, từ một ngày kia khi cô quyết định bản thân phải nắm giữ chính vận mệnh của mình, cô liền biết sẽ khó khăn như thế nào.

"Ba, đây là con muốn."

"Con muốn?" Cố Tùng Bác tức giận đến chống nạnh, mãnh liệt hít thở mấy hơi, "Đây không phải ta muốn, cũng không phải Lục gia muốn! Con có biết, con là con gái Cố Tùng Bác ta, sau này là con dâu Lục gia! Con thế nhưng muốn đi học cái trường vẽ tranh vô dụng kia?"

"Đúng vậy." Cố Nhất Nặc gật đầu.

Cố Tùng Bác tức giận giơ tay lên, nhìn dấu tay trên mặt Cố Nhất Nặc còn chưa có hoàn toàn biến mất, lại nghĩ đến lời Lục Dĩ Thừa nói, không có đánh tiếp.

"Ta đã cùng trường học liên lạc, chuyện này coi như là một sự sai lầm, con chọn một lần nữa, tranh thủ thi vào đại học H!" Cố Tùng Bác ra lệnh, khẩu khí không cho phép cự tuyệt.

"Ba, nếu ba không đồng ý, con sẽ bỏ thi đại học." giọng Cố Nhất Nặc nhẹ nhàng nhưng cũng đồng thời rất kiên quyết.

"Mày! Mày muốn tức chết ta! Mày có biết, mày học vẽ tranh đối với Lục gia, không có một chút bổ ích, sản nghiệp của Lục phụ, tương lai đều sẽ giao cho Lục Dĩ Thừa! Mày chẳng những là vợ nó, mày càng phải trở thành vợ hiền của nó! Như vậy, mày mới có thể cho Cố gia chúng ta, giúp Cố thị mang đến lợi ích!"

"Ba, còn con? Việc con thích làm thì sao?"

"Mày? Mày thích những cái đó, xem như hứng thú là được! Làm sao có thể mê muội mất cả ý chí như thế, không có theo đuổi, không có lý tưởng! Mày đi thi vẽ, chẳng những vứt hết mặt mũi Cố Tùng Bác ta, càng là mặt mũi của Lục gia!"

"Đó chỉ là suy nghĩ của một mình ba?"

"Mày còn dám tranh luận!"

Cố Nhất Nặc trầm mặc không nói.

Cố Tùng Bác tức giận đến ngồi ở trên sofa, thô nặng thở hổn hển.

Cố Minh Tuyết đứng ở cầu thang xem một màn này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Cố Nhất Nặc muốn tham gia thi vẽ? Tin tức này, quá đột nhiên! Lại còn có là sau khi cô ta được đặc cách vào đại học H. Chẳng lẽ, Cố Nhất Nặc là lo lắng không bằng cô ta cho nên dứt khoát bỏ thi vào đại học H?

Cố Minh Tuyết tưởng tượng, trong lòng vô cùng thống khoái!

Cô ta còn tưởng rằng, cô ta được cử đi học ở đại học H, Cố Nhất Nặc thật sự một chút phản ứng đều không có! Hoá ra thế nhưng bị dọa đến thi cũng không dám thi!

Cố Nhất Nặc ơi là Cố Nhất Nặc, cô che giấu cũng đủ thâm!

Trình Thi Lệ đi lên trước, nhẹ nhàng vỗ về ngực Cố Tùng Bác, "Tùng Bác, anh đừng giận, chuyện này, tóm lại còn có đường sống quay lại, kỳ thật Tiểu Nặc có ý nghĩ như vậy, em đặc biệt có thể lý giải, cũng không phải mỗi một đứa nhỏ, đều giống Tiểu Tuyết như vậy, học tập nổi trội."

"Nếu biết, không ưu tú bằng Tiểu Tuyết, hắn là càng phải nỗ lực! Nó chính là chị!" Cố Tùng Bác tức giận đáp lại.

"Tùng Bác, trước hết nghe em nói cho hết lời, em cảm thấy Tiểu Nặc ngày thường đã đủ nỗ lực, nhưng mà thành tích vẫn là không bằng Tiểu Tuyết, con bé học cũng thật cố hết sức. Cho nên mới bắt đầu sinh ra cái ý nghĩ này đi, trước tiên anh không cần tức giận, lại cùng con bé làm cho rõ ràng đi."

"Không ưu tú bằng Tiểu Tuyết liền bắt đầu nảy ý thụt lùi? Bất chấp tất cả, đi học vẽ tranh vô dụng? Làm sao lại không có tiền đồ như vậy!"

Cố Nhất Nặc nghe mấy lời đó, biểu tình không có bất kỳ biến hóa gì, Trình Thi Lệ thật là sẽ tận dụng mọi thứ, khuyên người đều không quên chèn ép cô. Còn nói đến một bộ làm như là quan tâm đến cô.

Người đàn bà này, có thủ đoạn như thế, trách không được, có thể ở thời điểm mẹ mang thai cô, liền thông đồng với ba, mỗi khi nhớ tới cô là bởi vì tai nạn xe cộ mà mất mẹ, cô đều cảm thấy không đáng giá.

"Nếu Lục Dĩ Thừa đồng ý cho con đi thi vẽ thì sao?" thanh âm Cố Nhất Nặc ở trong phòng khách vang lên.

"Nó? Nó sẽ đồng ý? Mày đừng tưởng rằng, mày với nó qua lại mấy ngày, nó cái gì cũng đều sủng mày! Nếu nó đồng ý, ta tuyệt không phản đối!"

"Được, con đây liền gọi điện thoại cho anh ta. Ba nhớ cho kỹ, chính ba đã nói như thế."

Cố Tùng Bác cười lạnh một chút, quay mặt đi không hề nhìn Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc lấy điện thoại di động ra, đột nhiên phát hiện cô không có số Lục Dĩ Thừa, cô chỉ nhớ rõ số Lục lão gia, nhưng mà lúc này, Lục Dĩ Thừa hẳn là không ở nhà.

"Như thế nào? Không gọi?" Cố Tùng Bác lạnh giọng chất vấn.

Cố Nhất Nặc gọi sang số Lục lão gia.

Lục lão gia lúc này, đang cùng Lục Dĩ Thừa chơi cờ.

Trong TV, chiếu đến đúng là bộ phim Hàn náo nhiệt nhất gần đây, chính là cái loại này, thời điểm tôi yêu anh, anh không yêu tôi, lúc anh yêu tôi, tôi lại không yêu anh nữa, chúng ta đều yêu nhau, vô tình không thể ở bên nhau, phim ngôn tình.

Điện thoại vang lên, Lục lão gia cầm lên, vừa thấy là mặt mày mang ý cười, "Là Nhất Nặc gọi tới, nhất định là nhớ đến lão già này rồi."

Lục Dĩ Thừa tay đang cầm quân cờ, dừng một chút, ngẩng đầu nhìn ông.

"Nhất Nặc à!"

Cố Nhất Nặc vừa nghe giọng Lục lão gia, trong lòng càng thêm khẩn trương, "Ông nội, Lục Dĩ Thừa có ở đó không?"

Lục lão gia ánh mắt nheo lại, "Ở đây, ở đây, con chờ một chút nha, ông kêu nó nghe điện thoại."

Ở nhà! Hắn thế nhưng ở nhà! Cố Nhất Nặc hô hấp có chút dồn dập, bởi vì cô cũng không xác định, hắn có thể đồng ý hay không.

Lục Dĩ Thừa nhìn điện thoại được đưa tới trước mặt mình, có chút nghi hoặc.

"Nhìn cái gì mà nhìn! Mau nghe! Tìm con." Lão gia vui vẻ một hồi.

Lục Dĩ Thừa nhận điện thoại, liền nghe được tiếng hít thở khẩn trương của cô, gọi điện thoại đều là cái dạng này sao? Hắn không rõ, cô vừa nhìn thấy hắn, vì cái gì sẽ khẩn trương, không được tự nhiên như vậy!

"Alo? Tôi là Cố Nhất Nặc." Cố Nhất Nặc nhỏ giọng thử, bởi vì điện thoại bên kia không có lên tiếng, cô không xác định, Lục Dĩ Thừa có phải đã bắt được điện thoại hay không.

"Ừ."

Cố Nhất Nặc hít sâu một hơi, "Là, là thế này, tôi có một việc muốn hỏi anh."

"Có chuyện gì?"

"Là về việc tôi thi đại học, tôi muốn thi vào học viện Mỹ Thuật."

Lục Dĩ Thừa làm thế nào có thể dò được, một câu này cũng làm hắn suy đoán không ra là tình huống thế nào. Cô muốn thi vào học viện Mỹ Thuật, lại gọi điện thoại cho hắn?

Cố Nhất Nặc không có nghe được đầu bên kia điện thoại đáp lại, trong lòng bàn tay nhỏ đều là mồ hôi, cô không nên gọi cuộc điện thoại này! Cô là bị điên rồi mới có thể nghĩ là đi hỏi hắn.

"Em có ý gì? Là muốn tôi cho em một ít ý kiến tham khảo sao?"

Cố Nhất Nặc nghe hắn lên tiếng, lập tức trả lời: "Không, không phải, tôi chỉ là muốn trưng cầu anh đồng ý, anh đồng ý tôi đăng ký học viện Mỹ Thuật sao?"

Lục Dĩ Thừa thật sự cảm thấy, cái cuộc gọi này quá mức kỳ quặc.

"Tôi thật sự rất thích vẽ tranh, cho nên tôi từ bỏ thi vào đại học H, tôi muốn thi vào học viện Mỹ Thuật. Anh có thể đồng ý không?"

Đây là trưng cầu ý kiến của hắn? Lục Dĩ Thừa nắm điện thoại, khóe môi khẽ nhếch.

Lục lão gia nhìn biểu tình của thằng cháu nhà mình, cười rất là ái muội, thằng nhóc này là một tay ông nuôi lớn, bộ dạng vừa nhìn là thấy chính là coi trọng Nặc Nặc người ta!

Lục Dĩ Thừa vừa ngẩng đầu, thấy ông nội mặt mày hớn hở, liền cầm di động đi ra ngoài.

Lục lão gia vẻ mặt thất vọng, cho dù là nói cái gì xấu hổ mà nói cũng phải để cho cái lão già này nghe một chút không được sao!

"Alo? Anh còn ở đó không?" Cố Nhất Nặc cảm thấy, cùng hắn nói chuyện thật quá lao lực, cô ở chỗ này sốt ruột không chịu được, hắn bên kia, nửa ngày mới nói một câu.

Cố Tùng Bác lại là một trận cười lạnh.

"Còn." Lục Dĩ Thừa đáp lại một câu, "Cái đề bài đơn giản như vậy em còn làm không được, còn muốn thi vào H đại? Đến tột cùng là ai cho em dũng khí?"

Cố Nhất Nặc bị hắn làm cho nghẹn nói không nên lời.

"Vậy là anh đồng ý hay là không đồng ý?"

"Tôi không đồng ý hoặc là đồng ý, với em thi hay không thì có liên quan gì?"

Vốn dĩ là không có liên quan! Một chút liên quan đều không có! Chính là, có thể qua khỏi một cửa kia của ba, cũng chỉ có Lục Dĩ Thừa gật đầu mới được!

"Chúng ta sau này phải kết hôn, tôi phải gả cho anh, cho nên chuyện này, vẫn là trưng cầu ý kiến của anh một chút." Cố Nhất Nặc cắn răng, bài ra một câu như thế.

Nghe khẩu khí cô miễn cưỡng như vậy, nhưng mà nội dung nói ra làm tâm tình Lục Dĩ Thừa tốt muốn bay lên!

"Em thích, liền đi đăng ký đi." Hắn nhẹ giọng đáp ứng.

"Ah! Anh đồng ý rồi?" Cố Nhất Nặc quả thực không thể tin được.

"Đồng ý rồi." Lục Dĩ Thừa gật gật đầu.

Hắn có thể từ điện thoại bên kia, cảm giác được cô vui mừng.

"Cám ơn, cám ơn." Cố Nhất Nặc liên thanh nói cảm ơn.

Lục Dĩ Thừa lại ngơ ngẩn, hắn đồng ý rồi, làm cô vui vẻ như vậy? Thậm chí còn có vài phần cảm kích.

Treo điện thoại, Lục Dĩ Thừa không cấm được nghĩ đến, một nữ sinh mới mười tám tuổi, làm sao lại phức tạp như vậy?

.....

"Ba, Lục Dĩ Thừa anh ta đồng ý rồi."

Cố Tùng Bác tức cũng không được, giận cũng không xong, đánh cũng không phải, mắng cũng không phải, liền như thế nhìn đứa con gái ngoan ngoãn mười tám năm trước mặt!

"Cố Nhất Nặc! Con sẽ hối hận!"

Cuối cùng, ông ta giận dữ rời đi.

Cố Nhất Nặc lên lầu, trở lại phòng mình.

Trình Thi Lệ cùng Cố Minh Tuyết liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đều có vài phần ý cười.

Cố Nhất Nặc như vậy là tốt nhất, càng ngày càng là phế vật, càng ngày càng vô dụng, còn không phải là bọn họ chờ mong sao?

Cố Minh Tuyết đi đến trước mặt Trình Thi Lệ, ôm cánh tay Trình Thi Lệ: "Mẹ, chuyện lần trước bị Lục Dĩ Thừa can thiệp dẹp yên, mẹ không phải nói, sẽ còn có bước tiếp theo sao?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

"Con gấp cái gì, Lục Dĩ Thừa hiện giờ ở G thị, chờ mẹ trước lên kế hoạch, chuyện này nhất định không thể lại có sai lầm! Từ cái tên Hứa Thụy xuống tay trước. Ba nó phá sản, thiếu một đống nợ, mẹ không tin xương cốt nó cứng như vậy!"

Cố Minh Tuyết nghe đến mấy cái này, khóe môi nâng lên ý cười.

"Gần đây, cái tên Hứa Thụy kia còn cùng Cố Nhất Nặc gần gũi như vậy sao?"

"Đúng vậy, mỗi ngày đều ở bên nhau, dường như cái gì cũng tốt."

"Không cần để ý tới bọn chúng, làm cho bọn chúng tiếp tục tốt với nhau đi." ánh mắt Trình Thi Lệ lạnh lùng, kế tiếp bà ta phải lên kế hoạch tốt một chút.

Không riêng gì những cái đó có thể làm Cố Nhất Nặc bị nghiện, còn phải có một sự kiện, làm Cố Nhất Nặc rốt cuộc trở mình không được!

.....

Chính là vì được Lục Dĩ Thừa đồng ý, kế tiếp Cố Nhất Nặc thuận lợi thông qua việc đăng ký.

Cô đem mấy bức vẽ của mình ra làm cho mấy giáo viên đều khen không dứt miệng.

Bản lĩnh như vậy, kỹ năng hội hoạ thuần thục, đây có chỗ nào như là một học sinh muốn thi vào học viện mỹ thuật? Đây quả thật đều có vài phần là của hoạ sĩ đã thành danh.

Cố Nhất Nặc từ nhỏ đã thích vẽ tranh, gả cho Lục Dĩ Thừa xong, thời gian quá nhiều, quá thanh nhàn, lại vì cai nghiện nên cô liền mỗi ngày đều vẽ tranh.

Là vẽ tranh đã cứu vớt tinh thần bị nghiện ma túy tra tấn của cô, làm cô dần dần thoát ra khỏi sương mù mờ mịt.

Cũng nhờ đó cô mới biết được bản thân mình thế nhưng ở phương diện này lại có thiên phú như vậy.

Cho nên, kiếp này cô sẽ không hoang phí tài năng thiên phú này của mình, làm việc mình thích, lựa chọn con đường mình muốn đi.

Cố Nhất Nặc cũng không nghĩ tới, tác phẩm cô dự thi thế nhưng được một vị giáo viên đề cử với một hoạ sĩ nổi danh ở G thị, Bạch Duật.

Bạch Duật còn tự mình gọi điện cho Cố Nhất Nặc, hy vọng đem mấy bức tranh đó của cô, đặt ở phòng vẽ tranh của hắn. Hơn nữa những bức tranh đó, tất cả đều ghi tên Cố Nhất Nặc.

Phòng vẽ tranh của Bạch Duật, cũng là một nơi triển lãm tranh loại nhỏ, bên trong phần lớn là tranh Bạch Duật vẽ, cũng sẽ đặt một ít tranh do học sinh của hắn vẽ, nhưng đây là tình huống cực nhỏ có tranh của người khác.

Tranh của Cố Nhất Nặc có thể đặt ở nơi đó, nhất thời trở thành đề tài náo nhiệt.

Chọn trường xong, tâm tình Cố Nhất Nặc cũng được thả lỏng. Lại lần nữa nhận được giấy báo thi cô vẫn là sợ ngây người!

Một lần đi thi trước đó, vẫn là trước khi cô trọng sinh, cho nên cơ bản thành tích so với bình thường không có khác biệt bao nhiêu, lúc này đây chính là hoàn toàn tự mình làm.

Thành tích thế nhưng thấp hơn vài người, bất ngờ rơi vào đếm ngược!

Chủ nhiệm lớp vô cùng đau khổ, nhà trường cũng cảm thấy tiếc hận, một người học trò tốt như thế, vốn đang có hi vọng, là một ứng viên sáng giá để thi vào đại học H như thế lại lãng phí!

Bất quá, các giáo viên xem qua tranh vẽ của Cố Nhất Nặc lại nhịn không được đồng thời tán thưởng, đứa nhỏ này đối void vẽ tranh, thật là quá có thiên phú! Nếu như không học vẽ tranh, đó mới là đáng tiếc.

Tan học, Cố Nhất Nặc ở bên ngoài trường chờ Hứa Thụy.

Bạch Duật cho cô hai vé vào cửa, là đi tham gia triển lãm tranh của Bạch Duật, cô cũng không có người đi cùng, lại cảm thấy lần đầu tiên được gặp Bạch Duật, sợ bản thân sẽ khẩn trương, liền nhớ tới Hứa Thụy.

Vừa hay cô tìm Hứa Thụy, còn có một chuyện rất quan trọng, cho nên vừa vặn nhân cơ hội này, hẹn gặp Hứa Thụy.

"Tiểu Nặc, cậu đang đợi mình sao?"

"Đúng vậy! Cậu có rảnh không? Cùng mình đi xem triển lãm tranh."

"Oa! Bạch Duật triển lãm tranh? Được đó, cái này nhất định phải đi." Hứa Thụy gật gật đầu.

Cậu tìm được một công việc bán thời gian, làm việc ở đó, trước kia tuy rằng không bì kịp gia thế Cố Nhất Nặc tốt như vậy, cậu cũng được coi như là một cậu công tử nhà giàu nho nhỏ. Hiện giờ, chỉ có thể chạy vại đi làm công cho người khác để giảm bớt áp lực kinh tế trong nhà.

Lưu lạc cho tới tình trạng như ngày hôm nay, cậu chưa từng có oán giận qua. Thân thể mẹ cậu không tốt, ba cậu nhất thời chưa tìm được công việc thích hợp, tuổi trẻ của cậu phải khiêng lên vai gánh nặng gia đình.

"Buổi tối 7 giờ rưỡi vào bàn, hiện tại còn sớm, chúng ta đi ăn một chút gì đi? Mình mời khách." Cố Nhất Nặc cười nói.

"Được đó! Mình phải ăn cho thật no mới được!"

"Được, tùy cậu chọn địa điểm, muốn ăn cái gì cũng được!" Cố Nhất Nặc cười đáp lại.

"Lên xe!" Hứa Thụy vỗ vỗ chỗ ngồi sau xe đạp.

Cố Nhất Nặc ngồi lên, hai người dọc theo vỉa hè trường học mà đi.

Gió nhẹ cuốn lên một góc váy dài tuyết trắng của Cố Nhất Nặc, tản ra hương vị tuổi thanh xuân, đem những thứ tốt đẹp tuổi này nên có, phụ hoạ càng thêm ngọt ngào.

Hứa Thụy quay đầu lại, nhìn Cố Nhất Nặc, đáy mắt tất cả đều là tình cảm dịu dàng.

Chiếc Maybach màu đen ngừng ở bên ngoài trường học, Lục Dĩ Thừa nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Hắn vốn là lựa thời gian mà tới, bất quá trên đường bị kẹt xe một lúc, không biết Cố Nhất Nặc có phải đã đi rồi hay không.

Hắn cầm lấy di động mới phát hiện, hắn thế nhưng không có số di động của cô.

Một lần đó cô gọi điện thoại tới, vẫn là gọi vào điện thoại của ông nội.

Hắn đẩy cửa xe ra, nhìn về phía một người học sinh đi tới, "Vị bạn học này, cô có quen biết Cố Nhất Nặc không?"

"Oa! Đẹp trai quá!" Một bên nữ sinh nổi tính mê trai.

Lục Dĩ Thừa nhẫn nại đè nén tâm tình, hỏi lại lần nữa: "cô quen biết Cố Nhất Nặc không?"

Hà Vi nghe được tên Cố Nhất Nặc, lập tức chạy tới, "Anh tìm Nhất Nặc à? Tôi là bạn ngồi cùng bàn với cậu ấy, cậu ấy tan học liền đi rồi!"

"Cám ơn!" Lục Dĩ Thừa nói lời cảm ơn xong, xoay người.

"Anh là vị hôn phu của Cố Nhất Nặc?" Hà Vi nhịn không được hỏi.

Lục Dĩ Thừa mở cửa xe, đáp lại Hà Vi một câu: "Phải."

"Thế nhưng là hôn phu của Cố Nhất Nặc á!"

Một bên nữ sinh đều đã mê đắm đến chân cũng đều mềm nhũn! Người đàn ông này, không chỉ là đẹp trai, khí chất mạnh mẽ như vậy, dùng một câu để hình dung: Quả thực là đẹp trai vượt ra khỏi bầu trời, đột phá cả thời gian!

"Thật là hâm mộ quá đi! Có một người đàn ông như thế, nếu có thể mỗi ngày coi trọng liếc mắt nhìn mình một cái, mình cũng đã thỏa mãn rồi!"

Hà Vi nhìn các nữ sinh ở một bên, cúi đầu cười. Cố Nhất Nặc có một vị hôn phu như thế, là tuyệt đối sẽ không coi trọng Hứa Thụy!

Nhưng mà, ở trong mắt cô, Hứa Thụy mới là ưu tú nhất.

Lục Dĩ Thừa lên xe, quay đầu xe chuẩn bị rời đi, đột nhiên, một bóng người xuất hiện ở phía trước xe, hắn lập tức phanh lại, vẫn là đụng vào người ở trước mặt kia!

"A!" Một bên người, hét lên một tiếng.

Lục Dĩ Thừa xuống xe, xem xét tình huống của người này, phát hiện là một nữ sinh.

"Cô không sao chứ?"

"Tôi không sao, nhưng mà chân đau quá." Cố Minh Tuyết cắn môi dưới, cố nén đau muốn đứng lên, chính là dù sao cũng là xe, va chạm nhẹ như thế cũng đủ cho cô ta chịu đựng rồi.

Cô ta hiện tại mới có chút sợ! Còn may, Lục Dĩ Thừa phanh lại gấp, bằng không cô ta còn không biết sẽ bị đâm thành cái dạng gì.

Nếu vừa rồi cô ta không xông lên, không biết ngày tháng năm nào mới có thể gặp lại Lục Dĩ Thừa, mới có thể cùng hắn có mối liên quan.

"Anh Dĩ Thừa?" Cố Minh Tuyết giả bộ giật mình.

"Cô là ai?" Lục Dĩ Thừa hỏi lại.

Cố Minh Tuyết trong lòng đau xót, hắn thế nhưng không quen biết cô ta, cũng phải, buổi tối hôm đó, hắn tới vội vàng, đi cũng vội vàng, làm cô ta một câu cũng không thể nói.

"Em là Minh Tuyết. Anh Dĩ Thừa, anh không nhớ em sao?" Cố Minh Tuyết vẻ mặt hồn nhiên hỏi lại.

---###

Sr cả nhà vì sự chậm trễ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Minh Tuyết? Cố Minh Tuyết? Trong đầu Lục Dĩ Thừa chỉ hiện ra cái tên trong phần khẩu cung kia.

"Cô không sao chứ? Tôi gọi 120, đưa cô đi bệnh viện."

Cố Minh Tuyết lập tức túm chặt cánh tay Lục Dĩ Thừa, tự mình đứng lên.

Một cơn đau nóng rát làm cô ta nhịn không được phát ra một tiếng kêu đau. Kéo ống quần đồng phục lên, chỉ thấy một bên cẳng chân bị trầy một mảng da.

"Tôi không sao, chỉ là một vết thương nhỏ, lát nữa trở về tự mình xử lý một chút là ổn rồi."

"Thật sự không sao?" Lục Dĩ Thừa không quá chắc chắn dò hỏi.

"Thật sự không có việc gì." Cố Minh Tuyết gắt gao bắt lấy ống tay áo Lục Dĩ Thừa, thân mình chầm chậm dán vào người Lục Dĩ Thừa, "Anh Dĩ Thừa, anh có thể đưa em về nhà không?"

Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dạng này của cô ta, dù sao hắn không có ở trong trường học tìm được Cố Nhất Nặc, tự mình trở về, cũng không có cách nào báo cáo kết quả công tác với ông nội, vẫn là muốn đi Cố gia một chuyến, đón Cố Nhất Nặc về Lục gia.

"Lên xe." Lục Dĩ Thừa đem cánh tay từ trong tay Cố Minh Tuyết rút ra.

Cố Minh Tuyết trong lòng vui vẻ, cố nén đau đớn trên người, hướng một bên ghế phụ đi đến. Cô ta vừa kéo cửa xe ra, đột nhiên phát hiện, cửa xe còn bị khoá.

"Ngồi ghế sau." Lục Dĩ Thừa mặt không cảm xúc nhắc nhở.

"Này, này như thế nào không biết xấu hổ?"

Cố Minh Tuyết sửng sốt một chút, thấy bộ dáng Lục Dĩ Thừa không có ý thương lượng, cô ta lại dịch ra phía cửa sau, ngồi ở ghế sau.

Lục Dĩ Thừa khởi động xe, chạy về hướng Cố gia.

.....

Cố Nhất Nặc cùng Hứa Thụy tìm một nhà hàng phong cảnh không tồi, bây giờ còn có chút sớm, người cũng không nhiều.

"Lần trước mình nghe nói, nơi này đồ ăn rất độc đáo, cũng muốn đến thử xem, không nghĩ tới hôm nay được cùng cậu tới." Hứa Thụy cười rót thêm cho Cố Nhất Nặc một ít nước ấm.

"Hứa Thụy, kỳ thật hôm nay mình còn có một việc, muốn nói với cậu."

"Có chuyện gì?"

"Cậu có nghĩ tới, lập trình mấy trò chơi linh tinh hay không?"

Hứa Thụy sửng sốt một chút, nhìn Cố Nhất Nặc, sau đó tự giễu cười cười: "Tiểu Nặc, cậu cũng quá xem trọng mình rồi, mình nào có cái bản lĩnh đó, trước mắt ứng phó được kỳ thi đại học liền không tồi."

Cố Nhất Nặc cũng biết, cô đột nhiên nhắc tới cái này, đối với Hứa Thụy hiện giờ mà nói, thật sự là quá đột ngột.

Việc cô rơi xuống nước đã qua lâu như thế, cô vẫn tìm không được cơ hội, cùng Hứa Thụy nói chuyện nghiêm túc một chút, cô biết cậu có lòng tự trọng của mình, Lục gia tạ lễ, cậu cũng không muốn nhận, làm sao sẽ nhận hảo ý của cô.

Nhưng mà Hứa gia rơi xuống bước phá sản thế này, cô không thể trốn tránh trách nhiệm, tuy rằng Hứa Thụy chưa bao giờ nghĩ như thế, trong lòng cô vẫn rất băn khoăn.

Hứa Thụy thấy Cố Nhất Nặc trầm mặc, trong lòng cũng không thoải mái gì, cậu biết, cô vẫn luôn muốn bồi thường cho cậu, nhưng mà cậu không cần, thật sự không cần!

Nếu cậu cầm tiền của cô, cả đời này cậu sẽ xem thường chính mình.

Bất quá theo như lời cô, việc lập trình trò chơi, thật sự cậu có nghĩ tới, đặc biệt là gần đây cậu đi làm công, càng làm cho cậu bắt đầu sinh ra cái ý tưởng như thế.

Cậu ấy không rõ chính là, Tiểu Nặc làm sao lại đột nhiên nói ra như thế? Chẳng lẽ đây lại là trùng hợp? Bọn họ thế nhưng nghĩ đến cùng một đề tài sao?

"Kỳ thật, cậu nói khai phá trò chơi, mình là có cái ý tưởng này, nhưng cũng chỉ là vừa mới bắt đầu sinh ra cái ý tưởng này, cũng không biết bắt đầu từ đâu."

Cố Nhất Nặc lộ ra một tia ý cười, cô chính là liệu định, tương lai một người phải làm cái gì, nhất định không phải là đột nhiên khởi xướng, có lẽ đã sớm có ý nghĩ như vậy.

Quả nhiên, bị cô đoán trúng.

"Mình tin tưởng cậu, Hứa Thụy, cậu nhất định sẽ làm rất tốt!"

Hứa Thụy ngơ ngẩn, "Tiểu Nặc, cậu tin mình nhất định sẽ làm tốt sao?"

"Mình tin cậu!"

Hứa Thụy có chút thẹn thùng, cô nói như thế, đột nhiên làm cậu càng thêm kiên định với cái ý niệm này.

Cố Nhất Nặc từ trên người, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, "Hứa Thụy, trong này có một trăm vạn, là mình tích góp được từ nhỏ đến lớn, cậu cầm trước, làm vốn khởi đầu đi."

"Một trăm vạn? Tiểu Nặc, này cậu cũng quá, quá....." Hứa Thụy không biết hình dung như thế nào.

"Này đó tiền, đặt ở chỗ của mình cũng không có cái gì dùng, từ nhỏ đến lớn tiền tiêu vặt của mình đều ở đây, coi như là chúng ta hùn vốn, mình chính là muốn chia hoa hồng."

Hứa Thụy biết, đây là Cố Nhất Nặc đổi phương pháp hồi báo với cậu.

"Được, chúng ta nói trước, sau này thật sự có lợi nhuận, liền cậu bảy mình ba."

"Không, 50 50, mình không có làm gì hết, còn ngồi mát ăn bát vàng nhiều như vậy, không hợp lý."

"Vậy được, nghe theo cậu!" Hứa Thụy cất chiếc thẻ.

Cố Nhất Nặc rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô mặc kệ Hứa Thụy có thể thành công hay không, tiền này coi như là cô tạ lễ với cậu.

Kiếp trước, số tiền đó của cô bị Trình Thi Lệ biết được, sau đó tất cả đều bị tịch thu, cô chính là không một xu dính túi.

.....

Xe của Lục Dĩ Thừa ngừng ở biệt thự Cố gia, Cố Tùng Bác cùng Trình Thi Lệ đều đi ra, lúc nhìn thấy Cố Minh Tuyết từ trên xe bước xuống, đều cả kinh.

Cố Minh Tuyết khập khiễng đi đến trước mặt Trình Thi Lệ.

"Tiểu Tuyết, con đây là xảy ra chuyện gì? Bị thương chỗ nào sao?"

"Không có việc gì, một chút vết thương nhỏ." Cố Minh Tuyết quay đầu, nhìn Lục Dĩ Thừa, "Anh Dĩ Thừa, cám ơn anh đã đưa em về."

Trình Thi Lệ nhìn Lục Dĩ Thừa, mặt mày hớn hở, "Thì ra là Lục Đại thiếu đưa Tiểu Tuyết về, mau vào ngồi đi."

"Tôi đụng xe vào Cố tiểu thư, nếu còn có cái gì cái khác không khoẻ nói, mời mau chóng đi bệnh viện, tôi không vào, Cố Nhất Nặc đã trở về chưa? Ông nội để cho tôi tới đón cô ấy đến Lục gia." Lục Dĩ Thừa nói thẳng ra mục đích bản thân đến đây.

"Tiểu Nặc nó còn chưa có trở về, trước lúc Lục thiếu tới, không có liên lạc với Tiểu Nặc sao?" Cố Tùng Bác thuận miệng hỏi.

Lục Dĩ Thừa căn bản không biết, số điện thoại cô là bao nhiêu! Nếu không phải nguyên nhân do ông nội, hắn sẽ không lại chủ động xuất hiện ở trước mặt Cố Nhất Nặc.

Cố Tùng Bác lúc này mới nhớ tới, Cố Nhất Nặc đã đổi số di động mới.

"Tiểu Nặc đổi số điện thoại mới, đây là số mới." ông ta lập tức đem dãy số đưa cho Lục Dĩ Thừa xem.

Lục Dĩ Thừa chỉ nhìn lướt qua là liền nhớ kỹ, "Nếu cô ấy không ở đây, tôi đi trước."

"Lục thiếu, Tiểu Nặc hôm nay hình như nhận lời mời đi xem triển lãm tranh của Bạch Duật." Cố Tùng Bác nhắc nhở một câu.

"Được, tôi biết rồi."

Cố Minh Tuyết nhìn chiếc xe dần dần chạy xa, tâm cũng bay đi theo, hôm nay cô ta cùng anh Dĩ Thừa tiếp xúc gần gũi như vậy, thật sự giống như là nằm mơ.

Cô ta nhất định sẽ đem người đàn ông này cướp tới tay, nhất định!

Lục Dĩ Thừa thả chậm tốc độ xe, cầm lấy di động, bấm số Cố Nhất Nặc.

Di động Cố Nhất Nặc vang lên, cô mở ra vừa thấy là một dãy số xa lạ, cô là số điện thoại mới, hẳn là không có vài người biết, sao lại có số điện thoại lạ như thế gọi đến?

"Ai gọi?" Hứa Thụy hỏi một câu.

"Số lạ."

"Số lạ không cần nghe, không phải quảng cáo chào hàng thì chính là bảo hiểm."

"Cũng phải." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, đem điện thoại di động ném tới một bên.

Chỉ là, cái số lạ này, reo một hồi lâu, lúc cô chuẩn bị nhấc máy thì lại tắt, cô lại đem di động bỏ vào trong cặp sách. Mặc kệ nó, nếu là thật sự tìm côcó việc thì sẽ gọi lại nữa.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta từ nơi này đến đó cũng phải nửa tiếng, ăn nhanh lên." Hứa Thụy thúc giục.

"Được!"

Hai người thanh toán xong, đi xe đạp, thẳng tiến đến triển lãm tranh của Bạch Duật.

Lục Dĩ Thừa lúc này, đúng giờ cao điểm, đây là là con đường gần nhất đến cái nơi triển lãm tranh kia, nhưng mà lại tắt đường.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Lúc này di động reo lên, Lục Dĩ Thừa lập tức cầm lấy di động, vừa thấy là Lục lão gia điện tới.

"Alô, ông nội."

"Các con đến đâu rồi? Tôn tẩu đã chuẩn bị thức ăn xong xuôi cả rồi."

"Ông nội, mọi người ăn trước đi, Cố Nhất Nặc hôm nay nhận lời mời đến triển lãm tranh của Bạch Duật, chúng con hôm nay có khả năng tối mới về."

"Đón được Nhất Nặc sao?"

"Không có, lúc con đến cô ấy đã đến triển lãm tranh."

"Con ngày thường một chút cũng không quan tâm tới Nhất Nặc, thật vất vả mới nghỉ phép mấy tháng, con cũng không chủ động một chút, thế nhưng Nhất Nặc muốn đi triển lãm tranh cũng không biết! Ông mặc kệ, hôm nay bất luận con làm như thế nào cũng phải đón được Nhất Nặc trở về cho ông, ngày mai là cuối tuần rồi, Nhất Nặc có thể ở đây hai ngày."

Lục Dĩ Thừa xoa xoa ấn đường, "Được, được, ông ăn cơm trước đi, con đang trên đường đến triển lãm tranh."

Lục lão gia lúc này mới vừa lòng cúp điện thoại.

"Tôn tẩu, giường trong phòng cho khách đều đã sai người làm dọn ra ngoài rồi sao?"

"Lão gia, người cứ yên tâm đi, dọn ra ngoài rồi!"

"Được! Được, gạo nấu thành cơm, liền bảo đảm."

Lục lão gia xem không dưới trăm bộ phim ngôn tình mới suy đoán, hai đứa nhóc này gần đây có điểm không bình thường.

Cho nên, ông không thể trơ mắt nhìn hai đứa nhỏ này, càng ngày càng xa cách, ông phải nhân dịp Dĩ Thừa còn đang nghỉ phép, đem hai người bọn họ bồi dưỡng cảm tình gắn bó keo sơn!

.....

Xe phía trước chạy như là rùa bò, Lục Dĩ Thừa cầm lấy điện thoại, lại lần nữa gọi vào di động của Cố Nhất Nặc.

Reo đến một giây cuối cùng, vẫn như cũ không có nối máy được.

Hắn đem điện thoại di động ném tới một bên, nhìn dòng xe cộ trước mắt.

Cố Nhất Nặc cùng Hứa Thụy đi xe đạp, một đường thông suốt, nhưng mà người trên đường rất đông lại rất ầm ỹ, căn bản là không nghe thấy tiếng chuông di động.

Xe rốt cuộc cũng dịch chuyển, Lục Dĩ Thừa nhìn đồng hồ một chút, đã hơn 7 giờ.

Chạy xe khoảng năm phút, qua giờ cao điểm, đường liền thông thoáng, lại chạy thêm một con phố, phía trước chính là phòng vẽ tranh Bạch Duật.

Cố Nhất Nặc cùng Hứa Thụy lúc này cũng tới nơi rồi.

"Người thật nhiều nha!" Cố Nhất Nặc nhìn hội trường triển lãm tranh, dòng người đi qua đi lại, không nhịn được cảm thán.

"Chúng ta sẽ vào lúc nào đây?"

"Nhiều người như thế, chúng ta chờ một chút đi." Cố Nhất Nặc quả thật có chút luống cuống.

Kiếp trước cô vẽ nhiều tranh như vậy, tất cả đều bị phủ đầy bụi ở dưới hầm ngầm, hiện tại là lấy ra đặt ở triển lãm lớn như thế, được người ta xem xét, cô thật là có chút ngượng ngùng.

"Tiểu Nặc, sau này cậu nhất định cũng sẽ trở thành đại hoạ sĩ giống Bạch Duật tiên sinh như vậy. Không, cậu sẽ càng nổi danh hơn so với anh ta."

"Kỳ thật, mình cũng không nghĩ là có tiếng tăm gì, làm việc mình thích là tốt rồi."

Lục Dĩ Thừa ngừng xe, đi đến cửa chính hội trường triển lãm tranh, Cố Nhất Nặc tan học liền tới đây rồi, hẳn là đã sớm đi vào trong, hắn không có thiệp mời, mấy nơi như thế này, hắn là không phải nhìn mặt một cái là có thể đi vào.

Hắn lấy di động lấy ra, lại lần nữa gọi cho Cố Nhất Nặc.

Phía sau một cái giá tranh triển lãm, tiếng chuông di động vang lên.

Lục Dĩ Thừa nắm di động, ma xui quỷ khiến đi đến sau cái giá để tranh.

Hai bóng người xuất hiện ở trước mắt, Lục Dĩ Thừa chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu!

Cố Nhất Nặc còn cầm di động nhìn, vẫn là dãy số lúc vừa mới ăn cơm xong gọi tới. Ngay lúc cô chuẩn bị muốn nghe máy, đối phương lại ngắt máy.

Lục Dĩ Thừa nhìn cô, lại nhìn nhìn Hứa Thụy bên cạnh, cô thế nhưng để Hứa Thụy cùng cô cùng nhau tới xem triển lãm tranh!

Đến trường học đón người lại không gặp, không thể hiểu được đụng phải Cố Minh Tuyết, đến nhà tìm cô lại không tìm được, bị kẹt xe, gọi năm cuộc điện thoại, cô đều không nghe! Kết quả, thế nhưng cô cùng cái tên Hứa Thụy trốn ở chỗ này!

Hắn thật sự là muốn tiến lên, bóp chết cô gái này!

Cố Nhất Nặc cúi đầu nhìn di động trong tay, phát hiện nhiều cuộc gọi nhỡ như thế, tất cả đều là dãy số này đánh tới, lập tức gọi qua đi.

Gọi được, đồng thời, một tiếng chuông cũng ở không xa trước mặt vang lên.

Cô vừa ngẩng đầu, liền thấy Lục Dĩ Thừa đứng ở nơi đó, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ trắng bạch ra! Hắn làm sao lại ở chỗ này?

Lục Dĩ Thừa một tay cắm ở trong túi quần, một tay cầm di động, sắc mặt âm trầm.

"Số điện thoại này, là của anh?" Cố Nhất Nặc hậu tri hậu giác dò hỏi.

Lục Dĩ Thừa thiếu chút nữa tức giận đến nội thương, không đáp lại.

Cố Nhất Nặc ngắt máy, gọi lại, điện thoại hắn quả nhiên lại reo lên!

Nhưng mà, nghe điện thoại của hắn vang lên một giây, cô lại hối hận muốn chết! Vì cái gì lại muốn gọi lại một lần chứ!

"Không phải muốn đi tham quan triển lãm tranh sao?" Lục Dĩ Thừa đi tới chỗ cô.

"Ách, phải, đúng vậy, liền chuẩn bị muốn đi vào, anh là đi ngang qua? Hay là tới xem triển lãm tranh?" Cố Nhất Nặc lùi về sau.

Lục Dĩ Thừa đem tay từ túi quần rút ra, chậm rãi, cực có khí chất đem nút ở cổ tay áo cởi bỏ, rồi tiếp theo là cổ áo.

Cố Nhất Nặc biết động tác này của hắn là đại biểu cho cái gì.

Cởi nút áo, liền đại biểu cho hắn đang rất tức giận!

"Là tôi đồng ý cho em đi học vẽ tranh, làm vị hôn phu của em, chồng tương lai, đương nhiên là có quyền tới đây nghiệm thu thành quả của em một chút."

Lục Dĩ Thừa nói xong, đem Cố Nhất Nặc từ bên người Hứa Thụy túm qua đi, kéo cô đi đến cửa vào hội trường.

"Khoang đã!" Cố Nhất Nặc muốn từ trong tay hắn giãy thoát ra, không phải là hắn muốn cùng cô cùng nhau vào đấy chứ? Rõ ràng là cô hẹn Hứa Thụy,

như vậy cùng hắn đi rồi, Hứa Thụy sẽ có bao nhiêu xấu hổ chứ!

Cố Nhất Nặc quay đầu lại nhìn Hứa Thụy.

Lục Dĩ Thừa không vui, cô liền không yên lòng cái tên Hứa Thụy kia như vậy!

" Vừa hay mình còn có việc không đi cùng cậu được, Tiểu Nặc, mình đi trước." Hứa Thụy cảm giác được, lúc Lục Dĩ Thừa nhìn thấy mình, có bao nhiêu phần nộ đang ẩn nhẫn.

"Được. Vậy cậu trở về nhớ cẩn thận một chút."

Lục Dĩ Thừa túm Cố Nhất Nặc đi, không cho cô nói thêm một câu nào nữa, kéo cô đi đến phía trước.

Tay Cố Nhất Nặc tay đều bị hắn nắm đau, chỉ có thể mang theo khuôn mặt nhỏ đau khổ đi theo sau lưng hắn, tại sao hắn luôn là như vậy, xuất quỷ nhập thần? Chưa bao giờ cho một chút thời gian chuẩn bị thích ứng.

"Tiên sinh, tiểu thư, phiền lấy thư mời ra một chút."

Cố Nhất Nặc đem thiếp mời trong cặp sách lấy ra, đưa cho nhân viên đứng một bên.

"Cô chính là tiểu thư Cố Nhất Nặc, xin mời đi theo tôi, Bạch tiên sinh đợi đã lâu." Nhân viên lập tức đón Cố Nhất Nặc đi vào.

Cố Nhất Nặc đem tay từ trong tay Lục Dĩ Thừa rút ra, kỳ quái chính là lúc này đây, hắn lập tức liền buông tay, giống như là muốn hất tay cô ra cỡ nào vậy.

Nhân viên đem bọn họ đưa đến một khu nghỉ ngơi, bốn phía bày một ít hoa cỏ, có vẻ rất tươi mát, rất có ý thơ.

Một người đàn ông ăn mặc trang phục màu trắng trông rất thoải mái đi đến, thoạt nhìn, tuổi tác so với Lục Dĩ Thừa không sai biệt lắm, giống như còn muốn nhỏ tuổi hơn một chút.

Anh ta nuôi tóc dài, tóc màu nâu, hơi xoăn, không phải là do nhuộm ra, trời sinh đã như thế này, anh ta có làn da rất trắng, ngũ quan cũng có nét của người phương Tây, hẳn là con lai, người cao khoảng 1m85, so với Lục Dĩ Thừa cao 1m88, cũng không có kém cỏi bao nhiêu.

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu nhìn, trong đôi mắt của người này, ánh mắt anh ta rất thâm thúy, trong mắt, đều phảng phất chứa đầy thâm tình, vừa có sự nho nhã ôn nhuận của người phương Đông, lại vừa có phong độ của người phương Tây.

"Tôi là Bạch Duật, Cố Nhất Nặc tiểu thư, xin chào."

Cố Nhất Nặc ngẩn ra một lúc, vội vàng đứng ngay lại, bắt tay với Bạch Duật, Bạch Duật không có buông ra, mà là nắm lấy tay cô làm một động tác hôn tay của người phương Tây.

Lục Dĩ Thừa vốn dĩ đang ngồi ở chỗ kia, thưởng thức tập tranh để trên bàn, nhìn thấy Bạch Duật nắm tay Cố Nhất Nặc, hôn môi, hắn đem tập tranh trong tay "Bộp" một tiếng khép lại.

---###

Chúc mn năm mới vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"Vị này là?" Bạch Duật nhìn Lục Dĩ Thừa.

"Hôn phu của Cố Nhất Nặc, Lục Dĩ Thừa." Lục Dĩ Thừa đứng dậy, tự giới thiệu.

"Lục tiên sinh, xin chào."

"Xin chào!" Lục Dĩ Thừa giơ tay, bắt tay Bạch Duật, "Bạch tiên sinh, ở đây là phương Đông, vẫn là dùng lễ nghi của phương Đông là được."

Khoé môi Bạch Duật cong lên, "Tôi không cho là vậy, lời này của Lục tiên sinh không có sức thuyết phục."

"Phải vậy không?"

Bạch Duật nhìn tay Lục Dĩ Thừa, ánh mắt nhíu lại, vị Lục tiên sinh này giấm chua thật đúng là nồng, bất quá chỉ là một cái tiêu chuẩn lễ nghi mà thôi, còn muốn bóp nát xương cốt anh ta ra sao?

"Bạch tiên sinh vừa mới đi tới, lúc đó tôi còn tưởng rằng là học trò của anh, không nghĩ tới, Bạch tiên sinh thế nhưng trẻ tuổi như thế." Cố Nhất Nặc lại lần nữa đánh giá Bạch Duật một lần, vẫn là cảm thấy không thể tin được, đây chính là hoạ sĩ nổi tiếng trong và ngoài nước.

Hai người còn đang bắt tay, đồng thời buông ra, ngồi xuống.

"Cố tiểu thư, cũng khiến tôi được mở mang, tôi cảm giác tác phẩm của cô, giống như có một linh hồn trong đó."

Cố Nhất Nặc sửng sốt, cô vẽ, thật ra mỗi một bức đều là tình cảm cô trút ra, loại cảm tình này, người ngoài không thể hiểu được, nhưng mà Bạch Duật lại nhìn ra.

"Đó là bởi vì, kỳ thật là tôi đang vẽ chính mình." cô cười cười, bưng ly nước ở bên cạnh lên.

"Tôi cảm giác được, cho nên tranh Cố tiểu thư vẽ, làm tôi rất xúc động."

"Cám ơn." Cố Nhất Nặc nói tiếng cám ơn tự đáy lòng.

Lục Dĩ Thừa cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, phát hiện hắn một câu cũng xen vào không được. Mà lúc Cố Nhất Nặc ở bên Bạch Duật nói chuyện với nhau, cái kiểu khen nhau rồi nhường nhịn thế này làm trong lòng hắn thật hụt hẫng.

"Không biết, Cố tiểu thư, gần đây có tác phẩm mới nào hay không? Sau khi vẽ xong, có thể khiến tôi may mắn, thưởng thức trước một chút được không?" Bạch Duật cực kỳ có phong độ, nói ra thỉnh cầu của bản thân.

"Kế tiếp là cuộc thi, sẽ có một bộ tranh đề tài tự do, tự do phát huy khả năng sáng tác, còn thỉnh Bạch tiên sinh, chỉ dạy một vài chỗ." Cố Nhất Nặc gật đầu đáp lại.

Bạch Duật nhìn sang trợ lý ở sau lưng, trợ lý lập tức đem một chiếc hộp màu lam trong tay đưa lên, Bạch Duật tiếp nhận, đặt ở trước mặt Cố Nhất Nặc.

"Cố tiểu thư, lần đầu gặp mặt, đây là chút quà gặp mặt, xin cô nhận lấy."

"Cái này....." Cố Nhất Nặc có chút chần chừ.

"Không phải vật gì quý giá, chỉ là bộ sưu tập ảnh của các bức tranh tôi thích mấy năm nay, tổng cộng có 146 bức ảnh, có tranh của hoạ sĩ nổi tiếng thế giới, cũng có tác phẩm của các học trò vô danh."

Cố Nhất Nặc thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức mở món lễ vật này ra, "Có thể lọt được vào mắt Bạch tiên sinh, nhất định đều là tác phẩm bất phàm."

Cô lật từng trang ảnh, yêu thích đến không ngừng tay, lúc lật đến trang cuối cùng, đột nhiên nhìn thấy tác phẩm của chính cô.

"Có cả tranh tôi vẽ?"

"Tôi cũng đặc biệt thích tác phẩm của Cố tiểu thư." Bạch Duật cười đáp lại.

Cố Nhất Nặc rất vui vẻ, thậm chí là có một loại cảm giác thoả mãn xưa nay chưa từng có, kiếp trước cô không có vật gì là đáng giá để mình kiêu ngạo, ngay cả chính cô cũng đều bị Cố Minh Tuyết cùng Trình Thi Lệ phá hủy hầu như không còn gì.

Đây là lần đầu tiên cô được người khác khẳng định giá trị!

Lục Dĩ Thừa nhìn Cố Nhất Nặc, nhìn bộ dáng của cô, trong lòng càng hụt hẫng, một cái tập tranh mà thôi, đáng giá để cô kích động thành cái dạng này?

Hai người nói chuyện sôi nổi như thế, hắn đột nhiên cảm thấy, bản thân ngồi ở chỗ này thật là dư thừa.

"Cố tiểu thư, chúng ta đến phía trước xem triển lãm tranh đi."

"Vâng!" Cố Nhất Nặc lập tức đứng lên.

Bạch Duật hướng Lục Dĩ Thừa, làm động tác mời: "Lục tiên sinh muốn cùng đi không?"

"Dĩ nhiên." Lục Dĩ Thừa đứng dậy, kéo tay Cố Nhất Nặc, "Tôi hôm nay chính là cố ý đi cùng bà xã mình."

Cố Nhất Nặc dùng dằng một chút, Lục Dĩ Thừa lại nắm thật chặt.

"Hai vị, mời."

Trong phòng triển lãm còn có rất nhiều người đang thăm quan khắp nơi. Lần này, chủ đề của Bạch Duật là Đông Phương cổ vận. Tất cả đều là tranh thuỷ mặc. Phong cách lần này rất khác biệt so với trước đây, vận dụng màu sắc cực kỳ đơn điệu, một bức tranh, tuyệt nhiên không vượt quá hai màu. Nhưng tác phẩm vẽ ra lại có đường nét rất riêng, rất ý nhị.

Ví như, bức tranh rừng phong này, chẳng hạn như mặt trời, vốn dĩ có phần lạnh lẽo, khi qua đường nét miêu tả, phong cảnh lại rất sống động náo nhiệt.

Bạch Duật vừa xuất hiện, không ít fan lập tức nhận ra.

Lại phát hiện bên cạnh Bạch Duật còn có thêm một người đàn ông đẹp trai ngời ngời, nhưng mà thoạt nhìn hình như không thân thiết với Bạch Duật cho lắm.

Fan lập tức ùa sang bên này, vây quanh Bạch Duật.

Bên trái là Bạch Duật, bên phải là Lục Dĩ Thừa, Cố Nhất Nặc bị làm lơ.

"Bạch Duật tiên sinh, ngài có thể ký tên cho tôi được không?"

"Bạch Duật tiên sinh, tôi có thể chụp ảnh cùng ngài không?"

"Bạch Duật tiên sinh, phòng vẽ tranh của ngài khi nào thì nhận học viên mới? Tôi là sinh viên Mĩ Thuật, tôi muốn nhận ngài làm thầy."

Các fan nhiệt tình, thật là muốn ngăn cũng ngăn không được.

"Cám ơn sự yêu mến của mọi người, hôm nay thật sự không có bất cứ kế hoạch gì, tôi còn có bạn phải tiếp đón, hy vọng mọi người thông cảm." Bạch Duật trực tiếp từ chối mọi lời thỉnh cầu.

Các fan cũng không có làm khó, có chút mất mát, từng người tản ra.

"May mắn có thể tới tham gia triển lãm tranh của Bạch tiên sinh, thật là vinh hạnh của tôi, trước khi tới, tôi cũng có tìm hiểu qua một ít tác phẩm của Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh vận dụng màu sắc thiên về gam màu nóng, phong cách diễm lệ, tại sao lần này lại nghĩ đến việc lấy Đông Phương cổ vận làm chủ đề?" Cố Nhất Nặc nhìn bức tranh trước mắt, hỏi ra vấn đề mình thắc mắc.

"Có đôi khi, linh cảm rất kỳ diệu, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Cố tiểu thư, như là tôi cầm lấy bút vẽ, chấm vào trong thủy mặc, trên một trang giấy trắng vẽ ra đường nét mềm mại không thể xoá nhoà." Ánh mắt Bạch Duật, mặc kệ là lúc nào cũng đều chứa chan tình cảm. Sẽ làm người khác có một loại ảo giác bị anh ta làm cho say mê.

Cố Nhất Nặc cúi đầu, nở nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

"Tranh của vợ tôi trưng bày ở chỗ nào?" Lục Dĩ Thừa trong lòng rất khó chịu, hết cái tên Hứa Thụy vừa mới đi lại lòi ra một tên Bạch Duật!

"Tranh Bạch tiên sinh vẽ, còn chưa có thưởng thức xong." Cố Nhất Nặc đánh gãy lời của Lục Dĩ Thừa, hắn như vậy thật không lịch sự tý nào.

"Tôi hôm nay tới đây, mục đích chính là tới xem tranh em vẽ." Lục Dĩ Thừa trực tiếp đáp lại.

Thế này còn không bằng hắn không đến! Nếu không có hắn ở đây, cô sẽ càng tự tại, càng vui vẻ!

"Tranh Cố tiểu thư vẽ ở bên này, mời." Bạch Duật rẽ sang một hướng khác.

Cố Nhất Nặc từ rất xa, đã nhìn thấy tác phẩm của mình, được đặt trên một chiếc giá tinh xảo trong triển lãm.

Trên phông nền màu đen, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng người, chỉ có một bàn tay là có thể nhìn thấy rõ ràng, bàn tay này như là đang cố gắng bắt lấy thứ gì đó, nhưng lại bất lực.

Người trong bóng đêm, dường như bị cầm tù, bởi vì bên tay chính là một cái khóa, khóa chặt tay lên phía trên, chẳng sợ chỉ có một chút khoảng cách như vậy, bàn tay lại với không tới. Bức tranh này, khiến người ta tràn ngập tuyệt vọng.

Chỉ cần là người nào xem qua đều sẽ dừng chân, ấn đường đều sẽ nhíu lại mà quan sát. Có thể thấy được, bức tranh này có sức hút rất lớn.

Còn có một bức là tranh sơn dầu, cũng là bối cảnh đen tối như vậy, nhưng trong khung cảnh đen tối ấy, lại tùy ý phác hoạ vài nét bút màu xanh lá tươi sáng, màu sắc xung đột, cảm giác mãnh liệt dị thường.

Đây không giống như là vẽ, càng giống như những nét vẽ nguệch ngoạc, nhưng lại so với vẽ càng có nét nghệ thuật hơn.

Không có nội dung cụ thể, nhưng kì lạ lại làm người ta liên tưởng đến rất nhiều, rất nhiều điều.....

Được Bạch Duật chụp lại, lưu trong sách ảnh chính là bức tranh này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Lục Dĩ Thừa nhìn hai bức tranh này, nhìn thế nào cũng không thể nghĩ ra được, đây là tranh Cố Nhất Nặc vẽ. Đặc biệt là nhìn đến bàn tay kia, hắn cảm thấy trong lòng có một loại áp lực nói không nên lời.

Phong cách như vậy, làm sao có thể là một cô gái mười tám tuổi như cô vẽ ra?

"Bức tranh này, cô có nghĩ tới việc đặt tên hay không." Bạch Duật chỉ vào bức tranh có vài nét bút màu xanh lục, hỏi Cố Nhất Nặc.

"Còn không có nghĩ tới." Cố Nhất Nặc lắc đầu.

"Gọi là《 trọng sinh 》thì như thế nào?" Bạch Duật nhẹ giọng dò hỏi.

Trọng sinh? Tim Cố Nhất Nặc bỗng nhiên run lên. Cô không có trả lời, mà là nâng bước đi đến trước bức họa, trong mắt có thêm vài phần u sầu.

"Tên này như thế nào?" Bạch Duật lại hỏi.

"Cám ơn Bạch tiên sinh, tôi rất thích." Cố Nhất Nặc nâng tay lên, sờ lên những nét vẽ màu lục trên bức tranh.

Bức tranh này, là tác phẩm sau khi cô trọng sinh, gọi là《 trọng sinh 》bất quá lại rất chuẩn xác.

Lục Dĩ Thừa nhìn Cố Nhất Nặc, cảm giác như cô bị một loại ưu thương nồng đậm bao phủ, tựa như ngày đó, ánh mắt cô nhìn hắn, còn có nụ cười kia.

Hắn nhìn không thấu cô, nhưng lại biết cô muốn cách xa mình ngàn dặm. Hắn không muốn cưỡng cầu, hắn là nên buông tay. Nhưng là, chỉ cần cùng cô gặp mặt, hoặc là gặp phải chuyện của cô, hắn sẽ liền mất khống chế, không nghĩ sẽ buông tay, cũng không muốn buông tay.

"Bạch tiên sinh, có một vị khách hàng hỏi, có thể mua bức tranh này hay không, nhưng bức tranh này là Cố tiểu thư vẽ, trước đó cũng không có định giá, ngài xem?"

"Để Cố tiểu thư tự mình quyết định đi." Bạch Duật nhìn về phía Cố Nhất Nặc: "Cố tiểu thư, cô đồng ý bán ra bức tranh này không?"

"Bán ra?" Cố Nhất Nặc chưa từng nghĩ tới.

"Vị kia muốn mua bức tranh này, ra giá bao nhiêu?" Bạch Duật hỏi trợ lý bên cạnh.

"Một vạn."

Lục Dĩ Thừa không vui, "Mười vạn, tôi muốn."

Cố Nhất Nặc xoay người, nhìn Lục Dĩ Thừa, "Anh ra giá làm cái gì? Là người khác muốn mua."

"Dù sao cũng đều phải bán, đương nhiên là ai ra giá cao thì bán cho người đó, hoặc là một trăm vạn, hai bức này tôi đều muốn." Lục Dĩ Thừa không muốn để tranh cô vẽ, lọt vào trong tay người khác.

Cố Nhất Nặc nhìn Lục Dĩ Thừa. Dù sao cũng đều phải bán! Ngữ khí này, thật sự làm người ta cảm thấy thật nhục nhã.

Tựa như hôn ước của cô với hắn, tựa như trong thang máy, hắn làm chuyện đó với cô.

Dù sao cũng đều phải gả, trong lòng hắn, nhất định nghĩ là cô ước gì được gả cho hắn đi? Cho nên, hắn mới có thể làm như vậy đối với cô, một lần lại một lần muốn cùng cô phát sinh quan hệ.

Càng nhục nhã chính là không có tình cảm mà phát sinh quan hệ, không phải là giống như mua bán sao?

Cho dù là có hôn ước thì như thế nào, cho dù là kết hôn thì như thế nào!

"Ai nói, ai ra giá cao thì bán cho người đó?" Cố Nhất Nặc nổi giận, chất vấn Lục Dĩ Thừa.

Lục Dĩ Thừa trầm mặc, hắn nói sai chỗ nào rồi sao?

"Cám ơn Bạch tiên sinh, tôi còn không muốn bán." Cố Nhất Nặc nhìn Bạch Duật nhẹ giọng nói, cô đã chẳng còn chút tâm tình nào, chỉ muốn rời khỏi đây, tìm một nơi để bản thân yên tĩnh một chút.

"Được, tranh là Cố tiểu thư vẽ, đương nhiên là Cố tiểu thư tự mình quyết định."

"Thật xin lỗi, tôi còn có việc, xin phép đi trước, sau này lại đến thăm."

"Lúc nào cũng hoan nghênh."

"Tạm biệt." Cố Nhất Nặc xoay người, đi ra ngoài.

"Cố tiểu thư, xin dừng bước!"

Bạch Duật đi lên trước, đem danh thiếp của mình đưa cho Cố Nhất Nặc, "Đây là số điện thoại riêng của tôi, có việc gì có thể trực tiếp gọi vào số này cho tôi."

"Được." Cố Nhất Nặc gật đầu.

Lục Dĩ Thừa đuổi kịp Cố Nhất Nặc, bước nhanh đi ra ngoài, tâm tình cũng thập phần buồn bực.

Hắn đánh xe lại đây, phát hiện Cố Nhất Nặc đã không ở cửa triển lãm tranh. Cô gái này, lại đào tẩu!

Hắn đánh tay lái quay đầu xe, nhìn thấy bóng dáng Cố Nhất Nặc, ở đường cái phía trước bên lối đi bộ, đi rất chậm.

Dẫm chân ga đuổi theo đi, hạ cửa kính bên ghế phụ xuống, "Lên xe!"

Cố Nhất Nặc dừng bước, hít sâu một hơi, mới xoay người lại.

"Buông tha cho tôi không được sao? Anh rõ ràng là không thích tôi, không cần phải hi sinh hạnh phúc cả đời, giải trừ hôn ước, anh liền tự do! Sẽ có người còn thích hợp hơn tôi, làm Lục phu nhân!"

Lục Dĩ Thừa mở cửa xe, đi đến bên cạnh Cố Nhất Nặc.

Thân hình cao lớn, khiến cho cô có cảm giác thập phần áp bức, làm cô nhịn không được lùi về sau một bước.

Lục Dĩ Thừa nắm lấy bả vai Cố Nhất Nặc, đột nhiên hôn xuống.

Trong lòng Cố Nhất Nặc một trận hoảng loạn, bị hắn gắt gao giam cầm.

Nụ hôn này, đối Lục Dĩ Thừa mà nói, là hắn phát tiết, càng như là hắn phản bác.

Cô không ngừng lùi về sau, đụng vào thân cây sau lưng, nụ hôn của hắn nhân cơ hội này mà gia tăng, cướp lấy hơi thở của cô!

Sức lực chênh lệch nhau rất xa, làm cô không còn chút sức lực phản kháng nào.

Bên đường đối diện, một chiếc Porsche ngừng ở ven đường, Cận Tư Nam ghé vào cửa sổ xe, nhìn một màn tình cảm mãnh liệt ở phía đường đối diện.

Nếu cậu ta nhớ không lầm mà nói, Lục Dĩ Thừa trước đó vài ngày còn nói với cậu ta, là muốn từ hôn đi?

Đây không phải là tự vả vào mặt sao?!

"Lục Dĩ Thừa ơi là Lục Dĩ Thừa, anh cũng có một mặt thú huyết sôi trào như vậy! Đúng không?" Cậu ta hỏi người ngồi ở ghế sau.

Chỉ thấy người ngồi ở ghế sau, cầm một cái máy ảnh, đặt lên cửa sổ xe, lo chụp hai người ở đối diện, cũng không có đáp lại.

"Đem con gái nhà người ta ấn lên trên cây, liền..... Liền..... Aizda thật là chuyện không thể miêu tả." Cận Tư Nam nắm tay lái, đáy mắt tất cả đều là ý cười, "Chụp lại, chụp tất cả lại cho tôi!"

"Rõ, Tam thiếu, chụp lại hết!"

"Công ty truyền thông của Cận thị, muốn mở công ty con ở G thị, cậu liền đem Lục Đại thiếu trở thành đối tượng quay chụp, chụp đẹp một chút cho tôi, hình ảnh như vậy chụp nhiều lên một tý!

Chắc chắn sau này còn có chỗ dùng đến!"

"Tam thiếu, không phải chứ? Theo dõi Lục Đại thiếu còn chụp lén, tôi sẽ bị đánh chết!"

"Đừng sợ, tôi chống lưng cho cậu."

"Tam thiếu, cậu nói, tôi có thể tin sao?"

"Có thể! Lăn xuống đi, zoom gần lại cho tôi, không! Đi theo, đi theo Lục Dĩ Thừa, chụp xong tôi muốn xem!" Cận Tư Nam trực tiếp đem người đuổi xuống xe, cậu ta còn phải đi vui vẻ.

Lục Dĩ Thừa buông Cố Nhất Nặc ra, nhìn cô hô hấp dồn dập, đột nhiên cảm giác bản thân mình lại xa lạ như vậy, một khi gặp được cô, hắn liền hoàn toàn mất khống chế.

Sức lực của Cố Nhất Nặc, đã bị hắn nhiệt tình rút cạn, cả người cô mềm mại vô lực dựa vào thân cây. Cô cảm giác bản thân đã hít thở không thông, thậm chí cả sức lực đẩy Lục Dĩ Thừa ra cũng không có.

"Cố Nhất Nặc, tôi nói không thích em lúc nào?"

Cố Nhất Nặc ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, giống như nghe không hiểu ý tứ trong lời hắn nói.

Đây là lần đầu tiên, Lục Dĩ Thừa thổ lộ với người khác. Không hiểu tại sao, Lục Đại thiếu mưa bom bão đạn, vào sinh ra tử không sợ, thế nhưng lại khẩn trương!

"Ông nội nhớ em, còn ở nhà đợi em, chúng ta về Lục gia."

"Là ông nội kêu anh tới đón tôi?" Cố Nhất Nặc đột nhiên hỏi lại.

"Không sai."

"Ông nội thích tôi, cho nên, anh mới không chán ghét tôi?" Cố Nhất Nặc lại hỏi.

Lục Dĩ Thừa gật gật đầu. Hai chuyện này có liên quan gì với nhau sao?

Cố Nhất Nặc si ngốc cười, chớp chớp mắt một chút, nước mắt theo gò má chảy xuống, cô hoảng loạn vội vàng lau đi.

Lục Dĩ Thừa vừa mới bình phục tâm tình được một chút, lại bởi vì nước mắt của cô mà trở nên bực bội lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Hắn vừa mới biểu đạt, còn chưa đủ rõ ràng sao? Rốt cuộc là cô không rõ, hay là không tiếp thu?

Nhất định là không muốn tiếp thu!

"Lên xe."

"Tôi còn có việc, tôi đi trước!"

Lục Dĩ Thừa kéo tay cô, đem cô túm lên xe.

"Anh làm cái gì? Tôi muốn xuống xe!"

"Nếu em có thể làm ông nội vui vẻ, có lẽ, tôi sẽ suy xét buông tha cho em!"

"Anh có ý gì?"

"Giải trừ hôn ước."

Tim Cố Nhất Nặc bởi vì bốn chữ này mà phập phồng gợn sóng, hắn thế nhưng đồng ý giải trừ hôn ước? Cô muốn hỏi cho rõ ràng hơn một chút, nhưng mà lúc này biểu tình của hắn lạnh như băng sương, theo như trong trí nhớ của cô, giống nhau như đúc. Cho dù là cô hỏi, cũng không nhất định là hắn sẽ trả lời cô.

Lục Dĩ Thừa một đường lái xe về Lục gia, vứt chìa khóa xuống, liền trực tiếp đi lên lầu.

Lục lão gia nhìn thằng cháu nhà mình nổi giận đùng đùng, lại liếc mắt một cái nhìn thấy Cố Nhất Nặc giống như cái túi trút giận, nhịn không được suy đoán: hai cái đứa này, có phải là cãi nhau rồi hay không?

"Ông nội." Cố Nhất Nặc gọi một tiếng.

"Nào, lại đây, nói cho ông nghe có phải Dĩ Thừa khi dễ con hay không?"

"Không có." Cố Nhất Nặc lập tức lắc đầu.

"Hai đứa đã ăn cơm rồi sao?"

"Con ăn rồi." Cố Nhất Nặc gật đầu, nhưng mà Lục Dĩ Thừa đã ăn hay chưa, cô không biết.

"Tôn tẩu, muộn như thế, mang Nhất Nặc đi nghỉ ngơi trước đi."

Lục lão gia quay sang cho Tôn tẩu một cái ánh mắt, Tôn tẩu lập tức hiểu ý, đi tới chỗ Cố Nhất Nặc, "Nhất Nặc tiểu thư, đi nghỉ ngơi đi."

"Ông nội, ngủ ngon."

Cố Nhất Nặc đi theo Tôn tẩu lên lầu, thấy Tôn tẩu lại mang cô tới phòng Lục Dĩ Thừa, lập tức dừng chân.

"Tôn tẩu, Lục Dĩ Thừa đã trở về rồi, tôi ở phòng dành cho khách."

"Nhất Nặc tiểu thư, tôi vì cô mà chuẩn bị quần áo tắm rửa, vật dụng đều để ở phòng ngủ chính." Tôn tẩu chột dạ nói.

"Tôn tẩu, cô có thể thay tôi lấy ra được không?"

"Cái này..... Đại thiếu gia lúc này đang ở trong phòng, tôi đi vào e là không tiện cho lắm, Nhất Nặc tiểu thư, chính cô đi lấy quần áo ra đi." Tôn tẩu thoái thác.

Cố Nhất Nặc không còn cách nào, chỉ có thể đẩy cửa ra, đi vào.

Trong phòng không có người, cửa toilet đang đóng, có tiếng nước truyền ra, lúc này hẳn là hắn đang tắm rửa. Cố Nhất Nặc bay nhanh đến tủ để đồ, tìm quần áo của mình. Chờ đến lúc cô ôm quần áo chạy đến trước cửa, lại đột nhiên phát hiện, cửa phòng làm thế nào cũng mở không ra!

Nghe được tiếng đẩy cửa, bả vai Tôn tẩu đột nhiên run lên, loại chuyện này, chính là lần đầu tiên cô ấy làm, thật sự trong lòng rất hoảng loạn.

"Tôn tẩu, cô mở cửa ra đi!"

Tôn tẩu rút chìa khóa ra, chắp tay trước ngực, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nhất Nặc tiểu thư cùng đại thiếu gia vốn dĩ chính là muốn kết hôn, đem bọn họ nhốt lại với nhau là chuyện tốt, không thất đức, một chút cũng không thất đức."

Cố Nhất Nặc thử vài cái, đều mở không ra, cô lập tức hiểu ra, nhất định là Tôn tẩu giữ cửa từ bên ngoài rồi khóa lại!

Chẳng lẽ, đây là ý của ông nội?

"Tôn tẩu, cô còn ở ngoài sao?"

"Nhất Nặc tiểu thư, nghỉ ngơi sớm một chút đi, tôi cũng đi ngủ, sáng mai, tôi tới mở cửa cho hai người." Tôn tẩu nói xong, dường như là chạy trốn xuống dưới lầu.

Quả nhiên là ý của ông nội! Cố Nhất Nặc ôm quần áo, đứng ở trước cửa, trong lòng nói không nên lời là có cảm giác gì, Lục Dĩ Thừa nhất định là có chìa khoá dự phòng có thể mở cửa.

Lục Dĩ Thừa từ toilet đi ra, bên hông quấn một chiếc khăn tắm, nửa người trên để trần, làn da rắn rỏi mang theo một tầng bọt nước trong suốt, dáng người cao lớn, cơ bắp cân xứng, cả người toả ra một mùi hương nam tính.

Nhìn đến Cố Nhất Nặc đứng ở cửa, biểu cảm lạnh lùng cũng ôn hòa đi vài phần.

Cố Nhất Nặc nghe thấy tiếng động, quay người lại nhìn thấy Lục Dĩ Thừa nửa người trần trụi như vậy, cô lập tức xoay người sang chỗ khác, chẳng sợ cũng chỉ là liếc mắt một cái, cô đều cảm thấy gương mặt mình một trận nóng đỏ bừng bừng.

"Tôi vào lấy quần áo, cửa bị khoá rồi, mở không ra." Cô đưa lưng về phía hắn, thân mình nho nhỏ cơ hồ dán lên trên cửa.

Lục Dĩ Thừa cất bước đi tới, nắm khoá cửa vặn một chút, không mở ra được.

Thân mình Cố Nhất Nặc co rút sang một bên, "Chỗ của anh, có chìa khóa dự phòng hay không?"

Lục Dĩ Thừa đã đoán được, phát sinh chuyện gì, nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô, hắn xoay người đi đến một bên sofa, thích ý ngồi xuống, rót một ly rượu vang đỏ.

Cố Nhất Nặc hận không thể rúc cả người vào trong tường.

Thế nhưng hắn còn ở đây uống rượu, rốt cuộc là có chìa khóa dự phòng hay không đây!

"Ngăn kéo, em tìm thử xem."

Cố Nhất Nặc bay nhanh đến trước một bên ngăn tủ, kéo ngăn kéo ra tìm kiếm, quả nhiên ở trong một cái hộp gỗ nhỏ tinh xảo, tìm được một chùm chìa khóa, cô nhanh chân chạy tới trước cửa.

Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dáng cô vội vàng, lắc lắc chất lỏng đỏ tươi trong ly, khóe môi khẽ nhếch lên.

Cố Nhất Nặc liền thử ba chiếc chìa khóa, cũng chưa thể mở được cửa ra, liền còn dư lại hai chiếc, cô đem hy vọng đều ký gửi vào hai chiếc chìa khóa này, chính là tới lúc cô thử xong, cũng chẳng thể mở được cửa ra.

Cô xoay người, nhìn Lục Dĩ Thừa, "Không phải mấy cái này, mở không ra!"

"Không phải sao?" Lục Dĩ Thừa hỏi lại, rồi mới buông một câu nhẹ tênh như gió thổi mây bay: "Hẳn là ở chỗ ông nội rồi."

Cố Nhất Nặc nắm chặt chìa khóa trong tay, tâm tình có chút uể oải, cô vốn dĩ cho rằng, lập tức liền có thể rời khỏi chỗ này.

"Nếu như ông nội đã đem em nhốt vào đây, vậy thì ở chỗ này ngủ đi."

"Vậy còn anh?" Cố Nhất Nặc hỏi lại.

"Một cái giường lớn như thế, cũng không đến mức, không chứa thêm được một người như em."

Cố Nhất Nặc thế nhưng không có cách nào phản bác. Nhưng mà cùng hắn ngủ trên một cái giường.....

"Em sẽ không cho rằng, tôi sẽ làm gì em chứ? Cố Nhất Nặc, tôi không thích dùng sức mạnh! Trừ phi, em tự nguyện."

Cố Nhất Nặc đứng ở cửa rối rắm thật lâu, Lục Dĩ Thừa bên kia, một ly rượu vang cũng đã uống xong rồi, nhìn ánh mắt hắn không chút nào để ý, cô nhẹ nhàng hoạt động thân thể, đi đến toilet.

Nửa giờ sau, cô từ toilet đi ra, phát hiện Lục Dĩ Thừa đã nằm ở trên giường, chỉ chiếm một phần.

Đèn ngủ trên đầu giường hơi tối, toả ra ánh sáng mềm mại, hắn nhắm hai mắt, hình như là đã ngủ rồi.

Cô nhẹ nhàng đi đến mép giường, cố gắng để không phát ra tiếng động. Chậm rãi sờ soạng một góc giường, chui vào trong ổ chăn, kéo chăn đem bản thân rúc đến một góc giường.

Kiếp trước, sau khi cô kết hôn với hắn, cũng chưa từng chung chăn gối giống như bây giờ. Trong lòng cô không thể nói rõ được đến tột cùng là có cảm giác gì.

Trước đó hắn đã nói, giải trừ hôn ước, rốt cuộc có phải là thật hay không? Ngoại trừ hắn nói, làm cho ông nội vui vẻ, còn có điều kiện gì khác hay không? Vấn đề này cứ không ngừng xoay quanh ở trong đầu cô.

Đêm đã khuya, cô lại không có một chút buồn ngủ nào.

Lục Dĩ Thừa mở hai tròng mắt, đột nhiên xoay người, đem Cố Nhất Nặc đang rúc thành một đoàn, ôm vào trong ngực.

"A!" Cố Nhất Nặc hoảng sợ, ở trong lòng ngực hắn kịch liệt giãy giụa.

"Cố Nhất Nặc, em muốn làm tôi tức giận sao?"

Cô lập tức ngừng lại, ngay cả hô hấp cũng đều nhẹ đi vài phần, cô có thể cảm giác được nhịp tim của mình, đã đập nhanh hơn mức bình thường mà cơ thể có thể chịu được!

"Em nằm trên giường tôi, chẳng lẽ thật sự đối với tôi, không có tâm tư gì khác sao?" Hắn dán ở bên tai cô nhẹ giọng hỏi.

"Không, không có, một chút đều không có." Cô lập tức phủ nhận.

"Em xoay người qua đây, nhìn vào mắt tôi, nói lại cho tôi một lần, nếu em thật sự không có ý nghĩ gì khác với tôi, tôi liền buông em ra."

Cố Nhất Nặc cắn môi dưới, nhắm chặt hai mắt, chậm rãi từ trong lòng ngực hắn xoay người lại.

"A! Lục Dĩ Thừa, anh không có mặc quần áo!"

---###

Lục Dĩ Thừa: Mọi người đều thấy đấy, là Tiểu Nặc tự nguyện leo lên giường tôi.

Lảm nhảm: Bỏ phiếu bỏ phiếu.

Mọi người muốn Thừa ca gọi Nặc tỷ là Tiểu Nặc hay là Nặc Nặc đây?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Oke, ad sẽ gọi Nặc tỷ là Tiểu Nặc theo số đông nha, mặc dù bản gốc Thừa ca gọi Nặc tỷ là Nặc Nặc nhưng ad cảm thấy gọi thế nghe kỳ kỳ làm sao ấy.

Bật mí thêm là tên 2 bạn Thừa Nặc ghép lại có nghĩa là đồng ý hay là vâng lời nữa đó.

---###

Cố Nhất Nặc liều mạng muốn né tránh, Lục Dĩ Thừa làm sao lại cho cô cơ hội.

"Nhìn tôi." Hắn thẳng thắn ra lệnh.

Trong lòng Cố Nhất Nặc là một trận hoảng loạn, không dám mở hai mắt, hơi thở của hắn làm cô có một loại cảm giác như đặt mình trong lò lửa, cô sợ hãi, cô muốn chạy trốn!

"Anh đã nói, sẽ không dùng sức mạnh." Cô nhu nhược phản kháng.

"Hiện tại, là em trêu chọc tôi."

"Tôi trêu chọc anh lúc nào! Ngay cả quần áo anh cũng chưa mặc, vô sỉ!"

"Nếu em đối với tôi không có một tia cảm giác, tôi có mặc quần áo hay không, thì có gì khác nhau?"

Cố Nhất Nặc:.....

Rõ ràng là hắn lưu manh, tại sao hắn lại nói như là đúng rồi, như là cô có ý đồ quấy rối với hắn vậy! Rõ ràng quần áo là chính hắn tự cởi có được không!

"Tôi đối với anh không cảm giác, anh mau buông tôi ra!" Cô lại ở trong ngực hắn giãy giụa.

"Con gái chính là thích khẩu thị tâm phi*, làm sao tôi biết lời em nói là thật hay giả? Trừ phi, tự tôi kiểm chứng."

*khẩu thị tâm phi: nói một đằng nghĩ một nẻo.

"Anh!" Cố Nhất Nặc khó thở, ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hắn.

Cô vội vàng vươn tay, giữ cánh tay hắn, không cho hắn lại có động tác tiến gần thêm một bước.

Chính là, một khắc kia khi cô nghênh diện với ánh mắt hắn, giống như là cô bị hắn mê hoặc, bị lạc trong ánh mắt mang theo ý cười ấy. Người đàn ông này, đã từng làm cô mê luyến đến mức đánh mất chính mình, yêu đến tê tâm liệt phế!

Trong trí nhớ của cô, hắn có khi nào cười với cô?

Dưới ánh đèn mềm dịu, cô đẹp đến lạ thường, càng làm cho hắn yêu thích không buông tay. Lục Dĩ Thừa xoay người dậy.

"Không, không cần!" Cố Nhất Nặc thất thanh kêu lên.

Những lời còn lại đều bị hắn chặn lại.

Động tác của hắn sạch sẽ lưu loát, liền mạch dứt khoát, trong nháy mắt cô đã bị lột sạch giống như hắn.

Hiện tại hắn thật điên cuồng, thậm chí là mất đi lý trí!

Cố Nhất Nặc bị dọa khóc, toàn thân cứng đờ, run lên bần bật, đôi mày đẹp gắt gao nhíu chặt, đôi môi bởi vì sợ hãi đều đã mất đi huyết sắc.

Đêm hôm đó, là ác mộng mà cô không cách nào quên được. Hiện tại, hành động của hắn đối với cô mà nói, cùng với đêm hôm đó không có bất kỳ cái gì khác nhau.

Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dáng của cô, dù cho là có tình cảm mãnh liệt đi chăng nữa, cũng không có cách nào tiếp tục được nữa.

Chẳng sợ, chỉ còn một bước cuối cùng, chẳng sợ hắn chỉ cần nhích tới một phân, liền có thể chân chính có được cô!

Hắn có thể tiếp tục, huống hồ đây là vị hôn thê của hắn.

Nhưng mà hắn không có cách nào làm được, thấy cô khóc thút thít kháng cự, giống như hắn là một tên tội phạm cưỡng gian, xâm chiếm!

Nước mắt Cố Nhất Nặc lặng lẽ chảy xuống, Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dạng của cô, bứt ra leo xuống giường!

Tiếng nước từ toilet lại vang lên lần nữa.

Cố Nhất Nặc hoảng loạn xuống giường, vội vàng tìm quần áo của mình rồi nhanh chóng mặc vào, cô cũng không dám bò lên chiếc giường kia nữa, đi đến trước cửa, bộ dạng của cô lúc này, miễn bàn có bao nhiêu đáng thương.

Lục Dĩ Thừa tắm nước lạnh khoảng nửa giờ, mới từ toilet đi ra, dư quang khóe mắt nhìn đến bóng dáng đang co rút ngay cửa, trong lòng càng thêm phiền muộn.

Đôi mắt sáng ngời của Cố Nhất Nặc thỉnh thoảng đánh giá hắn, giống như con thú nhỏ tràn ngập đề phòng.

Lục Dĩ Thừa rút ra một điếu thuốc, châm lên.

Đêm rất tĩnh lặng, cũng có vẻ đặc biệt dài.

Thân thể Cố Nhất Nặc dần dần vô lực chống đỡ, chậm rãi dựa vào sau cửa, mơ mơ màng màng ngủ, Lục Dĩ Thừa xoay người đi đến chỗ cô, cô gái nhỏ vừa mới đi vào giấc ngủ lập tức bừng tỉnh, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hắn!

Lục Dĩ Thừa ấn bả vai cô, trực tiếp đem cô nhấc lên. Cố Nhất Nặc lập tức đem khuôn mặt nhỏ xoay sang một bên, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Em ghét tôi đến như vậy sao?"

Cố Nhất Nặc không lên tiếng, ở trong lòng Lục Dĩ Thừa như thế này chính là cam chịu.

Cô cho rằng, hắn sẽ nổi giận, trên thực tế, hắn lúc này thật sự là rất tức giận, giận đến phổi phát đau!

"Đi ngủ đi, cam đoan sẽ không chạm vào em."

Cố Nhất Nặc lắc đầu, hắn cam đoan, không đáng một đồng!

"Cố Nhất Nặc, rốt cuộc là em muốn tôi làm như thế nào? Hay là, tiếp tục chuyện vừa rồi?" Khẩu khí uy hiếp của Lục Dĩ Thừa vang lên trên đỉnh đầu.

Hắn mới nói xong, Cố Nhất Nặc lập tức co chân chạy tới bên giường, trùm chăn quây kín người, đầu cũng không dám lộ ra ngoài.

Lục Dĩ Thừa ngồi ở một bên sofa, lẳng lặng chờ hừng đông.

Ngày hôm sau, Lục lão gia thần thanh khí sảng*, đi ra ngoài tản bộ trở về mới để Tôn tẩu đi mở cửa.

*đại khái là tinh thần sảng khoái, vui tươi hớn hở.

Thanh niên trai tráng sao, ông hiểu.

Còn cố ý làm Tôn tẩu chuẩn bị bữa sáng muộn một chút, chuẩn bị tương đối phong phú. Bởi vì đêm qua, chính là vận động kịch liệt tiêu hao thể lực.

Không biết, chiếu theo kế hoạch như vậy mà làm, khi nào thì sẽ có thể ôm chắt trai!

Tôn tẩu vừa mở cửa, Lục Dĩ Thừa liền đứng dậy đi ra ngoài, Cố Nhất Nặc cũng bừng tỉnh.

Lục lão gia ở trong phòng khách, chờ hai người xuống, chỉ thấy Lục Dĩ Thừa một thân quần áo thoải mái, thoạt nhìn bộ dáng có vài phần mỏi mệt, lập tức muốn đi ra ngoài.

"Hôm nay cũng đừng chạy bộ, ăn bữa sáng trước đi?"

Lục Dĩ Thừa dừng lại, nhìn lướt qua Lục lão gia, vẻ mặt phẫn nộ. Ông già này, từ khi nào thì học được mấy cái thủ đoạn đa dạng như vậy!

Lục lão gia trong lòng có chút bất an, cái này làm sao mà bộ dạng lại y như là dục cầu bất mãn* vậy?

*dục cầu bất mãn: không được thoả mãn nhu cầu trong "chuyện ấy".

Cố Nhất Nặc đi xuống lầu, thoạt nhìn, so với Lục Dĩ Thừa còn muốn tiều tụy hơn vài phần, mắt đều sưng đỏ.

Trạng thái này, không sai!

Nhưng mà bầu không khí này lại kì quặc!

"Con có việc, giữa trưa với buổi tối sẽ không về ăn cơm." Lục Dĩ Thừa nói xong, nâng bước đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Lục lão gia quát lên.

Lục Dĩ Thừa không kiên nhẫn dừng bước.

"Nhất Nặc ở chỗ này, con đi đâu? Tiểu Lưu, đem chìa khóa xe cho ta, ta xem hôm nay nó dám bước ra khỏi Lục gia một bước!" Lục lão gia cầm gậy chọc chọc lên mặt đất, thiếu chút nữa là chọc nát cả gạch men sứ.

"Ông nội, ông đừng nóng giận, có lẽ anh ấy thật sự có chuyện quan trọng, con ở chỗ này với ông." Cố Nhất Nặc lập tức tiến lên khuyên giải.

"Nó có thể có cái chuyện gì quan trọng, đây là thời gian nghỉ phép, mấy năm nó mới được rảnh rỗi như thế, không cho phép đi chính là không cho phép, chờ một chút, vườn rau sau nhà cần phải xới lên một lần nữa mà, nơi nào cũng không cho đi!"

"Tại sao không thuê người làm bên ngoài?" Lục Dĩ Thừa hỏi lại.

"Phải bỏ tiền! Con là có sẵn, cũng không cần phải tốn tiền thuê!" Lục lão gia trả lời đúng lý hợp tình.

"Tiểu Lưu, thuê mấy người làm xới đất cho lão gia!" Lục Dĩ Thừa trầm giọng phân phó.

Dụng ý của ông nội, sao hắn có thể không biết. Nhưng mà hiện tại, người mà hắn không muốn nhìn thấy nhất chính là Cố Nhất Nặc!

"Lục Dĩ Thừa, con tức chết ta, ta, ta, ta không thở nổi!"

"Ông nội!" Cố Nhất Nặc đỡ cánh tay Lục lão gia, lo lắng gọi một tiếng.

Lục Dĩ Thừa cũng lập tức xoay người lại, tim Lục lão gia có vấn đề, cho nên, hắn không dám làm quá.

"Nhất Nặc, con xem, nó làm ông tức chết, chỉ là xới đất mà nó cũng không làm cho ông! Ông còn không phải là muốn trồng thêm một ít rau sạch sao?" Lục lão gia kéo tay Cố Nhất Nặc, bắt đầu tố cáo!

"Anh ấy sẽ xới mà!" Cố Nhất Nặc lập tức đáp ứng.

Lục Dĩ Thừa nhìn sang cô, ánh mắt lạnh lẽo, cô lập tức cúi đầu, nhỏ giọng bổ sung một câu: "Con cũng sẽ cùng giúp một tay."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Mọi người ơi, nhớ vote cho ad nha, nhớ nha!

---###

Lục lão gia ngước mắt lên, nhìn xem Lục Dĩ Thừa là đang có biểu hiện thế nào, tiếp theo lại giả dạng mình đang khó chịu muốn chết.

Cố Nhất Nặc biết, Lục Dĩ Thừa nhất định sẽ không nghe lời cô. Nhưng mà ông nội đều đã tức giận thành như vậy.

"Anh đừng đi ra ngoài, có được không?" Cô nhẹ nhàng quay sang hắn thỉnh cầu.

Lục Dĩ Thừa biết, Lục lão gia căn bản là không có việc gì, tuyệt đối là giả vờ. Nhưng mà hắn lại không có cách nào cự tuyệt lời thỉnh cầu nhẹ nhàng đó của cô.

Hắn xoay người đi vào phòng ăn, thành thành thật thật ngồi xuống ăn bữa sáng.

"Ông nội, ông có đỡ hơn chút nào không? Có muốn mời bác sĩ đến xem hay không?" Cố Nhất Nặc còn đang lo lắng cho Lục lão gia.

"Không có việc gì, không có việc gì, vừa rồi chính là bị tức giận, bây giờ đã thuận khí, Nhất Nặc, chúng ta cũng đi ăn sáng đi, ăn nhiều một chút, lần đó thấy con thích ăn cháo, ông đã kêu Tôn tẩu hầm nhiều một chút." Lục lão gia trái lại lại kéo Cố Nhất Nặc đi đến phòng ăn.

Tôn tẩu ở một bên múc cháo cho Lục lão gia và Cố Nhất Nặc, trên mặt mang theo vài phần ý cười. Chưa từng thấy qua, đại thiếu gia nghe lời như thế đấy, Nhất Nặc tiểu thư nói, so với lão gia tử còn dùng được hơn!

Ăn xong bữa sáng, Lục lão gia mang theo Cố Nhất Nặc đi đến hoa viên sau nhà.

Lục lão gia xuất thân gian khổ, mặc dù ngày hôm nay có được thân phận địa vị như vậy, nhưng sự nhiệt tình đối với đất đai hoàng thổ vẫn như cũ không hề giảm, ngược lại đến lúc già rồi lại càng thêm nhiệt tình, yêu thích làm vườn trồng trọt.

Cố Nhất Nặc đi đến hậu viện, vườn rau trước mắt cũng đủ cung ứng các loại rau dưa một năm bốn mùa! Trách không được, cô laik cảm thấy Tôn tẩu xào rau xanh đặc biệt ngon.

Một bên vườn rau, dựng một cái mái che nắng, đặt mấy chiếc ghế dựa cùng một cái bàn.

Tiểu Lưu đều đã chuẩn bị cuốc xẻng xong xuôi.

Cố Nhất Nặc nhìn mảnh đất trống trước mặt, đột nhiên cảm thấy rất mới lạ, chính là trước nay cô đều không có tiếp xúc qua mấy thứ này.

"Luống này là dưa chuột, luống này là ớt, luống này là cà chua, cà tím, luống kia chúng ta trồng dưa hấu và dưa lê đi?" Lục lão gia chỉ vào miếng đất trước mặt, lên kế hoạch.

"Ông nội, miếng đất lớn như thế, phải cuốc mấy ngày mới xong đây ạ?" Cố Nhất Nặc nhỏ giọng hỏi.

"Hôm nay một ngày là có thể cuốc xong, sáng ngày mai là có thể gieo giống, hạt giống cần trồng, ông đều đã chuẩn bị xong." Lục lão gia vui tươi hớn hở đáp lại.

Lục Dĩ Thừa cầm cái cuốc, bắt đầu cuốc đất, Cố Nhất Nặc nhìn đến bộ dạng thuần thục của hắn thì ngây ngẩn cả người, cái này Lục đại thiếu sinh ra đã ngậm thìa vàng, làm việc nhà nông, thế nhưng lại ra dáng ra hình như vậy.

"Dĩ Thừa từ nhỏ chính là đã ở bên ông, ông dám nói, so với đám con nhà giàu kia nó mạnh hơn nhiều!"

Cố Nhất Nặc cười cười, xem như đáp lại.

"Lão gia, Nhất Nặc tiểu thư, tôi làm một ít điểm tâm với sữa chua trái cây, mọi người nếm thử đi."

Cố Nhất Nặc vừa quay đầu lại, trên bàn đã bày đầy đồ ăn nhẹ rất phong phú.

"Ông nội, con ăn không nổi nữa, đi hỗ trợ trước." Cố Nhất Nặc cũng có vài phần cảm giác mới lạ, rất muốn đi thử một lần.

Lục lão gia lập tức giữ chặt Cố Nhất Nặc, "Con gái, nắng gắt như thế làm sao chịu nổi, làm sao có thể làm mấy việc nặng này, ngồi xuống, ngồi chơi với ông nội là được rồi."

"A?" Cố Nhất Nặc kinh ngạc nhìn ông.

"Nào, nếm thử cái này, ăn rất ngon, món ông thích nhất đấy." Lục lão gia chỉ chỉ đồ ăn vặt trên bàn.

Cố Nhất Nặc lại nhìn sang chỗ Lục Dĩ Thừa, ngồi xuống theo Lục lão gia.

Kiểu tiếp đãi này, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Một lát sau.....

"Nhất Nặc à, đi bưng cho Dĩ Thừa ly nước đi."

Cố Nhất Nặc lập tức đứng lên, rót một ly nước bưng qua cho Lục Dĩ Thừa.

Lục Dĩ Thừa thấy cô đi tới liền ngừng động tác trong tay, dưới cái nắng chói chang, người hắn ra đầy mồ hôi, làm Cố Nhất Nặc không cầm được nghĩ đến, đêm qua cô nhìn thấy một màn kia, mặt liền đỏ lên.

"Ông nội kêu tôi bưng nước cho anh."

"Tay tôi dơ, em bưng gần lại đây một chút."

Cố Nhất Nặc để sát vào một chút, hắn trực tiếp cúi đầu uống một ngụm.

Như vậy thành ra là cô đang bưng nước cho hắn uống, vì phối hợp với hắn, cô chỉ có thể nhón mũi chân, làm hắn tận lực uống nhiều thêm một chút.

Lục lão gia nhìn một màn này, cười đến rất đắc ý.

Cố Nhất Nặc đỏ mặt, đi trở về, ngồi một hồi, Lục lão gia lại phân phó: "Nhất Nặc, con xem Dĩ Thừa ra nhiều mồ hôi như vậy, con đi lau cho nó đi."

Lau mồ hôi cho Lục Dĩ Thừa? Cố Nhất Nặc cầm lấy khăn lông để một bên, đi qua chỗ Lục Dĩ Thừa.

"Lau mồ hôi đi." cô đem khăn lông đưa qua.

"Ông nội không phải là kêu em tới lau mồ hôi giúp tôi sao?" Lục Dĩ Thừa hỏi lại.

Xa như thế, hắn cũng có thể nghe được sao? Cố Nhất Nặc chỉ có thể nâng tay lên, duỗi về phía hắn, "Anh cúi người thấp xuống một chút, tôi với không tới."

Lục Dĩ Thừa cúi người, khăn lông ướt, lạnh lạnh, lau hết mồ hôi trên mặt hắn, Lục Dĩ Thừa rất vừa lòng với biểu hiện hôm nay của cô.

Đột nhiên cảm thấy, ông nội cũng có chỗ dùng rất được!

"Nhất Nặc, nào, ăn kem!" Lục lão gia kêu Cố Nhất Nặc.

"Đi thôi." Lục Dĩ Thừa cười với cô.

Cố Nhất Nặc cầm khăn lông xoay người, không phải hắn còn giận sao? Tại sao vừa rồi lại cười với cô? Lại còn có, ở trong giọng hắn nghe được vài phần sủng nịch.

Sủng? Cô lập tức lắc lắc đầu, không có khả năng, tuyệt đối không thể!

Lục lão gia cầm một miếng trứng cuộn do Tôn tẩu tự làm, lại xúc một viên kem Haagen-Dazs thật to đưa cho Cố Nhất Nặc.

"Nào, Tiểu Nặc, hương vị này ông thích nhất."

"Con cũng thích!" Cố Nhất Nặc lập tức nhận lấy.

"Vậy sao, vậy sao? Thời tiết càng ngày càng nóng, ông kêu Tôn tẩu mua nhiều một chút, sau này con tới, thì cùng ăn với ông." Khỏi phải nói Lục lão gia có bao nhiêu vui vẻ.

"Cố Nhất Nặc, bưng ly nước lại đây!"

Cố Nhất Nặc nghe được tiếng Lục Dĩ Thừa, lại rót một ly nước đi qua chỗ hắn.

Lục Dĩ Thừa nhận lấy, uống hai ngụm, cúi đầu nhìn cô, khóe môi cô còn dính một ít kem, một lần đó, thấy cô và Hứa Thụy ở bên nhau, cũng là ăn cái vị này.

"Cho tôi nếm thử."

"Tôi đi lấy giúp anh một viên khác!" Cố Nhất Nặc liền xoay người, Lục Dĩ Thừa kéo cánh tay cô, đem cô túm trở về, trực tiếp nâng tay cô, cắn một miếng kem.

Vị lạnh băng làm hắn gắt gao nhíu mày, thật không biết, thứ này thì có cái gì ngon.

Cố Nhất Nặc ngơ ngác nhìn viên kem của mình, viên kem kia chính là cái cô mới ăn qua!

Lục lão gia nhìn một màn trước mắt, cười không khép miệng được, phải biết rằng cái thằng cháu to đầu này của ông, ghét nhất chính là ăn đồ ngọt! Tìm cô dâu chính là không giống vậy, khẩu vị đều thay đổi.

Cố Nhất Nặc có chút xấu hổ, nhìn thoáng qua Lục lão gia, thấy ông vui vẻ như vậy, đột nhiên nghĩ đến chuyện ngày hôm qua hắn nói, nhỏ giọng dò hỏi: "Ngày hôm qua, anh nói làm ông nội vui vẻ, có phải chính là như vậy hay không?"

Tâm tình Lục Dĩ Thừa mới vừa chuyển biến, vừa nghe cô nhắc tới vụ này, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Cố Nhất Nặc chỉ là muốn xác định một chút, biết hắn có yêu cầu như thế nào, cô còn có thể dựa theo yêu cầu của hắn mà làm!

"Hiện tại, còn chưa đủ để làm ông nội vui vẻ, trừ phi....."

"Trừ phi cái gì?" Cố Nhất Nặc nâng khuôn mặt nhỏ, đợi hắn nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lục Dĩ Thừa cúi đầu, hôn một cái lên đôi môi đỏ hồng kiều diễm của cô.

Cả người Cố Nhất Nặc như hoá đá!

"Aizda! Ông không có nhìn thấy cái gì hết!" Lục lão gia vươn tay che mặt lại, còn cố ý chừa lại một cái khe hở lớn để nhìn hai người.

Lục Dĩ Thừa nhìn cô gái nhỏ ở trước mặt, cảm giác bản thân có chút phạm tiện, bỗng nhiên càng ngày càng thích cô.

Cố Nhất Nặc hoảng loạn dời đi tầm mắt, không dám tiếp tục nhìn thẳng vào hắn.

"Nóng quá, tôi đi tắm một cái."

Lục Dĩ Thừa ném cái cuốc xuống, vòng qua Cố Nhất Nặc, đi đến phía trước.

Cố Nhất Nặc một mình đứng dưới nắng nóng, trước mắt hết thảy đều có chút mơ hồ, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, cô lại nhớ rõ.....

Vừa rồi, cái hôn kia, là hương vani.....

"Nhất Nặc, chúng ta cũng đi nghỉ đi." Lục lão gia gọi Cố Nhất Nặc.

"Ah, dạ, được!" Cố Nhất Nặc vội vàng thu lại suy nghĩ.

Theo Lục lão gia trở vào nhà, mới 10 giờ rưỡi, cách giờ cơm trưa còn khoảng một tiếng, Cố Nhất Nặc nghĩ đến bài tập cô còn chưa có làm xong.

"Ông nội, con có thể mượn thư phòng của ông một chút được không? Còn có một ít bài tập chưa có làm xong."

"Trong phòng Dĩ Thừa không phải là có cái bàn sao?"

"Vẫn là để con đi thư phòng đi." Cố Nhất Nặc đối với căn phòng kia có bóng ma.

"Được, đi đi." Lục lão gia ngồi ở phòng khách, tiếp tục coi phim truyền hình.

Cố Nhất Nặc cầm cặp sách, đi đến thư phòng ở lầu hai, tuy rằng ghi danh vào học viện Mỹ Thuật, nhưng mà thành tích thi đại học của cô cũng không thể quá kém, cho nên cô phải lấy bài thi thử ra xem.

Mở cặp sách ra, lấy bài thi thử làm mấy hôm trước ra, trên bài thi, nhìn đến một loạt dấu x đỏ tươi làm cô choáng váng mặt mày.

Rõ ràng là đều tính theo các bước, làm sao đáp án đều là sai chứ?

"Aizz!" Cô thở dài một hơi thật mạnh, lấy bài tập ra, bắt đầu làm bài.

Lục Dĩ Thừa đứng ở cửa thư phòng, Cố Nhất Nặc chuyên chú viết, không có phát hiện hắn đã đi tới sau lưng cô. Cầm lấy bài kiểm thi bị đánh đầy dấu x, vừa nhìn thấy điểm, ánh mắt liền nheo lại.

Cố Nhất Nặc lúc này mới phát hiện, Lục Dĩ Thừa không biết đã vào phòng từ lúc nào, còn cầm bài thi thử của cô!

"Anh trả lại cho tôi!"

Lục Dĩ Thừa giơ tay lên cao, Cố Nhất Nặc nhảy lên vài cái, cũng chưa với tới.

"Tôi cũng đoán ra thành tích học tập của em không tốt, cũng không nghĩ rằng lại thành như vậy! Mười bài đã sai hết tám bài, cũng phục em quá."

"Ai cần anh lo!" Mặt Cố Nhất Nặc đều đã đỏ bừng.

"Cố Nhất Nặc, em đã du ngoạn hết toàn thế giới rồi?"

"Cái gì?" Cố Nhất Nặc khó hiểu.

"Lúc đi học, như đi vào cõi thần tiên ngắm thế giới, cho nên học hành mới có thể tệ thành như vậy."

Cố Nhất Nặc mới phát hiện, Lục Dĩ Thừa rất độc mồm độc miệng!

Dù sao, cô cũng không lấy được bài thi, nhìn cũng đã bị hắn nhìn, dứt khoát mặc kệ, xoay người ngồi ở ghế trên tiếp tục làm bài tập.

Lục Dĩ Thừa đột nhiên từ sau lưng ôm lấy cô!

Ngay lúc cô sắp phản kháng lại, tay hắn chỉ vào một bài cô mới vừa làm.

"Sai!"

Sai rồi sao? Cô lặp lại phép tính, tính lại ba lần!

Lục Dĩ Thừa lại tiếp tục kiểm tra giúp cô, lại chỉ vào một bài khác: "Cũng sai rồi."

Cố Nhất Nặc trừng lớn hai mắt, không thể tin được, một hồi như thế, tổng cộng cô mới làm có vài bài, hắn liền chỉ ra hai bài đều sai rồi!

"Cái này cũng không đúng, cái này cũng không đúng!"

Được thôi, đều sai rồi, cô cảm thấy chính mình quả thực là không còn mặt mũi nào.

Lục Dĩ Thừa nắm tay cô, ở một bên, viết ra đáp án chính xác.

Cùng với tiếng bút sột soạt, chữ viết của hắn như rồng bay phượng múa hiện trên giấy, Cố Nhất Nặc đã không thể nào suy nghĩ được nữa, đi theo động tác của hắn, đem đáp án sai của mấy bài tập vừa rồi, tất cả đều sửa lại.

"Cố Nhất Nặc, em thật ngốc!" Lục Dĩ Thừa viết xong, cầm lấy cây bút, gõ lên đầu cô một cái.

"Phải rồi, tôi rất ngốc, nào có được thông minh như Lục Đại thiếu anh!" Cố Nhất Nặc phản bác lại một câu.

"Hai người chúng ta, có một người thông minh là được rồi, em có ngốc một chút cũng không sao."

Một câu này của hắn, là có ý gì?

Nhịp tim Cố Nhất Nặc, bắt đầu đập không bình thường.

Lục Dĩ Thừa đứng dậy, đi đến trước mặt cô, ngồi ở trên bàn sách từ trên cao nhìn xuống, nhìn cô, "Cố Nhất Nặc, thử xem đi?"

"Thử cái gì?"

"Thử xem, xem có thể kết hôn cùng tôi hay không."

Cô gắt gao nắm chặt chiếc bút trong tay, cúi đầu. Nói đồng ý tuyệt đối cô nói không nên lời, nhưng mà tại sao, lời cự tuyệt cô cũng không thể thốt ra được chứ?

Không nên như thế này, cô sẽ không tái giá với hắn, tuyệt đối sẽ không!

Lục Dĩ Thừa không đợi cô trả lời, nhưng mà cô cũng không có cự tuyệt, như vậy cũng tốt.

"Đại thiếu, Nhất Nặc tiểu thư, chuẩn bị xuống ăn cơm."

"Dạ được, Tôn tẩu, sẽ xuống ngay." Cố Nhất Nặc vội vàng đứng dậy, như là chạy trốn xuống dưới lầu.

Lục Dĩ Thừa cười một chút, cũng chuẩn bị theo sau.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo lên, hắn vừa thấy hiện tên người gọi, liền trực tiếp ngắt máy.

Bên kia điện thoại, Cận Tư Nam đang cầm điện thoại cười sảng khoái. Được lắm, Lục Đại thiếu, không còn mặt mũi gặp người sao? Kỳ nghỉ còn lại không được mấy ngày, ráng mà hưởng thụ đi!

Thật tình hy vọng, Lục Đại thiếu trong thời gian nghỉ phép, có thể thu phục được bà xã, cậu ta cũng đỡ bị người ta hiểu lầm là gay.

.....

Cả cuối tuần, Cố Minh Tuyết đều đang chờ Cố Nhất Nặc trở về!

Tưởng tượng Cố Nhất Nặc sớm tối ở bên Lục Dĩ Thừa ở Lục gia, cô ta liền hận không thể giết chết Cố Nhất Nặc!

Nhìn Cố Minh Tuyết uể oải ủ xìu, Trình Thi Lệ thở dài một hơi thật mạnh.

"Chân con đã đỡ chút nào chưa?"

"Mẹ, mẹ nói xem, nếu như lúc đó con chọn đi bệnh viện, anh Dĩ Thừa có ở bệnh viện chăm sóc con không? Có phải hiện tại anh ấy sẽ ở bên cạnh con hay không, chứ không phải ở bên cạnh Cố Nhất Nặc?"

"Con suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy? Lục Dĩ Thừa hẳn là dễ lừa gạt như vậy, còn may con không có đi bệnh viện, bằng không, mở camera trên xe ra, phát hiện là tự con nhào tới, con giải quyết như thế nào đây?"

"Mẹ, con thật sự rất thích anh Dĩ Thừa, con yêu anh ấy đến phát điên lên được."

"Lục Dĩ Thừa đúng là ưu tú, cũng khó trách một đứa con gái một cái tình đậu sơ khai* như con lại mê thành cái dạng này."

*Tình đậu sơ khai: tình đầu chớm nở, ý là chưa yêu bao giờ ấy.

"Mẹ, mẹ sắp xếp như thế nào vậy? Hứa Thụy không phải là cùng Cố Nhất Nặc hai người mắt đi mày lại sao? Bọn họ tại sao lại không ở cùng nhau! Nếu như bọn họ ở bên nhau, anh Dĩ Thừa chính là của con!"

"Suy nghĩ của con cũng đơn giản quá? Mẹ đang sắp xếp Hứa Thụy bên kia, Hứa Thụy cũng không phải là đứa dễ sai bảo, chúng ta phải khống chế được nó, làm nó chuyện gì cũng đều nghe theo chúng ta!"

"Mẹ, mẹ phải nhanh lên một chút!" Cố Minh Tuyết một ngày cũng không muốn đợi.

.....

Đêm về, gió thổi nhè nhẹ, Lục lão gia cố ý đem mọi người, đều đi ra ngoài cùng ông tản bộ. Trong phòng chỉ còn lại Cố Nhất Nặc và Lục Dĩ Thừa.

"Làm xong rồi sao?" Lục Dĩ Thừa nhẹ giọng hỏi.

Cố Nhất Nặc đem bài thi làm lại một lần nữa, cô có lòng tin, hẳn là không sai, cô lập tức giơ lên, đưa cho Lục Dĩ Thừa.

"Sai rồi." Lục Dĩ Thừa chỉ vào một bài.

Sai rồi sao? Cô đi qua, nhìn kỹ một lần, rồi lại tính lại một lần, quả nhiên khác với đáp án ban nãy! Cô lập tức sửa lại.

Lục Dĩ Thừa bất đắc dĩ lắc đầu, đúng cũng có thể khiến cô sửa thành sai!

Lại làm sai sao? Cố Nhất Nặc lập tức cúi đầu, lại giải một lần, thế nhưng là đáp án cô tính được lúc đầu. Tức khắc liền ngây ngốc, rốt cuộc đáp án là sai đây?

Lục Dĩ Thừa đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh cô, lại nói: "Tính lại một lần nữa."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Cố Nhất Nặc giải lại một lần, vẫn là đáp án lần đầu tiên, "Hẳn là không sai, tôi làm theo cách anh dạy mà."

"Xác định không sai?" Lục Dĩ Thừa lại hỏi.

"Xác định!"

"Vậy tại sao vừa rồi em lại không tự tin, tôi nói sai, em liền cho rằng bản thân làm sai rồi, hơn nữa lúc sửa lại, thế nhưng còn sửa sai!"

Cố Nhất Nặc:.....

Cô gái nhỏ, nhíu mày tức giận, bộ dáng thật đáng yêu.

Tâm tình Lục Dĩ Thừa cực tốt.

Ngồi ở bên cạnh Cố Nhất Nặc, ôm bả vai cô, thân mình Cố Nhất Nặc tức khắc cứng đờ, hắn giơ tay chỉ chỉ, "Nhìn chỗ này."

Cố Nhất Nặc nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, đó là bài tiếng Anh cô vừa mới làm. Lực chú ý lập tức bị dời đi, cô thậm chí cũng quên luôn việc phải tránh thoát khỏi lồng ngực hắn.

"Cái này là từ đơn, không thể dùng như vậy."

"Không phải như vậy sao?" Cô có chút hồ nghi, lần này, hắn không có lừa gạt cô đó chứ?

"Trong giao tiếp hằng ngày, rất ít khi xuất hiện từ này."

Cố Nhất Nặc lập tức sửa lại một từ đơn khác, Lục Dĩ Thừa gật gật đầu.

"Còn bài nào khó không? Lấy tất cả ra đây đi, tôi phải bù lại cho em một chút, đừng để đến lúc đó thành tích quá kém, người ở học viện Mỹ Thuật lại chướng mắt với em!"

Lục Dĩ Thừa lập tức nói ra điều Cố Nhất Nặc lo lắng nhất, cô lập tức lôi hết bài tập ra "Anh kiểm tra giúp tôi một chút đi."

"Được." Lục Dĩ Thừa lật một quyển ra, một tay còn đang ôm cô không có buông ra.

Hắn phát hiện, cô đối với hắn phòng bị cùng bài xích, cũng chỉ là lúc đầu hắn đụng chạm vào cô, từ từ cô sẽ liền thích ứng. Xem ra, hắn dùng phương pháp này, là không sai.

Lục Dĩ Thừa lật vở bài tập, Cố Nhất Nặc có chút mệt, ghé vào trên bàn, chưa được một lát đã nặng nề ngủ, chờ Lục Dĩ Thừa kiểm tra xong, quay đầu lại nhìn bộ dáng cô đang ngủ say, không đành lòng đánh thức cô.

Hắn cúi đầu, nhìn cô ngủ cũng rất xinh đẹp ngọt ngào, ánh mắt nhu hòa vài phần.

Chưa từng có một cô gái nào làm hắn có cảm giác như vậy, nếu làm hắn động tâm, làm sao hắn có thể dễ dàng buông tay như thế!

Hắn nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực, bế lên đặt lên giường, Cố Nhất Nặc trở mình, ngủ càng thêm ngọt ngào.

Lục Dĩ Thừa mở cửa sổ sát sàn, đi đến ban công, bóng đêm vừa xuống, hắn rót một ly rượu vang, chậm rãi nhấm nháp.

.....

Ngày hôm sau, lúc chạng vạng.

Vườn rau của Lục lão gia cuối cùng cũng xử lý xong.

Hoàng hôn xuống, Lục Dĩ Thừa chậm rãi đi tới, chẳng sợ trong tay hắm cầm chính là cái cuốc, ưu nhã bưng ly rượu vang đỏ. Một thân quý khí, hồn nhiên thiên thành chính là hắn.

"Ông nội, con phải về, ngày mai còn phải đi học." Cố Nhất Nặc nhìn ông cháu Lục lão gia nói.

"Sáng mai kêu Dĩ Thừa trực tiếp đưa con đi học cũng được mà." Lục lão gia thật sự rất luyến tiếc.

"Còn có một ít tài liệu ôn tập để ở nhà, sáng mai lại đi lấy, con sợ không kịp." Cố Nhất Nặc kiên quyết không muốn lại cùng Lục Dĩ Thừa ngủ chung một giường!

"Cơm nước xong, tôi đưa em về." Lục Dĩ Thừa mở miệng.

Cố Nhất Nặc lập tức gật gật đầu, "Được."

"Nhanh như thế liền phu xướng phụ tùy*!" Lục lão gia trêu chọc một câu.

*phu xướng phụ tuỳ: chồng đề xướng vợ làm theo, ý chỉ hai vợ chồng đồng lòng.

Gương mặt Cố Nhất Nặc khống chế không được liền đỏ lên.

.....

Cơm nước xong, mới hơn 6 giờ, Cố Nhất Nặc liền sửa sang lại đồ đạc của mình, ở phòng khách chờ Lục Dĩ Thừa, Tiểu Lưu đã lái xe từ gara lên.

Lục Dĩ Thừa thay xong quần áo xuống lầu, thong thả ung dung cài nút áo sơ mi.

Mặc kệ là tức giận hay là thả lỏng, hắn thường làm động tác chính là cởi nút áo, cài nút áo, hắn là người độc nhất Cố Nhất Nặc gặp qua, có thể làm động tác cài nút áo, lại có mị lực đến như vậy.

Nam thần chân dài 1m88, ung dung đi tới, nổi bật bất phàm. Người đàn ông như vậy, mặc kệ là xuất hiện ở đâu, đều có thể thu hút được ánh mắt của mọi người.

"Đi thôi." Hắn vươn tay, nhận lấy chiếc cặp sách của Cố Nhất Nặc, dẫn đầu đi ra ngoài.

Cố Nhất Nặc theo sát hắn, đi ở sau lưng, Lục Dĩ Thừa mở cửa ghế lại phụ ra, chờ Cố Nhất Nặc đi tới. Hắn như thế này làm trong lòng cô càng cảm thấy hoảng loạn.

Xe khởi động, hai người đều trầm mặc.

Giờ này, trên đường vẫn như cũ thật ùn tắc, Lục Dĩ Thừa mở nhạc lên.

"Đêm qua....." Cố Nhất Nặc mở miệng, lời vừa thốt ra đến một nửa lại nói không được nữa, đêm qua cô cũng không biết là đã ngủ vào lúc nào. Rồi.....

"Ông nội đem giường trong phòng dành cho khách đều khiêng đi cả rồi, chỉ có phòng ngủ chính là có giường, ngủ đến nửa đêm, em chủ động lăn sang chỗ tôi."

"Thực xin lỗi." Cố Nhất Nặc vội vàng xin lỗi.

Buổi sáng tỉnh lại, cô phát hiện cả người mình đều dán ở trong lòng ngực hắn, một chân còn gác lên người hắn, hoàn toàn đem hắn trở thành một cái gối ôm hình người, thì cả người cô cũng muốn suy sụp luôn!

Kỳ thật, từ đêm qua, Lục Dĩ Thừa cũng đã hỏng mất.

Một người đàn ông bình thường, ôm chính vị hôn thê của mình, còn phải làm con mẹ nó chính nhân quân tử! Hắn không có trải qua tu dưỡng, nhưng mà mẹ nó, hắn lại làm được!

"Cố Nhất Nặc, chuyện tôi nói, em suy xét như thế nào?"

"Chuyện gì?"

Lục Dĩ Thừa xoay người, ánh mắt nặng nề nhìn cô: "Gả cho tôi."

"Anh không phải đã nói, tôi có thể làm ông nội vui vẻ, anh sẽ suy xét việc giải trừ hôn ước sao?" Cố Nhất Nặc ngây ngốc.

"Đàn ông nói em cũng tin!" Lục Dĩ Thừa lãnh đạm nói một câu.

Cô còn nhớ rõ việc này, lại còn rất nghiêm túc! Tại sao mà việc hắn cầu hôn, cô lại không cần suy nghĩ một chút chứ?

Cố Nhất Nặc chưa bao giờ biết, Lục Dĩ Thừa sẽ lật lọng! Hắn chính là Lục Dĩ Thừa đó, nói một không nói hai!

Phía trước đèn xanh bật sáng, Lục Dĩ Thừa đột nhiên đánh tay lái, đổi hướng.

"Lục Dĩ Thừa, anh đi đâu?"

Lục Dĩ Thừa không có trả lời, trực tiếp chạy về hướng trung tâm phồn hoa nhất.

Nửa giờ sau, xe ngừng lại, Lục Dĩ Thừa mở cửa cho Cố Nhất Nặc xuống xe, kéo tay cô, đi đến công ty tổ chức hôn lễ ở phía trước.

Đây là công ty tổ chức hôn lễ cao cấp sang trọng nhất G thị.

Lục Dĩ Thừa kéo Cố Nhất Nặc đi vào, hai bên lối đi đứng mười mấy cô tiếp tân, đồng thời khom lưng hành lễ với bọn họ.

"Tiên sinh, tiểu thư, hoan nghênh ghé thăm!"

Cố Nhất Nặc bị làm cho choáng váng, Lục Dĩ Thừa đây là xảy ra chuyện gì? Não rỗng sao? Sao lại mang cô tới chỗ thế này!

"Vị này chính là..... Lục tiên sinh?" Vị giám đốc không quá tin tưởng dò hỏi, quả thực không thể tin được, người trước mặt là Lục Dĩ Thừa, là Lục Dĩ Thừa!

"Ừ." Lục Dĩ Thừa gật đầu, xem như thừa nhận thân phận.

"Lục tiên sinh, mời ngài đến phòng cao cấp."

Cố Nhất Nặc làm sao cũng tránh không thoát tay Lục Dĩ Thừa, chỉ có thể đi theo hắn đến phía trước.

Trong phòng cao cấp, giám đốc kế hoạch tự mình tiếp đãi, sau lưng ông ta, còn có bốn năm người ân cần phục vụ Lục Dĩ Thừa và Cố Nhất Nặc. Thoạt nhìn, rất coi trọng Lục Đại thiếu.

"Xin hỏi Lục tiên sinh là muốn thiết kế hôn lễ cho mình sao? Ở đây chúng tôi có thể thiết kế cho ngài hôn lễ lãng mạn sang trọng nhất! Chỉ cần ngài có nhu cầu, chúng tôi sẽ gắng hết sức thỏa mãn! Một câu, chỉ có không thể nghĩ ra được, không có việc chúng tôi làm không được."

"Chuẩn bị một kế hoạch làm cho tôi vừa lòng." Lục Dĩ Thừa lãnh đạm mở miệng.

"Xin hỏi, Lục tiên sinh dự toán, đại khái là bao nhiêu?"

"Không có giới hạn."

---###

Lảm nhảm: mấy bạn cho ad giải toả nỗi lòng xí nha.

Chuyện là ad đang ôn thi, mà 2 con less chết tiệt sát bên giường ad cứ đùa giỡn, khó chịu cực kỳ. (Bây giờ đang là 12h đêm và ad ở ký túc xá)

Hai đứa nó bị ngược, cứ 1-2 h sáng lại lôi bếp núc ra nấu ăn hỏi có tức ko?

Ad ko có kỳ thị cộng đồng LGBT nha, chỉ là 2 đứa nó quá mức vô duyên, vô ý thức thôi.

Cám ơn mn đã nghe ad lải nhải.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Giám đốc kế hoạch run lên một chút, thiếu chút nữa ngồi không vững mà ngã từ trên ghế xuống. Không có giới hạn đó!

Ông ta cũng xưng được với người trong giới là nơi có kế hoạch tổ chức hôn lễ cao cấp, lần đầu tiên cảm thấy rất áp lực.

"Xin hỏi Lục tiên sinh, ngày tổ chức hôn lễ, định tổ chức vào ngày nào?"

"Ngày, do phu nhân tôi quyết định."

Ánh mắt mọi người, liền đồng loạt nhìn Cố Nhất Nặc, thân thiết tươi cười, nhiệt tình làm người ta không thể chống đỡ được!

"Lục phu nhân, cô thích ngày nào? Là xuân về hoa nở, ngày hè mê tình, mùa thu lá vàng hay là mùa đông nồng ấm?"

Cố Nhất Nặc lại một lần ngây ngốc.

"Không sao, nếu như Lục phu nhân còn chưa có nghĩ ra, có thể tham khảo phương án cũ của chúng tôi một chút, mỗi một mùa, chúng tôi đều có thể sắp xếp tốt nhất cho cô."

Bốn năm tiểu cô nương mỗi người ôm một quyển album thật dày, vây quanh Cố Nhất Nặc.

"Không, không cần." Cố Nhất Nặc vội vàng vẫy vẫy tay, "Tôi cảm thấy, mùa nào cũng đều được, nhưng mà ngày tổ chức hôn lễ chúng tôi còn chưa có quyết định!"

"Kết hôn là ngày trọng đại, là ngày tốt đẹp nhất trong cuộc đời, chọn ngày càng là việc quan trọng, không sao, chúng tôi sẽ theo bốn mùa xuân hạ thu đông, làm bốn bảng kế hoạch hôn lễ cho phu nhân lựa chọn có được không?"

Rất nhiệt tình, nhiệt tình làm người ta..... Không có đường sống mà cự tuyệt!

"Được, được rồi!" Cố Nhất Nặc gật gật đầu.

"Xin hỏi, Lục tiên sinh, lễ phục kết hôn cùng nhẫn kim cương, cần tôi chuẩn bị không? Ở đây chúng tôi hợp tác với nhãn hiệu áo cưới nổi tiếng nhất Italy, với các hãng kim cương lớn trên thế giới, cũng có thể chọn lựa."

"Không cần, lễ phục và nhẫn kim cương, tôi tự mình chuẩn bị." Lục Dĩ Thừa trực tiếp cự tuyệt.

"Được Lục tiên sinh, xin hỏi hai vị, còn có yêu cầu gì khác hay không? Tỷ như, hôn lễ là tổ chức theo phong cách phương Tây, hay là phong cách Trung Quốc?"

"Lục phu nhân, em nói đi?" Lục Dĩ Thừa đem vấn đề ném cho Cố Nhất Nặc, nhìn Cố Nhất Nặc co quắp bất an, lại không có cách nào nói ra lời cự tuyệt, khóe môi hơi hơi cong lên.

Lập tức, mấy cặp mắt, động tác nhất trí nhìn chằm chằm Cố Nhất Nặc, nụ cười mỉm tiêu chuẩn nhìn cô làm cô căng cả da đầu ra.

"Kiểu Trung Quốc, kiểu Trung Quốc!" cô đáp liên thanh.

"Được, xin hỏi hai vị, có tiện lưu lại phương thức liên lạc không? Để tiện cho chúng ta sau này trao đổi công việc cụ thể."

Lục Dĩ Thừa thuần thục báo một dãy số, đám người đó liền nhớ cho kỹ, Cố Nhất Nặc mới bừng tỉnh phát giác, dãy số kia là của cô!

"Lục tiên sinh, ở đây tôi muốn nhận trước một ít tiền đặt cọc, nếu phương án cuối cùng không thể làm anh vừa lòng, chúng tôi sẽ lấy tiền đặt cọc, khấu trừ 30% phí phục vụ, số tiền còn lại toàn bộ trả lại cho anh."

"Ừm." Lục Dĩ Thừa gật đầu.

"Lục tiên sinh dự toán là không có giới hạn, cho nên tiền đặt cọc cũng tương đối cao, cần ba trăm vạn."

Ba trăm vạn! Cố Nhất Nặc nhìn Lục Dĩ Thừa "Dù sao, chúng ta cũng không vội kết hôn, sau này rồi nói sau."

"Em cảm thấy, tôi đều đã ba mươi tuổi, không vội sao?" Lục Dĩ Thừa hỏi lại.

Cố Nhất Nặc không có lời gì để nói. Không vội, cô làm sao biết! Đàn ông không phải là càng già càng đáng giá sao?

Không đúng, không đúng, bọn họ không phải muốn giải trừ hôn ước sao?

Lục Dĩ Thừa trực tiếp móc ra một chiếc thẻ gold ném lên trên bàn.

"Đa tạ Lục tiên sinh, Lục phu nhân tín nhiệm chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ tận tình phục vụ khiến cho anh vừa lòng nhất, khiến đại hôn chi hỉ của hai vị, suốt đời khó quên."

"Lục tiên sinh, Lục phu nhân đây là chút quà tặng nhỏ Trân Ái Nhất Sinh của chúng tôi tặng, chúc hai vị, bách niên hảo hợp, ân ái cả đời." Một cô gái tiếp tân đưa quà tặng lên.

Lục Dĩ Thừa nhận lấy, chỉ thấy bên trong đặt hai cái hộp gấm, là một đôi thiên nga thủy tinh, hai con thiên nga đặt ở cùng nhau, chiếc cổ thật dài vừa vặn tạo thành hình trái tim.

Thiên nga quấn quýt ở bên nhau, càng cực kỳ giống như nam nữ yêu nhau, tai áp má kề, thủ thỉ tâm sự.

Không tính là quý trọng, nhưng lễ vật này, cũng coi như là tấm lòng.

Lục Dĩ Thừa đem món quà này cất đi một cái, một cái khác đưa cho Cố Nhất Nặc. Nắm tay cô đi ra ngoài.

"Lục tiên sinh, Lục phu nhân đi thong thả!"

Nhân viên lễ tân, đồng loạt hành lễ với hai người, Cố Nhất Nặc quay đầu lại, nhìn Trân Ái Nhất Sinh, trang hoàng như mộng như ảo, bản thân cũng như là lọt vào trong sương mù.

Mới vừa rồi cô mơ màng hồ đồ, đã làm cái gì?!

Thế nhưng đem hôn lễ của cô và Lục Dĩ Thừa đều định ra sao?

Cô có phải là quá choáng váng hay không! Bị hắn xoay quanh đùa bỡn!

Cô nhìn thiên nga thủy tinh trong tay, trong lòng một trận chua xót, kiếp trước cô nghèo hèn như vậy gả cho hắn, không có áo cưới, không có nhẫn cưới, không có tiệc cưới, một tờ giấy hôn thú cùng ông nội tự mình chủ trì một bữa tiệc gia đình, còn có một đêm tân hôn phòng đơn gối chiếc độc nhất vô nhị.

Đó chính là hôn lễ kiếp trước của cô và hắn.

Trong đầu cô, bỗng nhiên vang lên đoạn đối thoại ở trong Trân Ái Nhất Sinh vừa rồi.

"Xin hỏi Lục tiên sinh, hôn lễ này dự toán là bao nhiêu?"

"Không có giới hạn."

Trong lòng cô, thật sự có chút hỗn loạn.

Lục Dĩ Thừa chuyên chú lái xe, thỉnh thoảng nhìn sang Cố Nhất Nặc, chỉ thấy cô yên tĩnh ngồi ở đó, trong tay nâng niu đôi thiên nga trắng, phát ngốc thật lâu thật lâu.

"Anh biết, thiên nga trắng đại biểu cho cái gì không?" Cố Nhất Nặc đột nhiên mở miệng.

Lục Dĩ Thừa nghiêng đầu dò hỏi: "Cái gì?"

"Đại biểu cho trung trinh không đổi trong tình yêu, bởi vì thiên nga trắng có đôi có cặp, nếu có một con chết đi, con còn lại cũng sẽ không sống một mình."

"Cái này tôi biết." Lục Dĩ Thừa nhẹ giọng đáp lại.

"Là biết thiên nga trắng có ngụ ý này, hay là biết thiên nga trắng có đôi có cặp, sinh tử không rời?" Cố Nhất Nặc lại hỏi.

"Hiện tại, đều đã biết." Hắn nhìn cô, ôn nhu cười.

Cố Nhất Nặc không nói, nhìn thiên nga trắng trong tay, đây là loài động vật cô ngưỡng mộ nhất, cao quý thanh khiết, trung trinh không đổi, cô càng hâm mộ, tình yêu thiên nga, nhưng mà điều này đối với cô mà nói là quá xa xỉ.

"Kỳ nghỉ của tôi sắp kết thúc, còn có nửa tháng, liền phải trở về quân khu." Lục Dĩ Thừa nhìn thấy đã sắp tới Cố gia, đột nhiên giảm tốc độ xe.

"Ah." Cố Nhất Nặc đáp lại một tiếng.

"Nửa tháng này, em xác định, không cần tôi kèm em làm bài?"

"Nếu như tôi không hiểu, có thể lên mạng tìm, hoặc là hỏi thêm giáo viên." Cô cự tuyệt.

Hắn giống như hoàn toàn không nghe thấy cô cự tuyệt, "Từ ngày mai, tôi đón em tan học, nếu như em không muốn ở lại Lục gia, buổi tối làm xong bài tập, tôi lại đưa em trở về."

"Như vậy quá phiền anh, tôi có cái gì không rõ, lại gọi điện thoại thỉnh giáo anh làm sao?"

"Nếu em ngại chạy tới chạy lui phiền phức như vậy, tôi cũng có thể ở nhà em kèm em học bài."

"Tôi có thể mời một giáo viên dạy kèm!"

"Ông nội sẽ giận, có tôi cái này có sẵn không cần tiêu tiền, đi mời người khác, em cho rằng ông nội sẽ đồng ý sao?"

Cố Nhất Nặc nhìn ánh mắt dò hỏi của hắn, đột nhiên nghĩ đến Lục lão gia bày ra mấy trò gán ghép đó, Lục Dĩ Thừa còn không thể chấp nhận, càng đừng nói là cô.

Cô không lên tiếng, xem như chấp nhận.

Xe đã chạy vào tiểu viện trong biệt thự Cố gia, Cố Minh Tuyết vừa nhìn thấy là xe của Lục Dĩ Thừa, khập khiễng lao tới.

Lục Dĩ Thừa xuống xe trước, mở cửa xe giúp Cố Nhất Nặc, đón cô xuống xe.

"Anh Dĩ Thừa!" Cố Minh Tuyết hưng phấn gọi một tiếng.

Một tiếng "Anh Dĩ Thừa" này như là một con dao nhỏ sắc bén, hung hăng đâm cứa vào tim Cố Nhất Nặc! Làm tim cô dâng tràn đau xót, thiếu chút nữa hít thở không thông!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, nhìn Lục Dĩ Thừa, khuôn mặt nhỏ tái nhợt không còn chút huyết sắc!

Một câu thật thân thiết "Anh Dĩ Thừa"! Lúc này, bọn họ đã dẫn dụ ở bên nhau sao?

Cô cảm thấy, mấy ngày cuối tuần này, ở Lục gia giống như là một giấc mơ không có thực, thẳng đến một khắc kia khi cô xuống xe, nghe được Cố Minh Tuyết thân thiết kêu hắn "Anh Dĩ Thừa", cô mới bừng tỉnh thoát khỏi giấc mộng đó.

Cô làm sao lại quên mất, hắn lãnh khốc cùng Cố Minh Tuyết âm độc!

Lục Dĩ Thừa cảm thụ được, Cố Nhất Nặc lúc này giống như một con thú nhỏ đột nhiên xù lông lên! Đối với ai cũng đều ngập tràn địch ý và cảnh giác, hắn đến gần cô một bước, phát hiện cô lập tức lùi lại một bước.

Cảm giác xa cách làm hắn không thể hiểu được, trong lòng cũng nhịn không được đau xót.

Cố gia, Cố Minh Tuyết! Trong lòng Lục Dĩ Thừa đối với việc Cố Nhất Nặc rơi xuống nước đã có đáp án!

Chính là bởi vì Cố Minh Tuyết thiếu chút nữa muốn mạng Cố Nhất Nặc, Cố Nhất Nặc mới có thể đối với Cố Minh Tuyết có phản ứng mãnh liệt như thế được? Ngay cả ngày đó, hắn đột nhiên đụng phải Cố Minh Tuyết, cũng cảm thấy rất kỳ quặc!

Nhưng mà, tại sao cô lại đột nhiên đối với hắn như vậy? Làm hắn có một loại cảm giác giống như là đem hắn cùng với Cố Minh Tuyết trở thành cùng một loại người vậy.

Lục Dĩ Thừa nhìn sang Cố Minh Tuyết, ánh mắt âm hàn, "Vết thương của cô đỡ hơn chút nào chưa? Xác định không đi bệnh viện? Vậy được, xem như tôi đâm trúng, tốt nhất là nên lập án đặc biệt!"

Cố Minh Tuyết trong lòng cả kinh, có phải là Lục Dĩ Thừa đã phát hiện ra cái gì hay không?

Cô ta cười đi qua chỗ Lục Dĩ Thừa "Cám ơn anh Dĩ Thừa quan tâm, đã khá hơn nhiều, không cần đi bệnh viện, cũng là tự em không cẩn thận, không có nhìn thấy xe của anh Dĩ Thừa. Anh Dĩ Thừa mau vào trong phòng ngồi đi, em pha cà phê giúp anh."

Một câu anh Dĩ Thừa hai câu anh Dĩ Thừa, kêu đến Lục Dĩ Thừa trong lòng bốc hỏa!

Lục Dĩ Thừa nhìn về phía Cố Nhất Nặc, chỉ thấy cô biểu tình thanh lãnh, không muốn liếc nhìn hắn một cái.

"Lục tiên sinh, vừa rồi không phải anh nói muốn tới kèm tôi học bù sao?" Cố Nhất Nặc đột nhiên mở miệng.

"Tôi đón em đến Lục gia." Khẩu khí Lục Dĩ Thừa không cho phép cự tuyệt.

"Không! Mỗi ngày buổi tối 7 giờ rưỡi đến 8 giờ rưỡi, cũng hy vọng Lục tiên sinh đến đây đúng giờ." Thanh âm Cố Nhất Nặc lộ ra một cỗ hàn ý, nói xong liền cất bước đi vào trong nhà.

Lục Dĩ Thừa nhìn theo bóng dáng cô, trong lòng thật áp lực.

"Lục thiếu, vào trong ngồi đi, thật phiền cậu đưa Tiểu Nặc về." Cố Tùng Bác khách khí đón chào.

Ông ta thật sự hy vọng, có thể giữ được Lục Dĩ Thừa ở lại, như vậy ông ta cũng có thể dò xét Lục Dĩ Thừa, làm sao đem công ty mở rộng đến Đế Đô, như vậy ông ta mới có thể kiếm được càng nhiều tiền!

Dã tâm của Cố Tùng Bác đã không phải một cái G thị là có thể thỏa mãn.

"Không cần." Lục Dĩ Thừa đi đến bên xe, mở cửa xe.

Vừa lúc lầu hai sáng đèn, hắn ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, cũng không có nhìn thấy bóng dáng Cố Nhất Nặc. Mặc kệ mấy người Cố Tùng Bác nhìn theo, lái xe rời đi.

Cố Nhất Nặc vô lực nằm trên giường, lúc này mới phát hiện, tay cô còn đang nắm đôi thiên nga thủy tinh kia, cô lập tức đem đôi thiên nga nhét xuống dưới gối.

"Người anh Dĩ Thừa thích là tôi! Từ đầu chí cuối đều là tôi!"

"Cố Nhất Nặc, tôi ưu tú hơn cô, còn không phải là cô sinh ra sớm hơn tôi mấy ngày, thật đúng là cho rằng anh Dĩ Thừa chính là của cô? Hiện giờ, thanh danh của cô hỗn loạn, có tư cách gì bá chiếm anh Dĩ Thừa! Cô biết không? Tôi và anh Dĩ Thừa đã phát sinh quan hệ, anh ấy tốt hay xấu, mỗi một lần đều đem tôi lăn lộn muốn chết đi sống lại."

"Cố Nhất Nặc, cô biết anh Dĩ Thừa thích tư thế nào không? Kỳ thật, tôi cũng không rõ lắm, rốt cuộc tư thế của chúng tôi mỗi ngày đều không giống nhau."

Trong đầu Cố Nhất Nặc không ngừng vang lên những lời kiếp trước Cố Minh Tuyết nhục nhã cô!

Mỗi một câu một chữ đều đâm sâu vào tim!

Cô gắt gao nắm lấy ga trải giường, muốn cho bản thân thoát ra khỏi ký ức của kiếp trước!

Cố Minh Tuyết học sinh giỏi ở đại học H, sau đó vào công ty của Lục Dĩ Thừa làm, hai người mỗi ngày ra vào có đôi, trong mắt người ngoài, Lục Dĩ Thừa cùng Cố Minh Tuyết mới là một đôi trời đất tạo thành.

Còn Cố Nhất Nặc cô thì sao?

Cô trúng thuốc, cô cùng vô số đàn ông ở khách sạn chơi đùa lăn lộn đến khó coi! Đại học cô cũng chưa có tốt nghiệp, cho dù là ở công ty của Lục Dĩ Thừa, làm nhân viên bưng trà rót nước cũng đều phải có bằng cấp chính quy.

Hết thảy những thứ này, đều là Trình Thi Lệ cùng Cố Minh Tuyết làm hại!

Lục Dĩ Thừa từ sau khi bị thương, tuy rằng không có tiếp nhận sản nghiệp ở Lục thị, ngắn ngủi ba năm, lại gây dựng được một công ty lớn mạnh vượt trên cả trăm công ty khác làm lũng đoạn thị trường, hắn ở trên đám mây cao ngất phía trên, cô lại hèn mọn bị người giẫm đạp.

Cố Nhất Nặc từ trên giường ngồi dậy, nói với chính mình phải bình tĩnh. Cuộc đời này của cô không thể vấp ngã hai lần vì cùng một người được, cô tuyệt đối sẽ không tái giá với Lục Dĩ Thừa!

Hiện tại hắn làm hết thảy những chuyện này với cô, đều chỉ là vì ông nội. Hơn nữa, hiện tại cô không có bị hai mẹ con Trình Thi Lệ và Cố Minh Tuyết kia hãm hại, tựa như việc cô bị rơi xuống nước, hắn cũng giống như vậy, không tin cô sao?

Chẳng sợ hắn điều tra Hứa Thụy cùng cô có quan hệ gì, lại còn chất vấn cô, rốt cuộc cô và Hứa Thụy là có quan hệ gì!

Nếu như thanh danh của cô không tốt, Lục Dĩ Thừa lạnh nhạt vô tình trong trí nhớ của cô sẽ liền trở lại!

Nếu, Cố Minh Tuyết đã cùng hắn lén lút ở bên nhau, cô liền cho bọn họ một cơ hội tốt.

Theo như hiện tại cô còn chưa có chân chính gả cho hắn, làm hắn sớm cưới người hắn thích là Cố Minh Tuyết, cô cũng có thể thoát khỏi cuộc hôn ước này!

.....

Hứa Thụy dắt xe đạp, đi qua cổng, vừa khoá xe xong, có hai người đã đi về phía cậu ấy.

"Cậu chính là Hứa Thụy?"

"Đúng vậy."

"Tìm một chỗ nói chuyện đi, chúng ta có thể giúp cậu thoát khỏi khốn cảnh hiện tại."

Hứa Thụy cười cười, "Khốn cảnh? Tôi thì có cái khốn cảnh gì?"

"Tên tiểu tử này, miệng còn rất cứng! Theo chúng ta đi!"

Hứa Thụy bị hai người này túm lấy kéo đi, đẩy đến bên một chiếc xe màu đen, xe chạy đi không xa, đến một quán cà phê nhỏ thì ngừng lại.

"Vào đi!"

Hứa Thụy bị hai người này đẩy một phen, cậu ổn định lại thân mình, liếc mắt nhìn hai người sau lưng một cái, tự mình sửa sang lại quần áo trên người cho ngay ngắn, lúc này mới đi vào.

Trong một góc quán cà phê, chỉ có một người khách, người đó ngẩng đầu nhìn sang chỗ cậu.

Hứa Thụy trực tiếp đi qua, ngồi ở trước mặt người này, "Ông tìm tôi?"

"Không sai, tôi tìm cậu tới, là có một việc muốn cậu đi làm, hơn nữa chuyện này đối với cậu chỉ có tốt, không có xấu."

"Chuyện tốt gì?" Hứa Thụy cười lạnh, mang theo vẻ châm chọc dò hỏi.

"Không phải cậu thích Cố Nhất Nặc sao? Chỉ cần cậu lớn mật theo đuổi cô ta, đem cô ta đuổi tới tay, hai người xảy ra quan hệ, chuyện này liền tính là làm xong, đây là hai mươi vạn, mọi chuyện xong xuôi, tôi sẽ lại cho cậu hai mươi vạn nữa."

Hứa Thụy nhìn người đàn ông trước mặt, chỉ cảm thấy vẻ mặt người này, vừa nhìn những người này, liền không phải người tốt lành gì!

"Nếu, tôi không đồng ý thì sao?"

"Cậu không đồng ý mà nói, chúng ta đành phải tìm người khác, nếu là người đàn ông khác, chỉ sợ sẽ không giống cậu thương hương tiếc ngọc như thế

đâu! Tôi cũng không dám cam đoan, Cố Nhất Nặc sẽ bị chơi thành cái dạng gì!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Hứa Thụy mãnh liệt đập bàn một cái chỉ vào người đàn ông trung niên trước mặt: "Nếu như ông dám động tới cô ấy một chút thôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho ông!"

Hai người đứng ở bên ngoài, lập tức vọt vào ấn bả vai Hứa Thụy, đem cậu ta ấn trở lại trên ghế.

"Người trẻ tuổi chính là khí thịnh, mày biết, ông đây là ai không? Mày cũng dám ở trước mặt ông đây đập bàn!" Người nọ đứng lên, hung hăng vỗ lên mặt Hứa Thụy mấy cái, "Tao nói cho mày biết, không hoàn thành chuyện này! Ông đây muốn cắt cái chân thứ ba của mày*, làm mày hoàn toàn biến thành phế vật!"

*Cái chân thứ 3 là ám chỉ cái ấy ấy của con trai đó.

Hứa Thụy căm tức nhìn tên khốn trước mắt, giãy giụa vài cái, cũng không thể thoát khỏi tay hai người kia.

Người đàn ông kia cầm lấy hai mươi vạn trên bàn, hung hăng ném lên trên mặt Hứa Thụy, "Cho mày thời gian một tháng, đem Cố Nhất Nặc làm! Chụp mấy bức ảnh lại! Còn lại hai mươi vạn, sẽ gửi tới tài khoản của mày! Coi trọng tiểu tử mày là mày gặp may! Nếu mày làm không được, đến lúc đó ông đây phế mày đi không nói, còn sẽ tìm vài người, thay mày làm Cố Nhất Nặc!"

Hứa Thụy tức giận đến toàn thân phát run, người đó đã đứng lên, đi ra ngoài.

Tiểu Nặc, Tiểu Nặc! Trong lòng Hứa Thụy miễn bàn có bao nhiêu lo lắng, nhanh chóng xông ra ngoài!

Cố Nhất Nặc cô mới vừa ra khỏi cổng trường, điện thoại liền reo, lấy ra vừa thấy là Hứa Thụy.

"Alô, Hứa Thụy."

"Tiểu Nặc, cậu ở đâu?"

"Mình đang đi đến trạm xe buýt, mới vừa tan học cậu chạy đi làm cái gì vậy?"

"Tiểu Nặc, cậu đừng nhúc nhích, liền đứng tại chỗ chờ mình! Mình lập tức đến đó tìm cậu!" Trong thanh âm Hứa Thụy nghe ra có vẻ rất vội vàng.

Cố Nhất Nặc dừng chân lại, nhìn cuộc gọi đã kết thúc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mười lăm phút sau, Cố Nhất Nặc nhìn thấy Hứa Thụy đạp xe từ rất xa, chạy như bay đến trước mặt cô, quần áo cậu ấy đều ướt đẫm, thoạt nhìn rất khẩn cấp.

"Xảy ra chuyện gì?" Cố Nhất Nặc kéo Hứa Thụy lại dò hỏi.

"Đi, chúng ta đi báo án, có người uy hiếp mình!" Hứa Thụy vừa thở hổn hển vừa nói.

"Báo án? Ai uy hiếp cậu, cậu đừng gấp, nói rõ ràng mọi chuyện đi đã."

"Có hai người, hôm nay đột nhiên chặn đường mình, uy hiếp mình muốn giở trò hại cậu, còn ném cho mình hai mươi vạn, tiền đều ở trong cặp sách mình, chúng ta mau đi báo án, xin cảnh sát bảo vệ cậu!"

Cố Nhất Nặc giữ chặt Hứa Thụy, "Hứa Thụy, cậu bình tĩnh một chút đi, nói rõ ràng mọi chuyện cậu trải qua với mình, nếu như thật sự có người muốn hại mình, chúng ta cũng không có đủ chứng cứ, đi báo án mà nói cũng không giải quyết được gì! Tuy rằng là có thể xin cảnh sát tới bảo vệ mình, nhưng mà cũng rút dây động rừng, nếu như bọn họ lại dùng thủ đoạn ác liệt thì làm sao bây giờ?"

Hứa Thụy cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy Cố Nhất Nặc nói rất có lý, là cậu quá vội vàng, không có suy xét hậu quả kỹ lưỡng một chút. Tức khắc cảm thấy có chút xấu hổ, cậu ấy thế nhưng còn không bằng Tiểu Nặc, một đứa con gái bình tĩnh.

Hứa Thụy bình tĩnh lại, lập tức đem mọi chuyện trải qua nói với Cố Nhất Nặc một lần.

"Là Trình Thi Lệ." Cố Nhất Nặc đã xác định.

"Trình Thi Lệ? Chính là cái người mẹ kế kia của cậu?" Hứa Thụy có một chút kinh ngạc, bất quá Cố Minh Tuyết đều có thể làm ra chuyện tổn hại đến Tiểu Nặc, cái bà mẹ kế kia thì có thể tốt thế nào được?

Nhìn ánh mắt Cố Nhất Nặc thanh lãnh, cúi đầu không nói, Hứa Thụy có chút đau lòng, "Tiểu Nặc, kế tiếp, cậu muốn làm sao đây? Cậu đừng sợ, mình sẽ luôn ở bên cạnh cậu bảo vệ cậu!"

"Bọn họ cho cậu kỳ hạn là bao lâu?"

"Một tháng."

"Hứa Thụy, cậu có thể nghe lén di động của Trình Thi Lệ hay không?"

"Cái này không thành vấn đề." Hứa Thụy lập tức gật đầu.

"Trước tiên cậu nghe lén điện thoại của Trình Thi Lệ đi đã, chúng ta lại thương lượng bước tiếp theo phải làm sao." Cố Nhất Nặc muốn biết kế hoạch của Trình Thi Lệ rốt cuộc là như thế nào.

"Tiểu Nặc, mình còn có chút lo lắng cho cậu."

Cố Nhất Nặc hiện tại, lo lắng ngược lại cho Hứa Thụy, chuyện này, căn bản không có liên quan đến cậu ấy! Bởi vì cô mà cậu đã đủ thảm rồi.

"Tiểu Nặc, mình có thể hỏi cậu một câu không? Tại sao Cố Minh Tuyết và bà mẹ kế kia lại hãm hại cậu như vậy?"

Cố Nhất Nặc không muốn nói, những việc này cũng một lời khó nói hết. Hứa Thụy bị cuốn vào, cũng không phải là ý cô muốn, cậu ấy không biết chuyện giữa cô với Trình Thi Lệ và Cố Minh Tuyết, với cậu ấy mà nói, cũng coi như là chuyện tốt.

"Được rồi, nếu cậu không muốn nói, mình cũng không miễn cưỡng, nhưng mà mặc kệ cậu có việc gì cần giúp đỡ, đều phải nói với mình trước tiên, mình sẽ bằng tốc độ nhanh nhất xuất hiện ở trước mặt cậu."

"Cám ơn cậu, Hứa Thụy." Cố Nhất Nặc chân thành nói cảm ơn, mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, Hứa Thụy đều là như thế giúp đỡ cô.

"Khách khí với mình như vậy làm cái gì, đi thôi, mình đưa ngươi về nhà, một mình cậu mình không yên tâm."

Cố Nhất Nặc vốn định cự tuyệt, chính là suy nghĩ đến Trình Thi Lệ có khả năng phái người theo dõi cô, liền ngồi lên xe Hứa Thụy, hiện tại không thể làm Trình Thi Lệ nghi ngờ.

.....

Buổi tối, 6 giờ rưỡi.

Lục Dĩ Thừa nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên cổ tay, cách 7 giờ rưỡi, còn có một giờ.

"Con muốn đi đâu?" Lục lão gia xuất quỷ nhập thần đi đến sau lưng Lục Dĩ Thừa, biểu tình nghiêm túc.

"Đi Cố gia giúp Cố Nhất Nặc học bù."

Lục lão gia vừa nghe là đi tìm Nhất Nặc, lập tức trong bụng nở hoa, "Sao không đón Nhất Nặc đến Lục gia?"

"Con đến nhà cô ấy cũng giống nhau." Lục Dĩ Thừa chậm rãi sửa sang quần áo, thỉnh thoảng lại nhìn mình trong gương.

Lục lão gia cầm cây gậy chọc lên mông Lục Dĩ Thừa một cái "Vậy con còn ở đây làm cái gì? Nhất Nặc đều đã tan học lâu như vậy rồi, con còn loạn quạng ở đây!"

"Cô ấy nói, 7 giờ rưỡi....." Lục Dĩ Thừa đột nhiên ngừng lại, "Ông nội, con đi trước!"

Cô ấy nói 7 giờ rưỡi liền đi 7 giờ rưỡi sao? Làm sao hắn lại nghe lời cô nói như vậy!

Lục lão gia nhìn theo bóng dáng Lục Dĩ Thừa, cười đến không khép miệng được.

.....

Lục Dĩ Thừa lái xe, băng băng theo hướng nhà của Cố Nhất Nặc gia mà đi, giờ này, chắc cô đã sớm trở về rồi.

Chuông điện thoại đột nhiên reo lên, Lục Dĩ Thừa cúi đầu vừa thấy là Cận Tư Nam gọi tới.

"Alô, Lục Đại thiếu đang ở đâu?"

Trong điện thoại truyền ra giọng Cận Tư Nam không đứng đắn.

"Nếu như cậu không có việc gì, tôi cúp máy đây!"

"Đừng! Thật sự có việc!" Cận Tư Nam lập tức nói, "Gần đây anh làm cái gì vậy? Có phải là có tình yêu mới rồi, liền quên tình yêu cũ là tôi?"

Lục Dĩ Thừa buông vôlăng ra, ngón tay thon dài ở trên vôlăng nhàn nhã gõ, đối mặt với câu hỏi của Cận Tư Nam, phát ra một tiếng hừ lạnh.

"Tôi nhắc nhở anh, Lục Đại thiếu, kỳ nghỉ sắp kết thúc, lần này đi cũng không biết phải mấy tháng mới có thể trở về, anh cần phải tăng tốc nhanh hơn đi! Đừng có vợ mình cũng thu phục không được! Thật quá mất mặt!"

"Thực ra, thật sự là có một chút vấn đề."

Cận Tư Nam ngây ngẩn cả người, cậu ta đưa điện thoại di động đến trước mặt nhìn nhìn, đây là Lục Đại thiếu sao? Khẩu khí này, cảm giác thất bại này, không phải là cậu ấy nghe nhầm chứ?

"Cố gia, phức tạp hơn tôi nghĩ." Lục Dĩ Thừa lại nói.

"Xảy ra chuyện gì? Cô vợ nhỏ của anh lại chịu ủy khuất?"

Lục Dĩ Thừa nghĩ đến, biểu hiện của Cố Nhất Nặc khi trở về Cố gia, nghĩ đến nụ cười chua xót của cô.....

"Lục Đại thiếu anh còn không xuất binh!" Cận Tư Nam nóng nảy.

"Vấn đề không chỉ là Cố gia, còn có Cố Nhất Nặc, cô ấy giống như đối với tôi có chút địch ý, cũng không biết rõ là vì cái gì, chuyện này, không có biện pháp giải quyết." Những người khác ở Cố gia hắn không để bụng, hắn để ý chỉ có Cố Nhất Nặc.

"Anh muốn làm gì tiếp theo?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

"Tôi với chuyện của cô ấy, lo không tới. Hiện giờ tôi lo lắng chính là an nguy của cô ấy. Trong vòng 3 ngày, cậu tìm mấy người vệ sỹ cho tôi, thân thủ nhất định phải tốt." Lục Dĩ Thừa trầm giọng phân phó.

"Được, giao cho tôi."

"Không, cậu chọn người tốt, tôi phải tự mình xem qua."

"Được, được, tuân lệnh!" Cận Tư Nam cười đáp lại.

Quen biết lâu như thế, đây là lần đầu tiên cậu ta thấy Lục Dĩ Thừa như thế này, xem ra, thật sự động tình với Cố Nhất Nặc. Cậu ta càng tò mò, Cố Nhất Nặc là một cô gái như thế nào, thế nhưng có thể hàng phục Lục Đại thiếu!

"Hiện giờ anh đang ở đâu? Nếu không lại Thịnh Thế Hoàng Tước đi, chúng ta đều đã lâu như vậy không có gặp, anh không nhớ tôi à!"

"Cút!" Lục Dĩ Thừa không khách khí chút nào, cúp điện thoại.

Xe rẽ vào khu biệt thự Cố gia, phía trước, có hai bóng dáng quen thuộc, Lục Dĩ Thừa lập tức ngừng xe ở ven đường, nhìn hai người kia.

Hứa Thụy cùng Cố Nhất Nặc đứng ở ven đường, không biết đang nói chuyện gì với nhau.

"Tiểu Nặc, sáng ngày mai mình tới đón cậu đi?"

"Không cần, Hứa Thụy, vốn dĩ cậu không tiện đường, vậy phải đi sớm bao lâu?"

"Không có việc gì, dậy sớm nửa tiếng."

"Thôi bỏ đi, mỗi ngày tan học, cậu đưa mình về là được." Cố Nhất Nặc cười vỗ vỗ bờ vai cậu ta.

"Trở về, phải cẩn thận một chút." Hứa Thụy là ngàn lần vạn lần không yên tâm, đồng thời, cậu cũng cảm thấy, Tiểu Nặc bình tĩnh cực kỳ.

Một cơn gió thổi tới, thổi rối mái tóc Cố Nhất Nặc, Hứa Thụy nhịn không được vươn tay vén ra sau tai giúp cô.

Một màn này, trong mắt người ngoài, thoạt nhìn không biết có bao nhiêu ái muội!

Cố Nhất Nặc bị cậu ta đụng chạm một chút, lập tức né tránh tay cậu ta, thấy Hứa Thụy có chút xấu hổ, cô lập tức cười cười, "Mau trở về đi thôi, ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp." Hứa Thụy vẫy vẫy tay với Cố Nhất Nặc.

Hai người tạm biệt nhau xong, Cố Nhất Nặc đi vào trong khu biệt thự.

Lục Dĩ Thừa ngừng xe ở ven đường, rất lâu rất lâu cũng không có khởi động!

Lại là Hứa Thụy! Âm hồn vất vưởng không tan!

.....

Cố Nhất Nặc về đến nhà, vú nuôi đang bận rộn trong phòng bếp, Trình Thi Lệ cùng Cố Minh Tuyết không ở phòng khách, Cố Tùng Bác cũng chưa có trở về, cô đi thẳng đến phòng bếp.

"Tiểu thư đã trở về? Lập tức có thể ăn cơm." Vú nuôi chào hỏi Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc nhìn nồi canh đu đủ đang hầm nhỏ lửa. Cô lấy được mớ thuốc từ trong phòng Trình Thi Lệ ra, đều bỏ vào trong nguyên liệu nấu canh đu đủ.

Cố Minh Tuyết cũng uống lâu như thế rồi, phỏng chừng đã bị nghiện ma túy, chẳng qua còn chưa có phát tác ra mà thôi.

"Con lên lầu trước, lát nữa lại xuống ạ." Cô đeo cặp sách, đi lên lầu hai, thấy Cố Minh Tuyết ở trong phòng, cửa khép hờ.

Trong phòng truyền ra giọng Cố Minh Tuyết.

"Mẹ, con mặc chiếc váy nào mới đẹp? Chiếc váy này nhìn có thành thục hở hang quá hay không?"

Cố Nhất Nặc xoay người trở lại phòng mình, khóe môi gợi lên một tia cười lạnh, Cố Minh Tuyết đây là hao hết tâm tư, trang điểm cho Lục Dĩ Thừa xem đây.

Cô biết, Trình Thi Lệ nghĩ ra phương pháp như vậy, chính là muốn cho tất cả mọi người cho rằng, cô và Hứa Thụy ở bên nhau. Như vậy, Lục Dĩ Thừa liền sẽ cưới Cố Minh Tuyết, mẹ con hai người này cũng chỉ biết mơ ước những thứ thuộc về người khác.

Không, cô lại cười khổ lắc lắc đầu, Lục Dĩ Thừa không thuộc về cô.

Cố Nhất Nặc đơn giản rửa tay sạch sẽ một chút, xuống lầu ăn cơm, lúc cô đi xuống lầu, đột nhiên phát hiện trên sofa có một người cao lớn đang ngồi.

"Tiểu Nặc, mau lại đây tiếp chuyện với Lục thiếu." Cố Tùng Bác lập tức kêu con gái.

Lục Dĩ Thừa ngẩng đầu, nhìn về phía Cố Nhất Nặc đang đi xuống lầu, nhưng vào lúc này, Cố Minh Tuyết cũng đi xuống, hai người con gái cùng tuổi tác, nếu như không có sự đối lập trước mắt, hắn chưa bao giờ biết vị hôn thê nhỏ của hắn lại đẹp đến như vậy.

Cố Nhất Nặc vẫn là một thân đồng phục, mái tóc đen nhánh được buộc đuôi ngựa, khuôn mặt nhỏ nõn nà đến có thể véo ra nước được.

Lục Dĩ Thừa liền như thế thẳng tắp nhìn chằm chằm cô, lúc này cô yên tĩnh bình lặng, điềm đạm ưu nhã, nhưng khi giương nanh múa vuốt lên, một chút cũng không yếu đuối! Vài phần tính tình nhỏ, ở trước mặt hắn lại trông rất thuần khiết.

"Anh Dĩ Thừa!" Cố Minh Tuyết ngọt ngào gọi một tiếng.

Cô ta biết hôm nay Lục Dĩ Thừa sẽ tới, cố ý về nhà trang điểm một chút, chính là vì làm Lục Dĩ Thừa trước mắt sáng ngời.

Còn trang điểm nhạt một tý, mặc một chiếc váy tới gối kiểu mới vừa tung ra thị trường, rõ ràng chính là muốn trang điểm ngọt ngào đáng yêu, nhưng mà diện mạo khí chất cô ta kỳ thật là không thích hợp với cái phong cách này.

Nhìn Lục Dĩ Thừa trước sau nhìn chằm chằm Cố Nhất Nặc, mắt cũng không chớp cái nào, Cố Minh Tuyết trong lòng một trận xấu hổ giận dữ, cô ta phí tâm tư trang điểm lâu như vậy đã bị Cố Nhất Nặc này một thân đồng phục đánh bại?

Cố Nhất Nặc đi xuống lầu, Cố Minh Tuyết cũng không cam lòng yếu thế, theo sát ở sau lưng Cố Nhất Nặc.

"Hôm nay Lục thiếu đến nhà, thật là bồng tất sinh huy." Cố Tùng Bác cười châm thêm trà cho Lục Dĩ Thừa.

"Cố tiên sinh khách khí." Lục Dĩ Thừa một bên đáp lại, một bên duỗi tay, đem Cố Nhất Nặc đang muốn vòng qua hắn ngồi vào bên kia túm đến bên

hắn.

Cố Nhất Nặc bị hắn níu lấy như thế, đứng không vững, ngã nhào vào trong lòng hắn, Lục Dĩ Thừa lại sớm có sự chuẩn bị, một tay nâng eo cô, thuận thế đem cô đặt ở trên đùi.

"Anh!" Cố Nhất Nặc giãy giụa một chút, lại phát hiện hắn ôm chặt muốn chết!

"Thi Lệ, Tiểu Tuyết, hai người vào phòng bếp xem xem giúp một tay, làm thêm vài món!" Cố Tùng Bác nhìn hai mẹ con ở một bên mà gọi, rồi mới đứng lên "Lục thiếu, xin lỗi không tiếp được một lát."

Cố Minh Tuyết vẻ mặt tức giận bị Trình Thi Lệ túm đi, cô ta quả thật hận đến ngứa răng!

Cố Nhất Nặc muốn hất tay Lục Dĩ Thừa ra, mặc kệ cô dùng sức như thế nào, hắn đều gắt gao ôm cô không bỏ.

"Lục Dĩ Thừa, anh ôm chặt quá!"

Rõ ràng cô rất tức giận, lại giống như là dựa vào trong ngực hắn làm nũng.

Lục Dĩ Thừa tuy rằng ôm cô nhưng mà trong lòng vẫn cực kỳ khó chịu, bởi vì hắn ở bên ngoài, nhìn thấy cô và Hứa Thụy ở bên nhau.

"Không muốn để tôi ôm, muốn cho ai ôm?" Hắn trực tiếp hỏi ra.

Cố Nhất Nặc không biết rốt cuộc là hắn có ý gì, đôi mắt đẹp tràn đầy khó hiểu trừng hắn.

Không tồi, rốt cuộc cũng dám cùng hắn nghênh diện! Lục Dĩ Thừa gợi lên khóe môi, cười như không cười.

"Anh buông tôi ra nhanh lên!" Cố Nhất Nặc dùng khẩu khí ra lệnh, quát.

"Tôi không buông em ra thì như thế nào? Tôi ôm chính là vợ mình!"

"Còn không phải!" Cố Nhất Nặc phản bác.

"Một ngày nào đó sẽ phải!" Hắn nhìn vào đôi mắt sáng ngời của cô, nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Cố Nhất Nặc quay đầu, dời đi tầm mắt, Lục Dĩ Thừa nhéo cằm cô, đem khuôn mặt nhỏ của cô xoay lại, cưỡng bách cô nhìn thẳng vào hắn. Mới nhìn nhau ba giây, hắn đã có ý tưởng khác với cô.

Hắn muốn hôn cô.....

Cố Nhất Nặc nhìn thấy cảm xúc trong mắt hắn chậm rãi biến hóa, không chế không được có chút khẩn trương.

Cô kêu hắn tới giúp cô học bù, rõ ràng chính là tạo cơ hội cho hắn và Cố Minh Tuyết, người mà hắn yêu không phải Cố Minh Tuyết sao? Như thế nào không đi tìm Cố Minh Tuyết, ở chỗ này dây dưa với cô làm cái gì!

"Lục thiếu, Tiểu Nặc, ăn cơm!" là tiếng Trình Thi Lệ ở phòng ăn vang lên.

Nhìn hành động của Lục Dĩ Thừa đối với Cố Nhất Nặc, trong lòng bà ta thầm than không hay rồi, mới ngắn ngủi như thế, Lục Dĩ Thừa đã liền yêu Cố Nhất Nặc rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Cố Minh Tuyết bưng một đĩa đồ ăn, nhìn sang phía phòng khách, phát hiện Cố Nhất Nặc còn ngồi ở trong lòng Lục Dĩ Thừa, cô ta hận không thể bước tới, lôi Cố Nhất Nặc ra khỏi lòng ngực Lục Dĩ Thừa!

Cố Nhất Nặc cũng quá không biết xấu hổ!

"Anh mau thả tôi ra, ăn cơm!" Cố Nhất Nặc gầm nhẹ lên với Lục Dĩ Thừa.

Lục Dĩ Thừa lúc này mới buông Cố Nhất Nặc ra, không đợi Cố Nhất Nặc tránh thoát, hắn liền nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, "Toilet ở đâu?"

"Ở bên kia." Cố Nhất Nặc chỉ một chút.

"Cùng đi với tôi!" Lục Dĩ Thừa không khỏi phân trần, kéo Cố Nhất Nặc đi đến nhà vệ sinh.

Cố Nhất Nặc bị hắn túm vào trong toilet, hắn đột nhiên đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa, dọa đến cô!

Cô lùi lại, dựa vào vách tường lạnh băng, thật sự sợ hắn sẽ làm ra cái chuyện gì khác người. Âm thầm cổ vũ bản thân phải mạnh mẽ lên, giả vờ trấn định.

Đây là ở Cố gia, hắn sẽ không dám làm gì mình!

Trên thực tế, cho dù là hắn ở chỗ này làm gì cô, người của Cố gia có muốn cũng ngăn không được!

"Lục Dĩ Thừa! Cho dù là chúng ta đã đính hôn, anh chống lại ý muốn của tôi, ép buộc tôi phát sinh quan hệ! Tôi có thể tố cáo anh!"

"Em suy nghĩ cái gì vậy?" Lục Dĩ Thừa cười.

Ah? Cố Nhất Nặc sửng sốt một chút, mặt lập tức đỏ lên. Cô nghĩ cái gì, hắn lại không biết?

"Vừa rồi em đang nghĩ tôi với em, làm tình?" Lục Dĩ Thừa cười hỏi, đột nhiên tiến tới chỗ cô, nắm lấy cằm cô.

Môi hai người, cũng chỉ cách nhau một khoảng rất nhỏ, cơ hồ như sắp dính vào nhau.

"Không có! Không có!" Cố Nhất Nặc vội vàng lắc đầu.

"Nếu không, em định tố cáo tôi cái gì?" Lục Dĩ Thừa lại hỏi.

"Tôi, tôi chỉ là sợ anh cưỡng bức tôi!" Cô lập tức giải thích, đột nhiên phát hiện, là càng nói càng đen.

"Tôi có cưỡng bức em sao? Hmm?" Hắn nhướng mày, có chút không vui.

Ở trong lòng cô, đem hắn trở thành cái gì? Một tên tội phạm đói khát đi cưỡng dâm?

"Hiện tại..... Không có." Cô có chút chột dạ đáp lại.

"Vật nhỏ, giờ tôi mới biết em ảo tưởng muốn làm chuyện đó với tôi." Lục Dĩ Thừa xoay người, ưu nhã mở vòi nước rửa tay.

"Tôi không có! Anh câm miệng!"

"Ảo tưởng bản thân bị cưỡng bức, cũng thuộc phạm vi ảo tưởng về chuyện đó!" Hắn tiếp tục phổ cập giáo dục cho cô!

Cô mới không có ảo tưởng, sự thật chính là như thế! Là ai trong một đêm kia, không màng đến cảm thụ của cô mà chiếm hữu, trở thành ác mộng không thể xóa nhòa trong cô!

Thế nhưng còn nói cô có ảo tưởng với hắn cái gì! Quả thực là tức chết cô!

Đột nhiên cô cảm giác, một đời trọng sinh, cô sống hai đời, cũng đánh không lại Lục Dĩ Thừa gian manh xảo trá!

Không lên tiếng? Lục Dĩ Thừa rửa sạch tay, xoay người lại nhìn cô, bởi vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ phình phình, có vẻ càng thêm kiều diễm.

Cố Nhất Nặc mở cửa, muốn đi ra ngoài, Lục Dĩ Thừa lại túm cô lại, "Trước khi ăn phải rửa tay, chút ý thức này cũng không có?"

Hắn kéo tay cô đến bồn rửa tay, mở vòi nước, tự mình rửa tay cho cô.

Cố Nhất Nặc muốn rút tay về, lại bị hắn giữ lại, cô phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm mình ở trong gương, cô lập tức cúi đầu, hắn lại đột nhiên tới gần dán sát ở bên tai cô.

"Cố Nhất Nặc, tốt nhất là em nên bảo trì khoảng cách với cái tên Hứa Thụy."

"Tại sao?"

"Không tại sao cả, nếu không tôi chính là sợ ngày nào đó tâm tình không tốt, lại đánh chết hắn!" Lục Dĩ Thừa nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Cố Nhất Nặc ở trong toilet, hồi tưởng lại lời hắn vừa mới nói, một trận lo lắng!

Lục Dĩ Thừa nếu đã nói như thế, tuyệt đối không phải chỉ là nói suông.

Hắn bằng cái gì! Quả thực tức giận đến muốn khóc!

Cố Minh Tuyết vẫn luôn chờ ở phòng khách, vừa thấy Lục Dĩ Thừa đi ra, lập tức cười ngọt ngào chào đón: "Anh Dĩ Thừa, vì hoan nghênh anh tới nhà em làm khách, em cố ý xuống bếp làm hai món."

Lục Dĩ Thừa vẻ mặt vô cảm vòng qua Cố Minh Tuyết, đi đến phòng ăn.

Cố Nhất Nặc sau đó đi ra, ổn định lại suy nghĩ của mình một chút, thoạt nhìn, vẫn là có chút thất thần.

"Anh Dĩ Thừa, đây là thịt bò xào với tiêu đen và sườn heo cháy tỏi em làm, anh nếm thử đi." Cố Minh Tuyết ngồi ở bên cạnh Lục Dĩ Thừa, ân cần hầu hạ.

Cố Nhất Nặc không nói một lời, chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

"Tiểu Tuyết của chúng ta, tuy rằng còn nhỏ, nhưng mà đã học nấu ăn rất ngon, Lục thiếu nếm thử rồi cho ý kiến một chút?"

Trình Thi Lệ thấy Lục Dĩ Thừa không có phản ứng chút nào, giúp con gái tìm một cái bậc thang leo xuống.

"Tôi cũng không phải giám khảo cuộc thi nấu ăn." Lục Dĩ Thừa lạnh giọng đáp lại.

Cố Nhất Nặc biết, Lục Dĩ Thừa độc miệng, một câu này làm Cố Minh Tuyết ái mộ hắn, làm sao mà thừa nhận được? Cô ngẩng đầu vừa thấy, quả nhiên thấy Cố Minh Tuyết hai mắt rưng rưng, vẻ mặt ủy khuất.

Cô liền không rõ, kiếp trước thông đồng ở bên nhau, hai người ân ân ái ái, kiếp này giống như không hề liên quan gì đến nhau vậy!

"Anh ấy không ăn gia vị như tiêu đen, lần sau em đừng nêm vào." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng nói.

Cố Minh Tuyết vừa nghe, trong lòng lại bốc cháy lên vài phần hy vọng, thật vất vả muốn bộc lộ tài năng, lại bởi vì không biết hắn không ăn những cái đó, thiếu chút nữa biến khéo thành vụng.

"Anh Dĩ Thừa, anh thích ăn cái gì? Lần sau em làm cho anh ăn."

"Tôi thích ăn món Cố Nhất Nặc làm." Lục Dĩ Thừa trầm giọng nói.

Cố Nhất Nặc thiếu chút nữa bị sặc, vội vàng bưng ly nước lên uống một ngụm, Lục Dĩ Thừa buông đũa, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho cô.

"Em hẳn là không biết nấu ăn sao?" Hắn hỏi.

Cố Nhất Nặc không có trả lời, cô thật sự biết làm, đồ ăn Trung Quốc, cơm Tây, không có gì cô làm không được, từ sau khi gả đến Lục gia, Lục phu nhân vì nhục nhã cô, đuổi cô ra khỏi Lục gia, cũng là nghĩ hết mọi cách.

Người ở của Lục gia cùng Lục phu nhân nhàn tản đi dạo phố mua sắm, mà cô là con dâu trưởng Lục gia, lại làm việc của người ở. Lục phu nhân lại cực kỳ bắt bẻ, tài nghệ nấu ăn của cô có thể nói cũng là Lục phu nhân một tay ép buộc mà ra.

Cô cúi đầu, cười khổ một chút, tiếp tục ăn cơm.

"Tiểu Nặc cũng phải bớt thời gian ra học nấu ăn đi, cũng sắp kết hôn rồi." Cố Tùng Bác ở một bên hoà giải. Ông ta biết, con gái lớn nhà mình không biết nấu ăn, lại không biết, con gái út học nấu ăn từ lúc nào.

"Đúng là phải học." Lục Dĩ Thừa cười gật gật đầu.

"Lục thiếu, gần đây Lục tiên sinh, Lục phu nhân khoẻ không? Lần đó hai đứa đính hôn, chỉ vội vàng gặp mặt một lát, cũng không có thăm hỏi cho đàng hoàng."

"Bọn họ đều khoẻ."

"Vậy là tốt rồi, nếu như lúc nào đi Đế Đô có thể may mắn gặp mặt bọn họ thì tốt rồi, gần đây tôi có kế hoạch đi ra ngoài, muốn đi Đế Đô bàn bạc một hạng mục, không biết có thể gặp mặt Lục tiên sinh, Lục phu nhân hay không?" Cố Tùng Bác nhân cơ hội đưa ra cái ý nghĩ này.

Cái gì mà đi bàn bạc hạng mục, chính là vì một lần đi gặp ba mẹ Lục Dĩ Thừa. Mượn thế lực của Lục gia ở Đế Đô, làm ông ta có cơ hội đánh vào thị trường Đế Đô.

Lục Dĩ Thừa nhìn đến vẻ mặt Cố Tùng Bác cố tình lấy lòng, biểu tình lạnh lùng.

Cố Tùng Bác ở G thị có thể loạn thành như vậy, đã là nhờ ông nội lo lắng che chở, Cố Tùng Bác thích ngược, còn không biết tự lượng sức mình, muốn đến cái nơi quyền quý như Đế Đô mà tụ tập!

Cố Nhất Nặc cũng biết, ý của Cố Tùng Bác là người say không phải tại rượu.

"Gần đây ba mẹ tôi hẳn là ở nước ngoài, không tiện gặp, đợi kỳ nghỉ phép tiếp theo tôi sẽ mang Tiểu Nặc tới thăm họ." Lục Dĩ Thừa cự tuyệt.

"Cũng được, cũng được, Tiểu Nặc cũng phải chính thức chào hỏi cha mẹ chồng tương lai một tiếng."

Cố Tùng Bác lại nghĩ, có lẽ để Tiểu Nặc xuất mã cũng đúng, rốt cuộc Lục Dĩ Thừa thoạt nhìn rất để ý cô. Bên gối gió thổi qua, so với ông ta đi tìm Lục tiên sinh cùng Lục phu nhân có khi còn tốt hơn.

"Lục thiếu, Tiểu Tuyết gần đây ở nhà dưỡng thương, cũng lỡ mấy tiết học, có thể đợi lát nữa kèm Tiểu Nặc học bù, cũng kèm luôn Tiểu Tuyết được không?" Trình Thi Lệ thử dò hỏi.

---###

Lảm nhảm: Sorry cả nhà, đã để mọi người hóng dài cổ, tại ad bận quá. Lúc nào rảnh ad bù cho nha.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

"Cố thái thái, không phải tùy tiện, người nào cũng đáng để tôi lãng phí thời gian!" Lục Dĩ Thừa thật sự nổi giận.

Trình Thi Lệ cũng không nghĩ tới, Lục Dĩ Thừa sẽ có phản ứng lớn như thế! Xem ra, vừa rồi bà ta suy đoán một chút không sai, Lục Dĩ Thừa thật sự coi trọng Cố Nhất Nặc, điều này đối với bọn họ mà nói, tuyệt không phải là tin tức tốt!

Cố Minh Tuyết ở một bên, đã ngồi không yên, cô ta thế nhưng ở trong miệng anh Dĩ Thừa là một người tùy tiện nào đó! Cô ta cũng là con gái Cố gia, hắn làm sao có thể nói cô ta như thế!

Cố Nhất Nặc an tĩnh ăn cơm, một cái phòng ăn nho nhỏ như thế, ngồi mấy người đều mang theo tâm tư, không hề ảnh hưởng đến khẩu vị của cô.

Lục Dĩ Thừa cơ hồ không có động đũa, chỉ uống một chút rượu.

"Anh Dĩ Thừa, em giúp anh múc một chén canh nha, canh này là bổ nhất đấy." Cố Minh Tuyết đứng dậy, múc một chén canh đầy, lúc đưa tới trước mặt Lục Dĩ Thừa, đột nhiên trượt tay một cái.

Canh nóng hướng về phía Cố Nhất Nặc mà hất tới!

Cố Nhất Nặc còn đang cúi đầu nghiêm túc ăn cơm, căn bản không phát hiện Cố Minh Tuyết mờ ám.

Đột nhiên, cô cảm giác thân mình căng thẳng, đã bị Lục Dĩ Thừa ôm lên, tay cô cầm chiếc đũa, vẻ mặt ngốc xích, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Chị, thật xin lỗi, thật xin lỗi! Chén quá nóng, em bưng không chặt, như thế nào, không có nóng đến chị chứ?" Cố Minh Tuyết một bộ sợ tới mức sắp khóc, liên thanh xin lỗi Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc nhìn trên bàn một mảnh hỗn độn, tức khắc hiểu ra.

Lục Dĩ Thừa đột nhiên buông cô ra, giơ tay bưng một bát canh lớn đang nóng hất thẳng về phía Cố Minh Tuyết!

"A!" Cố Minh Tuyết sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng che chở mặt, tiếp theo là một trận kêu thảm thiết: "Đau quá! Đau quá!"

Trình Thi Lệ cũng bị ương cập, cả người lùi ra sau, ghế tựa bị mất trọng tâm, ngã nhào ra trên mặt đất!

Cố Tùng Bác nhìn một màn này, không dám lên tiếng, ông ta cũng không biết, Lục thiếu đây là xảy ra chuyện gì, làm sao lại phát đại hỏa như thế, hiện tại, quan trọng nhất chính là làm Lục thiếu nguôi giận.

"Tiểu Tuyết, con không sao chứ?" Trình Thi Lệ chật vật bò dậy, nhìn sang Cố Minh Tuyết đang nằm liệt dưới đất.

"Đau quá, mẹ ơi, con đau quá!" Cố Minh Tuyết kêu khóc.

Cố Nhất Nặc ngây ngẩn cả người, nhìn về phía Lục Dĩ Thừa, "Nó đã nói, là do nó không cẩn thận."

"Tôi nhớ rõ, lần đó tôi đã nói qua, Cố Nhất Nặc là người của tôi, đừng nói là một chén canh nóng đổ lên người cô ấy, cho dù là xước một chút da, cũng làm tôi đau lòng!" Lục Dĩ Thừa nhìn Cố Tùng Bác, gằn từng chữ.

Đây là hắn cảnh cáo!

Cố Tùng Bác thân là cha ruột của Cố Nhất Nặc, lại một chút trách nhiệm cũng đều làm không xong, mặc kệ đôi mẹ con này, trong tối ngoài sáng hãm hại Cố Nhất Nặc, Cố gia làm như thế nào bò dậy, hắn cũng có thể làm ông ta ngã xuống, trở lại như trước kia!

"Lục thiếu đừng nóng giận, Tiểu Tuyết cũng không phải cố ý, bình thường Tiểu Nặc ở nhà, Thi Lệ coi nó như con ruột vậy, chưa từng có bất luận cái gì khác biệt, càng làm tôi đau đớn trong lòng."

Trình Thi Lệ chỉ lo đau lòng cho con gái nhà mình, hôm nay Tiểu Tuyết mặc chính là váy, đã có thể nhìn đến mấy chỗ nóng đã nổi lên mụn nước lớn, thế này nếu như còn không đi bệnh viện, lỡ như để lại sẹo thì làm sao bây giờ?

"Tùng Bác, mau mang Tiểu Tuyết đi bệnh viện đi? Trên người con bé đều bị bỏng rồi!" Trình Thi Lệ đứng lên, kéo cánh tay Cố Tùng Bác nói.

Cố Tùng Bác nhìn Lục Dĩ Thừa, ông ta cũng không dám bỏ đi như thế!

Lục Dĩ Thừa lại đang nhìn Cố Nhất Nặc, còn tự mình giúp cô sửa sang lại mái tóc rối, mặc kệ Cố Minh Tuyết bị thương thành cái dạng gì.

Cố Tùng Bác lại nhìn sang Cố Nhất Nặc, hy vọng Cố Nhất Nặc mở miệng.

Chính là Cố Nhất Nặc không lên tiếng, liên quan cái rắm gì tới cô! Cô ước gì Cố Minh Tuyết bỏng chết đi được!

Lục Dĩ Thừa nhìn thấy phản ứng của cô, khóe môi khẽ nhếch.

"Tiểu Nặc, con ở nhà, tiếp Lục thiếu cho tốt, ba mang Tiểu Tuyết đi khám bác sĩ." Cố Tùng Bác chỉ có thể tự tìm cho mình một cái bậc thang leo xuống, nâng Cố Minh Tuyết đang nằm bò trên mặt đất dậy, lại nói với Lục Dĩ Thừa: "Lục thiếu, thất bồi."

Phòng ăn chỉ còn lại một mảnh hỗn độn, cũng chỉ còn lại hai người đứng ở đó.

Cố Nhất Nặc là thật sự nghĩ không ra, hắn vì cái gì lại phát ra đại hỏa như vậy.

"Tiểu thư, Lục tiên sinh, tôi dọn dẹp đồ ăn trên bàn rồi sẽ giúp mọi người chuẩn bị lại một chút có được không?" Vú nuôi nhỏ giọng dò hỏi.

"Anh còn muốn ăn không?" Cố Nhất Nặc nhìn Lục Dĩ Thừa hỏi.

"7 giờ rưỡi rồi, đi dạy bù cho em đi."

Hai người một trước một sau, đi lên lầu. Phòng của Cố Nhất Nặc trang trí toàn màu hồng công chúa, căn phòng chỉ nhỏ bằng một nửa phòng của Lục Dĩ Thừa, chiếc giường 1 mét 8, trên giường trải ga đệm cũng là một màu hồng.

Lục Dĩ Thừa đứng trong phòng, toàn bộ phong cách trong phòng với hắn không hợp nhau.

Thử tưởng tượng một chút, một người đàn ông cao 188cm, đứng ở trong một căn phòng trang trí toàn màu hồng theo phong cách công chúa. Cái phong cách này.....

Mà vị hôn thê nhỏ của hắn lại bởi vì khung cảnh trước mắt, có vẻ càng thêm kiều diễm khả ái. Đây mới là dáng vẻ một thiếu nữ mới mười tám tuổi nên có.

"Đây là bài tập hôm nay, đây là bài tập gần đây tôi giải không ra." Cố Nhất Nặc đều lấy ra sửa sang lại, đặt ở trên bàn sách trước mặt.

Chuyện mới vừa rồi, cô không muốn nhắc lại, tuy rằng, phản ứng của hắn hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

"Em cũng không hỏi xem tôi có bị bỏng hay không."

Cố Nhất Nặc nhìn sang hắn, phát hiện quần hắn bị ướt.

Trong nháy mắt đó, canh nóng bay về phía cô, hắn lập tức ngăn cản, bế cô lên.

"Anh bị nóng sao? Có nghiêm trọng không?" Cô hỏi.

"Không biết, phải cởi quần nhìn xem."

"Không cần cởi!" Cố Nhất Nặc lập tức ngăn cản, nhìn Lục Dĩ Thừa không có ý tốt tươi cười, cô mới cảm thấy, cô có chút thất thố, hít sâu một hơi, hạ thấp giọng xuống nói: "Đi bệnh viện đi?"

"Chút vết thương nhỏ này liền đi bệnh viện, em coi tôi là cái gì? Tôi không có yếu ớt như vậy, tôi đi toilet một chút, em chờ tôi một lát."

"Được, được! Tiện thể tôi tìm một chút xem có thuốc trị bỏng hay không." Cố Nhất Nặc xoay người đi xuống lầu tìm hộp thuốc.

Chờ đến lúc cô lên lầu, nghe được từ toilet trong phòng cô có tiếng nước chảy, hắn sẽ không trong phòng cô tắm rửa đó chứ?

Qua mười phút, Lục Dĩ Thừa đi ra.

Cố Nhất Nặc nhìn bộ dạng của hắn, quả thực muốn hỏng mất!

Một người đàn ông cao lớn, quấn cái khăn tắm hellokitty hồng nhạt của cô!

Cái phong cách này thật là xốn mắt!

Mấu chốt là cô cảm thấy cái khăn tắm thật lớn quấn ở trên người hắn, hiệu quả như thế nào lại giống như là một cái khăn lông?

"Đem quần áo của tôi đi giặt sạch đi." Lục Dĩ Thừa trực tiếp phân phó cô. Cái cô gái nhỏ này, còn cảm thấy. Nữ nhân này, còn cảm thấy hôm nay hắn chưa đủ thảm hay sao vậy, biểu cảm như thế là sao đây!

"Được, tôi kêu dì Lý lập tức đi giặt sạch cho anh, đúng rồi, anh bị thương có nghiêm trọng không?"

"Cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là trên đùi bị nóng đỏ một mảng."

Trách không được, hắn nổi giận đến như thế! Hoá ra người bị bỏng là hắn, trong lòng cô nghĩ như thế. Xoay người, đem thuốc trị bỏng cô tìm được đưa cho hắn: "Đây là cao trị bỏng, anh bôi lên đi."

Lục Dĩ Thừa nhận lấy lọ thuốc, nhìn ánh mắt của cô, có chút mong chờ, nếu như cô bôi giúp hắn thì thật tốt rồi.

"Tôi đem quần áo của anh đi giặt trước!" Cố Nhất Nặc lập tức xoay người, giống như là chạy trốn ra khỏi phòng.

---###

Chúc tất cả mọi người một năm phát tài phát lộc, vui vẻ bên gia đình nha!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 48

Cố Nhất Nặc lại quay về phòng, Lục Dĩ Thừa đã nằm trên giường cô. Chiếc khăn tắm hồng nhạt vừa rồi đã bị hắn tuỳ tiện ném ở một bên. Tưởng tượng đến, hắn ở dưới chăn là cái dạng gì, cô liền cảm thấy, không khí trong phòng này làm cô không thở nổi.

"Đem mấy cái đề bài kia của em lại đây cho tôi xem." Lục Dĩ Thừa không hề bị chuyện này ảnh hưởng gì, thế nhưng nghiêm trang chuẩn bị kèm bài cho cô.

Cố Nhất Nặc đem bài tập vừa mới sửa sang lại đưa tới trước mặt hắn, tận lực cách cái giường này xa một chút.

"Tiểu Nặc, lại đây." Hắn thấp giọng gọi.

"Không cần, tôi đứng ở đây là được rồi." Cố Nhất Nặc liên tục lắc đầu.

"Em không ngồi ở bên cạnh tôi, tôi làm sao giảng bài cho em?"

Cố Nhất Nặc thấy hắn nghiêm túc đứng đắn như thế, cô dịch người qua từng chút từng chút một, ngồi ở một bên mép giường, Lục Dĩ Thừa chỉ vào một đề bài, bắt đầu phụ đạo cho cô.

Hắn nói rất chậm, rất có trình tự, Cố Nhất Nặc nghe không hiểu giáo viên giảng bài, nhưng Lục Dĩ Thừa giảng một lần cô liền hiểu.

"Nghe hiểu không?"

"Ừm!"

"Chúng ta xem bài tiếp theo."

Một giờ trôi qua, Lục Dĩ Thừa vừa vặn giảng xong tất cả các bài, hai người cũng bất tri bất giác, càng dựa càng gần.

Cố Nhất Nặc càng không phát hiện, cơ hồ cô dán ở trong lòng ngực hắn.

Lúc này cô còn đang chuyên chú nhìn vào bài mới giải vừa rồi, Lục Dĩ Thừa lại đang làm càng thưởng thức vẻ kiều diễm của cô, dường như hắn sắp dán ở bên lỗ tai trắng hồng mịn màng của cô.

Một giờ trước, hắn đã nổi phản ứng sinh lý rồi, giờ này cảm xúc bỗng nhiên càng thêm tăng vọt!

"Tôi giải xong rồi, anh nhìn xem." Cố Nhất Nặc đột nhiên quay đầu.

Môi hai người chạm vào nhau, cô tức khắc trợn to hai mắt, còn chưa kịp tránh thoát, tay hắn đã từ sau lưng ôm lấy cô, đem cái miệng nhỏ của cô toàn bộ ngậm lấy, vong tình mà hôn.

Cố Nhất Nặc nâng tay lên, đụng tới khuôn ngực rắn chắc để trần của hắn, cô lập tức rụt tay trở về, không chỗ đặt tay!

Sức lực trên người hắn toàn bộ đều đè ép lại phía cô, cô làm sao có thể chống đỡ được, ngã ra trên giường.

Nụ hôn này, quá mức làm người ý loạn tình mê, càng làm cho cô vô lực chống đỡ!

Lục Dĩ Thừa ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nõn nà kiều diễm của cô, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Bàn tay có chút thô ráp lòng bàn tay lướt qua da thịt mịn màng của cô, làm cô rùng mình một trận, lúc này hắn cách cô gần như vậy, làm cô có thể nhìn hắn rõ ràng.

Không phải là hi vọng xa vời như ở kiếp trước, không phải là chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Cô chậm rãi vươn tay, nắm lấy cánh tay hắn.

Lục Dĩ Thừa nhíu mày, nhìn về phía bàn tay nhỏ của cô, cô nắm rất chặt, phảng phất muốn dùng ra toàn bộ sức lực, rồi lại một khắc buông lỏng ra.

Hắn không biết, trong khoản thời gian ngắn ngủi này, trong lòng cô rốt cuộc là đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng hắn lại biết, cô nắm chặt rồi lại buông lỏng ra, hắn giống như được nắm lấy lại bị từ bỏ.

Trong nháy mắt, tình cảm mãnh liệt đều bị một cái động tác nho nhỏ này dập tắt.

Cố Nhất Nặc vội vàng ngồi dậy, đỏ mặt nói với hắn: "Quần áo của anh hẳn là giặt xong rồi, tôi đi lấy cho anh."

"Ừ." Lục Dĩ Thừa hừ một tiếng, xem như đáp lại.

Cố Nhất Nặc đi ra khỏi phòng, đột nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ra sàn nhà, cô chống đỡ vách tường miễn cưỡng ổn định thân thể, trên môi còn lưu lại hương vị nóng bỏng vừa rồi bị hắn hôn.....

Cô đem quần áo về phòng, Lục Dĩ Thừa đã đi toilet, cô cầm quần áo đặt ở trên giường rồi vội vàng rời đi.

Lục Dĩ Thừa từ toilet đi ra, phát hiện quần áo được đặt ở một bên, lại không thấy bóng dáng Cố Nhất Nặc, hắn thay xong quần áo, đi xuống lầu.

Cố Nhất Nặc một mình ngồi ở phòng khách, vừa thấy hắn xuống dưới, lập tức đứng dậy: "Anh phải về sao? Tôi tiễn anh."

Lục Dĩ Thừa sắc mặt không vui, đi lên trước ôm eo cô "Em thật không có lương tâm, dùng xong tôi liền muốn đuổi tôi đi?"

"Sắc trời không còn sớm, tôi nghĩ anh cũng nên trở về." Cô đẩy hắn ra.

Hắn lại lần nữa ôm cô lại, "Ngày mai tan học, tôi đi đón em."

"Không cần, tự tôi trở về là được rồi!" Cố Nhất Nặc lập tức lắc đầu.

Lục Dĩ Thừa không nói gì, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, "Cố Nhất Nặc, em nhớ kỹ, em là người phụ nữ của Lục Dĩ Thừa tôi! Ai dám động đến em một chút thôi, tôi sẽ trả lại cho cô ta gấp ngàn lần vạn lần!"

Cố Nhất Nặc sững sờ đứng tại chỗ, thẳng đến khi xe của Lục Dĩ Thừa đã chạy khỏi Cố gia, cô mới phản ứng lại được.

Lục Dĩ Thừa, Lục Dĩ Thừa.....

Cô vô lực đi lên lầu, trong lòng không ngừng lặp lại cái tên này.

Trở lại phòng, cô ngã mạnh lên trên giường, vươn tay lấy đôi thiên nga thuỷ tinh dưới gối ra, dưới ánh đèn, đôi thiên nga toả ra ánh sáng lung linh, chiếu lên gương mặt nhỏ của cô lại càng thêm kiều diễm động lòng người.

Điện thoại đổ chuông, Cố Nhất Nặc lúc này mới phục hồi tinh thần lại, điện thoại tới là Bạch Duật.

Cô lập tức ngồi thẳng người lại, nhận điện thoại.

"Xin chào."

"Cố tiểu thư, chào buổi tối, muộn thế này, không có làm phiền cô chứ?"

"Không có, không có." Cố Nhất Nặc lập tức đáp lại, đột nhiên cô cảm giác, thanh âm của Bạch Duật từ trong điện thoại truyền đến, thế nhưng lại dễ nghe như vậy.

"Cuối tuần này cô có thời gian hay không, ra ngoài uống ly cà phê?"

"A?" Cố Nhất Nặc sửng sốt một chút.

"Là thế này, chiều thứ Bảy tôi có mấy người học sinh cùng đi vẽ vật thật, muốn hỏi cô có muốn đi cùng không, tiện thể cùng nhau đi uống cà phê."

Cố Nhất Nặc lập tức nhìn thời khóa biểu một chút, vừa vặn thứ Bảy cô rảnh.

"Được, được! Tôi có cần chuẩn bị cái gì không?"

"Không cần, tôi sẽ chuẩn bị thay cô. Chiều thứ Bảy có cần tôi đi đón cô không?"

"Không cần phiền toái, tôi trực tiếp bắt xe qua phòng vẽ tranh của anh."

"Được, thứ Bảy gặp."

"Ừm, thứ Bảy gặp."

Bên kia Bạch Duật tựa hồ chần chờ một chút, còn muốn nói cái gì, nhưng mà cuối cùng không có lên tiếng, chỉ là nói một tiếng: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cố Nhất Nặc buông điện thoại, thở ra một hơi thật dài. Thanh âm của Bạch Duật thật là quá dễ nghe, cảm giác lỗ tai đều phải mang thai.

Cô rất chờ mong, lúc này đây được vẽ vật thật. Cũng rất cám ơn cuộc điện thoại này của Bạch Duật, làm cô tạm thời dứt bỏ suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, có thể không cần lại nghĩ đến mối quan hệ với Lục Dĩ Thừa.

.....

12 giờ đêm, Cố Tùng Bác mới mang theo Cố Minh Tuyết cùng Trình Thi Lệ từ bệnh viện đi ra.

"Tùng Bác, Tiểu Tuyết bị bỏng thành như vậy, thật đáng thương mà!" Trình Thi Lệ kéo cánh tay Cố Tùng Bác, nhẹ giọng làm nũng, "Còn may, không có bỏng đến trên mặt, chỉ là trên người có mấy chỗ nghiêm trọng một tý, bằng không, phải làm sao bây giờ đây!"

"Tiểu Tuyết, Lục thiếu sau này lại tới, con tránh đi một tý." Cố Tùng Bác cũng không có cách nào, Lục thiếu bên kia, ông ta còn phải cẩn thận hầu hạ đây.

Cố Minh Tuyết vừa nghe những lời này, thiếu chút nữa tức phát khóc!

Sắc mặt Trình Thi Lệ khẽ biến sắc, ý định của bọn họ, hiện giờ Cố Tùng Bác còn không biết. Lục Dĩ Thừa để tâm tới Cố Nhất Nặc cái con tiểu tiện nhân kia, lại muốn cho Tiểu Tuyết nhẹ nhàng thay thế được Cố Nhất Nặc, chỉ sợ là khó khăn.

"Tùng Bác, Tiểu Tuyết đây cũng là suy nghĩ thay anh, còn không phải là anh muốn sớm một chút có thể tiến đến Đế Đô sao, cho nên mới cố gắng lấy lòng Lục thiếu, hôm nay, Tiểu Nặc phản ứng, thật sự khiến em quá đau lòng." Trình Thi Lệ nói xong, giơ tay lau nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Cố Tùng Bác không lên tiếng, nhưng lại bị những lời Trình Thi Lệ vừa nói làm cho nhịn không được, nhớ lại biểu hiện hôm nay của Tiểu Nặc.

"Em có cảm giác, từ ngày con bé đính hôn với Lục thiếu, liền thay đổi như là một người khác, không để chúng ta vào mắt, nhiều năm như thế, em cực

cực khổ khổ nuôi nấng nó, coi nó như con đẻ của mình, còn không phải là vì để nó nhớ kỹ công ơn dưỡng dục của anh sao, từ ngày nó vừa sinh ra đã được Lục lão gia ấn định rồi, sớm muộn gì cũng là người của Lục gia, nhưng mà anh chính là cha ruột của nó, em sợ một khi nó leo lên được cây đại thụ là Lục gia, ngay cả người cha ruột là anh nó cũng từ bỏ!"

Trình Thi Lệ càng nói càng thương tâm, nước mắt cũng chảy ra. Rất giống như một người mẹ đau lòng vì con không nghe lời.

Cố Tùng Bác có chút lung lay, kéo tay Trình Thi Lệ, "Tiểu Nặc đứa nhỏ này cũng không đến mức không cần người cha này, tiếp theo anh định bảo nó nói với Lục thiếu một câu, đem dự án của anh đưa cho Lục tiên sinh, Lục thái thái."

Trình Thi Lệ thấy Cố Tùng Bác có tính toán như thế, cũng không dám nói thêm gì nữa, bà ta có chút lo lắng, lỡ như Cố Nhất Nặc thật sự thay Cố Tùng Bác hoàn thành việc này, bà ta lại càng khó ra tay!

"Ừm, em cũng tin tưởng, Tiểu Nặc không phải là người như vậy, dù sao cũng là một tay em nuôi lớn, hy vọng con bé sớm một chút giúp anh làm tốt dự án đó, như vậy cũng coi như là giúp anh dứt được một mối lo."

.....

Tiếng chuông tan học vang lên, giáo viên thu dọn giáo án, nhìn đám học sinh trước mặt.

"Gần đây thành tích của Cố Nhất Nặc biến đổi rất nhiều, thầy hy vọng em có thể điều chỉnh tốt tâm trạng." Giáo viên cố ý nhắc nhở Cố Nhất Nặc một chút.

"Vâng, thưa thầy." Cố Nhất Nặc nhẹ nhàng gật đầu.

"Cố Minh Tuyết đâu? Gần đây sao lại luôn xin nghỉ?" Giáo viên lại hỏi.

"Ngày hôm qua em ấy đi bệnh viện." Cố Nhất Nặc nhàn nhạt đáp lại, giống như là đang nói về một người xa lạ không đáng để quan tâm.

Giáo viên cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, Cố Minh Tuyết là được đặt cách đi học, cho dù là thời điểm mấu chốt như lúc này có xin nghỉ thì cũng chẳng sao. Dù sao cũng không cần tham gia thi đại học, hơn nữa thành tích của Cố Minh Tuyết căn bản là không cần lo lắng.

"Các em còn lại không nêu tên cũng không thể lơ là. Thời gian ôn tập sắp hết rồi, thời gian tới lại không có tiết học trên lớp, các em cần phải tự đốc thúc bản thân, tan học đi!"

Giáo viên vừa nói tan học, học sinh trong lớp lập tức giải tán.

Cố Nhất Nặc sửa sang lại cặp sách, Hứa Thụy đã đi tới chỗ cô, "Tiểu Nặc, chúng ta đi thôi."

Hà Vi nhìn hai người, tâm tình có chút trầm xuống, cô ta còn tưởng rằng, Hứa Thụy tới đây là để tìm mình, hoá ra lại là tới tìm Cố Nhất Nặc! Cô ta không rõ, Cố Nhất Nặc không phải rõ ràng là đã đính hôn sao? Hứa Thụy vì cái gì còn đối tốt với Cố Nhất Nặc như vậy?

"Tiểu Nặc, các cậu muốn đi đâu vậy? Chúng ta cùng nhau đi?" Hà Vi dò hỏi Cố Nhất Nặc.

"Bọn mình và cậu lại không có tiện đường!" Hứa Thụy trực tiếp cự tuyệt.

"Vậy chỗ cậu ở với nhà của Tiểu Nặc gia cũng không tiện đường mà!" Vẻ mặt Hà Vi thất vọng.

"Đi thôi, Tiểu Nặc." Hứa Thụy không để ý đến Hà Vi, xách cặp sách giúp Cố Nhất Nặc, sải bước đi ra ngoài.

"Hà Vi, mình đi trước." Cố Nhất Nặc muốn nói gì đó, đến cuối cùng vẫn nhịn xuống.

"Tiểu Nặc, tạm biệt." Hà Vi vẫy vẫy tay với Cố Nhất Nặc.

Hứa Thụy và Cố Nhất Nặc hai người đi ra sân trường, hai người cũng không có lập tức đạp xe rời đi, mà dắt xe đạp đi chầm chậm theo con đường nhỏ bên ngoài trường.

"Hà Vi, cậu ấy....."

"Mình biết, cậu ấy không phải là mẫu người mình thích, mình đã nói rất rõ ràng với cậu ấy rồi."

Cố Nhất Nặc có chút xấu hổ, cô cũng không muốn để ý đến việc riêng này của Hứa Thụy, việc này cũng không đến lượt cô quản, nhưng mà dù sao thì Hà Vi cũng là bạn ngồi cùng bàn với cô, ngày thường có thể nói chuyện cũng cũng chỉ có một mình Hà Vi.

"Chỉ là mình cảm thấy, cậu ấy khá tốt, cậu lại thấy không ưa cậu ấy, có phải cậu đã thích người nào rồi không?"

Hứa Thụy cười cười, lập tức dời đề tài, "Mình đã nghe lén di động của bà mẹ kế kia của cậu thành công rồi."

"Nhanh như vậy sao?"

"Đúng vậy, mình là ai chứ! Đưa di động của cậu cho mình, mình giúp cậu cài một cái phần mềm, bản ghi âm các cuộc điện thoại của Trình Thi Lệ đều sẽ tự động truyền tới cái phần mềm này."

Cố Nhất Nặc lập tức lấy điện thoại di động ra, đưa cho Hứa Thụy.

Hứa Thụy cài đặt xong lại trả lại vào tay Cố Nhất Nặc, "Tiểu Nặc, mặc kệ cậu gặp phải chuyện gì, mình hy vọng cậu sẽ nói với mình, mình sẽ dốc hết khả năng, trợ giúp cậu, bởi vì chúng ta là..... bạn bè."

"Ừm." Cố Nhất Nặc khẽ gật đầu, nhìn trên di động có thêm một cái phần mềm kia, như vậy là cô có thể nắm bắt được hướng đi của Trình Thi Lệ.

Một chiếc Maybach màu đen đột nhiên tăng tốc, vọt tới.

Cố Nhất Nặc và Hứa Thụy đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên nghe được có tiếng xe gầm ở bên cạnh, tức khắc hoảng sợ.

"Lên xe!" Ánh mắt Lục Dĩ Thừa ánh mắt, nhìn chằm chằm phía trước, mặt cũng chưa thèm quay lại.

Cố Nhất Nặc nhìn Lục Dĩ Thừa ngồi trong xe, khuôn mặt nhỏ cứng đờ ra, "Không phải tôi đã nói, không cần anh tới đón tôi sao?"

"Tôi có đáp ứng em là không tới đón sao? Lục thái thái!" Lục Dĩ Thừa cố tình nhấn mạnh cái danh xưng Lục thái thái này.

Cố Nhất Nặc bị khẩu khí của hắn làm cho tức giận không chịu được, phản bác lại một câu: "Tôi cũng không có đáp ứng anh tới đón tôi!"

Lục Dĩ Thừa đột nhiên mở cửa xe, đi tới chỗ Cố Nhất Nặc, trực tiếp ôm cô vào trong ngực, "Ở trước mặt bạn học, em cũng muốn giở chút tính khí của mình ra với tôi? Muốn dỗi về nhà lại dỗi."

Hứa Thụy nhìn hai người trước mặt, có chút xấu hổ.

Lần trước, cũng là như thế này, Lục Dĩ Thừa đây là hôn phu của Tiểu Nặc, còn cậu, cậu chỉ là một người bạn học, một người bạn tốt, cậu không tư cách đi tranh giành, càng không có cái năng lực đó.

"Anh buông ra!" Cố Nhất Nặc thật là chịu không nổi Lục Dĩ Thừa! Đặc biệt là ở bên ngoài trường, bạn bè đều đi ngang qua.

"Tôi nghe nói, lúc con gái giận dỗi, chỉ có một phương pháp có thể giải quyết!"

Cố Nhất Nặc trừng mắt lườm hắn, không biết rốt cuộc hắn nói chính là cái phương pháp gì.

"Em nói xem, là ở chỗ này hôn đến khi em nghe lời mới thôi, hay là về nhà lại hôn?" Lục Dĩ Thừa cười hỏi, đã hoàn toàn coi Hứa Thụy trở thành không khí.

"Tiểu Nặc, mình nhớ ra mình còn có việc gấp, mình đi trước, ngày mai gặp." Hứa Thụy lập tức nói, cậu tuyệt đối không muốn nhìn thấy một màn kia!

"Được, ngày mai gặp!" Cố Nhất Nặc thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn may, lúc này Hứa Thụy nói là cậu đi trước, tránh làm cho cô cảm thấy xấu hổ.

Lục Dĩ Thừa mở cửa xe, Cố Nhất Nặc ngồi vào trong xe, tâm tình buồn bực tới cực điểm!

"Anh có thể đừng như vậy có được hay không!?"

Vừa mới ngồi vào xe, còn chưa có khởi động, liền nghe được cô gái nhỏ bên cạnh tức giận chất vấn. Hắn chậm rãi xoay người, nhìn khuôn mặt nhỏ đang tức giận này.

"Tôi như thế nào? Chẳng lẽ, em còn muốn để cậu ta đưa em về?"

"Thì như thế nào! Tôi vui!"

"Cố Nhất Nặc!" Lục Dĩ Thừa gầm lên một tiếng.

"Xảy ra chuyện gì? Ai đưa tôi về, tôi ở bên cạnh ai thì liên quan gì đến anh? Bằng cái gì mà anh đòi quản tôi? Tôi thích như thế nào liền làm như thế đó đấy! Đó là tự do của tôi!"

Bên trong xe, hai người đều tức giận đến không chịu được, Lục Dĩ Thừa đột nhiên trầm mặc xuống.

"Lục Dĩ Thừa! Không phải là anh muốn kết hôn sao? Được! Tôi và anh kết hôn! Tôi đủ tuổi quy định, chúng ta liền kết hôn! Nhưng mà từ giờ trở đi, không cần anh xuất hiện ở trước mặt tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh!"

Lục Dĩ Thừa:.....

Cố Nhất Nặc xoay người, vươn tay ấn vào nút mở khoá một cái, cửa xe mở ra, cô xuống xe!

"Rầm" cửa xe bị cô mạnh mẽ đóng sầm lại, cả chiếc xe đều bị chấn động một chút.

Chỉ còn Lục Dĩ Thừa ngồi ở trong xe, buồn bực đến phát điên!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Cố Nhất Nặc đi trên lối đi bộ, không ngừng hít sâu để bình phục lại tâm tình hiện tại.

Từ lúc cô trọng sinh đến giờ, cô vẫn luôn bị Lục Dĩ Thừa nắm mũi dắt đi.

Mặc kệ một kiếp này, bọn họ bắt đầu như thế nào, cô thật sự không có niềm tin, lại cùng hắn trải qua một lần nữa!

Đột nhiên, di động của cô vang lên một thanh âm nhắc nhở, là từ phần mềm Hứa Thụy cài đặt cho cô. Cô lập tức mở ra, phát hiện bên trong có thêm một đoạn ghi âm trò chuyện dài hơn ba phút.

Cắm tai nghe vào, tiếng Trình Thi Lệ truyền vào trong tai cô.

"Chuẩn bị hàng cho em! Em đang cần gấp!"

"Lần trước em lấy từ chỗ tôi không còn à? Không phải là em lén lấy dùng đó chứ?"

"Làm sao em có thể đi lây dính cái loại này chứ! Là con tiểu tiện nhân kia, em chuẩn bị đem tất cả số còn lại cho nó dùng một lần luôn, anh nhanh chuẩn bị cho em đi."

"Yên tâm đi, việc em phân phó, có việc gì là tôi không làm được?"

"Vậy thì tốt rồi."

"Thi Lệ, anh muốn em, gần một tháng rồi chúng ta không có gặp nhau, em không muốn tôi sao?"

"Quỷ xứ, anh đúng là không đứng đắn, qua hai ngày nữa em sẽ đi tìm anh."

"Cái lão già Cố Tùng Bác kia không còn dùng được, nào có hiểu em như tôi, chỉ có tôi mới có thể làm em sung sướng đến kêu cha gọi mẹ!"

.....

Còn lại, đều là mấy lời dâm đãng ô uế, Cố Nhất Nặc tắt phần mềm đi, thật lâu không thể bình ổn lại được, nếu không phải nhờ đoạn ghi âm cuộc gọi này, cô làm sao cũng không thể ngờ được Trình Thi Lệ còn ở bên ngoài vụng trộm!

Đây chính là thu hoạch ngoài ý muốn.

Cố Nhất Nặc tiếp tục đi về phía trước, đi đến trạm xe buýt, vừa vặn có một chiếc xe chạy qua, bỏ lỡ một chuyến này lại phải chờ thêm nửa tiếng nữa, cô cũng lười phải đợi nên cứ thế đi bộ dọc theo con đường phía trước.

Hôm nay Lục Dĩ Thừa sẽ không tới giúp cô học bù, cô cũng không muốn trở về ngôi nhà đó sớm như vậy.

Đột nhiên, có một người đạp một chiếc xe đạp chạy đến trước mặt cô.

Cô vừa nhìn thấy người mới đến, lập tức sững sờ đứng ngay tại chỗ! Làm sao lại là hắn?!

Lục Dĩ Thừa nhìn cô, không biết là như thế nào, cơn giận trong lòng còn sót lại một chút kia cũng tan biến mất, "Thất thần làm cái gì? Còn chưa lên."

Cố Nhất Nặc xoay người bước đi! Hoàn toàn làm lơ hắn.

Lục Dĩ Thừa dắt xe đuổi theo. Đường đường là Lục gia đại thiếu, đều đã dùng đến chiêu thức như vậy, còn dỗ dành không được cô gái nhỏ của mình!

Hắn đuổi theo càng nhanh, Cố Nhất Nặc lại chạy trốn càng nhanh!

Trên đường, bóng dáng hai người trở thành một cảnh tượng thật đẹp.

Cố Nhất Nặc cố sức chạy dọc theo ven đường, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lục Dĩ Thừa, đến tột cùng là sợi dây thần kinh nào của hắn không đúng vậy! Còn lấy ở đâu ra một chiếc xe đạp mà mang lại đây!

"Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi không muốn nhìn thấy anh!"

"Cãi nhau cái gì tôi không hiểu, nếu em cảm thấy tôi làm em tức giận, vậy thì tôi sai rồi." Lục Dĩ Thừa dắt xe đạp, nhìn Cố Nhất Nặc thẳng thắn thành khẩn xin lỗi.

Cả đời này, người có thể làm hắn dung túng đến như vậy, hao hết tâm tư lấy lòng đến mức này chỉ có một mình Cố Nhất Nặc cô!

Cố Nhất Nặc không nói lời nào, tiếp tục đi về phía trước.

Lục Dĩ Thừa cũng không miễn cưỡng, dắt xe đi theo cô, "Em thích ngồi xe đạp, ngày mai tôi liền đạp xe đạp tới đón em."

Cố Nhất Nặc xoay người, lại trừng mắt lườm hắn một cái, "Tôi nói thích đi xe đạp lúc nào? Tôi không thích chính là anh, không muốn nhìn thấy cũng là anh, không liên quan gì đến xe!"

Rốt cuộc cô cũng nói ra câu này! Sau này, cô muốn chính là như vậy, cô muốn học cách cự tuyệt hắn! Không thể lại bị hắn ăn đến gắt gao!

Lục Dĩ Thừa dừng bước, Cố Nhất Nặc một mình đi về phía trước.

Ba chữ không thích này giống như là một cây kim đâm vào trong tim Lục Dĩ Thừa!

Cố Nhất Nặc chỉ lo cắm cúi bước về phía trước, không có chú ý dưới chân, đột nhiên cảm thấy dưới chân hụt hẫng, cả người cô lảo đảo ngã sang một bên!

Lục Dĩ Thừa nhanh chóng lao tới, đỡ lấy người cô.

"Đau quá!" Cố Nhất Nặc kêu đau một tiếng, vừa rồi cô không chú ý, dẫm phải một cái hố người ta đang thi công, có lẽ là chân đã bị trật khớp.

"Như thế nào? Có bị thương hay không?"

Cố Nhất Nặc thử dùng chân dẫm lên mặt đất một cái, tức khắc đau đến nỗi nước mắt cũng trào ra.

Lục Dĩ Thừa đỡ cô đến bên đường ngồi xuống, rồi hắn ngồi xổm xuống cởi giày của cô ra, phát hiện mắt cá chân của cô gồ lên một cục, hẳn là trật khớp.

Hắn sờ sờ lên chỗ bị thương, Cố Nhất Nặc lập tức rụt chân lại.

"Đau quá!"

"Trật khớp rồi."

Cố Nhất Nặc nhìn vào chân mình, thở phì phì chỉ vào Lục Dĩ Thừa: "Đều tại anh! Anh không đuổi theo tôi, tôi có thể té hố sao? Lục tiên sinh, phiền anh tránh xa tôi ra một chút, có được không?"

"Lục thái thái, em đều đã đồng ý lời cầu hôn của tôi, em lại kêu tôi cách xa em ra?" Lục Dĩ Thừa hỏi lại.

Cô đồng ý lời cầu hôn của hắn lúc nào?!

Hình như lúc trước cô nổi giận có nói với hắn là kết hôn, cái này cũng coi như là đồng ý lời cầu hôn của hắn?!

"Điều kiện của tôi là kêu anh mấy năm này không cần xuất hiện trước mặt tôi, anh cũng không có làm được! Cho nên, tôi sẽ không kết hôn với anh!"

"Nếu như đổi ý, em quản tôi xuất hiện ở đâu?"

"Anh!"

"Được, tôi sai rồi, là tôi sai."

Cố Nhất Nặc quay ngoắc mặt sang một bên. Lục Dĩ Thừa nhân lúc cô phân tâm, nắm lấy chân cô, dùng sức nối lại khớp cho cô!

"A!" Cố Nhất Nặc kêu thảm thiết một tiếng, cô tức khắc cắn một cái lên bả vai Lục Dĩ Thừa!

Nóng rát đau đớn từ trên vai truyền đến, Lục Dĩ Thừa hơi nhíu mày, cô cho rằng là hắn cố ý làm cô đau sao? Cô gái này, làm sao lại bạo phát tính tình lên, khó chịu như thế!

Khớp xương nhô cao ngay mắt cá chân đã biến mất không còn thấy, Lục Dĩ Thừa nhẹ nhàng xoa bóp giúp cô, Cố Nhất Nặc tức khắc cảm thấy khá hơn nhiều, mới buông cái miệng nhỏ ra.

"Hiện tại đã đỡ hơn chưa?"

Hình như là khá hơn nhiều! Nhưng mà cô chỉ cúi đầu, không trả lời.

Lục Dĩ Thừa cầm lấy di động, bấm một dãy số, "Tiểu Lưu, lái xe lại đây, đường Thanh Khê."

"Hay là muốn đi bệnh viện khám, sau khi trật khớp phải nối lại vị trí cũ ngay, bằng không lát nữa đi bệnh viện nối khớp sẽ càng đau."

Cố Nhất Nặc vẫn cúi đầu, không nói lời nào.

Lục Dĩ Thừa cong người xuống, bế cô lên, đứng ở ven đường chờ.

Mười phút sau, Tiểu Lưu lái xe đến, nhìn hai người ở trước mặt, vẻ mặt ngốc xích, đại thiếu cùng Nhất Nặc tiểu thư đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, về nhà cậu ta phải báo cáo với Lục lão gia như thế nào mới được đây!

Tiểu Lưu thấy đại thiếu ôm Nhất Nặc tiểu thư, cậu ta lập tức đi đem chiếc xe đạp vừa mới mua kia nhét vào cốp sau.

"Đi bệnh viện." Lục Dĩ Thừa trầm giọng phân phó.

"Dạ."

Lên xe xong, Cố Nhất Nặc cố ý xoay mặt ra ngoài cửa xe, cô bị thương ở chân, còn đang ngồi trên đùi Lục Dĩ Thừa, bàn tay hắn ấm áp che lại chỗ bị thương của cô, đã không còn thấy đau nữa.

"Còn đau không?" Hắn hỏi.

"Không đau."

Lục Dĩ Thừa duỗi tay lau nước mắt trên má cho cô, hắn như thế này làm Cố Nhất Nặc cảm thấy rất không tự nhiên.

"Ngày mai vẫn lái xe đi, chờ chân em khoẻ lại, lại cưỡi xe đạp."

"Anh thật sự cho rằng, tôi thích ngồi xe đạp à!"

"Còn không phải sao? Có một người đàn ông tốt như tôi đây lại không cần, lại coi trọng cái tên tiểu tử Hứa Thụy kia? Tôi có lòng tin, không có chuyện ngay cả cái tên Hứa Thụy kia tôi cũng không bằng."

"Phụt!" Cố Nhất Nặc nhịn không được cười rộ lên, không biết như thế nào, nước mắt vừa mới ép trở về lại chảy ra.

Lục Dĩ Thừa rút một tờ khăn giấy, lau nước mắt cho cô.

"Vừa khóc vừa cười thế này, rốt cuộc là đang giận hay là không đây?"

"Không cần anh lo!" Cố Nhất Nặc giật lấy khăn giấy, nước mắt không chế không được nhỏ xuống một giọt.

Cô cũng không biết, bản thân rốt cuộc là khóc cái gì, chính là chính là rất muốn được khóc lớn một hồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Lục Dĩ Thừa ôm cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô dỗ dành, "Đừng khóc, cũng lớn rồi, không thể giống như con nít được, động một tý là liền khóc."

Cố Nhất Nặc cố kìm nén cảm xúc của mình, chính là vẫn không thể ngăn lại nước mắt đang mãnh liệt trào ra.

Hắn càng nói, cô lại càng khóc dữ hơn, làm Lục Dĩ Thừa sợ tới mức im miệng luôn, không dám hé răng.

Tới bệnh viện, lúc Lục Dĩ Thừa ôm Cố Nhất Nặc đi gặp bác sĩ, cô còn đang sụt sịt, mắt mũi đều hồng hồng, thoạt nhìn rất đáng thương.

Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dáng này của cô, lập tức khắc sâu hiểu rõ một đạo lý, đó chính là sau này ngàn vạn lần không thể cãi nhau với cô, ngàn vạn lần không thể chọc cô tức giận, bằng không đến cuối cùng người vất vả vẫn là hắn.

Nhìn cô khóc lóc thảm thiết như vậy, trong lòng hắn đều đã bị bóp nát thành một đoàn! Sống lâu như vậy, trước nay đều chưa từng có cảm giác khó chịu như thế này.

Tiểu Lưu tìm một chiếc xe lăn mang tới, Lục Dĩ Thừa đem Cố Nhất Nặc đặt ngồi lên xe, tự mình đẩy cô đi khám bác sĩ.

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra qua, chụp X quang, kết hợp kết quả kiểm tra, kê một ít thuốc kháng viêm tiêu sưng.

"Những ngày này, không thể hoạt động mạnh, khi đi cũng phải đặc biệt cẩn thận, theo như phim X quang này thì chỉ là trật khớp, cũng may là đã được xử lý tốt, không có tổn thương dây chằng, nhưng cũng phải chú ý, không được tổn thương thêm lần thứ hai."

"Cám ơn bác sĩ." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng cám ơn.

"Vị phụ huynh này cũng vậy, con gái mình bị thương, anh làm sao có thể tự mình xử lý! Lỡ như xử lý không tốt, như vậy sẽ tạo thành thương tổn lớn hơn."

Tiểu Lưu nghe bác sĩ nói, há to miệng, không tự chủ được nhìn sang Lục đại thiếu!

Cái ông bác sĩ này, không phải là cho rằng, Nhất Nặc tiểu thư là..... Con gái của đại thiếu đó chứ?!

Nhất Nặc tiểu thư đang mặc giáo phục, khóc đến nỗi mắt mũi đều đỏ cả lên, có vẻ hề hề đáng thương, bộ dạng thế này thoạt nhìn đích xác là không giống nữ sinh cao trung mười tám tuổi mà lại như học sinh cấp hai.

Nhưng mà, đại thiếu của bọn họ hẳn là nhìn không đến nỗi già như vậy chứ!

Mặt Lục Dĩ Thừa đã hoàn toàn đen thui!

"Bôi thuốc xong, cần phải xoa bóp một lát, trở về thì phiền mẹ đứa bé làm việc này." Bác sĩ không yên tâm dặn dò, vị phụ huynh này thoạt nhìn tính tình không tốt, chắc là sẽ không làm mấy việc này.

Cố Nhất Nặc hậu tri hậu giác, lúc này mới phát hiện ra, lời bác sĩ dặn dò như thế nào lại có điểm quái quái?

"Bác sĩ, ông cận thị bao nhiêu độ?" Lục Dĩ Thừa đột nhiên mở miệng hỏi.

Bác sĩ không hiểu ra sao, ngẩng đầu nhìn Lục Dĩ Thừa, tuy rằng không rõ vị phụ huynh này tại sao lại hỏi như thế, nhưng vẫn trả lời, "Tôi cận thị hai trăm độ."

"Tôi thấy có đến 250 độ đấy? Hay là, ông mang kính chất lượng kém? Làm cho thị lực của mình giảm xuống trầm trọng!" Lục Dĩ Thừa lại nói.

Tiểu Lưu ở một bên, che miệng cười trộm.

Cố Nhất Nặc còn không có hiểu được tại sao Lục Dĩ Thừa lại nói như thế, chỉ là cảm thấy Lục Dĩ Thừa cũng quá là thần thông đi, chẳng những biết nối xương, ngay cả cận thị cũng nhìn ra được, chẳng lẽ hắn đã từng học y?

"Vị tiên sinh này, tôi mang chính là kính viễn thị!" Bác sĩ sửa lại cho đúng.

"Không sai, ông thật sự thích hợp mang kính viễn thị!" Lục Dĩ Thừa nói xong, đẩy Cố Nhất Nặc đi ra ngoài.

Tiểu Lưu nhìn bộ dáng ông bác sĩ tức giận đến trừng lớn hai mắt, lập tức tiến lên lấy đơn thuốc: "Bác sĩ, ông đừng nóng giận, đại thiếu nhà chúng tôi tâm tình không tốt lắm, cám ơn ông!"

Ra khỏi bệnh viện, Cố Nhất Nặc vừa định đứng lên khỏi xe lăn, đã bị Lục Dĩ Thừa chặn ngang bế lên, đi đến bên xe.

"Đại thiếu, chúng ta về Lục gia hay là về nhà Nhất Nặc tiểu thư?" Tiểu Lưu nhìn Lục Dĩ Thừa hỏi.

"Về Lục gia!"

"Về nhà tôi!"

Hai người đồng thời nói, Tiểu Lưu ngây ngẩn cả người, không biết rốt cuộc là phải nghe ai.

"Chân em bị thương, mấy ngày nay liền ở lại Lục gia đi, tiện cho tôi chăm sóc em."

"Không cần, tự tôi có thể chăm sóc bản thân mình." Cố Nhất Nặc lập tức phản bác.

Cô cũng không thể đi đâu, chỉ quanh quẩn trong nhà, nếu Trình Thi Lệ không có cơ hội xuống tay mà nói, chỉ sợ sẽ thay đổi kế hoạch ban đầu!

Từ lúc nghe xong đoạn ghi âm điện thoại của Trình Thi Lệ, cô mới phát hiện, quan hệ ở bên ngoài của Trình Thi Lệ còn phức tạp hơn trong tưởng tượng của cô nhiều! Cô ngàn lần cũng không thể không cẩn thận được.

"Em không thích về nhà em!" Lục Dĩ Thừa lại nói.

"Anh có thể không tới, không cần miễn cưỡng chính mình!"

Hai người bốn mắt lườm nhau, ai cũng không muốn thỏa hiệp.

Một phút sau, Lục Dĩ Thừa bại trận!

"Đi Cố gia!"

Tiểu Lưu đổi hướng, chạy về hướng Cố gia.

Trên đường đi, Lục Dĩ Thừa cảm thấy trong lòng thật quá nghẹn khuất, cái cô gái nhỏ này, lá gan chính là càng ngày càng lớn hết mức, chẳng những dám cùng hắn cãi nhau, còn dám cùng hắn đối nghịch! Hắn cũng không biết, chính mình đây là xảy ra chuyện gì, không dưng lại cố tình lấy một cô học sinh, thật không có cách nào!

Xe chạy đến Cố gia, Cố Tùng Bác lập tức ra đón, ông ta còn tưởng rằng hôm nay Lục thiếu không tới!

"Lục thiếu, cậu đến rồi, mau vào nhà ngồi đi."

Lục Dĩ Thừa không để ý đến Cố Tùng Bác, trực tiếp bế Cố Nhất Nặc lên.

"Tự tôi có thể đi!"

"Tôi không muốn để em tự đi!"

Cố Tùng Bác nhìn một màn này, không biết có phải hai người không biết ngượng ngùng hay không, thẳng đến khi nhìn thấy trong tay Tiểu Lưu xách theo một ít thuốc, mới phát hiện Cố Nhất Nặc đi chân trần, chỗ mắt cá chân rõ ràng có vết thương.

"Tiểu Nặc, chân con bị làm sao?" Cố Tùng Bác lo lắng hỏi, nhìn dáng vẻ, quan tâm đến không được.

"Không có gì, chỉ là không cẩn thận bị trật khớp thôi."

"Sao lại không cẩn thận như thế? Có nghiêm trọng không?" Cố Tùng Bác hôm nay thật sự là quá mức nhiệt tình.

Cố Nhất Nặc thật sự không muốn nhìn cái người là ba ruột của mình thêm nữa, ở trước mặt Lục Dĩ Thừa, giả vờ nói mấy lời lừa dối như có cảm tình, cô thấp giọng nói nhỏ với Lục Dĩ Thừa: "Chúng ta đi lên đi, em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

Lục Dĩ Thừa ôm cô đi lên lầu hai.

Cố Tùng Bác đi vào phòng khách, vội vàng phân phó, nhanh một chút chuẩn bị bữa tối.

Cố Minh Tuyết ở trong phòng bếp bận rộn, lần trước cô ta không có thăm dò sở thích của Lục Dĩ Thừa, biến khéo thành vụng, lần này cô ta nhất định phải biểu hiện cho thật tốt.

Mẹ nói, không yêu cầu anh Dĩ Thừa có thể rửa mắt mà nhìn cô ta, hiện tại chỉ cần cô ta làm cho anh Dĩ Thừa không chán ghét mình là được.

Nhưng mà, trong lòng Cố Minh Tuyết cực kỳ không cam tâm!

"Dì Lý, canh của tôi hầm xong chưa?"

"Cô hai, vừa mới hầm xong." Dì Lý bưng canh tới.

"Canh này tuy rằng không có làm ngực tôi có chuyển biến, nhưng mà khá tốt, uống xong cảm thấy đặc biệt có tinh thần, toàn thân đều thoải mái!" Cố Minh Tuyết bưng canh lên, một hơi uống xong.

Cái loại thoải mái này là không cách nào hình dung, cảm giác cả người đều nhẹ bẫng, lân lân sung sướng.

"Tiểu Tuyết!" Trình Thi Lệ gọi một tiếng, bà ta phát hiện, Tiểu Tuyết đứng ở đó, biểu cảm có chút không thích hợp. Bất quá bà ta cũng không có nghĩ nhiều.

"Mẹ, anh Dĩ Thừa đã xuống chưa?"

Trình Thi Lệ kéo Cố Minh Tuyết đến một bên trầm giọng dặn dò: "Hôm nay, con không được gây thêm chuyện gì sai lầm nữa đâu đấy, tốt nhất là đừng

có mở miệng nói chuyện!"

"Mẹ!"

"Con biết rồi đó, con mà xúc động lên là chỉ biết biến khéo thành vụng, nghe lời mẹ!"

"Được rồi." Cố Minh Tuyết gật gật đầu.

.....

Cố Nhất Nặc ngồi ở trên giường, trong tay cầm quyển bài tập tiếng Anh. Lục Dĩ Thừa tiếp tục xoa mắt cá chân cho cô. Chân cô bị hắn nắm trong lòng bàn tay, lúc mới bắt đầu, cô thật sự không thích ứng được, nhưng xoa bóp một hồi dần dần cô cũng quen được, ngược lại cảm thấy rất thoải mái.

"Vốn dĩ là đợi cuối tuần này, tôi muốn mang em và ông nội ra ngoài đi chơi một chuyến, xem ra chỉ có thể ở nhà đợi."

Cố Nhất Nặc bỗng nhiên nhớ đến lời mời của Bạch Duật.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

"Ừ, đúng vậy, chỉ có thể ở nhà, thứ bảy tôi muốn nghỉ ngơi, không muốn học bù, anh không cần đến đây đâu."

"Được." Lục Dĩ Thừa gật đầu.

Hắn cảm thấy, mỗi một lần đều miễn cưỡng cô như thế cũng không hay.

Chính là hắn nghĩ không ra, tại sao cô lại không thích hắn?

Chẳng lẽ, thật sự là quá già sao?

Thật là thất bại mà!

"Lục thiếu, Tiểu Nặc, ăn cơm." Trình Thi Lệ đứng ở ngoài cửa gọi vào.

Lục Dĩ Thừa làm gì còn muốn ăn, cô bị thương nên đi lại không tiện, lại ở trong cái nhà này khiến hắn thật có chút lo lắng. Nhưng mà vấn đề chính là cô lại không muốn ở Lục gia!

"Dạ, con ra liền." Cố Nhất Nặc đáp lại một tiếng.

Trình Thi Lệ cố ý áp sát cánh cửa, muốn nghe động tĩnh bên trong là cái gì một chút, trong phòng lại rất yên tĩnh.

Lục Dĩ Thừa bế Cố Nhất Nặc, mở cửa phòng ra, liền thấy Trình Thi Lệ dán ở trên cửa, bị bắt tại trận Trình Thi Lệ vẫn như cũ mặt không đổi sắc, vẻ mặt tươi cười giải thích: "Dì muốn lên nhìn xem Tiểu Nặc bị thương như thế nào, lại sợ quấy rầy đến hai đứa."

Lục Dĩ Thừa ôm Cố Nhất Nặc, trực tiếp đi xuống lầu.

Nhìn bóng dáng hai người, Trình Thi Lệ âm thầm cắn chặt răng. Bởi vì Tiểu Tuyết ở trong bữa tiệc sinh nhật của Cố Nhất Nặc, hành động khinh suất làm hỏng kế hoạch của bà ta, mới làm Cố Nhất Nặc tránh được một kiếp, làm thành cục diện như hiện tại!

Bà ta sẽ không bỏ qua cho Cố Nhất Nặc, bà ta muốn trước khi thi đại học phải khiến cho Cố Nhất Nặc rơi vào địa ngục!

Cố Minh Tuyết vừa thấy Lục Dĩ Thừa đi xuống, mỉm cười đứng ở nơi đó, chính là Lục Dĩ Thừa giống như là không có nhìn thấy cô ta vậy, đi lướt qua luôn.

Vết bỏng trên người cô ta còn chưa có khỏi, cảm giác đau rát làm người ta khó có thể chịu được, ghê tởm hơn chính là, còn không thể động vào nước, tình huống như vậy cần phải chú ý đợi đến khi vết thương khô lại, kết vảy!

Tuy rằng là anh Dĩ Thừa làm cô ta bị thương, nhưng mà cô ta không có trách anh Dĩ Thừa, nhất định là Cố Nhất Nặc, cái con tiểu tiện nhân kia nói xấu sau lưng cô ta, mới làm cho anh Dĩ Thừa có thành kiến với cô ta!

Cô ta tin, sớm muộn gì cũng có một ngày anh Dĩ Thừa sẽ nhìn thấy điểm tốt của mình!

Bữa cơm này rất yên tĩnh, chỉ có Cố Tùng Bác thỉnh thoảng lại gợi ra một hai câu với Lục Dĩ Thừa, nhưng đều bị Lục Dĩ Thừa không nóng không lạnh cho qua.

Cơm nước xong, Lục Dĩ Thừa đem Cố Nhất Nặc ôm lên trên phòng, một bên phụ đạo, một bên tiếp tục xoa bóp cho cô.

"Còn đau không?"

"Không đau, nhưng mà lại không dám dùng sức, có thể là do vấn đề tâm lý đi." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng đáp lại.

"Vốn dĩ cũng không thể dùng sức, sáng mai tôi tới đón em, đưa em đi học."

"Thật sự không cần!" Cố Nhất Nặc lập tức lắc đầu.

"Liền phủ định như thế à, cuối tuần để em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, tôi không tới quấy rầy em, nhưng bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ đưa em đi học, đón em tan học."

Thấy hắn đều đã nói như thế, Cố Nhất Nặc gật gật đầu, "Được." Dù sao, chỉ cuối tuần hắn không tới quấy rầy cô là được!

"Tôi phải về rồi." Lục Dĩ Thừa đứng ở đó, giống như còn đang đợi cái gì.

"Anh đi thong thả." Cố Nhất Nặc có lễ phép gật đầu.

Hắn đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi cô một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

Cố Nhất Nặc sửng sốt một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, trong phòng chỉ còn lại mình cô, có vẻ trống rỗng.

Đột nhiên, vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

"Tiểu Nặc, ngủ rồi sao?" Là Cố Tùng Bác.

"Vẫn chưa, ba, muộn như thế ba tìm con có việc gì sao?"

Cố Tùng Bác ngồi ở bàn sách, nhìn Cố Nhất Nặc, "Ngày hôm qua, Lục thiếu nói muốn mang con đi gặp Lục tiên sinh và Lục phu nhân, ba cho con chiếc thẻ ngân hàng này, trong này có ít tiền, con xem mua cho Lục phu nhân một ít quà gặp mặt."

Cố Nhất Nặc nhận chiếc thẻ, biết rõ còn cố hỏi: "Ba còn có việc gì khác sao?"

"Trong tay ba có một dự án, con giúp ba mang cho Lục tiên sinh nhìn xem một cái, nếu Lục tiên sinh đồng ý hỗ trợ, ba có thể đem 20% cổ phần trong công ty chuyển nhượng sang cho con."

Trong lòng Cố Nhất Nặc một trận cười lạnh, danh tiếng sản nghiệp của Cố Tùng Bác có thể được như hôm nay, đều là bởi vì Lục lão gia tĩnh dưỡng ở G thị này trợ giúp.

Lục tiên sinh, Lục phu nhân làm sao có khả năng để mắt đến 20% cổ phần này của Cố gia, cho dù là đem toàn bộ gia sản của Cố gia đều cho cô làm của hồi môn, Lục phu nhân cũng khinh thường.

Phải biết rằng, gia thế của Lục phu nhân ở Đế Đô không có mấy người là dám trêu chọc vào, khởi nghiệp là cha con Lục lão gia lấy tính mạng ra gầy dựng mới có được thân phận địa vị như hôm nay, còn gia thế Lục phu nhân chính là quyền quý thịnh vượng chân chính.

Ở trong mắt Lục phu nhân, chỉ sợ cô chính là một con gà mái muốn bay lên ngọn cây làm phượng hoàng.

"Đây là tài liệu về dự án của ba, có cơ hội con mang cho Lục thiếu xem trước đi, từ Lục thiếu giao cho Lục tiên sinh, sẽ càng dễ hơn một ít, có biết không?" Cố Tùng Bác sợ con gái sẽ làm sai, nhẹ nhàng dặn dò.

Cố Nhất Nặc nhận lấy bảng kế hoạch, đặt sang một bên.

"Tiểu Nặc, tuy rằng con là cháu dâu được Lục lão gia định hôn từ bé, nhưng mà con vĩnh viễn là con gái của Cố Tùng Bác này, huyết mạch tình thân, chỉ cần là ba phát triển tốt, thứ con có được không chỉ là 20% cổ phần này."

Cố Nhất Nặc nghe mấy câu dụ dỗ này, trong lòng hơi đau xót, cô chưa từng nhìn thấy mẹ, đến tột cùng là tại sao mẹ lại coi trọng người đàn ông này?

Ông ta ích kỷ, đối với chính con mình cũng đều chỉ nghĩ đến hiệu quả và lợi ích như thế, có còn xứng đáng để nói cái gì mà huyết mạch tình thân!

Kiếp này, cô còn có giá trị với ông ta, có thể lợi dụng, thế nhưng ông ta có thể lấy ra 20% cổ phần!

Kiếp trước, lúc cô không còn giá trị lợi dụng, ông ta đã làm như thế nào? Chỉ hận sao cô không chết sớm một chút, đừng cản đường của Cố Minh Tuyết!

"Được, nghỉ ngơi sớm đi, nếu như tiền trong thẻ không đủ thì cứ nói với ba." Cố Tùng Bác lại dặn dò một câu, mới xoay người đi ra ngoài.

Bây giờ, ông ta chỉ cần lẳng lặng chờ, nếu Lục tiên sinh chuẩn bị đầu tư, ông ta liền lập tức khởi động dự án, chỉ cần có Lục gia góp mặt, lấy năng lực của ông ta, rất nhanh là có thể đứng vững ở Đế Đô!

Đến lúc đó, tên của ông ta-Cố Tùng Bác, không chỉ vang dội ở toàn bộ G thị này.

Cuộc nói chuyện ở trong phòng của Cố Nhất Nặc, Trình Thi Lệ ở ngoài cửa nghe lén rõ ràng.

Nghĩ lại bà ta đi theo Cố Tùng Bác nhiều năm như vậy, hao hết tâm tư hầu hạ ông ta, cũng mới chỉ có 5% cổ phần! Thế nhưng ông ta trực tiếp mở miệng cho Cố Nhất Nặc 20%!

Đúng là cái loại bạc tình! Trình Thi Lệ thầm mắng trong lòng, xem ra, là bà ta xem thường con oắt con Cố Nhất Nặc này.

Càng cảm thấy mấy chuyện xảy ra gần đây, có chút không bình thường. Theo như Tiểu Tuyết nói, chuyện xảy ra trong bữa tiệc sinh nhật, hẳn là vạn vô nhất thất! Tại sao đến cuối cùng, ly nước trái cây đó lại bị Cố Nhất Nặc tráo đi, bị Tiểu Tuyết uống sạch!

Chẳng lẽ, Cố Nhất Nặc còn có bản lĩnh biết trước được mọi chuyện!

"Ding" một tiếng, kéo suy nghĩ của Trình Thi Lệ trở về, bà ta lấy sữa từ trong lò vi sóng ra, rồi mới đem chất bột màu trắng còn lại trong lọ ra bỏ tất cả vào!

Cố Nhất Nặc, có trách thì trách mẹ cô chắn đường tôi, mà cô lại trùng hợp chắn đường con gái tôi! Ai kêu mười tám năm trước cô không chịu chết chung với mẹ mình!

Cố Nhất Nặc mới vừa tắm rửa xong, khập khiễng đi ra, Trình Thi Lệ bưng một ly sữa bò nóng xuất hiện ở trước mặt cô.

"Tiểu Nặc, chân còn đau không? Dì cố ý mang cho con ly sữa nóng này."

"Không đau." Cố Nhất Nặc nhận lấy ly sữa bò, một hơi uống xong, đưa chiếc ly không cho Trình Thi Lệ.

Trình Thi Lệ mặt mày đều là ý cười, "Đi ngủ sớm một chút đi."

"Dạ." Cố Nhất Nặc gật đầu.

Trình Thi Lệ mới vừa đi không bao lâu, di động của Cố Nhất Nặc liền vang lên, là âm thanh thông báo. Cô lập tức đeo tai nghe lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

"Ngày mai phải chuẩn bị hàng cho em! Sáng mai hơn 11 giờ em tới lấy!"

"Gấp gáp muốn gặp tôi như thế sao!"

"Hôm nay em đã dùng hết số còn lại rồi, ngày mai chuẩn bị cho em nhiều một chút, em còn dùng vào việc khác!"

"Tôi nói, một tiểu nha đầu có đáng để em phí công như thế."

"Không thể nói thế, em cảm giác con tiểu nha đầu kia, phải tàn nhẫn mới được, làm nó bị nghiện ma túy chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch, trước tiên huỷ hoại nó, sau đó sẽ sắp xếp cho nó lên giường với mấy thằng đàn ông khác, đến lúc đó, để xem Lục Dĩ Thừa còn có thể muốn nó hay không!"

"Thi Lệ, em vẫn là bộ dáng trước đây, không thể ác hơn, đối với một đứa con nít em cũng hạ thủ được."

"Anh có biết, hôm nay lão già chết tiệt kia, thế nhưng định cho nó 20% cổ phần, anh nói, nó có nên chết hay không?!"

"Đáng chết! Ngày mai, khách sạn Hoàn Thành, phòng 1901, hai người chúng ta phải thoải mái một chút."

Cố Nhất Nặc nghe xong đoạn ghi âm này, thở ra một hơi thật dài.

Kiếp trước cô ngây ngốc, không biết lòng người hiểm ác, không biết thế giới này, còn có một mặt đen tối như vậy, bị Trình Thi Lệ dùng chút thủ đoạn

liền hại thành ra như vậy.

Còn may, ông trời có mắt, làm cô sống lại một đời này.

Cô không thể ngồi đây chờ chết, nếu bắt được nhược điểm của Trình Thi Lệ, liền phải lợi dụng cho tốt!

Lập tức ôm máy tính lên giường, mở QQ ra, dựa vào ký ức tìm kiếm một người.

Tra xét tin tức của người này một chút, là một dãy số vừa đăng ký chưa lâu, cô cũng không xác định, có phải là người cô muốn tìm hay không.

Kiếp trước, lúc cô quen biết Tịch Văn Việt là sau khi gả vào Lục gia hai năm.

Cô nghe Đỗ Thiên Thiên xúi giục, đi tìm công ty thám tử điều tra Lục Dĩ Thừa và Cố Minh Tuyết. Kết quả, có thể nghĩ, cái gì cũng đều không tra ra được, ngược lại lại khiến cho Lục Dĩ Thừa nổi cơn thịnh nộ!

Từ sau đó Tịch Văn Việt và cô cũng không có cắt đứt liên lạc, có lẽ là Tịch Văn Việt thương hại cô, thỉnh thoảng sẽ gọi điện quan tâm một chút.

Sau đó, cô mang thai, bị Lục lão gia đón về Lục gia, liền không có tin tức của Tịch Văn Việt nữa.

Gửi lời mời xong, Cố Nhất Nặc nhìn màn hình máy tính chờ trả lời. Qua khoảng năm phút sau, đối phương thêm cô thành bạn thân.

[xin hỏi, là Tịch tiên sinh phải không?]

[Xin chào, tôi là Tịch Văn Việt, xin hỏi, bạn là?]

[Là bạn bè giới thiệu.]

[Tôi hiểu rồi, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho bạn? Tuy rằng chúng tôi vừa mới khởi bước, nhưng mà tiêu chuẩn nghiệp vụ của chúng tôi, hoàn toàn có thể yên tâm! (icon đeo kính đen)]

Nhìn cái icon nhấp nháy, Cố Nhất Nặc nhìn máy tính nở nụ cười, cô nhớ rõ, công ty thám tử của Tịch Văn Việt thật sự là đăng ký vào năm nay, còn nghe cậu ấy nói qua, giai đoạn trước đó gặp phải vài chuyện rắc rối.

[Tôi đương nhiên là tin tưởng rồi, giúp tôi điều tra một người.]

[Có thông tin nhận dạng của người này không?]

[Có.]

[Họ tên: Trình Thi Lệ, ngày mai bà ta sẽ xuất hiện ở G thị, khách sạn Hoàn Thành, phòng 1901. Biển số xe là:]

[Cần chúng tôi thu thập thông tin gì?]

[Các anh có thể chụp được cái gì thì chụp cái đó, chỉ cần gửi tất cả tin tức của bà ta mà các anh nắm được cho tôi là được rồi.]

[Không thành vấn đề! Là thế này này, chúng tôi cần một ít tiền đặt cọc trước.]

[Số tài khoản.]

Cố Nhất Nặc lấy chiếc thẻ ngân hàng ở một bên lại, cô vừa mới kiểm tra qua, trong thẻ này có năm trăm vạn, xem ra vì bợ đỡ Lục tiên sinh Lục phu nhân, người cha này của cô ra tay thật hào phóng, không tiếc tiền.

Chỉ một lát sau, màn hình máy tính của cô nhấp nháy, đối phương giống như rất cấp bách, nhắc nhở cô ba lần.

[Ngại quá, việc này sai rồi, tôi vừa mới nhận được hai mươi vạn, là bạn gửi sao?]

[Đúng vậy, tôi nghe bạn bè nói anh vừa mới khởi nghiệp, cho nên gửi cho anh một lần luôn. Là cái giá này đi?]

[Bạn là thiên sứ thượng đế phái xuống phải không? Bạn không sợ tôi bỏ trốn sao? Bạn cũng chưa gặp qua tôi, giấy phép hoạt động, hợp đồng, cái gì cũng chưa có ký! Hơn nữa hai mươi vạn, là một vụ điều tra đặc biệt phức tạp, việc này của bạn cũng quá đơn giản.]

[Dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không dùng người, anh đừng xem thường việc này của tôi, có khả năng đến cuối cùng, cũng không đơn giản.]

[Cho dù là không đơn giản, số tiền này cũng đủ rồi. Bạn yên tâm, tôi có thể tra ra tổ tông tám đời của bà ta ra cho bạn. Còn có yêu cầu gì, bạn chỉ cần nói với tôi là được.]

[Cám ơn.]

Đối phương thật lâu cũng không có gửi tin nhắn lại, Cố Nhất Nặc nhíu mày, chẳng lẽ là có việc gì chậm trễ?

[Sao tôi có cảm giác, vẫn rất là không chân thật, số di động của bạn là bao nhiêu? Chúng ta cũng cần phải có một bản hợp đồng, như vậy đối với bạn cũng có một ít bảo đảm.]

[Không cần, liền dùng QQ liên lạc đi, tôi tin tưởng anh, điều tra được tin tức gì cứ gửi vào hộp thư của tôi.]

[Được, nếu bạn đã tin tưởng tôi như thế, không cần phải nói nhiều, kẻ hèn này nguyện cố hết sức mình! Còn không có hỏi bạn, phải xưng hô như thế nào?]

Cố Nhất Nặc nghĩ nghĩ, đánh ra một cái tên: [Tôi họ Mễ] đây là họ của mẹ cô.

[Mễ tiên sinh, hay là mễ tiểu thư?]

[Mễ tiểu thư.]

[Mễ tiểu thư, còn có điều gì dặn dò sao?]

[Gọi tôi là hạt gạo nhỏ là được rồi.]

[Được, Hạt Gạo Nhỏ.]

Lại tùy tiện hàn huyên thêm vài câu, Cố Nhất Nặc gấp máy tính lại, nhìn thời gian, đã hơn mười một giờ, cô lập tức sửa sang lại sách vở cho tốt, lên giường ngủ.

Một đêm không mơ mộng gì, ngủ thật yên tĩnh.

Đồng hồ báo thức vang lên, Cố Nhất Nặc duỗi cái eo lười, từ trong chăn vươn một bàn tay lần tìm đồng hồ báo thức, chỉ là cô còn chưa có sờ đến đồng hồ báo thức, đột nhiên sờ đến một bàn tay. Sợ tới mức cả người cô từ trên giường bật dậy.

Lục Dĩ Thừa cười nhìn dáng vẻ cô mới vừa tỉnh ngủ, giống một con mèo nhỏ lười biếng cực kỳ, hắn cầm lấy đồng hồ báo thức tắt đi.

Cố Nhất Nặc dụi dụi mắt, vẻ mặt ngốc bức nhìn Lục Dĩ Thừa mới sáng sớm đã xuất hiện ở trong phòng cô, "Sao anh lại tới sớm vậy?"

"6 giờ rời giường, không tính là sớm, nhanh dậy ăn sáng, chuẩn bị đi học."

Cố Nhất Nặc kéo chăn ra, chuẩn bị xuống giường, thân thể bỗng nhẹ bẫng, bị hắn ôm lên.

"Anh làm gì vậy! Mau buông tôi xuống!" Cô lập tức vung tay lên đánh một cái kháng nghị.

"Chân em bị thương." Lục Dĩ Thừa ôm cô đến toilet.

Khuôn mặt nhỏ của Cố Nhất Nặc đều nghẹn đỏ! Chỉ là chân cô bị thương mà thôi, cũng không có đến nông nỗi sinh hoạt cá nhân không thể tự gánh vác! Hắn đây là có ý gì hả! Ôm cô vào đây còn còn chưa tính, tại sao lại còn đặt cô lên bệ bồn cầu!

Hai tay cô gắt gao túm lấy quần mình, Lục Dĩ Thừa bị hành động này của cô chọc cười.

"Cũng không phải là con nít ba tuổi, còn muốn tôi giúp em cởi quần, bế đi tiểu?"

Cố Nhất Nặc tức giận đến mức bờ vai nhỏ run lên, cắn răng nói: "Ra! Đi ra!"

Lục Dĩ Thừa xoay người đi ra ngoài, giúp cô đóng cửa lại, Cố Nhất Nặc lập tức đứng lên khoá trái cửa lại, mở vòi nước ra che đi âm thanh xấu hổ đó.

Chờ cô rửa mặt xong đi ra ngoài, nhìn thấy Lục Dĩ Thừa đang ngồi trước giá vẽ, nhìn tác phẩm bình thường cô luyện bút, từng bức từng bức, xem rất nghiêm túc.

"Quả nhiên, em vẽ so với thành tích đẹp hơn nhiều."

"Thành tích của tôi cũng không kém! Vừa rồi thi hơn lần trước mười điểm!" Lần trước, chỉ là cô chưa có thích ứng kịp, thi rất kém.

Rốt cuộc cô cũng có được nền tảng, chỉ cần cô nỗ lực, cũng sẽ không kém cỏi đi! Nói cho cùng thật sự thì dường như cũng không xấu lắm.

"Đây còn không phải là công lao của tôi sao." Lục Dĩ Thừa sửa sang lại bức tranh, để lại vào trong cặp.

"Anh ra ngoài trước đi, tôi muốn thay quần áo."

"Cũng không phải là chưa nhìn thấy qua."

"Đi ra ngoài nhanh lên!" Cố Nhất Nặc kéo hắn, đẩy ra ngoài.

Lục Dĩ Thừa bị đẩy ra khỏi cửa, Cố Nhất Nặc mạnh mẽ đóng sầm cửa lại, hắn cũng không đi đâu hết, liền dựa vào trước cửa chờ.

Cô gái nhỏ này, tỉnh dậy sức lực tức giận cũng không nhỏ!

Cố Minh Tuyết nghe được thanh qam của Cố Nhất Nặc ở bên này, mở cửa ra nhìn xem, liền phát hiện bóng dáng Lục Dĩ Thừa, trong lòng cô ta một trận mừng thầm.

"Anh Dĩ Thừa."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Ánh mắt Lục Dĩ Thừa lạnh lùng, "Bình thường, người khác đều gọi tôi là Lục thiếu, hoặc là Lục Dĩ Thừa, cô chọn một cái đi."

"Anh Dĩ Thừa, đây là anh có ý gì?" Cố Minh Tuyết mở to đôi mắt đơn thuần vô tội, khó hiểu dò hỏi.

Lục Dĩ Thừa nhíu mày, hôm đó, chính là vì nghe thấy cái cách xưng hô này, Cố Nhất Nặc mới có cái loại phản ứng như thế, cái cách xưng hô này làm hắn cũng cảm thấy thập phần phản cảm.

"Cô là súc sinh sao?"

"A?" Cố Minh Tuyết càng thêm khó hiểu, cầm tinh không phải đều là động vật sao? Súc sinh? Cái này hình dung làm sao mà nghe lại quái quái.

"Súc sinh mới nghe không hiểu tiếng người!" Lục Dĩ Thừa lại nói một câu.

Khuôn mặt Cố Minh Tuyết trong nháy mắt trở nên tái nhợt như tờ giấy, môi hơi hơi run rẩy, trong mắt nhuốm một tia nước mắt.

Hắn đây là đang mắng cô ta là súc sinh?!

Cố Nhất Nặc mở cửa ra, nhìn thấy Cố Minh Tuyết đang đứng ở cửa phía đối diện, mà Lục Dĩ Thừa lại là một khuôn mặt lạnh. Thoạt nhìn, đã xảy ra chuyện gì đó không thoải mái.

Ở kiếp trước, Lục Dĩ Thừa chính là yêu Cố Minh Tuyết, thậm chí vì Cố Minh Tuyết, mượn bụng của cô để sinh con. Nhớ đến đôi thai long phượng đó, tim Cố Nhất Nặc lại dâng lên một trận đau đớn.

Hiện tại, cô nhìn thấy những việc này, hẳn là bởi vì cô trọng sinh mà ra, kiếp này, bọn họ còn không có nhìn vừa mắt nhau, bất quá là chưa đến lúc mà thôi.

Cô trực tiếp vòng qua Lục Dĩ Thừa, chuẩn bị xuống lầu. Lục Dĩ Thừa đột nhiên từ sau lưng bế cô lên.

"Anh buông ra, tự tôi có thể đi!"

Lục Dĩ Thừa không để ý tới cô đang phản kháng, chỉ lo ôm cô đi xuống lầu.

Cố Minh Tuyết đứng ở cửa ủy khuất, nước mắt rốt cuộc khống chế không được rơi xuống. Vì cái gì anh Dĩ Thừa lại chán ghét cô ta như thế? Còn mắng cô ta là súc sinh!

Nhất định là Cố Nhất Nặc đã nói với anh Dĩ Thừa cái gì rồi! Nhất định là thế!

Cố Nhất Nặc bị ôm đến nhà ăn, trên bàn bày đầy đồ ăn sáng, vừa nhìn là biết chính là Tôn tẩu làm.

"Ông nội nghe nói em bị thương, cố ý kêu Tôn tẩu nấu một ít canh bổ gân cốt, kêu tôi mang tới." Lục Dĩ Thừa đặt cô lên ghế, lấy đồ ăn sáng bày tới trước mặt cô.

Lục Dĩ Thừa đến sớm như thế, Cố Tùng Bác cũng nhanh chóng xuống giường. Vừa nhìn thấy tình huống ở nhà ăn, mặt mày đều là ý cười. Lục Đại thiếu này sáng sớm đã mang đồ ăn sáng tới, lại còn ân cần đưa đi học, ngẫm lại kế hoạch của ông ta hẳn là không có vấn đề gì.

Cố Nhất Nặc cúi đầu chuyên chú ăn sáng. Lục Dĩ Thừa lột một quả trứng gà đưa tới trước mặt cô.

"Tôi không thích ăn!"

"Chỉ một quả thôi."

"Một quả cũng không ăn!"

Lục Dĩ Thừa bẻ quả trứng ra, bỏ lòng đỏ vào miệng mình, đem lòng trắng trứng trực tiếp nhét vào miệng cô.

"Làm sao anh biết tôi không ăn lòng đỏ?"

Lục Dĩ Thừa thiếu chút nữa bị sặc chết, uống một ngụm nước xong mới nói: "Con nít đều là như vậy."

Cố Nhất Nặc không nói nên lời, cúi đầu tiếp tục ăn.

"Chị, em ăn chung với chị có được không?" Cố Minh Tuyết mặc đồng phục, đi đến trước bàn ăn, mỉm cười dò hỏi.

"Không!" Cố Nhất Nặc trực tiếp cự tuyệt.

Đàn ông, có thể để Cố Minh Tuyết tuỳ tiện chiếm đoạt, có thể cướp đi, đó là bản lĩnh. Nhưng đồ ăn thì không được.

Vẻ mặt Cố Minh Tuyết cứng đờ, "Chị, có phải em làm sai chỗ nào rồi không? Làm chị tức giận? Nếu như thật sự có, chị nói cho em biết đi, em nhất định sẽ sửa lại, trước đây, chị thương em như vậy, trước nay chúng ta đều không có mâu thuẫn."

Đúng vậy, trước kia không có mâu thuẫn, đó là do cô bị ngốc! Bị người ta bán, còn giúp người ta đếm tiền!

Lục Dĩ Thừa thật chờ mong, xem Cố Nhất Nặc sẽ trả lời như thế nào.

Cố Nhất Nặc buông chiếc muỗng xuống, nhìn Cố Minh Tuyết cười cười, "Minh Tuyết, em nói cái gì vậy? Hiện giờ chúng ta có mâu thuẫn sao?"

Cố Minh Tuyết bị hỏi á khẩu không trả lời được. Hiện tại, cô ta bất quá cũng chỉ mới mười tám tuổi mà thôi, còn đơn thuần, chưa có hoàn toàn học được thủ đoạn của Trình Thi Lệ.

"Chị, chỉ là em..... Chỉ là em cảm thấy, bình thường chị không phải như vậy, một phần bữa sáng mà thôi, trước kia chị nhất định sẽ chia cho em. Chúng ta từ nhỏ đến lớn, tình cảm giữa chúng ta còn không phải là tuy hai mà một sao?"

"Phải rồi, tuy hai mà một, người đàn ông này chị cũng đem chia cho em nha?" Cố Nhất Nặc chỉ vào Lục Dĩ Thừa, hỏi Cố Minh Tuyết.

Lục Dĩ Thừa giận dữ, mấy lời này là có ý gì đây! Cục nợ nhỏ lưu manh này!

"Chị, chị nói cái gì vậy, em đối với anh Dĩ Thừa, tuyệt đối không có suy nghĩ viễn vông gì, em chỉ xem anh ấy như là anh trai mà thôi, tuy rằng em cũng là con gái của ba, em cũng họ Cố, nhưng mà, người đã đính hôn với anh Dĩ Thừa, là chị mà."

Lục Dĩ Thừa nheo mắt lại, hắn am hiểu tâm lý học, những lời này của Cố Minh Tuyết, đã phơi bày tâm tư ở trước mặt hắn! Ngầm ám chỉ là cô ta cũng là con gái nhà họ Cố, cô ta cũng mang họ Cố, cho nên, cô ta cũng có tư cách gả vào Lục gia, cũng có tư cách trở thành vợ của Lục Dĩ Thừa hắn?

Hừ! Ai cho cô ta cái gan đó?!

"Cho dù Cố gia có mười đứa con gái, Cố Nhất Nặc chỉ có một, có thể gả vào Lục gia, có thể trở thành vợ của Lục Dĩ Thừa này, chỉ có thể là cô ấy." Lục Dĩ Thừa lạnh giọng đáp lại.

Cố Minh Tuyết nghiến răng nghiến lợi.

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, lườm Lục Dĩ Thừa một cái, lại cúi đầu, tiếp tục ăn sáng.

Tuy rằng tâm tình bị ảnh hưởng, nhưng mà cô không thể phụ sự quan tâm thương yêu của ông nội và tay nghề của Tôn tẩu được. Món cháo này có thể hầm mềm đến như vậy, có lẽ là phải mất 3, 4 giờ liền.

Thẳng đến khi ăn không nổi nữa, cô mới dừng lại, Lục Dĩ Thừa bưng thức ăn cô ăn còn thừa lại đều ăn hết. Muốn ăn loại thức ăn thừa như thế này, là phải có quan hệ rất khăn khít, ví như hiện tại, hắn ăn uống lại rất là tự nhiên, ngon miệng.

"Anh chưa ăn sáng sao?" Cố Nhất Nặc thấy hắn đều ăn hết thức ăn còn thừa, cô cảm thấy kỳ quái.

"Chờ em ăn trước đã, em có thể ăn như vậy, lỡ như không đủ thì làm sao?" Hắn trả lời đúng lý hợp tình.

Cố Nhất Nặc không còn lời gì để nói!

Đường đường là Lục Đại thiếu, lại lưu lạc đến nỗi đi ăn đồ thừa của người khác?

"Đi học thôi." Lục Dĩ Thừa đứng dậy, ôm cô lên, đi ra ngoài.

Cố Minh Tuyết đợi ở phòng khách, vừa nhìn thấy Lục Dĩ Thừa đi tới, lập tức đi theo, cô ta nhất định phải đi nhờ xe cho bằng được, không buông tha bất cứ cơ hội nào có thể tiếp cận Lục Dĩ Thừa.

Chỉ là cô ta còn chưa có cơ hội biểu hiện một mặt tốt đẹp của mình ra.

Lục Dĩ Thừa ôm Cố Nhất Nặc đặt lên ghế lái phụ, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Cố Minh Tuyết, tay Cố Minh Tuyết đang sờ tới cửa xe, sợ tới mức lập tức rụt tay về.

Vừa đúng lúc Cố Tùng Bác đi tới, nhìn một màn trước mắt, cảm thấy có chút xấu hổ.

"Tiểu Tuyết, sao con còn ở đây?"

Cố Minh Tuyết đi đến chỗ Cố Tùng Bác, ôm lấy cánh tay Cố Tùng Bác, làm nũng: "Ba, con đi học chung với chị nha, có được không?"

Cố Tùng Bác còn chưa có lên tiếng, liền nghe được Lục Dĩ Thừa lạnh giọng hỏi lại một câu: "Tôi là tài xế của Cố gia mấy người?"

"Không, không, Lục thiếu, cậu hiểu lầm rồi, ý của Tiểu Tuyết không phải như vậy, chính là muốn đi học chung với chị thôi, hai chị em nó từ nhỏ đã rất thân nhau." Cố Tùng Bác vội vàng giải thích.

"Còn phiền Cố tiên sinh dạy dỗ lại con gái mình một tiếng, cách Tiểu Nặc nhà tôi xa ra một chút, lần đó là rơi xuống nước, không biết tiếp theo, lại biến thành cái gì!"

Cố Minh Tuyết nghe thấy câu nói đó, nét mặt hiện lên một tia kinh hoảng.

Cố Tùng Bác xấu hổ, cũng không biết phải đáp lại như thế nào, chuyện Tiểu Nặc rơi xuống nước đã qua lâu như vậy rồi, tuy rằng không có kết án, nhưng mà đích xác là Tiểu Tuyết chính là người khả nghi nhất.

Cố Nhất Nặc ngồi trong xe, nghe được cuộc nói chuyện ở bên ngoài, trong lòng lại không cách nào có thể bình tĩnh xuống được.

Nghe khẩu khí của Lục Dĩ Thừa, hay là hắn đã biết chân tướng việc cô rơi xuống nước?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Lục Dĩ Thừa có thâm ý khác nhìn Cố Minh Tuyết liếc mắt một cái, kéo cửa xe ra lên xe.

Cố Minh Tuyết bị liếc một cái, nhìn đến toàn thân phát lạnh, hai chân không chế không được run lên.

Cảnh sát điều tra không ra án, cô ta không tin Lục Dĩ Thừa có thể điều tra ra! Ở trong lòng cô ta, âm thầm an ủi chính mình.

Xe vững vàng chạy tới trước, trong lòng Cố Nhất Nặc có một nghi vấn, nhưng mà cô lại không biết phải mở miệng như thế nào.

"Chuyện em rơi xuống nước, rất nhanh là có thể kết án." Cuối cùng là Lục Dĩ Thừa mở miệng trước.

"Anh tìm được chứng cứ rồi sao?" nghi vấn của Cố Nhất Nặc đúng là có liên quan đến chuyện này.

Lục Dĩ Thừa nhìn sang cô, "Rất nhanh sẽ có."

Hắn lập tức liền phải trở về quân khu, còn có một nhiệm vụ rất quan trọng phải chấp hành, có khả năng phải mất mấy tháng. Sáu tháng cuối năm, có thể còn có một lần xuất ngoại, thời gian còn chưa có chính xác.

Đối với Cố Minh Tuyết, hắn đã có sắp xếp khác, lúc đó hắn chấp hành xong nhiệm vụ trở về, vừa vặn lúc ấy Cố Nhất Nặc cũng đã thi đại học xong.

"Có phải anh đã điều tra được gì rồi phải không?"

"Đã xem qua khẩu cung của ba người rồi."

"Vậy làm sao anh có thể xác định, là Cố Minh Tuyết đẩy tôi?"

"Em là vợ tôi, tôi không tin em còn có thể tin ai? Em nói là cô ta thì chính là cô ta, chỉ là hiện tại tôi không có ra tay, buộc cô ta thừa nhận. Còn nữa, hiện tại em sắp sửa thi đại học, chuyện này nếu kết án, nhất định sẽ khiến cho truyền thông đưa tin, tôi lại không ở bên cạnh em, sợ ảnh hưởng đến em."

"Ồ." Cố Nhất Nặc nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

"Yên tâm, tôi sẽ không để cho bất cứ kẻ nào cơ hội tổn thương em lần nữa, hơn nữa kẻ nào làm tổn thương em, một kẻ tôi cũng sẽ không tha." Hắn vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, giống như là hứa hẹn với cô.

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng hoàn mỹ của hắn, trong lòng giống như bị cái gì đó trêu chọc một chút, hơi hơi run rẩy. Cô lập tức rút tay về, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn không biết, từ đầu chí cuối, người tổn thương cô tàn nhẫn nhất lại chính là bản thân hắn!

Xe dừng ở trước cổng trường, Lục Dĩ Thừa xuống xe trước, hôm nay hắn ăn vận một thân quần áo thoải mái, màu sắc cũng tươi sáng hơn lúc trước một ít, thoạt nhìn so với tuổi trẻ hơn rất nhiều, bất quá khí chất vẫn là giống như trước đây, trầm ổn mà lại mê người.

Hắn vừa xuống xe, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

"Wow, soái ca kia là ai vậy?"

"Cái gì mà soái ca, cái từ này thật là nông cạn, cậu nhìn xem người ta là một thân khí chất tổng giám đốc bá đạo, là nam chính trong tiểu thuyết có được không?"

"Cậu không nông cạn, thật ra cậu tìm được từ chuẩn xác rồi đó!"

"Ông chú! 360 độ không góc chết, làm người ta mê muội không chịu được!"

Cố Nhất Nặc đẩy cửa xe ra, Lục Dĩ Thừa đã muốn chạy tới trước mặt cô, đang chuẩn bị duỗi tay ôm cô, cô lập tức rụt trở về, đây là trường học, cô tuyệt đối không thể để hắn lại ôm mình.

"Tự tôi có thể đi! Đã đến trường rồi, anh về trước đi."

"Khu dạy học cho Cao Tam ở cuối cùng, em xác định, tự em có thể vượt qua được?"

"Có thể!"

"Tôi không yên tâm." Lục Dĩ Thừa một tay ôm lưng cô, một tay nâng đùi cô, trực tiếp ôm cô từ trong xe lên.

Cô tốt xấu gì cũng nặng 40-45 cân, sao hắn bế cô lên lại chẳng tốn sức chút nào vậy?

"Oa! Bạn trai soái ca lực lưỡng làm tan vỡ trái tim bé nhỏ của tôi!"

"Kia không phải là Cố Nhất Nặc sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, ông chú này là hôn phu của Cố Nhất Nặc?"

"Không sai, hôm đó tôi còn nhìn thấy anh ta tới trường đón Cố Nhất Nặc đấy!"

"Ôi cuộc đời, đừng nói là thua ở vạch xuất phát, cái này còn không có vé dự bị đâu, người ta là Cố Nhất Nặc, trực tiếp liền ở ngay vạch đích rồi sao? Có thể gả cho người đàn ông như vậy, đây là kiếp trước cứu vớt dãy Ngân Hà sao?"

Sau lưng, là một đám nữ sinh mê trai, Cố Nhất Nặc vùi mặt vào trong ngực Lục Dĩ Thừa, không dám gặp người.

Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dáng của cô, tâm tình bỗng tốt lên rất nhiều.

Dọc đường là đủ loại ánh mắt nhìn ngó, Lục Dĩ Thừa một đường ôm Cố Nhất Nặc đến phòng học, đặt lên chỗ ngồi.

Một đám học sinh cùng khoá thấy một màn như vậy, một đám trợn mắt há hốc mồm.

Đây là tình huống gì vậy?

"Tôi là Lục Dĩ Thừa, Tiểu Nặc nhà tôi bị thương ở chân, phiền các bạn học chiếu cố một chút."

Lục Dĩ Thừa á! Lục Dĩ Thừa! Đây chính là hôn phu của Cố Nhất Nặc!

Nghe được tin tức Cố Nhất Nặc đính hôn, bọn họ còn lén đồn thổi, nghe nói người đàn ông kia lớn hơn Cố Nhất Nặc mười hai tuổi, còn tưởng rằng là một ông già trung niên bụng phệ!

Không nghĩ tới, thế nhưng lại là soái ca, cái loại đẹp trai bẩm sinh, nháy mắt hạ gục trái tim người ta, người đàn ông có khí chất hiên ngang bá đạo của tổng giám đốc!

"Được rồi, anh mau trở về đi!" Cố Nhất Nặc thúc giục.

"Tan học liền ở chỗ này đợi tôi, không được một mình đi ra ngoài, biết không?"

"Biết rồi, biết rồi, anh nhanh đi đi!" Cố Nhất Nặc hận không thể làm cho hắn lập tức biến mất!

"Đồng ý thì tốt, nếu như dám không nghe lời, tôi chính là muốn trừng phạt, ngoan ngoãn chờ tôi tới đón." Hắn cố ý cúi người, dán ở bên tai cô nói. Trong cái bá đạo lại mang theo vài phần sủng nịch, có tà ác lại lộ ra vài phần chân tình.

Mặt Cố Nhất Nặc tức khắc có chút phát sốt, Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dáng của cô, tươi cười xoay người rời đi.

Trừng phạt..... Thật là tà ác, thật dễ dàng làm người ta hiểu sai mà!

Người đàn ông như thế này lại có hành động như thế, chính là lại có giá đến như vậy! Ông trời không cần phải quá ưu ái hắn có được không!

"Mình không được rồi, mất máu quá!"

"Mau đỡ mình đi bệnh viện, mình muốn thở oxy!"

Mấy nữ sinh đều đã bắt đầu hét lên sôi nổi, ánh mắt nhìn Cố Nhất Nặc là hâm mộ, ghen tị, cừu hận.

Cố Nhất Nặc đã bình tĩnh mở sách ra, lật đến phần hôm nay giáo viên sẽ dạy.

Cố Minh Tuyết đi vào phòng học, liền nghe được các bạn học ríu rít nghị luận về Lục Dĩ Thừa, hôm nay toàn bộ đề tài trong trường, đều đã bị Lục Dĩ Thừa và Cố Nhất Nặc bao trọn!

Cô ta ngồi ở chỗ của mình, đem cặp sách nhét vào ngăn kéo, vẻ mặt phẫn nộ.

"Minh Tuyết, cậu xảy ra chuyện gì vậy? Xin nghỉ học mấy ngày liền." Lý Tư Tư lấy lòng nói.

"Không cần cậu quản!" Cố Minh Tuyết đáp lại một câu, thỉnh thoảng lại nhìn Cố Nhất Nặc, trong lòng thầm nghĩ: Cố Nhất Nặc, cô chờ xem, xem cô đắc ý được bao lâu! Nếu như để cho Lục Dĩ Thừa biết, cô hít ma tuý thành con nghiện, xem anh ta còn có thể muốn cô hay không! Xem cô còn có thể bước được vào cửa Lục gia hay không!

Tiếng chuông vào lớp vang lên, lúc này Hứa Thụy mới bước nhanh vào phòng học, tuy rằng tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, trong phòng học còn lưu lại một cỗ không khí quái dị, cậu ấy biết, hẳn là do Lục Dĩ Thừa tạo ra.

Hôm nay Lục Dĩ Thừa đưa Tiểu Nặc đi học, nghe nói là trực tiếp ôm cô đến phòng học, cho nên, cậu ấy mới cố ý đến muộn một chút. Bởi vì, cậu không muốn nhìn thấy một màn kia.

Kỳ thật, trong lòng Cố Nhất Nặc cũng không có bình tĩnh được như vẻ ngoài, cô cảm thấy, Lục Dĩ Thừa càng ngày càng xa lạ, cô tự cho là, kiếp trước cô đã rất hiểu biết hắn, hiện tại xem ra, cô căn bản là không hiểu. Không biết, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì, khiến cho hắn đối với cô lại có kiên nhẫn như thế.

"Tiểu Nặc, hôn phu của cậu thật là quá thương cậu, mọi người đều nói, gả cho một người đàn ông lớn hơn mình, sẽ được nâng niu trong lòng bàn tay, quả không sai." Hà Vi khoác tay Cố Nhất Nặc, cười thân thiết.

Cố Nhất Nặc nhìn Hà Vi, thật không biết trả lời như thế nào.

"Tiểu Nặc, cậu nói cho mình biết đi, hai người đã..... Lên giường với nhau hay chưa?"

"Không có." Cố Nhất Nặc lập tức phủ nhận.

"Hai người chính là hợp pháp, một người đẹp trai như thế ở trước mặt cậu, cậu không kích động à! Nếu là mình, còn không hét lên một tiếng đã nhào lên rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Cố Nhất Nặc bất đắc dĩ lắc đầu, chuyên chú nhìn giáo viên ở trên bục giảng. Cái đề tài này không thể tiếp tục được nữa.

Hà Vi thất thần, dù sao thành tích cô ấy kém, điều kiện gia đình lại không có, cũng không nghĩ tới phải thi vào trường đại học danh tiếng gì, đơn giản là tự do lựa chọn theo ý mình.

Cô ấy xoay người, lén nhìn Hứa Thụy, phát hiện ánh mắt Hứa Thụy vừa vặn cũng đang nhìn sang bên này, nhưng lại không phải là nhìn cô ấy.

.....

Thịnh Thế Hoàng Tước.

Tầng cao nhất, phòng tổng thống, Cận Tư Nam mồ hôi như mưa đang tiếp nhận các thiết bị huấn luyện cường độ cao.

Lục Dĩ Thừa ngồi ở một bên, ưu nhã nhấp một ngụm vang đỏ, so với trạng thái của Cận Tư Nam hiện tại là hoàn toàn trái ngược nhau.

Cận Tư Nam đột nhiên xoay người đổi hướng, nâng chân lên bổ về phía Lục Dĩ Thừa!

Lục Dĩ Thừa nghiêng người tránh thoát, một tay bưng ly rượu, một tay chế trụ chân của Cận Tư Nam, mượn lực đẩy ngược Cận Tư Nam trở về! Hắn bưng lên ly rượu lên, một hơi uống cạn, đem cái ly đặt lên bàn, chậm rãi đứng dậy.

Cận Tư Nam miễn cưỡng ổn định thân hình, vừa thấy Lục Dĩ Thừa đứng lên, bắt đầu cởi nút áo, lập tức lùi lại vài bước!

"So găng!" Lục Dĩ Thừa đi về phía Cận Tư Nam.

"So găng với anh? Đó là đơn phương bị đánh!" Cận Tư Nam lập tức chạy sang một bên, cậu ta làm sao có thể là đối thủ của Lục đại thiếu chứ!

"Tôi còn tưởng rằng, cậu có bản lĩnh khiêu chiến tôi."

"Không, tôi sai rồi! Tôi sai rồi!"

Đột nhiên, điện thoại reo lên, Cận Tư Nam vội vàng đi nghe máy.

"Tam thiếu, người anh muốn tìm đều đến rồi."

"Được, kêu bọn họ đợi ở phòng bên cạnh."

Cận Tư Nam buông điện thoại, nhìn Lục Dĩ Thừa, "Vệ sĩ anh muốn tìm đều đã tới, tôi cố ý chuẩn bị mười mấy người cho anh chọn."

Lục Dĩ Thừa cất bước đi trước, chậm rãi mở cửa ra, Cận Tư Nam lập tức nhặt áo khoác lên đi theo.

Trong một căn phòng hơn 300 mét vuông đứng mười mấy người đàn ông rắn rỏi.

"Cùng lên đi!" Lục Dĩ Thừa nhìn những người này nói.

Mười mấy người đưa mắt nhìn nhau không ai dám ra tay.

"Để tôi xem xem thực lực của mấy người tới đâu, sẽ xác định xem trong mấy người, ai ở lại." Lục Dĩ Thừa lại nói.

Mười mấy người này lập tức hiểu, chỉ cảm thấy người đứng trước mặt quá kiêu ngạo, cũng dám để cho bọn họ mười mấy người cùng nhau lên một lượt! Máu anh hùng trong người bọn họ bị kích thích, một đám xông lên trước, bao vây Lục Dĩ Thừa.

Cận Tư Nam ngồi trên sofa ở một bên, thích ý thưởng thức một màn này.

Lục Dĩ Thừa đứng giữa mười mấy người, thân thể đều không có động đậy một chút, một đám người vọt về phía hắn, chẳng chiếm được thế thượng phong!

Trong chớp mắt, đã có hai người bị hắn quật ngã!

"Tôi đi!" Cận Tư Nam kêu lên một tiếng.

Người cuối cùng bị quật ngã, Lục Đại thiếu chỉ cảm thấy, gân cốt bây giờ mới hoạt động, hơn mười người này đã ngã trên mặt đất, không bò dậy nổi.

"Chiếu theo yêu cầu như vậy của anh, e là tìm không được một tên vệ sĩ nào luôn." Quán quân võ thuật cả nước ở trước mặt Lục Đại thiếu, cũng chỉ có nước bị đánh đến răng rơi đầy đất!

"Giữ ba người này lại, chuyện còn lại cậu giải quyết đi." Lục Dĩ Thừa nói xong, cài nút cổ tay áo lại sau đó nâng bước rời đi.

Ba người được chỉ trúng lập tức chống đỡ bò dậy, tuy rằng bị đánh thật sự thảm, nhưng mà rốt cuộc cũng có được công việc có tiền lương hậu hĩnh này, đáng giá.

Cận Tư Nam phân phó xong sau đó đuổi theo sát Lục Dĩ Thừa.

"Lục Đại thiếu khai trai chưa?" Cận Tư Nam đê tiện dò hỏi.

Lục Dĩ Thừa quay mặt đi, nhìn lướt qua Cận Tư Nam, lạnh lùng đáp lại một câu: "Cậu nói xem?"

"Ha ha! Nhìn cái bộ dạng này của anh, khẳng định là thức ăn mặn cũng chưa được đụng tới!"

"Một đêm mười lần!"

Lục Dĩ Thừa bỏ lại một câu, bước nhanh rời đi! Để lại Cận Tư Nam một trận hỗn loạn.

Một đêm mười lần? Lão già này nghẹn nhiều năm như thế, quả nhiên là mãnh liệt!

.....

Chuông báo tan học vang lên, Cố Nhất Nặc xách cặp sách đi ra ngoài, cô rất sợ Lục Dĩ Thừa lại đột nhiên xuất hiện trong phòng học.

Nhìn cô khập khiễng, Hứa Thụy có chút đau lòng, nhanh chóng tiến lên ngăn cản cô lại.

"Tiểu Nặc, chân cậu còn bị thương chưa khỏi, không tiện xuống lầu, mình đỡ cậu đi."

Còn không đợi Cố Nhất Nặc đáp lại, một giọng nói đột nhiên truyền đến.

"Bà xã của tôi, còn không đến lượt người khác tới xum xoe." Lục Dĩ Thừa ôm một bó hoa hồng xanh đi đến trước mặt Cố Nhất Nặc, tiện tay đưa hoa cho cô.

"Trên đường đến đây nhìn thấy nên mua cho em một bó."

Cố Nhất Nặc nhìn bó hoa trước mặt, nhận cũng không được mà không nhận cũng không xong! Mới vừa tan học, hắn phải đến trường trước mười phút thì mới có thể xuất hiện ở đây ngay lúc này được.

Trường học có quy định rất nghiêm ngặt, chưa đến giờ tan học thì sẽ không mở cổng trường!

Lục Dĩ Thừa trực tiếp đem hoa nhét tới trước ngực Cố Nhất Nặc, Cố Nhất Nặc lập tức theo phản xạ có điều kiện nhận lấy, thân mình nhẹ bẫng, lại bị hắn không cần tốn nhiều sức bế lên.

"Ôi mẹ ơi! Chén cẩu lương này tôi làm!"*

"Cẩu lương đều đã ăn no, tối nay không cần ăn cơm!"

*ý nói bọn FA gato vs mấy đứa có bồ mà cứ âu âu yếm yếm nhau trc mặt chúng nó ấy, ngôn ngữ mạng TQ gọi là cẩu lương= đồ ăn cho chó, độc thân cẩu là bọn FA, Chó thì ăn thức ăn cho chó là đúng rồi. Kkk

Lục Dĩ Thừa ôm Cố Nhất Nặc, Cố Nhất Nặc ôm hoa, đi đến đâu đều có thể trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

"Gần đây em tiến bộ rất nhanh, tôi mới vừa cùng chủ nhiệm lớp nói mấy câu, thi vào học viện Mỹ Thuật hẳn là không có vấn đề gì."

"Anh nói chuyện với chủ nhiệm của tôi?" Mạch não của Cố Nhất Nặc có chút trì trệ theo không kịp! Hắn với chủ nhiệm của cô thì có cái gì để mà nói!

Lúc này cô mới hiểu ra, trách không được vừa tan học là hắn liền xuất hiện, không phải là đã sớm tới đây đấy chứ?! Mệt thay cho hắn đã nghĩ ra cái cách này để quang minh chính đại trà trộn vào trong trường!

"Cho nên, vì khao tôi, mời tôi ăn một bữa cơm đi?"

"Được thôi!" Cố Nhất Nặc gật đầu, "Trước cổng trường có mấy cửa hàng đồ ăn cay với phá lấu, xiên nướng các kiểu, anh chỉ cần ăn, tôi bao no."

Vẻ mặt Lục Dĩ Thừa liền tái đi! Khó trách vật nhỏ này lại vui sướng đồng ý ngay tắp lự như vậy.

"Nếu là em mời tôi, vậy tôi chọn chỗ!"

Xe chậm rãi chạy ra khỏi vườn trường, chạy đến khu vực phồn hoa nhất G thị, Lục Dĩ Thừa đã sớm chọn được chỗ, liền chờ cô tan học.

.....

Cố gia

Cố Tùng Bác thỉnh thoảng nhìn ngó ra bên ngoài, Tiểu Tuyết đều đã trở về lâu như vậy rồi, sao còn chưa thấy Nhất Nặc trở về?

"Tiểu Tuyết, con có thấy chị còn không?"

"Lục thiếu đón chị ấy đi rồi."

"Gọi điện cho chị con, hỏi xem nó có về ăn cơm hay không."

Cố Minh Tuyết cố nén hận ý trong lòng, gọi vào di động của Cố Nhất Nặc, kỳ thật cô ta cũng muốn biết, Cố Nhất Nặc và Lục Dĩ Thừa đang ở đâu.

Di động reo lên, Cố Nhất Nặc vừa thấy, thế nhưng là số điện thoại của Cố Minh Tuyết.

"Alô."

"Chị, ba kêu em hỏi chị một chút, bây giờ chị đang ở đâu, có về ăn cơm hay không."

"Em nói với ba đi, chị không về ăn cơm."

Cố Minh Tuyết nắm di động, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, ghen ghét sắp phát cuồng, nếu không phải Cố Nhất Nặc sinh ra sớm hơn cô ta mấy ngày, hết thảy mấy thứ này hẳn là đều thuộc về cô ta!

"Ba, chị nói, không có về ăn cơm." Cố Minh Tuyết nói xong, chạy lên lầu.

Cô ta nhịn không được đẩy cửa phòng Cố Nhất Nặc ra, nhìn đồ đạc trong phòng hết thảy. Hận không thể đem đồ đạc của Cố Nhất Nặc, tất cả đều đập hết!

Đột nhiên, cô ta nhìn đến trên bàn, một bên đặt một chiếc hộp màu lam rất cầu kỳ tinh xảo, đây không phải là quà Lục Dĩ Thừa tặng cho Cố Nhất Nặc đó chứ?

Cô ta lập tức mở ra, nhìn thấy bên trong là cặp thiên nga thủy tinh, cũng không phải là cái gì quý giá, bên dưới chiếc hộp còn có một tấm thiệp chúc mừng, của nhãn hiệu trân ái nhất sinh.

---###

Lảm nhảm: mấy nay wattpad phiên bản mới lag quá, ta up cái truyện mà cũng cà tưng cà tưng cả buổi. Mệt mình ghê.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Cố Minh Tuyết lập tức mở thiệp chúc mừng ra, bên trên viết: Lục tiên sinh, Cố tiểu thư, cảm tạ ngài tín nhiệm, Trân Ái Nhất Sinh nhất định sẽ thiết kế cho ngài hôn lễ hoàn mỹ nhất, khó quên nhất.

Bọn họ thế nhưng đều đã chuẩn bị tổ chức hôn lễ sao?

Tay Cố Minh Tuyết run lên, thiệp chúc mừng từ tay cô ta rơi xuống.

Trình Thi Lệ đi vào tới, nhặt tấm thiệp trên mặt đất lên, thả trở về.

Cố Minh Tuyết khống chế không được khóc lên, "Mẹ, con chịu không nổi, con không thể trơ mắt nhìn người đàn ông con yêu bị Cố Nhất Nặc cướp đi! Bọn họ đều đã lên kế hoạch tổ chức hôn lễ! Mẹ, con phải làm sao bây giờ? Con phải làm sao đây?"

"Đừng khóc, khóc thì có thể giải quyết được việc gì? Tin tưởng mẹ, Lục Dĩ Thừa sẽ không cưới Cố Nhất Nặc!"

"Mẹ, không phải mẹ nói trong sữa bò đó có cái gì sao? Tại sao đến bây giờ Cố Nhất Nặc còn chưa có phản ứng?"

"Lúc trước liều lượng thuốc còn nhỏ, Cố Nhất Nặc lại thường xuyên không có ở nhà, có thể còn chưa đến lúc phát tác, ngày hôm qua, mẹ đã tăng liều lên cho nó dùng, không bao lâu nữa nó sẽ phát tác ra thôi." Trình Thi Lệ nhẹ giọng an ủi, "Chúng ta đi xuống đi, hiện tại tâm tư của ba con đều đặt ở trên

người Cố Nhất Nặc, không thể để cho ông ấy biết kế hoạch của chúng ta, chờ Cố Nhất Nặc phát tác cơn nghiện, mẹ sẽ từ từ thuyết phục ba con."

"Ừm." Cố Minh Tuyết gật đầu, trong lòng rốt cuộc đã thoải mái hơn một ít.

Hơn 9 giờ, Lục Dĩ Thừa lái xe đưa Cố Nhất Nặc về. Trong xe, Cố Nhất Nặc thiêm thiếp ngủ, nửa tỉnh nửa mê, có chút say.

Trước nay cô đều không thể uống rượu, mặc kệ là rượu gì, chỉ cần có cồn, một chút xíu thôi đã liền say.

Lúc ăn cơm, cô bưng nhầm ly rượu lên uống có một ngụm nhỏ thôi mà liền biến thành bộ dạng như hiện tại.

"Tiểu Nặc đây là....." Cố Tùng Bác nhẹ giọng hỏi.

"Uống một chút rượu, có chút say." Đầu Lục Dĩ Thừa phình to, cho dù là người không có tửu lượng cũng không đến mức say giống Cố Nhất Nặc như vậy.

Ôm Cố Nhất Nặc đi lên lầu hai, cô có chút say, ôm chặt lấy cổ hắn, khuôn mặt nhỏ áp ở trên cổ hắn không ngừng cọ.

Cọ đến mức khiến hắn lại trướng lại đau!

Trở về phòng, Lục Dĩ Thừa đặt Cố Nhất Nặc lên giường, nhìn bộ dáng mê người của cô, cơ hồ chịu đựng không được nữa, một khắc kia khi đặt cô xuống, hắn cũng thuận thế đè lên người cô.

Cố Nhất Nặc có vài phần thanh tỉnh, dùng sức lực toàn thân đẩy hắn ra, chính là đôi tay mềm như bông, đẩy ra mà lại giống như là đang làm nũng.

"Anh ra ngoài đi, tôi muốn đi tắm."

"Em say thành như vậy, làm sao mà tắm?"

"Tôi có thể, tắm nước nóng liền sẽ khoẻ hơn rất nhiều."

Lục Dĩ Thừa bất đắc dĩ đứng dậy, muốn say thì hoàn toàn say luôn đi, chính là cố tình còn có vài phần tỉnh táo như vậy! Thật là tiểu yêu tinh mê người mà! Mười lần nào đủ, hắn hận không thể muốn cô mấy ngày mấy đêm!

"Anh ra ngoài đi!" Cố Nhất Nặc cất cao giọng một chút, lúc này để hắn ở trong phòng, giống như là chứa sói trong hang thỏ!

Cô phải thừa dịp bản thân còn có vài phần tỉnh táo, đuổi hắn ra ngoài!

Lục Dĩ Thừa đứng dậy rời đi, hắn thật sự sợ bản thân còn ở đây sẽ xâm phạm làm điều mà cô không tự nguyện!

Nghe tiếng bước chân hắn rời đi, Cố Nhất Nặc thở dài nhẹ nhõm một hơi, giãy giụa bò dậy, đi đến toilet, tắm nước ấm có thể giúp tuần hoàn máu nhanh hơn, cũng giúp giải rượu, nhưng mà cũng không thể làm cô hoàn toàn tỉnh táo, thế nào cũng phải ngủ đến ngày mai mới được!

Lục Dĩ Thừa đi xuống lầu, Cố Tùng Bác lập tức tiếp đón.

"Lục thiếu, Tiểu Nặc không sao chứ?"

"Không có việc gì." Lục Dĩ Thừa lạnh nhạt đáp một câu, chuẩn bị ra về.

"Lục thiếu!" Cố Tùng Bác đột nhiên gọi một tiếng, "Cậu xem, hiện tại sắc trời cũng không còn sớm, nếu không thì liền ở nhà tôi nghỉ ngơi một đêm đi, bằng không, ngày mai cậu còn phải đến đây sớm."

Lục Dĩ Thừa dừng chân, cảm thấy cái chủ ý này rất hay, "Như vậy cũng được, đỡ phải chạy tới chạy lui!"

Mặt mày Cố Tùng Bác lập tức hớn hở, "Lục thiếu, mời nếm thử trà tôi mới mua."

Lục Dĩ Thừa xoay người, đi đến phòng khách.

Cố Minh Tuyết đứng ở trên lầu, nghe được tin tức tối nay Lục Dĩ Thừa không về, lập tức chạy xuống lầu, "Ba, con giúp hai người nấu nước pha trà."

Cố Tùng Bác nhìn rồi nghĩ, Lục thiếu không thích Tiểu Tuyết. Nhưng mà thấy Lục Dĩ Thừa không có phản ứng gì, cũng liền không ngăn cản.

Lúc này, trong đầu Lục Dĩ Thừa đều là Cố Nhất Nặc, căn bản là không có phát hiện ra từ lúc nào trong phòng khách lại có thêm một Cố Minh Tuyết.

Tắm rửa xong, Cố Nhất Nặc mặc một chiếc váy ngủ rộng thùng thình đi ra, tóc ướt dầm dề, khuôn mặt nhỏ so với vừa rồi còn muốn đỏ hơn, vẫn còn có một loại cảm giác đầu nặng chân nhẹ, choáng váng xây xẩm.

"Thịch thịch thịch!" Tiếng đập cửa vang lên, Trình Thi Lệ bưng một ly sữa bò đi vào phòng.

Cố Nhất Nặc say thành như vậy, đối với bà ta mà nói là một thời cơ rất tốt!

Vừa vặn, Lục Dĩ Thừa cũng ở đây, nếu như bây giờ Cố Nhất Nặc phát tác con nghiện*, Lục Dĩ Thừa tận mắt nhìn thấy, còn có thể muốn lấy Cố Nhất Nặc sao?

*Ý nói biểu hiện phê thuốc đó chứ ko phải lên con nghiện đâu nha.

Chỉ cần Cố Nhất Nặc phát tác, bà ta cũng có thể nhân cơ hội này, tẩy sạch sự việc Tiểu Tuyết gây ra ở tiệc sinh nhật, thật đúng là một công đôi việc.

"Dì à, dì lại mang sữa nóng cho con?" Cố Nhất Nặc cười nhận lấy, ánh mắt nhìn vào trong dòng chất lỏng trắng ngà trong ly.

"Đúng vậy, cũng là dì đau lòng cho con, sợ con học tập quá sức."

Cố Nhất Nặc lại cười, ngày hôm qua Trình Thi Lệ đem hết số ma tuý còn lại đều bỏ vào trong ly sữa kia, lại không biết, cái lọ đó chỉ là phấn trân châu!

Ma tuý thật sự đều ở trong canh đu đủ nở ngực mà Cố Minh Tuyết uống hàng ngày!

Mà hôm nay, ly sữa này là Trình Thi Lệ đi gặp tên nhân tình kia, lại lấy thuốc về, cô tự nhiên không thể uống được!

"Con nhìn con xem, say đến như vậy, mau uống đi, uống xong thì liền nghỉ ngơi sớm đi." Trình Thi Lệ thúc giục.

Cố Nhất Nặc cố ý bưng ly lên, chính là không đặt lên trên miệng. "Con hiện tại có chút khó chịu, muốn xuống dưới lầu kiếm chút gì đó ăn lót dạ." Cố Nhất Nặc bưng ly sữa, hướng đi ra ngoài.

Chân cô còn chưa có hoàn toàn khoẻ hẳn, hơn nữa còn có chút say, đi đứng lảo đảo lắc lư, Trình Thi Lệ thấy cô như vậy, lập tức tiến lên, nhận lấy ly sữa từ tay cô.

"Cẩn thận cầu thang, dì bưng giúp con." Trong lòng Trình Thi Lệ âm thầm mắng chửi một thôi một hồi, hôm nay bất luận như thế nào bà ta cũng phải nhìn thấy Cố Nhất Nặc uống xong ly sữa này mới được!

Cố Nhất Nặc đi xuống lầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ba người đang ngồi trong phòng khách, tại sao Lục Dĩ Thừa còn chưa đi? Cố Minh Tuyết thì giống như là kẹo mạch nha, đúng là âm hồn không tan chực chờ ở phòng khách.

Trong đầu cô tức khắc hiện lên một ý niệm, khóe môi khẽ nhếch, xoay người nhìn Trình Thi Lệ, rồi mới nhận lấy ly sữa bò.

"Dì có thể xuống bếp lấy đồ ăn giúp con được không?"

"Được, dì đi lấy giúp con!" Trình Thi Lệ lập tức đáp.

Cố Nhất Nặc bưng ly sữa, lảo đảo đi đến phòng khách.

Lục Dĩ Thừa phát hiện bóng dáng cô, lập tức đi qua ôm lấy bả vai, đỡ cô đến sofa ngồi. Cố Nhất Nặc đem ly sữa trong tay đặt lên trên bàn, ánh mắt dừng ở trên người Cố Minh Tuyết.

Cố Mính Tuyết nhìn ly sữa đó, ánh mắt đều không được tự nhiên, cô ta biết, ly sữa đó có vấn đề.

Cố Nhất Nặc nhìn thấy biểu cảm đó của Cố Minh Tuyết, cười tươi như hoa.

Bởi vì say rượu, ánh mắt còn có vài phần mê ly, dưới ánh đèn khuôn mặt nhỏ hồng hồng thật sự là ngọt lịm mê người, làm người ta nhịn không được chỉ muốn cắn cho một cái.

---###

Lảm nhảm: hôm nay ta bù lại cho mn này, nhớ vote cmt ủng hộ ad nha. Tiện thể bật mí luôn, chị sắp phục thù nha.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

"Minh Tuyết, dì đối với chị thật sự là quá tốt có phải không? Thường xuyên chuẩn bị sữa bò cho chị, quan tâm đến thân thể của chị." Cố Nhất Nặc cười nói.

"Đúng vậy, đúng vậy! Mẹ đối xử với chị và em đều giống nhau!" Giọng Cố Minh Tuyết rất nhỏ, rõ ràng nghe ra là không đủ tự tin.

"Nhưng mà hôm nay chị ăn quá no, uống không nổi, vì không thể phụ tình cảm của mẹ em, em uống giúp chị đi?"

"Không!" Cố Minh Tuyết lập tức lắc đầu, "Đó là mẹ chuẩn bị cho chị, là một phần tâm ý của mẹ đối với chị."

Cố Nhất Nặc đột nhiên đứng lên, bóp cằm Cố Minh Tuyết, gắt gao đè chặt Cố Minh Tuyết lên sofa! Bưng ly sữa ở một bên lên, rót vào trong miệng Cố Minh Tuyết!

Động tác này đột ngột, làm tất cả mọi người chấn động, thậm chí là Lục Dĩ Thừa đang ngồi ở bên cạnh Cố Nhất Nặc cũng đều không kịp phản ứng lại được!

Trình Thi Lệ đi tới, thấy một màn như vậy, đang bưng mâm thức ăn trong tay cũng vứt đi, "Cố Nhất Nặc! Cô làm gì vậy! Mau buông Tiểu Tuyết ra!"

Cố Nhất Nặc bóp cằm Cố Minh Tuyết, Cố Minh Tuyết chỉ có thể há miệng, không ngừng nuốt, không phải là do cô ta tự uống!

Vừa thấy Trình Thi Lệ vọt tới, Lục Dĩ Thừa giơ tay ngăn lại! Cố Tùng Bác hoàn toàn mông lung, cũng không biết là có nên tiến lên kéo Cố Nhất Nặc ra hay không!

Một ly sữa bò, có hơn phân nửa rót vào trong bụng Cố Minh Tuyết. Thẳng đến khi không còn một giọt nào, Cố Nhất Nặc lúc này mới buông tay ra, lùi về sau một bước.

Trình Thi Lệ mặt mũi trắng bệch, "Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết." Bà ta thất thanh gọi.

Cố Minh Tuyết thiếu chút nữa bị bóp chết, lại bị rót nhiều sữa bò như vậy, trên mặt trên người đều ướt dầm dề một mảnh, càng là bị sặc thiếu chút nữa hít thở không thông!

Chờ cô ta hít thở được mới mãnh liệt chạy tới toilet!

Cô ta muốn nôn ra, muốn nôn hết ra!

Cố Nhất Nặc lạnh lùng cười, vừa mới làm ra động tác kịch liệt như vậy, bây giờ chỉ cảm thấy đầu óc càng choáng váng lợi hại hơn lúc nãy, thân mình cô mới lung lay một chút, Lục Dĩ Thừa lập tức tiến lên, ôm cô vào trong ngực.

Trình Thi Lệ lúc này mới phản ứng lại được, chạy tới toilet!

Cố Minh Tuyết cho bàn tay vào trong miệng, liều mạng móc, muốn ói ra!

"Mẹ, con ói ra rồi có sao không? Con có bị nghiện ma tuý hay không?" Cố Minh Tuyết vừa thấy Trình Thi Lệ đi vào, gắt gao bắt lấy cánh tay Trình Thi Lệ, khóc lóc hỏi.

"Ói tiếp đi, mau ói ra đi!" Trình Thi Lệ cũng không có cách nào, chỉ có thể làm Cố Minh Tuyết tận lực ói hết ra.

Cố Minh Tuyết có chút sợ hãi, cũng bị hành động đột ngột vừa rồi của Cố Nhất Nặc doạ sợ, lúc này cô ta bò đến trên bồn cầu, làm như thế nào cũng ói không ra!

Trong thân thể, còn có một loại cảm giác khác thường, vừa làm cô ta cảm thấy sợ hãi lại vừa hưng phấn, thậm chí còn có một chút cảm giác quen thuộc. Đây không phải là loại cảm giác mỗi lần cô ta uống canh đu đủ sao?

Nhưng mà hôm nay loại cảm giác này, giống như là tới càng mãnh liệt hơn!

Trình Thi Lệ nhìn tình huống của Cố Minh Tuyết cũng có chút luống cuống, bây giờ không phải là lúc làm Tiểu Tuyết tiếp tục ói ra, mà là không thể để Cố Tùng Bác và Lục Dĩ Thừa nhìn thấy Tiểu Tuyết phác tác!

"Tiểu Tuyết, cùng mẹ về phòng!"

Cố Minh Tuyết cảm thấy cả người lâng lâng, từng đợt run rẩy, cả người run rẩy không ngừng, ý thức đã có chút không rõ ràng.

Trình Thi Lệ thấy một màn như vậy, đau lòng đỡ Cố Minh Tuyết đi ra ngoài.

Cố Nhất Nặc nhìn Trình Thi Lệ và Cố Minh Tuyết vội vàng đi lên lầu, khóe môi gợi lên một nụ cười khẽ, tự nhận quả báo, hắn là nói bọn họ đi?!

Trong lòng cô hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút khoái chí.

Lục Dĩ Thừa nhìn cô gái nhỏ trong lòng, cảm thấy sự việc vừa mới xảy ra có chút kỳ quặc.

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Có phải có người muốn khi dễ em hay không?" Lục Dĩ Thừa nhẹ giọng dò hỏi.

Cố Tùng Bác há miệng thở dốc, vẫn không dám lên tiếng, chỉ bằng việc vừa mới nhìn thấy đó, cũng không phải Tiểu Nặc bị khi dễ! Bất quá nghĩ lại, như vậy cũng tốt, Lục thiếu sủng Tiểu Nặc, sủng đến không phân xanh đỏ trắng đen, đối với ông ta lại càng có lợi.

"Đúng vậy, Tiểu Nặc, vừa rồi xảy ra chuyện gì?" ông ta cũng nói theo Lục Dĩ Thừa, hỏi một câu.

Cố Nhất Nặc lười biếng ngáp một cái, chậm rãi nói: "Con chính là muốn cho em gái tốt thay con uống ly sữa thôi, xảy ra chuyện gì? Có vấn đề gì sao?"

"Không thành vấn đề." Lục Dĩ Thừa cười đáp lại.

Cố Tùng Bác cũng không biết nói cái gì mới tốt, một ly sữa mà thôi, không muốn uống thì đổ đi, cho dù là muốn cho Tiểu Tuyết uống, cũng không thể dùng cái cách này, trực tiếp đè ép mà rót vào miệng!

Bất quá, Lục Dĩ Thừa lại đang ở đây, ông ta cũng không dám lên tiếng.

"Đã khuya rồi, đi nghỉ đi." Lục Dĩ Thừa bế Cố Nhất Nặc lên, đi đến phòng ngủ của cô.

Tâm tình của Cố Nhất Nặc rất tốt, ngã lên trên giường, trở mình một cái liền ngủ rồi.

Lục Dĩ Thừa tắm rửa một cái, gọi điện thoại cho Tiểu Lưu, dặn Tiểu Lưu sáng mai lúc đem bữa sáng tới cũng đem cho hắn một bộ quần áo.

Hắn quấn một chiếc khăn tắm, ngồi ở mép giường, nhìn Cố Nhất Nặc thuần mỹ ngủ.

Có lẽ là bởi vì say, cô ngủ đặc biệt trầm, hắn ở chỗ này, ngồi trông đêm dài, không có cách nào đi vào giấc ngủ, hắn thậm chí cũng không dám ngủ, hắn sợ một khi nằm xuống, hết thảy đều sẽ khống chế không được.

Qua một hồi lâu, hắn rốt cuộc nhịn không được, nằm ở bên người cô.

Cố Nhất Nặc trở mình, đưa lưng về phía hắn.

Lục Dĩ Thừa ôm cô từ phía sau, tay chậm rãi đặt ở trên eo cô.

Cảm giác được nguồn nhiệt phía sau, Cố Nhất Nặc giật mình, Lục Dĩ Thừa cũng nhích tới một chút, lại lần nữa dán qua chỗ cô.

Đối mặt với sự mê người của cô, rốt cuộc là phải làm quân tử hay là lưu manh đây?

.....

Đồng hồ báo thức reo lên, Cố Nhất Nặc bị đánh thức, đầu một trận đau đớn, cả người cũng là một trận nhức mỏi, mềm yếu vô lực. Trở mình, đột nhiên phát hiện, bên người còn có một người đang ngủ!

Cô lập tức bừng tỉnh, ngồi dậy.

Lục Dĩ Thừa mở hai mắt ra nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của cô, giơ tay chuẩn bị ôm cô vào trong ngực.

Cố Nhất Nặc vội vàng rụt người lùi về sau, tiện thể cũng kéo luôn cái chăn theo, Lục Dĩ Thừa dần dần lộ ra ở trước mắt cô.

"Aaaaa!" Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức che chặt hai mắt lại.

Lục Dĩ Thừa lập tức đứng dậy, kéo chăn trong tay cô qua, ôm lấy cả người lẫn chăn.

"Mới sáng sớm, em la hét cái gì?"

Có thể không hét lên được sao? Trên giường bỗng nhiên lòi ra một kẻ trần như nhộng nằm ềnh ra đó, cô không hét lên mới là lạ đó!

Còn may, cô còn mặc váy ngủ!

Nhưng mà cô cảm thấy trên người mình có một loại cảm giác dị thường, chậm rãi vươn tay nhỏ, sờ sờ lên đùi mình.

Dính dính nhớp nhớp.....*

*hahaha mấy sắc nữ nói xem nó là cái gì?

Cô nâng tay lên, cho Lục Dĩ Thừa một cái tát!

Lục Dĩ Thừa bị đánh, lúc cô vươn tay ra sắp đánh cái thứ hai, hắn giơ tay giữ cổ tay cô lại. Hắn biết, cô đã phát hiện ra.

"Em nghe tôi nói, đêm qua là chuyện ngoài ý muốn!"

Cố Nhất Nặc trừng mắt lườm hắn, bởi vì tức giận mà ngực phập phồng.

"Thật sự tôi không có làm cái gì hết! Có thể là trong lúc nằm mơ." Lúc này, hắn không thể không nói dối, chẳng lẽ còn muốn hắn chính miệng thừa nhận, đêm qua là dùng chân cô để giải quyết sao?!

"Cho dù là nằm mơ, thì tại sao mấy thứ kia lại ở trên người tôi!"

"Thì buổi tối đi ngủ nó ở giữa hai chân em."

"Đừng nói nữa! Anh là cái đồ lưu manh!" Cố Nhất Nặc nâng tay lên, lại nhằm về phía hắn! Lục Dĩ Thừa ấn tay cô, đem cô đè ở trên giường.

"Cố Nhất Nặc, đêm qua, tôi có lựa chọn! Nhưng mà tôi không muốn dưới tình huống như vậy mà muốn em! Tôi sợ em tỉnh lại, sẽ giận tôi, sẽ hận tôi!" Lục Dĩ Thừa cũng có vài phần tức giận, nhìn vào trong mắt cô, gầm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59

Cố Nhất Nặc hít thở thật sâu mấy hơi, tức giận phản bác: "Đêm qua anh làm việc đó thì tôi sẽ không giận anh, không hận anh sao?"

Tuy rằng hắn không có nhân lúc cô không có tỉnh táo mà cháy nhà đi hôi của, nhưng mà hắn cũng làm chuyện gần giống như vậy!

Hai người bốn mắt trừng nhau, mùi thuốc súng bay lên nồng nặc.

"Tôi nghĩ đây là chuyện trong mơ, không nên bắt tôi chịu trách nhiệm. Huống chi, người trong mơ tôi thấy tôi làm cũng là em!"

"Anh câm miệng!" Cố Nhất Nặc quả thực không thể tiếp tục nghe hắn nói thêm được nữa. "Anh ngồi dậy, tôi muốn đi tắm."

Lục Dĩ Thừa nhìn vẻ mặt ghét bỏ đó của cô, chỉ có thể buông cô ra trước.

Cố Nhất Nặc lập tức bò xuống giường, chạy vào toilet.

Lần tắm rửa này, cô tắm cũng chừng hơn nửa tiếng, chính là, cô vẫn có cảm giác, trên người vẫn còn mùi vị của Lục Dĩ Thừa! Xua đi không được.

Lục Dĩ Thừa không thấy cô ra ngoài, gọi cho Tiểu Lưu.

"Lục thiếu, tôi đã tới nhà của Nhất Nặc tiểu thư rồi, bây giờ đang ở trong phòng khách dưới lầu."

"Đem quần áo lên đây."

Tiểu Lưu ôm theo quần áo đi lên, gõ cửa.

Lục Dĩ Thừa quấn một cái khăn tắm đi ra mở cửa, Tiểu Lưu vội vàng nhắm chặt hai mắt, cầm quần áo đưa tới, cái bộ dáng này của đại thiếu, một đại nam nhân như cậu ta nhìn thấy cũng cảm thấy nhiệt độ không khí tăng cao!

Xem ra, đại thiếu và Nhất Nặc tiểu thư rất hoà hợp, lão gia mà biết, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Cố Nhất Nặc từ toilet đi ra, Lục Dĩ Thừa đã không ở trong phòng. Tuy rằng hắn không ở đây, nhưng mà cô vẫn có cảm giác, cảm giác không khí trong phòng này cứ quái quái làm sao ấy, mặt lại bắt đầu phát sốt.

Nhìn thời gian một chút, cô thu thập sách vở, đẩy cửa đi ra ngoài.

Cửa phòng Cố Minh Tuyết đóng chặt, cô nhìn thoáng qua rồi đi xuống lầu.

Vừa vặn đúng lúc Trình Thi Lệ đi lên lầu, hai người chạm mặt nhau ở cầu thang.

Nhìn ánh mắt Trình Thi Lệ so với ngày thường không giống nhau, Cố Nhất Nặc tự nhiên nở nụ cười, mở miệng nói: "Dì à, ngày hôm qua con uống say, bây giờ mông lung có một chút ấn tượng, chuyện xảy ra đêm qua, con thật xin lỗi, Tiểu Tuyết nó không sao chứ?"

Trình Thi Lệ suy nghĩ cả một đêm, đều nghĩ không ra tại sao Cố Nhất Nặc lại không uống ly sữa đó, ngược lại lại trút cho Tiểu Tuyết! Nhưng chính là bà ta không nghĩ ra, làm sao Cố Nhất Nặc lại phát hiện sữa bò có vấn đề.

Mấy lần trước không phải là Cố Nhất Nặc đều uống hết sao?

Hôm nay nghe Cố Nhất Nặc nói như thế, bà ta lại dẹp bỏ cái suy nghĩ lúc đầu, chẳng lẽ Cố Nhất Nặc chỉ là bởi vì uống say, mới làm như vậy? Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, bà ta cũng không được lơ là!

"Tiểu Nặc, có phải con cảm thấy dì quan tâm con là muốn hại con hay không?" Trình Thi Lệ thử dò hỏi.

"Sao dì lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ dì thật sự sẽ hại con sao?" Cố Nhất Nặc nhẹ giọng hỏi lại.

Lần này, Trình Thi Lệ á khẩu không trả lời được, cố tình lại tìm không ra sơ hở của Cố Nhất Nặc!

"Sao dì lại hại con được chứ, dì chỉ cảm thấy, ngày hôm qua con quá khác thường, cho nên sợ con có hiểu lầm với dì và Tiểu Tuyết, thì ra chỉ là uống say. Rốt cuộc, lúc trước con và Tiểu Tuyết từng có ngăn cách, dì cũng hy vọng con và Tiểu Tuyết hai đứa hoà hợp như lúc đầu."

À, Cố Nhất Nặc trong lòng một trận cười lạnh, Trình Thi Lệ đem bản thân phủi thật sạch sẽ!

Lần đó cô bị Cố Minh Tuyết đẩy xuống hồ, Trình Thi Lệ còn giả vờ cái gì cũng không biết, ở chỗ này giả vờ vô tội với cô!

Nếu như là đặt vào kiếp trước, có lẽ cô sẽ còn tin tưởng, chỉ một mình Cố Minh Tuyết muốn hại cô, mà Trình Thi Lệ lại là người tốt!

Thật đáng tiếc, cô lại không phải là Cố Nhất Nặc ngu ngốc của trước đây! Cô càng không nên hy vọng xa vời từ trên người của Trình Thi Lệ tìm được tình thương của mẹ mà cô thiếu hụt.

Trình Thi Lệ, bà không xứng!

Cố Nhất Nặc vòng qua người Trình Thi Lệ, đi đến phòng khách.

Trình Thi Lệ lạnh lùng quét mắt liếc Cố Nhất Nặc một cái, đi lên lầu.

Bà ta tin, Cố Nhất Nặc uống sữa, con nghiện ma túy tuy rằng còn chưa có phát tác, nhưng mà nhất định cũng bị nghiện rồi, chỉ cần bà ta tìm được cơ hội là liền có thể đạt được mục đích!

Nhưng mà, Tiểu Tuyết của bà ta..... Trình Thi Lệ một trận đau lòng.

Sau này, bà ta phải bảo vệ tốt con gái mình, nửa đời sau của bà ta còn phải dựa vào con gái mình nữa!

Cố Nhất Nặc đi đến nhà ăn, dì Lý vừa vặn đi mua thức ăn trở về, cô thuận miệng dặn dò một câu: "Dì Lý à, lát nữa dì đem chăn ga gối đệm trong phòng con, tất cả đều đem đi giặt hết giùm con."

Động tác lột trứng gà của Lục Dĩ Thừa tức khắc khựng lại.

Tắm gội nửa tiếng đồng hồ còn chưa tính, còn muốn giặt giũ hết đồ dùng trên giường, đây là có ý gì?

Cô liền ghét bỏ hắn như vậy sao?

Đây quả thực là một đả kích lớn đối với một người đàn ông như hắn, vô tình giẫm đạp đến tự tôn của hắn!

Đem trứng gà ném vào trong mâm, Lục Dĩ Thừa cầm lấy khăn giấy ở một bên lên lau tay, nâng bước đi ra ngoài.

"Tiểu Lưu, cậu ở lại đây đưa Cố Nhất Nặc đi học!" Lục Dĩ Thừa trầm giọng giao phó.

Đi rồi? Liền như thế đi rồi?

Cố Nhất Nặc nhìn theo bóng dáng Lục Dĩ Thừa, hắn không đưa cô đi học cũng tốt, đỡ phải xấu hổ! Tốt nhất là không cần xuất hiện, cách xa cô ra!

Sự thật, chính là như Cố Nhất Nặc chờ đợi, lúc tan học cũng là Tiểu Lưu tới đón.

Ngồi trên ghế sau, cô vẫn nhịn không được hỏi: "Lục Dĩ Thừa đâu?"

"Lục thiếu hai ngày này có chút bận, cho nên làm tôi tiếp Nhất Nặc tiểu thư, sáng mai tôi sẽ đến đón Nhất Nặc tiểu thư." Tiểu Lưu lập tức giải thích.

"Không cần phải phiền phức như vậy, tôi có thể tự đi học, anh ở Lục gia chăm sóc tốt cho ông nội là được rồi."

"Nhất Nặc tiểu thư, đây cũng là ý của lão gia, đưa đón Nhất Nặc tiểu thư cũng là công việc của tôi mà."

"Được rồi, đợi chân tôi hoàn toàn khoẻ lại thì không cần nữa."

Cố Nhất Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tình rất tốt, chỉ cần không có Lục Dĩ Thừa, hết thảy đều tốt.

Chớp mắt, đã tới thứ bảy rồi.

Từ sáng tâm tình Cố Nhất Nặc đã đặc biệt tốt, ăn sáng xong liền lên lầu chuẩn bị.

Hai ngày nay, Cố Minh Tuyết cơ hồ không ra khỏi cửa phòng, từ hôm đó cô ta uống sữa xong đã phát tác, sau đó cô ta liền cảm thấy trạng thái của mình rất tệ rất tệ.

Tinh thần lúc có lúc không, không phấn chấn, có khi có thể ngủ cả một ngày, có khi suốt đêm đều không ngủ được, hơn nữa thường thường sẽ phát sốt, cảm giác cả người lâng lâng.

Vừa đến bữa tối, cô ta liền đặc biệt muốn uống canh đu đủ. Sau khi uống xong sẽ lại cảm thấy đặc biệt thoải mái, cả người đều rất sảng khoái có tinh thần!

Chính là, ngày hôm qua uống xong, lại không có cái loại cảm giác này, cô ta khó chịu một buổi tối, hiện tại rốt cuộc khống chế không được! Có khát vọng mãnh liệt với canh đu đủ!

Trình Thi Lệ đem tất cả biểu hiện này của Cố Minh Tuyết để ở trong mắt, theo đạo lý mà nói, Tiểu Tuyết chỉ lây dính hai lần, khống chế tốt, căn bản là không có khả năng sẽ bị nghiện ma túy!

Tuy rằng bị dính hai lần liều thuốc đều khá lớn, cũng chỉ là tạo thành phản ứng với thuốc ngắn ngủi.

Hiện tại xem ra, Tiểu Tuyết giống như là một kẻ hút chích thành nghiện!

Loại tình huống này, bà ta hiểu rõ nhất, bởi vì bà ta đã từng trải qua như vậy.

Trình Thi Lệ đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Cố Minh Tuyết cuộn tròn ở góc tường, tóc tai rối bù, thân mình không ngừng run rẩy, hai mắt trống rỗng vô thần.

Vừa thấy Trình Thi Lệ đi vào phòng, Cố Minh Tuyết lập tức nhào tới, "Mẹ, mẹ kêu bảo mẫu nấu canh đu đủ cho con đi! Con muốn uống canh đu đủ!"

Canh đu đủ! Trong nháy mắt Trình Thi Lệ như bị điện giật.

Bà ta xoay người, chạy xuống lầu.

---###

Tiểu Nặc đã bị lộ. Haizzz!

Ta up trước, ngày mai ta bận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

"Lấy nguyên liệu mỗi ngày nấu canh đu đủ cho Tiểu Tuyết ra đây cho tôi xem!"

Dì Lý lập tức đem nguyên liệu mới mua và sữa đặc ngày hôm qua mua ở siêu thị ra, "Thái Thái, đều ở chỗ này, tiểu thư thích uống canh có vị sữa, cho nên mỗi lần tôi đều thêm một chút sữa đặc vào canh cho cô ấy."

Hộp sữa đặc này là mới! Trong lòng Trình Thi Lệ xẹt qua một tia bất an.

"Ngày hôm qua đâu?"

"Hộp cũ dùng xong rồi, ngày hôm qua dùng chính là hộp mới mua này."

"Hộp cũ đâu?"

"Hôm qua dùng xong liền vứt đi rồi!"

"Cố Nhất Nặc đã chạm qua cái hộp này hay chưa?" Trình Thi Lệ lạnh giọng hỏi.

Dì Lý nghĩ nghĩ, cũng không quá chắc chắn, "Phu nhân, cái này quả thật tôi cũng không biết."

Cố Nhất Nặc con tiện nhân này! Nhất định là cô ta động tay động chân, nhưng mà thật sự bà ta nghĩ không ra, rốt cuộc là làm sao mà Cố Nhất Nặc lại biết được!

Hiện tại quản không được nhiều như vậy, bây giờ bà ta lo lắng nhất chính là Tiểu Tuyết! Trình Thi Lệ lên lầu, kéo Cố Minh Tuyết đi ra ngoài!

"Mẹ, mẹ muốn mang con đi đâu?"

"Đi bệnh viện!" Trình Thi Lệ lạnh giọng đáp lại.

Lúc này Cố Minh Tuyết bực bội cực kỳ, cố hết sức hất tay Trình Thi Lệ ra, cô ta không có bị bệnh, cô ta không cần phải đi đâu hết, cô ta liền phải uống một chén canh đu đủ! Chỉ cần uống một chén canh đu đủ, cô ta sẽ liền khoẻ lại ngay, không cần đi bệnh viện.

"Con thành thành thật thật đứng ở đây cho mẹ!" Trình Thi Lệ phân phó xong, đi đến gara lái xe lên tới.

Cố Minh Tuyết mở cửa ra lên xe, liền ngã vào ghế sau, thân mình một trận co rút.

Hộp sữa cũ có ma tuý đã dùng xong rồi, hộp mới không có, lập tức cắt đứt nguồn ma tuý của Cố Minh Tuyết, lần đầu tiên cô ta nếm thử cái cảm giác, cái tư vị khi cơn nghiện phát tác!

"Mẹ, con thật là khó chịu, xin mẹ cứu con, có phải là con sắp chết rồi hay không?" Cố Minh Tuyết ngồi ở ghế sau không ngừng cầu xin.

Trong lòng Trình Thi Lệ một trận bực bội, nhanh chóng tăng tốc, lái xe ra vùng ngoại thành hẻo lánh.

Bà ta không thể mang Tiểu Tuyết đến bệnh viện lớn, chỉ có thể đến một cái bệnh viện nhỏ mà thôi, bà ta muốn xác định, Tiểu Tuyết thật sự là không có bị nghiện ma túy!

Nếu thật sự là như thế, vậy hai mẹ con bà ta đều đã bị con tiểu tiện nhân Cố Nhất Nặc kia chơi đùa một vố!

.....

Cố Nhất Nặc đứng trước cửa sổ tầng hai, tận mắt nhìn thấy Cố Minh Tuyết bị Trình Thi Lệ kéo lên xe. Cô biết, Cố Minh Tuyết lên cơn nghiện, cô càng biết, nếu Cố Minh Tuyết lên cơn nghiện, Trình Thi Lệ sẽ không bao giờ giống như trước, sơ sài phòng bị với cô như vậy nữa!

Nhưng mà hiện tại, cô không sợ xé rách mặt với Trình Thi Lệ! Cũng đã đến lúc tính sổ nợ nần, đòi lại những gì bọn họ nợ cô ở kiếp trước!

Tất cả, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Cô đi đến một bên, mở máy tính lên, mới vừa vào QQ liền thấy mấy cái tin nhắn nhảy ra.

【 Hạt gạo nhỏ, tôi đem ảnh chụp ngày hôm qua gửi đến hòm thư của cô, bởi vì thời gian eo hẹp, hơn nữa đối phương phòng bị rất cẩn trọng, cho nên không có chụp được hình ảnh rõ ràng. 】

【 Thật là xin lỗi, nhưng mà chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi. 】

【 Cô còn online không? 】

【 Tôi hy vọng cô có thể cho chúng tôi thêm một cơ hội.....】

Cố Nhất Nặc nhìn tin nhắn nhắn nhiều như thế, nhịn không được bật cười, quả nhiên là bắt đầu gây dựng sự nghiệp mà, tương lai Tịch đại thám tử cũng có lúc hạ giọng như thế.

Tịch Văn Việt nói không sai, ngày hôm qua thời gian là có chút gấp gáp, còn nữa Trình Thi Lệ không có khả năng sẽ không phòng bị.

【 Ngại quá, ngày hôm qua tôi có chút việc, cho nên không có online, tôi hiểu tình huống anh nói, anh chỉ cần theo sát bà ta liền sẽ tìm được chứng cứ 】

Lập tức, Tịch Văn Việt bên kia gửi lại một tin nhắn,【 Được, thật sự rất cám ơn cô đã tín nhiệm tôi, hiện giờ tôi đã phái người theo dõi mục tiêu sát sao 24/24. 】

【 tốt 】

Cố Nhất Nặc đang trò chuyện với Tịch Văn Việt, điện thoại reo lên, là Bạch Duật.

Cố Nhất Nặc lập tức nghe máy, giọng nói dễ nghe của Bạch Duật truyền vào trong tai: "Xin chào, Cố tiểu thư."

"Bạch tiên sinh, không phải nói đầu giờ chiều nay mới đi sao?" Lúc này, Bạch Duật gọi điện tới, Cố Nhất Nặc còn tưởng rằng mình nhớ nhầm thời gian.

"Đúng vậy, là một giờ, nhưng mà tôi sợ em sẽ quên, cho nên gọi điện thoại nhắc nhở em một chút."

"Cám ơn anh, làm sao tôi quên được chứ, từ hôm anh nói với tôi, tôi liền trông mong cho nhanh đến thứ bảy đấy!" Trong giọng nói của Cố Nhất Nặc nghe ra được vẻ chờ mong nồng đậm.

"Cố tiểu thư nếu như chờ mong được gặp tôi, vậy tôi đây rất lấy làm vinh hạnh."

Cố Nhất Nặc có chút ngượng ngùng, tuy rằng là một câu bông đùa, nhưng mà dùng giọng điệu dễ nghe như vậy nói ra, cũng khó tránh khỏi có vài phần mê hoặc.

Tính cách của Bạch Duật là như vậy, đối với các Fan xa lạ cũng là như vậy, ôn nhuận như ngọc, ở cùng cũng cảm thấy rất ấm áp, giống như là tri kỷ.

"Có phải lời tôi nói quá mức đường đột hay không?"

"Không có, không có, một câu vui đùa mà thôi." Cố Nhất Nặc lập tức trả lời, sợ Bạch Duật sẽ hiểu lầm.

"Vậy là tốt rồi, sau này tôi gọi em là Nặc Nhi đi?"

Nặc Nhi? Cố Nhất Nặc trước nay đều không có phát giác, tên cô có thể dễ nghe đến như thế.

"Được, được." Cô cười gật gật đầu.

"Nặc Nhi, lát nữa gặp."

"Ừm, lát nữa gặp."

Cố Nhất Nặc treo điện thoại, ý cười trên khóe môi rất lâu cũng chưa tan đi.

Cô có cảm giác, Bạch Duật giống như là thiên sứ mở cánh cửa lớn cho thế giới mới của cô, tạo ra một con đường tươi sáng cho cuộc sống của cô trong cuộc đời cô, cho phép cô theo đuổi ước mơ của bản thân, được là chính mình, đạt được thành công!

.....

Thịnh Thế Hoàng Tước.

Cận Tư Nam nhìn bóng dáng Lục Dĩ Thừa ở trong phòng huấn luyện, đã mấy giờ liền rồi! Lục Dĩ Thừa còn không chịu ra!

"Cậu nói xem, thế này có thể chịu được sao?"

"Tam thiếu, nếu như anh quan tâm Lục thiếu, không bằng vào đó kêu Lục thiếu ra đi?"

"Ai nói tôi lo cho Lục Đại thiếu? Tôi quan tâm chính là mấy cái thiết bị huấn luyện kia kìa!" Cận Tư Nam nói xong, xoay người nằm xuống sofa bên cạnh.

"Xí, còn nói một đêm mười lần đâu! Nếu như làm mười lần, ở đâu ra tràn đầy tinh lực tới đây tàn phá mấy cái thiết bị huấn luyện đó của tôi như thế!" Cận Tư Nam lầm bầm một mình.

Trợ lý riêng của cậu ta, Đông Tử không dám nói tiếp, đứng ở một bên chờ.

"Khoảng thời gian này có chụp được cái gì hữu dụng không?"

"Tam thiếu, chụp được rất nhiều! Lục thiếu còn mua một chiếc xe đạp, chuẩn bị đón đưa Cố tiểu thư, sau đó Cố tiểu thư bị trặc chân, tự mình đón đưa không nói, đều là ôm đi, sủng ái đến vậy đó, tôi đều hoài nghi là tôi nhận nhầm người rồi!"

"Thật sự?"

"Đúng vậy! Đúng vậy, hôm đó, cùng Cố tiểu thư ăn cơm, còn ở lại Cố gia một đêm, bất quá sau hôm đó Lục thiếu liền ở chỗ này của anh."

"Theo lý mà nói, Lục Đại thiếu đều đã làm được đến mức này, tại sao còn bắt không được em nữ sinh này ta?"

Cận Tư Nam mở máy tính, nhìn này đó ảnh chụp.

"Cố tiểu thư, quả nhiên không phải một cô gái bình thường." Một người khác phái có thể làm Cận Tư Nam tán dương đến như thế, thật đúng là rất hiếm, cô gái tốt như thế, Lục Đại thiếu hao phí nhiều tâm tư cũng đáng giá!

"Trên đời này, nào có nhiều chuyện tốt đến như vậy, định hôn từ nhỏ, người ta là con gái tuổi xuân phơi phới, nói của cậu thì chính là của cậu, cũng quá tiện nghi rồi, có đúng không?"

Đông Tử không dám đáp lại, nhìn lịch trình một chút, hỏi Cận Tư Nam: "Tam thiếu, vũ hội đêm nay anh có muốn tham gia hay không?"

"Đi! Tiện thể cũng mang Lục thiếu đi luôn." Cận Tư Nam thật sự là lo lắng cho cái đống thiết bị đó của cậu ta, không bằng mang Lục Đại thiếu ra ngoài giải sầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Cố Nhất Nặc mặc một bộ đồ đơn giản thoải mái, chân mang một đôi giày trắng, tóc dài thắt bím, đầu đội một chiếc mũ che nắng đi ra khỏi Cố gia.

Cô ăn mặc như vậy, cả người tản ra một hơi thở thanh xuân tươi mát! Trên đường đi, trở thành cảnh đẹp rực rỡ nhất.

Balô trên vai có mấy gói đồ ăn vặt nhỏ và một bình nước, tuy rằng chân cô đã khỏi không sai biệt lắm, nhưng mà đi đường vẫn không dám quá dùng sức. Không biết địa điểm vẽ vật thật là ở đâu, ngàn vạn lần không cần là ở trên núi đi.

Ngồi trên taxi, trực tiếp nói địa chỉ phòng vẽ tranh cho tài xế. Nhìn thời gian một chút, vừa vặn đúng giờ.

Bạch Duật cũng là một thân quần áo thoải mái, ngồi ở khu nghỉ ngơi trong phòng triển lãm, nhìn phong cảnh ở xa xa, một con mèo tai xoắn lười biếng nằm trong lòng anh ta, híp hai mắt lại.

Cố Nhất Nặc đi vào phòng vẽ tranh, liền nhìn thấy khung cảnh trước mắt, trên người Bạch Duật có một cỗ quý khí hoàng tộc Tây phương, lại xứng đôi với chú mèo đang híp hai mắt vẫn như cũ cao lãnh không giảm, thật sự là một sự kết hợp ăn ý.

Chú mèo kia cảm giác được có người lạ đến, cảnh giác ngẩng đầu nhìn Cố Nhất Nặc.

Bạch Duật thu tầm mắt lại, nhìn thấy Cố Nhất Nặc liền dịu dàng nở nụ cười, đứng dậy, nhẹ nhàng thả chú mèo xuống đất. Ánh mắt thâm thúy ôn nhu làm người khống chế không được muốn luân hãm trong đó.

"Nặc Nhi." Bạch Duật gọi một tiếng.

Cố Nhất Nặc đã nghe qua anh ta gọi tên mình như thế ở trong điện thoại, nhưng mà hiện tại giáp mặt lại nghe thêm một lần, phát hiện giọng nói của anh ta quả thật là rất êm tai!

Mặt trời sau buổi trưa sáng lạng ấm áp, hai người đứng trong quầng sáng đẹp như một bức tranh vẽ.

Bạch Duật đi đến trước mặt Cố Nhất Nặc, nhẹ nhàng cười, "Thật đúng giờ, vừa vặn đến sớm một chút, trước đi xem xem tài liệu tôi chuẩn bị cho em, xem có cần bổ sung thêm thứ gì hay không."

"Ah, được, không phải nói còn có mấy học sinh của anh cùng đi sao? Sao tôi lại không thấy những người khác?" Cố Nhất Nặc vừa đi vừa hỏi Bạch Duật.

"Hôm nay là đề tài tự do, không phải hoạt động tập thể, từng người bọn họ tự lựa chọn đề tài mà mình thích."

Là như thế này sao? Chính là trước đó anh ta nói, làm cô hiểu lầm là hoạt động tập thể kìa! Cố Nhất Nặc cảm thấy quái quái, nhưng mà lại không thể nói ra được rốt cuộc là quái chỗ nào.

Cô muốn chọn đề tài vẽ vật thật như thế nào đây? Một chút chuẩn bị đều không có.

Bạch Duật đi đến trước, đẩy cửa đi vào một gian phòng vẽ tranh, bên trong có một ít đồ dùng học tập, các loại thuốc màu bút vẽ, giấy vẽ, trên vách tường, có một đám dấu tay bằng bột màu in lên đó, đủ mọi màu sắc, khiến cho một bức tường màu trắng trở nên đặc biệt sáng lạn.

Bạch Duật đi đến trước cửa sổ, lấy một cái giá vẽ đưa tới trước mặt Cố Nhất Nặc.

"Chân em sao vậy? Bị thương sao?"

"Hai hôm trước không cẩn thận bị trặc chân thôi, nhưng mà không sao rồi."

"Nếu chân em bị thương, liền không cần đi quá xa, phòng vẽ tranh này của tôi cũng có rất nhiều cảnh quan, em có thể tìm cảnh trí một chút, nếu có nơi nào muốn đi tôi cũng có thể mang em đi."

Cố Nhất Nặc đột nhiên có một ý tưởng, "Tôi tìm được đề tài rồi, không biết Bạch tiên sinh có thể làm mẫu hay không, làm nhân vật mẫu cho tôi vẽ vật thật?"

"Tôi?" Bạch Duật cười cười, "Làm mẫu nhân thể sao?"

Người mẫu nhân thể giống nhau là không mặc quần áo, vì nghệ thuật hiến thân, đặc biệt Bạch Duật có phương huyết thống Tây phương, loại chuyện này vẫn rất là phóng khoáng thoải mái.

"Không, không không!" Cố Nhất Nặc liên tục lắc đầu, "Lúc tôi vừa mới đến đây, nhìn thấy anh ngồi ở đó, ôm con mèo trong tay, tôi rất muốn vẽ lại cảnh ấy."

"Được." Bạch Duật sảng khoái đáp ứng.

"Vẽ tranh sơn dầu đi, màu sắc sẽ tươi sáng hơn một chút." Cố Nhất Nặc chọn xong cọ vẽ, màu sơn rồi đi ra ngoài.

Bạch Duật gọi một cuộc điện thoại, "Đi chuẩn bị một ít điểm tâm và cà phê, ngoài ra chiều nay tôi không muốn bị bất cứ ai quấy rầy."

Cố Nhất Nặc bày giá vẽ, nẹp giấy cho ngay ngắn, cầm lấy cọ vẽ lên. Bạch Duật đã ôm chú mèo ban nãy lên, đi tới ngồi ở trên ghế.

"Còn cần tôi phối hợp một chút sao? Ví dụ như góc độ thế nào?"

"Không cần, anh chọn góc độ nào cũng được!"

Bạch Duật cười cười, thay đổi một tư thế thoải mái, nâng tay lên vuốt ve chú mèo trong lòng ngực mình, chú mèo thoải mái nhắm hai mắt, lại nằm trong lòng ngực Bạch Duật lười biếng ngủ.

Cố Nhất Nặc thuần thục pha màu, bắt đầu hạ bút.

"Kỹ thuật vẽ của em học từ ai vậy? Sử dụng màu sắc rất táo bạo và tự tin, không cần điều chỉnh một chút sao?" Bạch Duật nhẹ giọng hỏi.

"Tôi không có học từ ai cả, chỉ là nhàn rỗi không có việc gì làm nên vẽ tranh mà thôi, về phối màu thì tôi tin tưởng vào ấn tượng ban đầu." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng đáp lại.

Bạch Duật nhìn cô đang chuyên chú vẽ tranh, không hề quấy rầy cô.

Dưới ánh mặt trời, làn da cô trắng nõn giống như là trong suốt, chóp mũi còn rịn một tầng mồ hôi mỏng, một đôi môi anh đào kiều diễm ướt át. Không mang theo duyên thầm, không nhiễm phù hoa, như nước như mây, yểu điệu nhiều vẻ.

Đầu tiên, hấp dẫn Bạch Duật là tranh của Cố Nhất Nặc.

Tiếp theo, là con người của cô.

Bừng tỉnh lại, Bạch Duật cảm thấy, con người cô so với tranh cô vẽ đối với anh ta càng hấp dẫn hơn, thậm chí làm anh nhịn không được, muốn đến gần cô, tìm hiểu về cô.

Một bức tranh, vẽ gần bốn giờ liền, từ sau buổi trưa mặt trời còn đứng bóng đến chiều tà mặt trời ngã về tây.

Cố Nhất Nặc cầm cây cọ vẽ trong tay đặt vào trong ống đựng bút ở một bên, duỗi cái eo lười.

Bạch Duật đứng dậy, đi đến trước giá vẽ.

Cố Nhất Nặc có chút ngượng ngùng, cô cũng không biết là lấy dũng khí ở đâu ra, cũng dám ở trước mặt Bạch Duật, một đại hoạ sĩ như vậy, múa rìu qua mắt thợ.

"Còn phiền Bạch tiên sinh chỉ giáo một chút, nếu như có chỗ nào chưa đạt, còn phiền Bạch tiên sinh thông cảm."

Bạch Duật nhìn bức tranh ở trước mặt, bức tranh này so với phong cách trước đó của cô quả thực là hai thái cực, đó là sắc màu trắng phối với màu sắc ấm áp, có một loại cảm giác mộng ảo.

Quầng sáng của mặt trời, cô xử lý một chút, tương phản với nhân vật và cảnh sắc nhưng mà lại hòa hợp thành một thể, có thể thấy được kỹ năng rất khá.

Cố Nhất Nặc thấy Bạch Duật không nói lời nào, trong lòng có chút bồn chồn, cô chưa từng sử dụng nhiều màu sắc rực rỡ ấm áp như thế, cho nên có chút không tự tin.

"Không thể bắt bẻ!" Đây là đánh giá của Bạch Duật.

"Thật vậy sao? Không phải là anh đang an ủi tôi đó chứ? Nhưng mà cho dù là anh đang an ủi tôi thì cũng đừng có nói ra nha, để tôi vui vẻ thêm một xíu." Cố Nhất Nặc cúi đầu cười, lộ ra vài phần ngây ngô.

Bạch Duật nhìn nụ cười đó của cô, trong lòng giống như bị cái gì đó khẽ đảo qua, giống như là mặt hồ yên tĩnh nổi lên một gợn sóng.

"Tôi chưa bao giờ nói dối, là thật đấy." Bạch Duật lại khẳng định với cô một lần nữa.

Cố Nhất Nặc nhìn bức tranh này, càng nhìn càng thích, "Vẫn là do tôi chọn đề tài tốt, Bạch tiên sinh anh ngồi ở đây thôi cũng đã là một cảnh sắc mê người rồi!"

"Lần đầu tiên nhìn thấy tranh em vẽ, tôi cảm thấy tác phẩm của em có áp lực rất lớn, tôi cho rằng phong cách của em chính là như vậy, không nghĩ tới, hôm nay vừa thấy thế nhưng lại có chuyển biến kinh người đến như vậy."

"Có lẽ là phong cách của tôi thay đổi theo tâm trạng."

"Nói như vậy là lúc ở bên cạnh tôi, Nặc Nhi rất vui phải không?"

"Đúng vậy, giống như là trên thế giới đều tràn ngập ánh mặt trời."

"Vậy cùng với hôn phu của em, Lục Dĩ Thừa thì sao?" Bạch Duật hỏi.

---###

Lời của tác giả: Ta cũng từng gặp được một anh chàng ăn mặc rất đơn giản thoải mái, ôm một con mèo ngồi ở dưới ánh mặt trời, rất sạch sẽ, thuộc về cái loại khí chất này.

Rồi thì ta an vị ở một nơi không xa, ngồi xuống hơn một giờ, ngồi đến đau cả mông!

Rồi thì.....

Haha đời không như là mơ, tội nghiệp bà tác giả, chắc là ngồi tới chai cả mông mới phát hiện ra hắn ta là thụ. Kkkk

Ta up hơi trễ, Sorry mn nha.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Lục Dĩ Thừa? Nụ cười của Cố Nhất Nặc cương ở bên môi, cô không biết phải trả lời như thế nào nữa.

"Thật xin lỗi, tôi không nên hỏi câu này."

"Không sao." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng đáp lại.

Bạch Duật bưng cà phê ở một bên lên đưa cho Cố Nhất Nặc, "Uống ly cà phê giúp tinh thần thoải mái đi, vẽ lâu như vậy nhất định là rất mệt."

"Ngại quá, tôi không thích uống cà phê, tôi có mang nước theo rồi." Cố Nhất Nặc mở bình nước mình mang theo ra, uống mấy ngụm.

"Vậy ăn chút điểm tâm đi?" Bạch Duật chỉ vào đủ loại điểm tâm ở một bên.

"Điểm tâm thì tôi thích ăn, cũng có chút đói bụng rồi!" Cố Nhất Nặc cầm lấy một khối bánh lên, cắn một ngụm.

"Tối nay, tôi có một buổi vũ hội muốn tham gia, không biết Nặc Nhi có thể cùng tôi tham gia buổi vũ hội này hay không?"

"Vũ hội sao? Tôi sẽ không khiêu vũ, hơn nữa trước nay tôi đều không có tham dự qua, vẫn là không đi thì hơn." Cố Nhất Nặc khéo léo cự tuyệt.

Bạch Duật không nói gì, nhưng mà biểu tình lại là nồng đậm thất vọng. Biểu cảm như vậy quả thực làm người không thể chống đỡ được, đều không đành lòng cự tuyệt.

"Tuy rằng là vũ hội, nhưng mà cũng không nhất định là phải khiêu vũ, hơn nữa, tôi đi là vì một bức tranh." Bạch Duật lại nói, nhìn dáng vẻ là muốn tranh thủ vì chính mình.

Cố Nhất Nặc chần chừ một chút, vẫn là đồng ý, "Vậy được rồi, vũ hội tổ chức ở đâu? Tôi phải trở về thay quần áo một chút, mặc như thế này mà đi cũng không thích hợp lắm thì phải."

"Đây là em đồng ý rồi?"

"Đúng vậy, dù sao tôi cũng không có việc gì làm, cảm ơn anh hôm nay đã làm mẫu cho tôi vẽ, tôi sẽ cùng anh tham dự vũ hội, nhưng mà nói rõ lần nữa là tôi sẽ không khiêu vũ đâu đấy."

"Không cần khiêu vũ! Hơn nữa em cũng không cần về thay quần áo, chúng ta trực tiếp đi mua một bộ đi, tôi cũng không có quần áo tham gia mấy loại tiệc tùng này, tiện thể đi ăn chút gì lót dạ trước đi đã."

"Cũng được." Cố Nhất Nặc gật gật đầu.

"Em ở bên ngoài đợi tôi, tôi đi lái xe đến đây."

Xe của Bạch Duật là một chiếc BMW nhập khẩu từ Đức, là một mẫu xe thể thao mui trần màu xanh lam, trông rất bắt mắt và tươi mát, đặc biệt thích hợp với phong cách của anh ta.

Cố Nhất Nặc ngồi trên xe, Bạch Duật đưa cho cô một cái mắt kính, để tránh cho cô bị gió thổi.

Xe dừng ở trên phố, một cặp tuấn nam mỹ nữ hơn nữa còn đi siêu xe, hấp dẫn vô số ánh mắt của người đi đường.

Gió mát thổi vào khuôn mặt, dường như đem tất cả những điều không thoải mái đều cuốn đi, Cố Nhất Nặc ngồi ở trong xe, hưng phấn muốn hét to lên!

Bạch Duật ghé mắt nhìn cô, ý cười trên khóe môi thật lâu cũng chưa tan đi.

Hai người trước tiên dừng ở một nhà hàng cơm Trung, ăn cơm xong mới đi mua lễ phục dự vũ hội.

Trong cửa hàng thời trang cao cấp chỉ có hai người Cố Nhất Nặc và Bạch Duật. Nhân viên đứng ở bên cạnh ân cần giúp hai người chọn lựa quần áo.

Bạch Duật chọn một bộ tây trang màu màu lam, màu sắc nhìn rất thuận mắt.

"Vị tiên sinh này, bộ vest này của chúng tôi là một bộ được thiết kế độc nhất vô nhị, giống như là thiết kế ra để dành cho anh vậy, người bình thường chính là không dám thử loại màu này, mặc vào cũng không hút mắt như anh nữa! Anh mặc bộ này vào giống như là vương tước tôn quý vậy."

"Như thế nào?" Bạch Duật nhìn Cố Nhất Nặc, đang đợi cô đánh giá.

"Đẹp!" Cố Nhất Nặc cười gật đầu, cô cũng không biết phải đánh giá như thế nào nữa. Mấy lời cô muốn nói đều đã bị người nhân viên này nói hết rồi.

"Vị tiểu thư này, thật sự thực hâm mộ cô đó, tìm được một người bạn trai soái khí mê người như vậy!" Người nhân viên xoay người nói với Cố Nhất Nặc, vẻ hâm mộ không chút che dấu nào!

Chẳng những là người có khí chất, mấu chốt là có tiền! Bộ quần áo vừa rồi chính là có giá hơn 50 vạn đó! (50 vạn là 5 trăm nghìn, một nghìn tệ khoảng 3.5tr VND)

"Hả?" Cố Nhất Nặc đang muốn giải thích quan hệ của hai người, Bạch Duật đã cầm một chiếc váy, đưa tới trước mặt cô, "Thử chiếc váy này đi."

Cố Nhất Nặc nhận lấy chiếc váy, vừa thấy giá niêm yết, sáu mươi mấy vạn?!

Cô lập tức lắc đầu, "Không, không, tôi mặc không được cái này, tôi chọn một cái khác đi."

"Vị tiểu thư này, bạn trai cô thật sự rất tinh mắt, anh ấy chọn trúng cũng là thiết kế mới nhất của chúng tôi, toàn thế giới chỉ có một chiếc này! Tiểu thư, dáng người cô đẹp như vậy, sao có thể mặc không được chứ?"

"Đi thử đi." Bạch Duật cầm quần áo trực tiếp giao cho nhân viên.

Người nhân viên đó đẩy Cố Nhất Nặc đi đến phòng thử đồ.

Cố Nhất Nặc ôm bộ váy này, bất đắc dĩ mặc lên trên người, lúc đi ra khiến tất cả mọi người đều kinh diễm, ngay cả Bạch Duật cũng đều ngây ngẩn cả người.

Chiếc váy đen này có phần chân váy phồng, gợi cảm lại mang theo mang theo vài phần tinh nghịch, ở phần chiết eo váy đính hai hàng kim cương nhỏ hai bên sườn, ở giữa trống, kim cương tản ra ánh sáng lộng lẫy lại càng tôn thêm làn da trắng nõn tinh tế của cô lên.

Sau lưng để trần chạy dọc xuống đến thắt lưng, phần lưng trắng ngần hoàn mỹ của Cố Nhất Nặc hiện ra, hai dải lụa đen mỏng được đính trên cầu vai thả dài ra sau lưng và cả trên mặt đất, rất phiêu bồng, che bớt cảnh đẹp sau lưng lại, tạo thành một vẻ mờ ảo mà lại gợi cảm.

Cô chỉ đứng ở đây thôi đều đã ưu nhã mê người, nói không nên lời.

"Tôi liền nói, bộ váy này rất hợp với em." Bạch Duật rất vừa lòng.

"Không, tôi lại đi chọn một bộ khác đi." Cố Nhất Nặc nói xong, liền xoay người định đi đến phòng thử đồ, Bạch Duật bước nhanh lên trước ngăn cản cô lại.

"Tiểu thư, bộ váy này thật sự rất hợp với cô! Nếu bạn trai cô đều đã chọn trúng, cô cũng không cần phải thoái thác đâu."

Bạch Duật móc ra một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho nhân viên. Nhân viên lập tức hiểu ý, lấy thẻ đi tính tiền. Tốc độ rất nhanh làm Cố Nhất Nặc ngay cả cơ hội phản đối đều không có!

"Hình như còn thiếu thứ gì đó." Bạch Duật đánh giá Cố Nhất Nặc, xương quai xanh đẹp đẽ như thế, còn thiếu một chiếc vòng cổ, còn cần phải trang điểm. Chân cô bị thương, hẳn là không thể đi giày cao gót.

Ở trong lòng Bạch Duật âm thầm lên kế hoạch.

Cố Nhất Nặc nhìn chính mình ở trong gương, chỉ cảm thấy 60 vạn này liền như thế mặc ở trên người, thật xa xỉ!

Bộ trang phục quý giá nhất của cô chính là bộ lễ phục trong bữa tiệc sinh nhật trưởng thành 18 tuổi hôm đó, thiết kế ra bộ lễ phục đó đã tiêu phí hơn hai vạn!

Một bộ lễ phục này lại có giá hơn 60 vạn!

Bạch Duật chỉ là một hoạ sĩ, anh ta năng lực kinh tế lớn mạnh như vậy sao?

Trên tay cô hiện tại cũng có tiền, nhưng mà còn muốn để dành dự phòng, thôi, nếu mua đều đã mua, cô nhất định sẽ đem tiền trả lại cho Bạch Duật.

"Bạch tiên sinh....."

"Gọi tôi là Bạch Duật đi."

"Bạch Duật, số tiền mới vừa mua quần áo đó, tôi sẽ gửi lại vào tài khoản anh."

"Nặc Nhi, vũ hội là em đi cùng với tôi, quần áo đương nhiên là tôi phải chuẩn bị, chẳng lẽ trong mắt em, tôi là một kẻ ngay cả một bộ quần áo cũng mua không nổi sao?"

"Không, không phải, anh hiểu lầm rồi, tôi không có ý này, chỉ là bộ lễ phục này quá quý giá! Nếu không, tôi mặc xong sẽ giặt sạch sẽ trả lại cho anh."

"Bộ lễ phục này, chỉ sợ chẳng có ai mặc hợp hơn em, ở đây không phải là có một câu ngạn ngữ, nói là bảo kiếm tặng anh hùng, quần áo đẹp như thế đương nhiên là phải tặng cho một mỹ nhân là em rồi."

"Tôi không thể nhận được! Bộ lễ phục này quá quý giá!" Cố Nhất Nặc có nguyên tắc của riêng mình! Mặc kệ là Bạch Duật nói như thế nào, cô đều sẽ không nhận lấy.

"Đi thôi, tôi mang em đi trang điểm." Bạch Duật không muốn nói về đề tài này với cô nữa, đây vẫn là, lần đầu tiên anh ta bị người cự tuyệt.

"Còn phải trang điểm sao?" Cố Nhất Nặc ngây ngốc.

Bạch Duật cười cười, không có trả lời, mà là nắm tay cô đi thẳng đến thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Từ trong phòng trang điểm đi ra, mái tóc của Cố Nhất Nặc được búi cao ở sau đầu làm nổi bật chiếc cổ thon dài, đường cong trên người càng thêm tuyệt đẹp.

Kỳ thật, lúc Cố Nhất Nặc nhìn thấy chính mình ở trong gương, cô cũng không dám tin, người đó là chính mình!

"Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta đến đấy đi." Bạch Duật nhìn đồng hồ một chút, nhẹ nhàng nói với Cố Nhất Nặc.

"Nhưng mà, giày của tôi....."

"Chân em bị thương, không thể đi giày cao gót."

Cố Nhất Nặc nhìn đôi giày bệt mình đang đi, cảm thấy không ăn nhập gì với bộ váy trên người mình cả. Cô cũng rất thích cái đẹp, ăn mặc như vậy chính cô cũng không thể chấp nhận được.

"Chân tôi đã không sao rồi, miễn cưỡng đi một lát cũng được mà, chủ yếu là để như vậy thật khó coi." Cô gái nhỏ có chút thẹn thùng, cúi đầu cười.

"Được rồi, chọn một đôi thoải mái đi." Trong mắt Bạch Duật có thêm vài phần sủng nịch mà chính mình cũng không có phát giác ra.

.....

Cận Tư Nam thật vất vả mới lôi được Lục Dĩ Thừa ra khỏi Thịnh Thế Hoàng Tước.

"Lục Đại thiếu, anh cũng nên ra ngoài một chút đi."

"Vũ hội của ai? Làm Cận gia tam thiếu cậu cũng nể tình?" Lục Dĩ Thừa thuận miệng hỏi.

"Không phải là tôi cho ai chút mặt mũi đâu, chỉ là tôi muốn mang anh ra ngoài hít thở không khí, vừa vặn cũng không có công việc gì cần làm nên nhận lời mời của Diệp đại tiểu thư, nghe nói đứa em họ Đỗ Thiên Thiên kia của anh cũng tới, hai người này từ Đế Đô chạy tới đây mở vũ hội, anh nói có kỳ quái hay không?"

Lục Dĩ Thừa đã không có hứng thú nghe tiếp.

Cận Tư Nam lại tiếp tục ngồi lê đôi mách, "Nghe nói, Diệp đại tiểu thư kia là nhìn trúng một người đàn ông ở G thị, cô ta đang học đại học, không tiếc mỗi cái cuối tuần bay tới bay lui theo đuổi tên này, lúc này đây, tám phần cũng là vì gã đàn ông này."

"Vậy cậu đến đó náo nhiệt cái gì?"

"Nơi náo nhiệt có thể xua tan đi áp lực và cô độc trong lòng."

"Ai cô độc? Ai áp lực?" Lục Dĩ Thừa lạnh giọng phản bác.

"Được, là tôi, là tôi là được rồi chứ gì?"

Địa điểm tổ chức vũ hội là quán Bar Phượng Hoàng ở G thị, đêm nay quán bar này được Diệp Điệu Kha bao trọn, vì để hợp với phong cách của Bạch Duật mà đặc biệt sai người trang hoàng lại một chút.

"Tiểu Kha, một cái quán bar đều đã bị cậu biến thành triển lãm tranh rồi, mình nói cậu đủ rồi đấy!"

"Thiên Thiên*, Bạch Duật nhất định sẽ thích! Cậu nói xem, Bạch Duật có thể nào nhìn thấy mình dụng tâm như thế mà lập tức liền đồng ý với mình, làm bạn trai mình hay không?"

*thiên thiên trong tên này không phải là trời mà có nghĩa là cây cối xanh tốt, chữ tiểu trong diệp tiểu kha hay diệp điệu kha cũng không phải là nhỏ mà có nghĩa là một thanh tre nhỏ nha. Lúc là điệu kha, lúc thì là tiểu kha, loạn cả lên.

"Theo mình thấy thì không bằng cậu trực tiếp hạ dược, ngủ với anh ta luôn đi! Còn ở đó phí hoài nhiều tâm tư như thế."

"Nếu như có thể làm vậy, mình còn phải hao hết tâm tư đi lấy lòng anh ấy như thế sao? Dạy chính là cái học viện Mỹ Thuật quái quỷ gì đó, suốt ngày vẽ tranh! Phiền chết đi được!"

"Hoá ra cậu thi vào học viện Mỹ Thuật, cũng là vì Bạch Duật ha!"

"Còn có thể là vì cái gì? Mình ghét nhất chính là vẽ tranh!"

Diệp Tiểu Kha nhắc tới cái này liền cảm thấy phiền lòng, cô ta vẫn là nhờ vả quan hệ mới có thể được vào học ở cái học viện Mỹ Thuật này!

"Cho mình điếu thuốc, nhắc tới cái này mình liền cảm thấy buồn bực!"

Đỗ Thiên Thiên rút ra hai điếu thuốc, một điếu là cho mình, điếu còn lại ném cho Diệp Điệu Kha.

"Làm sao cậu nắm chắc là Bạch Duật nhất định sẽ đến?"

Diệp Điệu Kha cười thần bí, "Trong tay mình có thứ mà anh ấy muốn. Anh ấy nhất định sẽ đến!"

Một điếu thuốc cũng hút xong rồi, Diệp Điệu Kha lấy chai nước xịt thơm miệng trong túi xách ra, xịt xịt vài cái vào trong miệng khử mùi thuốc lá đi một chút, Bạch Duật không hút thuốc lá, cũng ghét người khác hút thuốc!

Nhưng mà cô ta lại nghiện thuốc lá không cai được. Sửa sang quần áo lại một chút, lúc này mới đi ra ngoài.

Hôm nay cô ta mời không ít người, cho dù là những người này là hướng về phía Diệp gia danh hào, cũng phải lục tục đến đây lấy lòng cô ta.

Mục tiêu hôm nay của cô ta chính là nhất định phải nắm chặt được Bạch Duật, nhất định phải ngủ với người đàn ông này!

Quán bar có hai tầng trên dưới, trang trí như thế thật sự cảm giác có vài phần thanh cao tao nhã, còn có một dàn nhạc là Diệp Tiểu Kha đặc biệt mời từ nước ngoài về. Người đến tham gia vũ hội cũng đều yêu cầu phải ăn mặc lễ phục dạ hội chính thức.

Hết thảy, đều là vì đón ý nói hùa theo phong cách của Bạch Duật!

Quán bar, đã tới không ít người, giới trẻ vòng đi vòng lại giới thiệu lẫn nhau, lập tức liền hoà mình.

Cận Tư Nam cùng Lục Dĩ Thừa trực tiếp lên tầng hai, tìm một vị trí tốt vừa tầm mắt liền ngồi xuống.

Tầng một là một sàn nhảy rất lớn, hai bên là chỗ ngồi nghỉ ngơi, nhân viên phục vụ mặc tuxedo xuyên qua xuyên lại trong đám người, thỉnh thoảng tiếp rượu và hoa quả.

"Như thế nào? Thiên Thiên!" Diệp Điệu Kha rất vừa lòng với buổi vũ hội này.

"Diệp đại tiểu thư cậu tự mình xuất quân, làm sao lại kém được, mình nói cậu đều đã theo đuổi Bạch Duật ba năm rồi phải không? Lúc này đây, nếu như lại không thành công, liền hết hi vọng đi!" Đỗ Thiên Thiên khuyên nhủ.

"Mình nhất định sẽ thành công!" Diệp Điệu Kha tuyệt đối không thể lại thất bại! Chỉ bằng thân phận Diệp gia đại tiểu thư của cô ta, hơn nữa dung mạo cô ta cũng không có khả năng bị bất kỳ kẻ nào ở bên cạnh Bạch Duật đánh bại!

Người đều đã không sai biệt lắm đến gần đủ rồi, khúc nhạc khiêu vũ du dương vang lên, không ít người đi đến sàn nhảy, nhẹ nhàng khiêu vũ.

Lục Dĩ Thừa và Cận Tư Nam ngồi ở tầng hai, có vẻ cùng với cái vũ hội này không hợp nhau, không ít cô gái dùng ánh mắt lả lướt đến mời gọi. Nhưng cả hai người đều là lạnh lùng.

Cái loại địa phương này, đám con gái như thế này sao có thể lọt được vào mắt Cận tam thiếu. Càng miễn bàn đến Lục Dĩ Thừa, anh vốn dĩ đã chẳng có được bao nhiêu hứng thú với phụ nữ, lại nói hiện tại đã có vị hôn thê, tự nhiên là nhìn một cái cũng lười phải liếc mắt nhìn xem.

"Mấy người cô độc, cho dù là ở đâu cũng đều không xua được cô độc, Lục Đại thiếu, tôi thấy anh không có hứng thú như vậy, không bằng chúng ta đi thôi." Cận Tư Nam đề nghị.

Lục Dĩ Thừa đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nhìn thấy ở cửa ra vào có một bóng dáng quen thuộc.

Cố Nhất Nặc! Thế nhưng cô lại tới mấy nơi này!

Bạch Duật cùng Cố Nhất Nặc chậm rãi đi vào, lúc đi đến cửa, Cố Nhất Nặc không có chú ý đến bậc thang trước mặt, suýt chút nữa té ngã, Bạch Duật nhanh tay lẹ mắt đỡ Cố Nhất Nặc.

"Nặc Nhi, chân em không sao chứ?"

"Không sao, đợi một lát tôi tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, anh liền không cần phải xen vào tôi." Cố Nhất Nặc cười đáp lại. Đi một đôi giày đế bằng còn không cảm thấy sao cả, hiện tại đi một đôi giày cao gót vào vẫn là cảm thấy có chút cố hết sức.

Bạch Duật vươn cánh tay về phía cô, ý bảo cô khoát tay mình, như vậy cô có thể giảm bớt một ít trọng lực dồn lên chân, có thể đi vững được một chút.

Đối mặt với Bạch Duật thân sĩ mời, Cố Nhất Nặc không có bất cứ ý nghĩ gì khác, tự nhiên ôm cánh tay Bạch Duật đi về phía trước.

Khoảnh khắc đó khi Cố Nhất Nặc khoác tay Bạch Duật, nháy mắt, ánh mắt Lục Dĩ Thừa đột nhiên âm trầm xuống.

Đây là cô nói, cuối tuần muốn nghỉ ngơi cho tốt! Còn kêu anh không cần đi tìm cô, hoá ra lại là cùng Bạch Duật cùng nhau đi tham gia vũ hội?

Hơn nữa, ăn mặc đây là cái loại quần áo gì? Ai cho phép cô mặc quần áo hở hang đến như vậy! Lục Dĩ Thừa mới chỉ là nhìn thấy chính diện, nếu là nhìn đến khoảng trống gợi cảm ở sau lưng, không biết là có thể sẽ phát điên phát cuồng lên ngay tại chỗ hay không nữa!

Một cơn phẫn nộ suýt chút nữa quét sạch lí trí của Lục Dĩ Thừa, anh hận không thể ngay lập tức lao xuống đó cướp Cố Nhất Nặc về!

Cận Tư Nam thấy Lục Dĩ Thừa không đi, tò mò nhìn theo tầm mắt Lục Dĩ Thừa, liếc mắt một cái liền nhận ra Cố Nhất Nặc ở bên cạnh Bạch Duật!

---###

Quà mừng Giỗ Tổ. Mấy nàng điểm danh cho ta xem nào, nhớ vote, cmt nhiệt tình vào đi. Chiều nay có quà nữa. Nhớ đó, đọc mà ko vote, ta hờn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Anh chỉ thấy qua hình ảnh Cố Nhất Nặc mặc giáo phục, lúc ấy đều bị vẻ thanh thuần và khí chất dịu dàng của cô làm cho say đắm, Lục Dĩ Thừa đã si mê không ngớt, không nghĩ tới Cố đại tiểu thư thay một bộ đồ, lại càng thêm mê người thế này! Không biết có bao nhiêu đàn ông cam tâm tình nguyện quỳ rạp dưới chân cô!

Có trò hay để xem rồi! Lúc này, khuôn mặt Lục Dĩ Thừa đã âm u dọa người, Cận Tư Nam thì lại âm thầm vỗ tay trầm trồ khen ngợi trong lòng, lần này đi không phí công mà!

Đồng thời, cậu ta cũng đổ mồ hôi lạnh trong lòng thay cho Cố tiểu thư.

Lá gan cũng quá lớn, thế nhưng lén giấu hôn phu cùng người đàn ông khác tham gia vũ hội!

Diệp Điệu Kha nghe được Bạch Duật tới, lập tức ra nghênh đón, nhìn thấy Bạch Duật dắt theo một cô gái đến liền ngây ngẩn cả người, càng phát hiện, bất luận là khí chất hay là diện mạo, cô ta đều cảm thấy, cô gái mà Bạch Duật mang đến này đều vượt trội hơn cô ta!

Trong nháy mắt, ghen ghét điên cuồng mãnh liệt kéo đến!

"Bạch Duật, đây..... Người này chính là học sinh của anh sao?" Tất cả tươi cười của Diệp Điệu Kha đều cương ở khóe môi.

"Không, cô ấy không phải học trò của tôi." Bạch Duật cũng không nghĩ phải giới thiệu nhiều, cứ như vậy đỡ Cố Nhất Nặc đi đến một bên.

Diệp Điệu Kha đứng ở tại chỗ, hoàn toàn bị Bạch Duật ngó lơ, hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Cố Nhất Nặc ngồi xuống, sau đó thoáng nâng chân lên một chút, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại.

"Chân đau sao?" Bạch Duật quan tâm hỏi.

Cô nghịch ngợm lè lưỡi một cái, "Phụ nữ vì ham làm đẹp, năng lực chịu đau cũng rất là mạnh!"

Lục Dĩ Thừa giơ tay nắm lấy lan can ở tầng hai, nhìn Cố Nhất Nặc làm ra động tác tinh nghịch như thế với Bạch Duật, quả thực ghen ghét muốn phát điên!

"Nếu không, cởi giày ra đi." Bạch Duật đề nghị.

Cố Nhất Nặc thật sự là muốn tháo giày ra, nhưng mà ngại với trường hợp này, chỉ có thể chịu đựng, sớm biết vậy còn muốn giữ hình tượng cái gì chứ, trực tiếp mang đôi giày đế bằng kia đi cho rồi.

Diệp Điệu Kha đứng ở sàn nhảy, trong lòng một trận nhục nhã, vốn dĩ hôm nay cô ta chuẩn bị thổ lộ, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, cô ta lại một lần nữa thổ lộ với Bạch Duật! Chính là, Bạch Duật thế nhưng lại mang theo một cô gái đến đây.

Cô ta biết, bên cạnh Bạch Duật chưa bao giờ thiếu các loại con gái mê luyến anh ta, anh ta cũng đều sẽ giữ phong độ đối với đám con gái đó, chính là phong độ lịch sự như vậy, không biết là mê đảo biết bao nhiêu người! Nhưng mà người có thể chân chính tiếp xúc gần gũi với Bạch Duật như vậy, chưa từng có!

Diệp Điệu Kha càng nghĩ, càng cảm thấy phẫn nộ, cô gái này thật to gan, cũng dám đoạt đi người đàn ông mà cô ta coi trọng!

Đỗ Thiên Thiên đi tới, kéo Diệp Điệu Kha một chút, "Cô ta là ai vậy?"

"Không biết, làm sao mình biết là ai!" Diệp Điệu Kha giận sắp nổ tung!

"Cậu đợi đi, mình đi xả giận giúp cậu!" Đỗ Thiên Thiên đi về phía Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc nhìn quanh bốn phía, tổng cảm giác sau khi cô và Bạch Duật cùng nhau xuất hiện, không khí liền có chút quái quái, đặc biệt là cái người vừa mới chào hỏi với Bạch Duật, giống như là có thể ăn tươi nuốt sống cô vậy!

"Bạch Duật, không phải là anh mang tôi theo để chắn đào hoa giùm anh đó chứ?" Trong lòng Cố Nhất Nặc có chút không thoải mái.

"Đương nhiên là không rồi! Chỉ đơn giản là muốn em đi cùng tôi thôi, nếu như em không thích, bây giờ chúng ta có thể rời đi." Bạch Duật lập tức phủ nhận.

Đối mặt với câu trả lời của Bạch Duật, Cố Nhất Nặc lại không đứng lên.

"Anh không cần ở chỗ này với tôi, tôi thấy anh cũng có bạn bè ở đây, một mình tôi ngồi đây là được rồi." Cố Nhất Nặc chỉ nghĩ sớm một chút kết thúc, rời khỏi đây.

"Nếu em không thích, chúng ta cũng không cần miễn cưỡng." Bạch Duật cũng không muốn tiếp tục ở đây.

"Đây là ai vậy? Sao trước nay tôi đều không có gặp qua?" giọng nói của Đỗ Thiên Thiên đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, cô ta trực tiếp ngồi ở bên cạnh Cố Nhất Nặc, ôm lấy bả vai Cố Nhất Nặc.

Đỗ Thiên Thiên?! Cố Nhất Nặc sửng sốt một chút, không nghĩ tới Đỗ Thiên Thiên cũng ở đây!

Nhìn Cố Nhất Nặc đột nhiên ngơ ngẩn, Đỗ Thiên Thiên cho rằng đây là một đoá hoa nhỏ, là bị sự nhiệt tình của cô ta dọa sợ.

Cô ta nắm bả vai Cố Nhất Nặc, âm thầm dùng sức, móng tay sắc bén của cô ta như là lưỡi dao, nhằm lên bờ vai Cố Nhất Nặc vạch tới.

Cố Nhất Nặc ăn đau, trực tiếp hất cánh tay Đỗ Thiên Thiên ra. Cái con người Đỗ Thiên Thiên này vẫn giống y như kiếp trước, cao ngạo ương bướng, một chút cũng không thay đổi!

Đỗ Thiên Thiên cố ý ngã sang một bên, như vậy rõ ràng là Cố Nhất Nặc đẩy ngã.

"Thiên Thiên! Cậu sao vậy?" Diệp Điệu Kha đột nhiên vọt tới, nâng Đỗ Thiên Thiên dậy, sau đó bay thẳng đến đẩy Cố Nhất Nặc, "Tại sao cô lại đánh người hả?"

Bạch Duật đứng lên, chắn ở trước mặt Cố Nhất Nặc, Diệp Điệu Kha bưng một ly rượu lên tạt về phía Cố Nhất Nặc, tạt xong mới phát hiện, tất cả đều đã tạt lên người Bạch Duật.

"Bạch Duật, cho dù đây là bạn anh thì cũng vô dụng, anh tránh ra, em nhất định phải vì Thiên Thiên đòi lại công đạo!" Diệp Điệu Kha và Đỗ Thiên Thiên đã âm thầm thông đồng với nhau, nếu bắt được một cái lý do như vậy thì làm sao có thể dễ dàng buông tha cho được.

Cận Tư Nam nhìn một màn ở dưới lầu, cảm giác cái drama này càng diễn càng đặc sắc rồi đây! Tuy rằng cậu ta không có chú ý, có phải là Cố Nhất Nặc thật sự đẩy Đỗ Thiên Thiên hay không, nhưng mà nhìn nhân phẩm của hai người Diệp Đỗ này là biết, nhất định là cố ý gây sự.

"Cô vợ nhỏ của anh bị người ta khi dễ kìa." Cậu ta nhìn Lục Dĩ Thừa ở một bên, nhắc nhở một tiếng.

Chỉ thấy Lục Dĩ Thừa nắm lấy lan can, không chút sứt mẻ!

Bạch Duật nhìn bộ vest trên người dính đầy rượu, ánh mắt dần dần nhiễm một tầng hàn ý, khí thế của Diệp Điệu Kha lập tức yếu dần xuống, cô ta chưa từng gặp qua lúc Bạch Duật tức giận sẽ là cái dạng gì.

Bạch Duật ôn nhu lịch sự như vậy thì làm sao lại nổi giận chứ?

Mấu chốt là anh ta vì cô gái này nên mới tức giận!

Nháy mắt, sợ hãi trong lòng Diệp Điệu Kha lại bị phẫn nộ thay thế, "Bạch Duật, có phải cô ta quyến rũ anh hay không?!"

"Cô nói bậy cái gì! Diệp Điệu Kha chú ý lời cô nói!"

"Anh lại còn quát em, vì cái con nhỏ này! Thế nhưng anh lại quát em! Bạch Duật, em hận không thể khiến cho tất cả mọi người biết là em thích anh, chẳng lẽ là anh không biết hôm nay em tổ chức buổi vũ hội này là vì cái gì sao?"

"Nếu tôi biết thì tôi sẽ không tới!"

Cố Nhất Nặc nghe liền hiểu, hoá ra là đối phương hiểu lầm quan hệ giữa cô và Bạch Duật, cô cần phải làm sáng tỏ việc này, không cần phải hiểu lầm.

"Tôi và Bạch Duật chỉ là bạn bè bình thường, càng đối với anh ấy không có bất cứ ý nghĩ gì khác, chỉ là anh ấy mời tôi đi cùng mà thôi. Còn nữa, tôi không có đẩy người!" Cố Nhất Nặc gằn từng chữ, khẩu khí thanh lãnh, khiến người bất tri bất giác liền cảm thấy cô không có nói sai.

"Thật xin lỗi." Bạch Duật xoay người, xin lỗi Cố Nhất Nặc, "Chúng ta đi thôi, tôi không nên mang em đến đây."

Anh ta chỉ là muốn tìm một cái lý do, muốn ở cùng cô thêm một lúc, cho nên liền nghĩ đến buổi vũ hội này, không nghĩ tới lại nháo ra chuyện như vậy. Bức tranh kia với anh ta mà nói, còn không có quan trọng đến như vậy.

Cố Nhất Nặc gật đầu, cầm lấy túi xách ở một bên, chuẩn bị rời đi cùng Bạch Duật.

Nhìn thấy hai người sắp sửa rời đi, Diệp Điệu Kha vạn phần không cam tâm, "Người đâu, mấy người đều chết hết rồi hả!"

Bảo vệ ở một bên lập tức chạy tới, lúc này nhận tiền của ai thì tự nhiên sẽ nghe lời người đó nói!

"Lôi Bạch Duật đi cho tôi! Hôm nay tôi cũng muốn nhìn xem, kẻ làm bạn tôi bị thương có thể bước được ra khỏi cánh cửa lớn này hay không!"

---###

Mấy cánh tay đâu hết rồi. Giơ lên cho ta xem nào!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65

Diệp Điệu Kha là con gái rượu được Diệp gia nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên, nuông chiều từ bé, đâu chịu nổi ủy khuất như vậy, hôm nay nếu như cô ta không đem cái đứa con gái dám đoạt người đàn ông của cô ta đánh cho tàn phế, cô ta liền không mang họ Diệp!

Bạch Duật nhìn mấy người bảo vệ đột nhiên xông tới, đem Cố Nhất Nặc bảo hộ ở trong ngực. Lúc đám bảo vệ đó còn chưa có ra tay, anh ta đã nhằm thẳng một tên bảo vệ đánh tới, đánh đòn phủ đầu!

"Thân thủ không tồi đấy, Lục Đại thiếu, nếu như anh còn không làm anh hùng cứu mỹ nhân, cô vợ nhỏ của anh liền sẽ bị người bắt cóc mất." Cận Tư Nam vừa nói vừa xoay người lại nhìn Lục Dĩ Thừa.

Quái? Người đâu?

Mẹ nó! Cận Tư Nam phát hiện, Lục Dĩ Thừa đã ở dưới lầu, vừa đi vừa tháo cúc áo.

Như thế nào chớp mắt một cái đã đến lầu một? Đáp án chỉ có một, từ lầu hai trực tiếp nhảy xuống đi!

Còn may, ánh mắt mọi người đều dồn về phía sàn nhảy, không có chú ý tới, nơi này còn có một Lục Đại thiếu đang muốn phát cuồng.

Lúc này, Bạch Duật nắm cánh tay của một tên bảo vệ, dùng sức bẻ gập lại, tiếng nứt xương vang lên làm người ta nghe được cũng ê cả răng, lông tơ đều dựng thẳng đứng.

Diệp Điệu Kha cũng hoảng sợ, cô ta chưa bao giờ biết, Bạch Duật còn có thân thủ như vậy!

Đột nhiên có một thân ảnh lao về phía Bạch Duật, anh ta trực tiếp đón nhận, nhưng mà lúc này anh ta lại không chiếm được thế thượng phong, cánh tay tê rần, tiếp theo là một trận đau đớn, cảm giác như xương cốt đều bị chặt đứt!

Anh ta lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy người tới, có chút giật mình.

Thế nhưng là Lục Dĩ Thừa?!

Lục Dĩ Thừa giơ tay, trực tiếp đấm một quyền lên mặt Bạch Duật!

Cận Tư Nam xem trò vui, quả nhiên là đàn ông, lúc ra tay đánh tình địch là đẹp trai nhất!

"Bạch Duật!" Cố Nhất Nặc thấy Bạch Duật bị đánh, kinh hô một tiếng.

Bạch Duật mất thăng bằng, lùi về sau mấy bước, anh ta đã sớm biết rằng giấm chua của Lục Dĩ Thừa rất nồng, lúc này đây anh ta mang theo Nặc Nhi xuất hiện ở chỗ này bị Lục Dĩ Thừa biết được, một quyền này vẫn là nhẹ!

Chính là, Lục Dĩ Thừa bằng cái gì, chỉ bằng một cuộc hôn ước, liền nghĩ là cô đã thuộc về mình mà bá chiếm? Việc này cũng quá đơn giản rồi.

Bạch Duật lau máu trên khóe môi, nhanh chóng đánh trả lại Lục Dĩ Thừa!

Hiện tại trong lòng Lục Dĩ Thừa cực kỳ khó chịu, bởi vì lúc này, Cố Nhất Nặc quan tâm thế nhưng là Bạch Duật! Lực chú ý tất cả cũng là trên người của Bạch Duật, anh lại bị cô phớt lờ không thương tiếc!

Chẳng lẽ, anh ở trong mắt cô, liền như vậy không tồn tại một chút cảm giác nào sao?

Cố Nhất Nặc thấy Bạch Duật đánh trả, lúc này mới nhìn sang phía đối thủ của Bạch Duật. Chỉ là liếc mắt một cái, tim cô bỗng nhiên co rụt lại!

Lục Dĩ Thừa! Sao anh lại xuất hiện ở đây?

"Không được đánh!" Cô thất thanh kêu lên.

Nhưng mà, hai người đàn ông chẳng ai chịu dừng lại, ngược lại còn có một loại khí thế không phải anh chết thì chính là tôi sống! Từ lúc Lục Dĩ Thừa vừa xuất hiện, Bạch Duật liền chiếm thế hạ phong, hiện tại hoàn toàn trở thành một người bị đánh.

Lục Đại thiếu này quả thực là đánh nhau như muốn lấy mạng người mà!

Một bên người vậy xem cũng ngây người, đây là tình huống gì thế này?

Đỗ Thiên Thiên ôm bả vai Diệp Điệu Kha nói: "Sẽ không phải là anh họ thay cậu trút giận đó chứ?"

"Thiên Thiên, mình và anh họ cậu không thân nhau đi?"

"Vậy tại sao anh họ mình lại đánh Bạch Duật?"

"Cậu nhanh kêu anh cậu dừng tay đi! Đừng để anh ấy đả thương Bạch Duật!" Diệp Điệu Kha nóng nảy.

"Lúc này rồi cậu còn xoay sở lo lắng cho người đàn ông đó! Cái con tiện nhân kia....." Ý của Đỗ Thiên Thiên là chỉ Cố Nhất Nặc đang đứng một bên.

Trong mắt Diệp Điệu Kha lập tức nhiễm một tia ngoan độc! Cô ta bước nhanh về phía Cố Nhất Nặc.

"Lục Dĩ Thừa! Anh dừng tay lại cho tôi! Bạch Duật, không được đánh nữa! Hai người các anh đều dừng tay lại!" Cố Nhất Nặc kêu hai người đàn ông kia, không hề chú ý tới tình huống ở sau lưng.

Diệp Điệu Kha thuận tay xách chai rượu lên, nhằm thẳng vào đầu Cố Nhất Nặc hung hăng nện xuống!

"Choảng!" Tiếng chai rượu vỡ vụn vang lên trên đỉnh đầu Cố Nhất Nặc.

Cô sợ tới mức thân mình co rụt lại, ngay lập tức rơi vào một vòm ngực rắn chắc hữu lực! Tiếp theo là đống mảnh vỡ thuỷ tinh rơi xuống, một bàn tay che chắn đầu cô, bảo hộ không để cô phải chịu một chút thương tổn nào.

Cái ôm này, trong giờ khắc này khiến cô cảm thấy quen thuộc như vậy, giống như cô đã sớm nhớ kỹ hương vị của anh, bất tri bất giác đã khắc sâu vào trong tâm khảm.

Một giọt máu rơi xuống trán cô, theo gương mặt cô trượt xuống gò má.

Cô giơ tay lên sờ soạng một chút, chất lỏng đỏ tươi làm khuôn mặt nhỏ của cô trắng bệch ra.

"Lục Dĩ Thừa! Anh sao rồi?" Cố Nhất Nặc thất thanh kêu lên.

Diệp Điệu Kha nhìn cánh tay Lục Dĩ Thừa bị găm mấy mảnh thủy tinh, lùi về sau một bước, xụi lơ trên mặt đất. Rõ ràng là cô ta muốn đánh con tiện nhân này, tại sao Lục Dĩ Thừa lại chạy tới bảo vệ cho cô ta?!

Đỗ Thiên Thiên nhìn thấy cũng ngây người, chẳng lẽ anh họ cũng quen biết cô gái này sao?

Những người vây xem càng không hiểu ra sao, người vừa rồi còn vội vàng giúp Diệp đại tiểu thư, tại sao mới đó lại đột nhiên quay qua bảo vệ cô gái kia?

Bạch Duật nhìn một màn này, chỉ cảm thấy trong lòng một trận run sợ, vừa rồi nếu như chai rượu đó trực tiếp đánh thẳng vào trên đầu Nặc Nhi, hậu quả thật sự anh ta không dám tưởng tượng!

"Diệp Điệu Kha!" Anh ta lạnh lùng kêu lên cái tên này.

Cố Nhất Nặc đỡ cánh tay Lục Dĩ Thừa, toàn bộ cánh tay đều là máu, trong phút chốc, tim cô lại căng lên, có một cảm giác nói không nên lời, ẩn ẩn đau.

"Lục Dĩ Thừa, vết thương của anh có sao không? Chúng ta nhanh đi bệnh viện đi!"

"Không chết được!" Cơn giận trong lòng Lục Dĩ Thừa còn chưa tiêu tan, cố ý hất tay cô ra.

Cận Tư Nam cũng chạy xuống dưới lầu, nhìn Cố Nhất Nặc gọi một tiếng: "Chào chị dâu, chị dâu đừng sợ, bây giờ chúng ta liền đưa Lục thiếu đi bệnh viện."

Một tiếng chị dâu này làm tất cả mọi người đều sửng sốt, đây không phải là Cận gia tam thiếu sao? Có thể khiến tam thiếu kêu một tiếng chị dâu, cô gái này rốt cuộc là có thân phận gì?

Lục Dĩ Thừa đứng ở đó vẫn không nhúc nhích, nhìn dáng vẻ như còn đang giận. Cố Nhất Nặc đều đã sốt ruột muốn chết, kêu anh "Anh muốn chảy cho hết máu hả!"

"Tôi chảy máu thì liên quan gì đến em?" Lục Dĩ Thừa tức giận hỏi lại.

"Phải! Không liên quan gì đến tôi hết!" Cố Nhất Nặc lớn tiếng phản bác.

Đầu Cận Tư Nam phình to ra, "Chị dâu, giờ không phải là lúc cãi nhau, nếu không, chị xin lỗi Lục thiếu một câu trước đi? Chuyện còn lại, sau này chúng ta hãy nói, được không?"

Cố Nhất Nặc nhìn cánh tay đầy máu của Lục Dĩ Thừa, lập tức dịu lại, nếu không phải là có anh, hiện giờ chỉ sợ là cô chưa biết sống chết ra sao.

"Thật xin lỗi, chúng ta đi bệnh viện đi được không?" Cô nhỏ giọng xin lỗi.

"Em thành thật nói cho tôi đi, em sai chỗ nào!"

Mẹ nó! Đầu Cận Tư Nam một mớ hỗn loạn, Lục Đại thiếu, anh muốn dạy dỗ cô vợ nhỏ của anh thì cũng nên nhìn lại xem tình hình ra sao đi đã? Giờ là lúc nào rồi!

Cố Nhất Nặc nhìn bộ dáng của anh, quả thực là tức sắp chết rồi, máu của anh cứ chảy xuống không ngừng, thật sự sẽ chết mất! Cố Nhất Nặc nắm lấy tay anh, thanh âm lại dịu đi vài phần, "Khiến cho anh tức giận là em sai rồi có được không? Chúng ta đi bệnh viện đi."

Lúc này Lục Dĩ Thừa mới được vuốt lông thành công, dùng cánh taykhông bị thương ôm Cố Nhất Nặc nâng bước rời đi.

Lúc gần đi, còn nhìn Bạch Duật liếc mắt một cái.

Nếu không phải là cô vợ nhỏ của anh gặp nguy hiểm, hôm nay anh nhất định sẽ đem Bạch Duật đánh cho không còn nhìn ra hình người!

Cận Tư Nam chạy như bay ra ngoài, lái xe một đường chạy thẳng đến bệnh viện.

---###

Ta trả nợ của ngày hôm qua đây.

Chúc mn nghỉ lễ vui vẻ!

À quên, ta đang chỉnh sửa lại lời văn của mấy chương đầu một tý cho nên nếu ai đọc mà thấy lời văn có hơi lủng củng thì cũng đừng có thắc mắc nha.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Sau khi mấy người Lục Dĩ Thừa rời đi, toàn bộ quán bar yên tĩnh đến mức rớt một cây kim cũng có thể nghe thấy, mọi người còn chưa hết khiếp sợ.

Đột nhiên, có một giọng nói vang lên đánh vỡ sự yên lặng lúc này.

"Cô gái vừa nãy là ai? Có thân phận thế nào vậy? Chẳng những Bạch Duật che chở cho cô ta, Lục thiếu còn vì cô ta mà bị thương, Cận gia tam thiếu còn gọi cô ta một tiếng chị dâu!"

"Từ lúc nào mà G thị lại có một nhân vật tầm cỡ như vậy chứ?"

Diệp Điệu Kha lập tức nhìn sang Đỗ Thiên Thiên, "Cậu biết tiện nhân kia là ai không?"

"Vừa rồi tam thiếu kêu cô ta là chị dâu, chắc chắn cô ta chính là con gái của Cố gia Cố Nhất Nặc! Từ nhỏ được Lục lão gia định hôn làm con dâu nuôi từ bé của anh họ mình!" Đỗ Thiên Thiên là có nghe qua chuyện này, chỉ là chưa từng gặp qua Cố Nhất Nặc.

"Vậy cô ta và Bạch Duật thật sự không có quan hệ gì?" Diệp Điệu Kha thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên, giống như là nghĩ đến cái gì vậy, tức giận gầm nhẹ: "Vậy nếu như đã là vợ của Lục Dĩ Thừa, tại sao còn muốn tới câu dẫn Bạch Duật!"

Đỗ Thiên Thiên thật sự cảm thấy Diệp Điệu Kha yêu Bạch Duật yêu đến đầu óc mụ mị luôn rồi.

Chẳng lẽ còn không có phát hiện, Bạch Duật hiện tại áp khí đã thấp đến dọa người rồi sao?

Cho dù là Cố Nhất Nặc kia và Bạch Duật không có quan hệ gì, nhưng mà Diệp đại tiểu thư cũng không chiếm được người đàn ông này! Vĩnh viễn cũng sẽ không chiếm được!

Bạch Duật liếc mắt nhìn Diệp Điệu Kha một cái, xoay người rời đi.

"Bạch Duật! Anh đứng lại đó cho tôi!" Diệp Điệu Kha thất thanh gào to.

Bạch Duật lên xe, lấy di động ra, liên tiếp lưu loát nhả ra một tràng tiếng Anh, mỗi một câu đều mang theo ẩn nhẫn tức giận, đều là mệnh lệnh.

.....

Cố Nhất Nặc đỡ Lục Dĩ Thừa đi vào bệnh viện, bác sĩ ở phòng cấp cứu lập tức giúp Lục Dĩ Thừa rửa vết thương.

Còn may, hôm nay phòng cấp cứu không đông người, lúc rửa vết thương Cố Nhất Nặc đều ngồi trông chừng ở sát một bên.

"Bác sĩ, tay anh ấy sao rồi? Vết thương có nghiêm trọng không? Sẽ không để lại di chứng gì chứ?"

Lục Dĩ Thừa ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô, tóm lại là vẫn có vài phần lo lắng cho anh! Tức khắc cơn giận trong lòng đã nguôi đi không ít.

Bác sĩ lắc đầu, "Không sao, vết thương không sâu lắm, chú ý không để nhiễm trùng cảm nhiễm là được."

Cố Nhất Nặc thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn may, cánh tay của anh không sao, "Cám ơn bác sĩ."

Vừa cúi đầu, đối diện với ánh mắt của Lục Dĩ Thừa, cô lập tức xoay mặt sang một bên, không dám nhìn thẳng vào anh.

"Băng bó vết thương xong phải đi truyền hai bình nước, sau đó có thể về nhà, ngày mai tới thay băng và kiểm tra lại, đi lấy thuốc đi, đến phòng bệnh truyền nước biển đi." Bác sĩ lại dặn dò thêm lần nữa.

"Được, cám ơn bác sĩ." Cố Nhất Nặc đang chuẩn bị đi ra ngoài, Lục Dĩ Thừa đột nhiên kéo tay cô, đem cô túm trở về, một tay ôm eo cô, khuôn mặt dán ở trong lòng ngực mềm mại của cô.

Động tác thân mật như thế khiến Cố Nhất Nặc đỏ bừng mặt. Bốn phía đều là bác sĩ y tá, anh đột nhiên ôm cô như vậy làm cô cũng không dám ngẩng đầu. Lúc này tự dưng thấy anh sao lại giống một đứa con nít đến lạ, cũng không sợ người khác nhìn thấy sẽ chê cười.

Nhưng mà cô cũng không có đẩy anh ra.

"Tôi đi lấy thuốc trước, anh ở đây đợi tôi một lát, lát nữa tôi sẽ qua đây tìm anh, có được không?" Cô thử nhẹ giọng dụ dỗ.

"Không được! Tôi mất máu quá nhiều, đầu có chút choáng váng! Đợi một lát, Tiểu Lưu sắp tới rồi, để cậu ta đi lấy thuốc, em ở đây với tôi." Lục Dĩ Thừa nói rồi lại ôm cô chặt hơn.

"Bác sĩ, anh ấy nói rất chóng mặt, có phải là do mất máu quá nhiều hay không?" Cố Nhất Nặc lại sốt ruột nhìn bác sĩ.

"Chiếu theo thể trạng của vị tiên sinh này, hẳn là không suy yếu đến mức như vậy đâu."

Lục Dĩ Thừa ngẩng đầu trừng bác sĩ, bác sĩ lập tức cúi đầu, chăm chú nhìn vào máy tính viết bệnh án.

Cố Nhất Nặc cũng không động đậy, để mặc cho anh ôm như thế.

Cũng không biết Cận Tư Nam đi đâu nữa! Đem bọn họ vứt tới bệnh viện xong liền chạy mất hút.

Lúc này, Cận Tư Nam vừa quay trở lại quán bar, phát hiện cái quán bar này đã bị phong toả, lập tức gọi một cuộc điện thoại.

Lục Đại thiếu thật sự nổi giận, cho dù là người của Diệp gia cũng sẽ không buông tha!

Điện thoại chuyển được.

"Là tôi Cận Tư Nam! Có phải là có người báo án hay không, làm quán bar Phượng Hoàng bị niêm phong? Ngoài ra, giúp tôi điều tra xem là ai báo cảnh sát! Gửi CCTV theo dõi trong quán cho tôi một phần!"

Ai ngờ bên kia điện thoại lại truyền đến một tràng âm thanh ú ớ: "Tam thiếu, chuyện ở quán bar Phượng Hoàng không có người báo án, là cấp trên trực tiếp gọi điện thoại hạ lệnh đi điều tra! CCTV cũng không có ở chỗ chúng tôi, không phải chúng tôi tiếp nhận."

"Không phải các cậu tiếp nhận? Vậy còn có thể đi đâu?" Khẩu khí của Cận Tư Nam có vẻ ngờ vực.

"Cái này, tôi cũng không biết."

Không biết? Cận Tư Nam cảm thấy thật là kỳ quái!

Lại hỏi tiếp: "Cấp trên nào?"

"Tam thiếu, tôi chỉ có thể nói cho anh biết, cấp trên là chỉ Đế Đô bên kia trực tiếp hạ lệnh, đến nỗi những chuyện khác tôi thật sự không biết, tôi nghe nói anh và Lục thiếu cũng ở đó, chuyện này không liên quan đến mấy anh đó chứ?"

"Chúng ta là nạn nhân!"

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi, tôi đoán là đêm nay ở bar Phượng Hoàng có một nhân vật rất có máu mặt! Tam thiếu, nếu như anh muốn biết, hay là đi dò hỏi mấy mối quan hệ bên Đế Đô kia xem có thể tra ra được cái gì hay không."

"Được, bye." Cận Tư Nam cất di động, một bụng hờn dỗi.

Là kẻ nào dư công rồi nghề đi xen vào việc người khác đây? Thế nhưng lại quản đến trên đầu cậu ta và Lục thiếu!

Chẳng lẽ là Diệp gia? Không có khả năng, Diệp gia còn không có cái bản lĩnh này, dám đồng thời đắc tội Lục gia và Cận gia!

Huống hồ, Lục Dĩ Thừa cũng chưa có nói là phải giải quyết như thế nào, Diệp gia sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vậy sẽ là ai đây?

Lục thiếu phân phó, cần phải điều tra cho ra! Cũng dám làm trò trước mặt Lục thiếu, hạ độc thủ với Cố Nhất Nặc, Diệp đại tiểu thư đúng thật là không muốn sống nữa mà.

Cận Tư Nam lại gọi một cuộc điện thoại, thông qua các mối quan hệ với Cận gia, điều tra rõ việc này.

Tiểu Lưu vội vàng chạy tới bệnh viện, liền nhìn thấy đại thiếu ôm Nhất Nặc tiểu thư, còn ở trong phòng cấp cứu.

"Tiểu Lưu, anh mau đi lấy thuốc đi!" Cố Nhất Nặc lập tức gọi Tiểu Lưu.

"Được, Nhất Nặc tiểu thư, tôi đi ngay đây, đại thiếu cậu ấy không sao chứ?"

"Không sao, có thể là do mất máu quá nhiều, có chút không thoải mái, đợi anh ấy truyền nước xong là có thể về."

"Vậy thì tốt rồi, chỉ cần đại thiếu không sao thì tốt rồi, đúng rồi Nhất Nặc tiểu thư, lão gia nói, muốn cô gọi lại cho lão gia, lão gia rất lo cho đại thiếu."

"Được, tôi gọi ngay đây." Cố Nhất Nặc lấy di động ra, còn chưa có bấm xong số điện thoại của ông nội, Lục Dĩ Thừa đã đoạt mất.

"Tự tôi gọi đi."

"Cũng được." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, "Ông nội nghe được giọng anh thì sẽ yên tâm hơn một chút."

"Tôi không còn sức, em giữ hộ tôi đi." Lục Dĩ Thừa tiếp tục ôm chiếc eo nhỏ mềm mại của cô, lại tiếp tục dán mặt mình qua.

Điện thoại chuyển được, Cố Nhất Nặc cầm điện thoại giúp anh, đặt ở bên tai anh.

"Có chuyện gì? Tại sao lại bị thương?" Bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói quan tâm của Lục lão gia.

"Con không sao, chỉ bị chút thuỷ tinh cứa vào tay thôi."

"Nhất Nặc đâu? Con bé không sao chứ? Cái thằng nhóc lưu manh này, tại sao lại mang nó đến mấy chỗ đó hả? Còn may, Nhất Nặc không bị làm sao, nếu như Nhất Nặc mà bị thương, thì con liền trở về đợi hầu hạ gia pháp đi!"

Lục Dĩ Thừa dịch điện thoại ra xa một chút, lỗ tai anh sắp bị ông nội làm cho điếc luôn rồi.

Cố Nhất Nặc cũng nghe rõ ràng rành mạch lời Lục lão gia nói, muốn giải thích một chút, chuyện cô đến quán bar đó không liên quan gì đến Lục Dĩ Thừa, cái nồi này không thể bắt Lục Dĩ Thừa tới gánh được.

Lục Dĩ Thừa lại nắm tay cô, kéo điện thoại tới bên tai, "Được rồi, được rồi, con biết rồi, lần sau không dám nữa, nội nghỉ sớm một chút đi, lát nữa bọn con sẽ về."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Lục lão gia lại hỏi, "Nhất Nặc về chung với con sao?"

Lục Dĩ Thừa ngẩng đầu, nhìn về phía Cố Nhất Nặc, giống như là đang đợi đáp án của cô.

"Nội, con sẽ về cùng với anh ấy, bây giờ con đang đợi ở bệnh viện, truyền dịch xong bọn con liền trở về, nội yên tâm đi, nghỉ sớm một chút đi ạ." Cố Nhất Nặc an ủi Lục lão gia.

"Được, được." Lục lão gia rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, treo điện thoại.

Tiểu Lưu ở bên này cũng đã lấy xong thuốc, Lục Dĩ Thừa vẫn ôm chặt eo Cố Nhất Nặc không chịu buông tay.

"Chúng ta đi truyền dịch đi!" Cố Nhất Nặc nắm tay anh, muốn kéo anh ra.

Lúc này Lục Dĩ Thừa mới đứng lên, vừa rồi ngồi ở đó anh còn làm nũng giống như một đứa con nít to đầu, vừa đứng lên, đối với Cố Nhất Nặc mà nói, liền cảm thấy có một loại áp bức nói không nên lời.

Anh nâng tay lên, ôm lấy bả vai cô, đem trọng lượng cơ thể dồn lên trên người cô.

Hai chân Cố Nhất Nặc mềm nhũn, suýt chút nữa không chống đỡ được, thật sự là anh quá nặng!

Nhưng mà nghĩ đến vừa rồi anh bị chảy nhiều máu như vậy, cô vẫn dùng hết sức lực mình có đỡ anh, từng bước đi đến phòng truyền dịch.

Tiểu Lưu thấy Nhất Nặc tiểu thư xiêu xiêu vẹo vẹo, đỡ đại thiếu giống như là một trái núi, thật sự là quá vất vả, lập tức đi tới trước, "Nhất Nặc tiểu thư, tôi giúp....."

Ánh mắt Lục Dĩ Thừa sắc lẹm như dao nhỏ quét qua Tiểu Lưu.

"Tôi giúp cô..... Đến đó trước xem thuốc đã chuẩn bị xong chưa!" Tiểu Lưu lập tức đi thẳng về phía phòng truyền dịch.

Lúc này chỉ mới đi được có vài bước, trên trán Cố Nhất Nặc đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, cô chỉ có thể vươn tay ra ôm lấy eo anh, dùng sức mình chống đỡ, bằng không, cô thật sợ mình sẽ làm anh ngã lăn ra đất!

Lục Dĩ Thừa cảm giác được bàn tay nhỏ mềm mại kia đang đặt trên eo mình, khóe môi cong lên một hình cung thật đẹp.

Thấy cô thật sự đã cố hết sức, anh đứng thẳng người dậy, buông bả vai cô ra, đi thẳng tới trước.

Cố Nhất Nặc sửng sốt, lập tức chạy vội đuổi theo anh, "Anh cẩn thận một chút! Vừa rồi không phải còn choáng váng sao? Bây giờ sao rồi?"

Lục Dĩ Thừa không để ý tới cô, đi đến phòng truyền dịch đợi.

Không thể không nói, anh thật sự rất hưởng thụ cái cảm giác được cô đuổi theo, được cô quan tâm thế này.

Cố Nhất Nặc dịch đến bên cạnh anh, nhẹ nhàng xắn tay áo anh lên.

Một cô y tá cầm bình dịch truyền đi đến, vừa thấy người ngồi trước mặt thế nhưng là một người đẹp trai đến như thế, hai mắt liền sáng rỡ lên.

"Lục Dĩ Thừa?" Cô ta nhìn hoá đơn và đơn thuốc một chút.

"Ừ." Lục Dĩ Thừa gật đầu, phối hợp làm kiểm tra đối chiếu.

Chỉ là như thế "Ừ" một tiếng, mặt cô y tá kia đã đỏ lên.

Rồi thì, việc kiểm tra đối chiếu lẽ ra chỉ làm một lần, đã bị cái cô y tá kia kiểm tra đến ba lần! Tóm lại chính là cố ý kéo dài thời gian. Cố Nhất Nặc âm thầm nghĩ, còn may, lúc nãy làm cấp cứu là một bác sĩ nam, bằng không, cũng không biết là gặp thuỷ tinh ra với rửa vết thương phải rửa đến chừng nào nữa!

"Cô y tá, phiền cô nhanh lên một chút đi, đây là người bị thương cần truyền dịch gấp!" Cố Nhất Nặc nhịn không được, lên tiếng với cô y tá ở trước mặt.

"Tôi phải có trách nhiệm với bệnh nhân! Kiểm tra đối chiếu là cần phải làm!" Cô y tá đỏ mặt đáp lại.

"Đúng vậy, cảm ơn cái trách nhiệm của cô, xin hỏi hiện tại có thể truyền dịch được chưa? Nếu như cô còn kiểm tra đối chiếu nữa, tôi sẽ thật sự hoài nghi trình độ chuyên môn nghiệp vụ của cô! Nếu cô làm không được, phiền cô gọi người phụ trách phòng truyền dịch đến đây! Đổi người khác tới làm!" Cố Nhất Nặc lạnh giọng nói.

Lục Dĩ Thừa cười cười, anh phát hiện, anh rất thích nhìn bộ dáng cô phát giận!

Cô y tá kia lập tức ý thức được, hành vi của mình có chút quá mức, tìm ven bắt đầu ghim kim truyền dịch.

Tâm tình Lục Dĩ Thừa tốt đến không được, nâng một tay khác lên ôm eo Cố Nhất Nặc. Lại bị anh ôm, thân mình Cố Nhất Nặc có chút cứng đờ.

Ghim kim xong, Tiểu Lưu bước tới nâng bình dịch truyền đi theo vào trong phòng truyền dịch đơn.

Trong phòng, có một giường bệnh, một cái sofa, Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, hỏi Lục Dĩ Thừa: "Anh muốn nằm ở trên giường hay là ngồi ở sofa?"

"Ở sofa." Lục Dĩ Thừa đi đến sofa ngồi xuống.

Tiểu Lưu treo bình truyền dịch xong, thức thời lui ra ngoài.

Sắp xếp xong cho Lục Dĩ Thừa, lúc này Cố Nhất Nặc mới đi đến một bên, ngồi xuống. Giờ khắc này, cảm xúc căng chặt của cô mới dần dần hòa hoãn xuống.

Một cái vũ hội mà thôi, cô cũng không nghĩ tới, thế nhưng lại xảy ra chuyện như vậy.

Lục Dĩ Thừa còn vì cứu cô mà bị thương.

"Cám ơn anh hôm nay đã cứu tôi." Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu cám ơn.

"Tôi chỉ muốn biết, tại sao hôm nay em lại xuất hiện ở đó!" Lục Dĩ Thừa còn chưa có hỏi cho rõ ràng đâu! Rốt cuộc bây giờ cũng có cơ hội.

"Được Bạch Duật mời." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng đáp lại.

"Anh ta mời em, em liền đi, Cố Nhất Nặc, em cũng quá tùy tiện đấy! Hơn nữa Bạch Duật là loại người gì? Em và anh ta quen biết sao?"

"Bạch Duật anh ta....." Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Lục Dĩ Thừa, bỗng nhiên lại cảm thấy không biết phải như thế nào mới tốt.

"Anh ta xảy ra chuyện gì?" Thanh âm của Lục Dĩ Thừa đề cao thêm mấy độ.

Cố Nhất Nặc ngoảnh đầu sang một bên, không muốn lại cùng anh tiếp tục cái đề tài này nữa. Thái độ của anh như vậy, căn bản là không thể nói chuyện một cách đàng hoàng được, còn nữa, bằng cái gì mà anh lại dùng cái loại khẩu khí này mà chất vấn cô, giống như trượng phu bắt được thê tử ra ngoài gian díu vậy.

Lục Dĩ Thừa thấy cô trầm mặc, hoả khí mới vừa tiêu xuống chưa lâu lập tức bốc lên ngùn ngụt.

Một tên Hứa Thụy còn chưa đủ, lại tới thêm một tên Bạch Duật, hiện tại anh cảm thấy, Bạch Duật so với Hứa Thụy còn muốn chán ghét hơn nhiều!

"Mấy ngày nay anh bị thương, tôi sẽ chăm sóc anh." Cố Nhất Nặc dời đề tài.

"Cố Nhất Nặc, nếu em muốn báo đáp, có phải cũng quá đơn giản rồi hay không? Nếu muốn báo đáp liền cho tôi, tôi muốn." Lục Dĩ Thừa đột nhiên đứng lên, không màng đến trên tay còn ghim kim truyền dịch, đem Cố Nhất Nặc ấn ở trên tường.

"Lục Dĩ Thừa! Anh muốn làm gì!"

"Muốn làm gì? Nhận lại hồi báo a!" Tay Lục Dĩ Thừa xuyên qua chiếc váy của cô.

Cô giơ tay, hoảng loạn giữ lấy thắt lưng của mình!

"Lục Dĩ Thừa, anh dừng tay, ở đây là bệnh viện!"

"Bệnh viện thì làm sao?"

Cố Nhất Nặc dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra, kim bị trật ra, bình dịch truyền lắc lư. Cô dựa vào trên tường, phảng phất như giây tiếp theo, thân mình sẽ liền xụi lơ ngã ngồi trên đất.

"Nếu như Bạch Duật mà làm chuyện như vậy với em, em sẽ kháng cự vậy sao?"

"Lục Dĩ Thừa, anh đang nói cái gì?" Cố Nhất Nặc nhìn anh, chỉ cảm thấy lời này của anh là nhục nhã cô, "Tôi và Bạch Duật, không có xấu xa như anh tưởng! Tôi có mộng tưởng của mình, anh ta cùng chung chí hướng với mộng tưởng của tôi! Không phải ai cũng giống như anh!"

"Giống như tôi?" Lục Dĩ Thừa lạnh giọng hỏi lại.

Anh ở trong lòng cô, vẫn luôn bất kham như vậy sao?

Anh thừa nhận, lần đầu tiên gặp mặt là anh có chút quá đáng, nhưng mà tất cả những gì anh làm sau này, cô nhìn đều không để vào trong mắt sao? Cho dù là thích ghi thù, anh cũng chưa từng gặp qua người nào thích ghi thù như thế!

"Em nói cho tôi đi, rốt cuộc là tôi có chỗ nào khiến em chán ghét đến như thế, khiến em bài xích ở bên cạnh tôi?"

Cố Nhất Nặc quay đầu, không hề trả lời.

"Em thích Bạch Duật?" Lục Dĩ Thừa gặn hỏi.

Cố Nhất Nặc nâng bước đi ra ngoài, "Tôi đi kêu y tá ghim lại kim cho anh!"

"Cố Nhất Nặc, em lập tức cút đi, cút đi cho khuất mắt tôi!" Lục Dĩ Thừa chỉ vào cửa, lạnh giọng quát.

---###

Aizz giây trước ngọt ngào, giây sau nổi bão!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Tôi đã đồng ý với ông nội rồi, ở bệnh viện với anh, cùng anh trở về Lục gia."

"Không cần, ngày mai tôi liền về quân khu! Tiểu Lưu! Đưa Cố Nhất Nặc về!" Lục Dĩ Thừa lạnh giọng phân phó.

Tiểu Lưu từ bên ngoài đi vào, không hiểu ra sao nhìn Cố Nhất Nặc, đây là xảy ra chuyện gì? Mới vừa rồi còn tốt, sao tự dưng lại cãi nhau rồi?

"Tôi không đi, anh còn chưa có truyền dịch xong!"

"Em muốn tiếp tục ở lại đây, vậy giải thích cho tôi, tại sao, thứ Bảy rõ ràng là em phải ở nhà nghỉ ngơi, lại không màng đến chân mình bị thương mà lại cùng Bạch Duật đi ra ngoài lêu lổng!"

Đây là điều khiến Lục Dĩ Thừa tức giận nhất! Chân cô bị thương, anh hận không thể khiến cô không cần phải đi đường! Kết quả, cô lại đi một đôi giày cao gót cùng Bạch Duật xuất hiện dưới mi mắt anh!

Cố Nhất Nặc nhìn anh một cái, xoay người rời đi.

Tiểu Lưu nhìn Đại thiếu rồi lại nhìn Nhất Nặc tiểu thư đang tức giận bỏ đi, cậu ta không biết rốt cuộc là nên khuyên ai trước thì mới tốt đây?

"Đuổi theo cô ấy, muộn như vậy đừng để một mình cô ấy chạy lung tung!" Lục Dĩ Thừa trầm giọng phân phó.

"Được! Đại thiếu!" Tiểu Lưu bước nhanh đi ra ngoài.

Lục Dĩ Thừa ngồi trên sofa, cô y tá lúc nãy lại vào ghim kim truyền dịch lại cho anh, đối mặt với khuôn mặt đen như than của Lục Dĩ Thừa, cũng không dám ở trong cái phòng này thêm một khắc nào nữa.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, Lục Dĩ Thừa phát hiện túi xách của Cố Nhất Nặc còn ở đây, anh mở túi xách ra, lấy di động.

Vừa thấy, người gọi thế nhưng là Bạch Duật!

Anh nhịn xuống kích động muốn đập điện thoại, tiếp nghe.

"Nặc Nhi, em chưa ngủ sao?"

Nặc Nhi? Quả thực Lục Dĩ Thừa chỉ muốn lập tức xuất hiện ở trước mặt Bạch Duật, lại hung hăng đập cho Bạch Duật một trận!

"Bạch tiên sinh, muộn như thế còn tìm vợ tôi làm cái gì?"

"Lục Dĩ Thừa? Xin chào, xin hỏi vết thương của cậu thế nào rồi?"

"Phiền Bạch tiên sinh quan tâm, có Tiểu Nặc chăm sóc tôi, cậu nói thử xem?"

"Nặc Nhi đâu? Phiền cậu đưa điện thoại cho cô ấy, tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy."

"Bạch Duật, cậu nghĩ mình là ai? Tôi cảnh cáo cậu, cách vợ tôi xa ra một chút!"

"Hai người còn chưa có trở thành vợ chồng hợp pháp, còn chưa có đăng ký kết hôn không phải sao? Huống hồ, ép duyên không được pháp luật bảo hộ, con dâu nuôi từ bé ở chỗ này của mấy người là trái pháp luật."

Thanh âm của Bạch Duật nhàn nhạt vang lên, mỗi một chữ đều đâm vào nơi sâu nhất của Lục Dĩ Thừa.

"Bạch Duật, tôi khuyên cậu một câu, cách Cố Nhất Nặc xa ra một chút."

"Tôi cảm thấy, lời này của Lục tiên sinh là chẳng có tác dụng gì, không bằng, cứ so bản lĩnh, để xem cuối cùng Nặc Nhi sẽ lựa chọn ai. Đúng rồi, tiện thể nhắc nhở Lục tiên sinh một chút, không được ép buộc Nặc Nhi làm những chuyện mà cô ấy không muốn, nếu không, cậu sẽ phải gánh hậu quả nghiêm trọng!"

Lục Dĩ Thừa nắm chặt di động, đột nhiên cười lạnh một tiếng, "Ép buộc? Cậu có biết, vừa rồi Tiểu Nặc lo lắng tôi bị thương, khóc thật sự rất thương tâm, tôi vì dỗ dành cô ấy nên đã làm chuyện mà hai chúng tôi đều nguyện ý, hiện giờ cô ấy quá mệt nên đã ngủ rồi."

Bên kia điện thoại, trầm mặc một trận.

"Bạch Duật, tôi cũng xin khuyên cậu một câu, không cần tự cho mình là đúng." Lục Dĩ Thừa lạnh giọng nói xong, ngắt điện thoại.

Anh tức giận cầm điện thoại di động tùy tay ném ra ngoài!

Cận Tư Nam đẩy cửa tiến vào, một cái vật thể không rõ bay thẳng về phía cậu ta. Cậu ta lập tức theo phản xạ có điều kiện đón được.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho Lục Đại thiếu của chúng ta tức giận đến mức đập điện thoại? Này? Tại sao chỉ có mình anh, chị dâu đâu?"

"Mọi chuyện điều tra thế nào rồi?" Lục Dĩ Thừa lạnh giọng hỏi.

"Có chút khó giải quyết, bị người nhanh chân đến trước, hơn nữa người kia, địa vị còn không nhỏ."

"Rốt cuộc là mọi chuyện như thế nào." Lục Dĩ Thừa trầm giọng hỏi.

"Tôi vừa mới nhận được tin, Diệp gia đều rối loạn, Diệp Điệu Kha cũng chẳng biết đi đâu. Nhưng mà về chuyện quán bar Phượng Hoàng là ai phong toả, CCTV theo dõi lại bị ai điều đi, hoàn toàn không biết gì cả. Tôi tiêu hao công phu rất lớn mới nghe được một chút, hình như là có quan hệ với bộ ngoại giao." Cận Tư Nam ngồi ở trên giường, thưởng thức chiếc đi động cậu ta tùy tay nhận được.

Bộ ngoại giao? Lục Dĩ Thừa cẩn thận nghĩ lại, những người có mặt ở đó tối nay, rốt cuộc là người nào lại có được năng lực này, thế nhưng còn có thể vận dụng được quan hệ với bộ ngoại giao.

"Bạch Duật!" Lục Dĩ Thừa đưa ra một đáp án.

"Hắn?" Cận Tư Nam gật gật đầu, cảm thấy có đạo lý.

Bạch Duật có huyết thống Tây phương, về việc ngoại giao, điểm này có thể đúng.

"Cậu cho người đi điều tra đi, Bạch Duật có thân phận gì!"

"Được! Tôi đi trước đây. Điều tra được cái gì sẽ lập tức báo lại cho anh."

"Khoan đã. Đợi lát nữa đưa tôi về đã!"

"Không phải Tiểu Lưu đã tới rồi sao? Còn có cô vợ nhỏ của anh cũng ở đây, anh xác định là muốn tôi làm bóng đèn à?"

"Bọn họ không ở đây." Lục Dĩ Thừa trầm giọng đáp lại, dựa vào sofa nhắm hai mắt.

Cận Tư Nam nhìn cái bộ dáng này của anh, cũng không dám hỏi nhiều, vứt điện thoại lên người Lục Dĩ Thừa rồi đi ra ngoài: "Nơi này quá nhàm chán, tôi ra ngoài đi dạo đây, tôi thấy anh truyền hai bình nước này, ít nhất cũng phải đợi hai giờ nữa."

Lục Dĩ Thừa không có lên tiếng, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khoảng ba giờ sáng, Cận Tư Nam lái xe chạy về Lục gia, Tiểu Lưu còn chưa ngủ, vừa thấy có đèn xe, lập tức chạy ra nghênh đón.

"Tôi đi đây!" Cận Tư Nam cũng chưa tắt máy, quay đầu xe nghênh ngang rời đi.

Tiểu Lưu thấy khuôn mặt Đại thiếu lạnh băng như sương đêm, cũng không dám lên tiếng, đi theo sau vào trong nhà.

Lục Dĩ Thừa phát hiện, đèn ở nhà ăn còn sáng, trên bàn ăn có một thân ảnh nhỏ xinh đang nằm bò ra bàn, dưới ánh đèn nhu hoà, bóng dáng đó được vầng sáng bao quanh, đẹp đẽ đến mức khiến anh thất thần, bóng dáng đó mang theo một sự ấm áp nồng đậm, nháy mắt đã xua tan đi lạnh giá trong lòng anh.

Tiểu Lưu thấy đại thiếu nhìn Nhất Nặc tiểu thư, ngay tức khắc biểu tình đã nhu hòa xuống, trộm cười, "Đại thiếu, Nhất Nặc tiểu thư không muốn về Cố gia, về đến đây liền ở trong phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho Đại thiếu, tôi kêu cô ấy lên lầu nghỉ ngơi nhưng cô ấy không chịu đi, có thể là vì lo lắng cho đại thiếu cho nên vẫn luôn ở chỗ này đợi."

Lục Dĩ Thừa không có lên tiếng, nâng bước đi đến nhà ăn.

Cố Nhất Nặc ghé vào trên bàn, đang ngủ ngon lành, lông mi thật dài cong vút như hai chiếc bàn chải nhỏ, Lục Dĩ Thừa ngồi ở bên cạnh nhìn cô ngọt ngào yên tĩnh ngủ.

Anh biết, cô gái nhỏ này có bao nhiêu ngọt ngào, còn chưa có ăn vào trong miệng cũng đã không bỏ xuống được.

Cho nên, làm sao anh có thể chịu được việc bị cô người khác mơ tưởng!

Anh nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, Cố Nhất Nặc tỉnh lại, trong cơn buồn ngủ mơ màng, cô nhìn không rõ gương mặt của người đang ở trước mắt, chỉ có một bóng dáng, cô liền lập tức nhận ra là Lục Dĩ Thừa.

"Anh đã về rồi? Có đói bụng không? Tôi có nấu cho anh một ít thức ăn."

"Ừ." Lục Dĩ Thừa gật gật đầu. Khí thế hoàn toàn tan biến.

Cố Nhất Nặc đứng dậy đi vào trong phòng bếp, múc cháo táo đỏ cô đã nấu vào chén rồi bưng ra, còn có một đĩa rau xào.

"Mấy món này đều là em làm?"

"Đúng vậy, tôi tìm được một ít nguyên liệu nấu ăn, liền nấu cho anh một chút, anh nhanh ăn đi."

Lục Dĩ Thừa nâng tay trái lên cầm cái muỗng, vừa chuẩn bị ăn thì nghe thanh âm của Cố Nhất Nặc ở trước mặt anh lại vang lên lần nữa.

"Anh bị thương chính là tay phải, tay trái có tiện không?"

Anh lập tức ném cái muỗng lại vào trong chén, "Không có tiện một xíu nào hết."

Cố Nhất Nặc ngồi xuống bên cạnh anh, bưng chén cháo lên đút cho anh ăn.

Vốn dĩ với tay nghề của cô, Lục Dĩ Thừa cũng chẳng ôm hy vọng gì quá lớn, vậy mà anh vừa ăn miếng đầu tiên thì cũng đã mê đắm cái hương vị thơm ngon mềm mịn này rồi.

---###

Aizz, dịch tới đây ta vừa buồn ngủ mà vừa thấy đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Lục Dĩ Thừa ăn một hơi hết một chén cháo, lập tức hỏi ngay: "Còn nữa không?" (Anh tham ăn vãi.)

"Còn, để tôi đi múc thêm cho anh."

"Cháo này nấu như thế nào, sao lại ngon như vậy?"

"Lấy mấy loại hạt cần nấu đập vỡ ra rồi trộn chung với nhau, sau đó từ từ hầm nhuyễn. Phải canh lửa, nhất định phải để lửa lớn rồi khuấy liên tục đến khi mềm rồi mới tắt lửa."

Trách không được, hầm đến tinh tế như vậy, hương thơm đúng là không thể diễn tả được, vị cũng cực ngon.

"Tôi sợ giờ này cũng muộn rồi, nấu nướng có hơi ồn ào cho nên giờ chỉ làm ít đậu phộng với nấm mèo thôi, không biết là anh có thích ăn hay không nên tôi chỉ làm một ít, có thể khai vị."

Nói xong, Cố Nhất Nặc gắp một đũa thức ăn, đưa tới trước mặt anh.

Lục Dĩ Thừa thử một miếng, vị chua chua ngọt ngọt, đậu phồng giòn tan béo béo kết hợp với nấm mèo giòn mát thơm ngọt làm đánh thức vị giác nơi đầu lưỡi anh.

Không chỉ là ăn ngon, còn có thể khiến người ta muốn ăn thêm nhiều hơn nữa!

Lục Dĩ Thừa ăn một hơi hết ba chén cháo, ăn hết sạch thức ăn trên bàn mà vẫn cảm thấy đói.

"Em làm quá ít." Lục Dĩ Thừa oán giận nói.

"Bình thường sức ăn của anh đâu có nhiều như vậy, đều ăn rất ít." Cố Nhất Nặc cảm thấy cô làm như vậy đã tính là nhiều rồi.

"Bởi vì em nấu rất ngon, tôi thích."

Cố Nhất Nặc được anh khen một cách thẳng thắn như vậy, có chút thẹn thùng.

Phải biết rằng ở kiếp trước sau khi gả cho anh xong, cô bị bắt học nấu ăn, lúc vừa mới bắt đầu, thật sự là tay chân luống cuống, nhưng mà tưởng tượng đến có một ngày anh có thể ăn những món cô tự tay làm thì sẽ có bao nhiêu là hạnh phúc!

Cho nên cô mới cố gắng kiên trì, có được một tay tài nghệ, nhưng mà thẳng đến ngày đó, đến lúc cô chết, anh cũng chưa từng ăn qua một lần cơm cô tự tay nấu.

Nghĩ đến vậy, Cố Nhất Nặc liền cảm thấy trong lòng áp lực đến không thở nổi.

"Đi nghỉ ngơi đi, em cũng vất vả cả ngày rồi."

"Được, tôi đỡ anh lên lầu đi." Cố Nhất Nặc đứng dậy, đỡ Lục Dĩ Thừa.

Phòng dành cho khách ở Lục gia không có giường, chuyện này Cố Nhất Nặc cũng biết, cô đỡ Lục Dĩ Thừa về đến phòng, "Anh nghỉ ngơi đi, hôm nay tôi ngủ ở sofa phòng khách."

Lục Dĩ Thừa kéo tay cô, túm trở về, "Trong lòng em hổ thẹn với tôi có phải không?"

"Hôm nay, nếu không nhờ có anh, có lẽ là hiện giờ tôi còn không biết ra sao rồi, là anh đã cứu tôi, hơn nữa lại bị thương, tôi muốn chăm sóc anh." Cô cúi đầu, nhỏ giọng đáp lại.

"Nếu em muốn chăm sóc tôi, vậy giúp tôi tắm rửa một cái đi."

Tắm?! Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, trợn to hai mắt, lập tức lắc lắc đầu: "Không, không không, tôi..... Tay anh bị thương, không thể dính nước được!"

"Chính là bởi vì tay tôi bị thương không thể dính nước được, cho nên mới kêu em tắm giúp tôi."

"Tôi..... Không được." Cô lắc đầu, vẻ mặt kháng cự.

"Em còn nói, em ở lại là vì chăm sóc tôi? Người tôi dính đầy máu, em để tôi thế này mà đi ngủ sao?"

Cố Nhất Nặc nhìn vết máu trên người anh, trong lòng đang không ngừng giằng co, "Chỉ tắm phần thân trên thôi được không?"

"Chẳng lẽ em còn muốn giúp tôi tắm rửa nửa người dưới?" Lục Dĩ Thừa cười hỏi.

"Không có! Tôi mới không có ý nghĩ như vậy!" Cố Nhất Nặc lập tức phản bác, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng như sắp trích được máu.

Lục Dĩ Thừa kéo cô đi vào trong phòng tắm.

Vừa vào tới trong phòng tắm, Cố Nhất Nặc liền khẩn trương không biết lúc này phải làm gì mới tốt, không gian chật hẹp như thế chỉ có hai người bọn họ, hơn nữa cô còn phải giúp anh tắm rửa!

"Cởi quần áo tôi ra đi!"

Cố Nhất Nặc giơ tay, tháo cúc áo cho anh từ trên xuống dưới.

"Em quá chậm, lại còn như thế nữa thì trời sẽ sáng luôn!"

"Vậy anh tự mình cởi đi!"

Lục Dĩ Thừa chỉ còn một bàn tay có thể tự do hoạt động, trực tiếp xé rách áo sơmi, những múi cơ ngực cân xứng nhấy mắt phô bày ra trước mắt cô, một đợt sóng nhiệt bỗng chốc kéo đến, phả ra trên gò má cô.

Cố Nhất Nặc chỉ cảm thấy hô hấp trở nên dồn dập, lập tức xoay người đi không dám nhìn anh.

Nhưng mà, chỉ là trong nháy mắt, đợi đến lúc cô quay người lại, lại nhìn thấy một màn càng xấu hổ hơn!

"Lục Dĩ Thừa, anh nhanh mặc quần vào!"

"Lúc tắm rửa em mặc quần sao?"

Cố Nhất Nặc duỗi tay bưng kín mặt, che gương mặt nóng rát của mình lại, "Anh nói, chỉ tắm phần trên, không tắm phía dưới."

"Tôi không có yêu cầu em tắm phía dưới, phần dưới eo em không chạm vào là được rồi."

Thế này thì không có cách nào mà tắm được! Cố Nhất Nặc quả thực muốn hỏng mất!

Lục Dĩ Thừa kéo bàn tay nhỏ của cô lại, lấy bông tắm đặt vào tay cô, giống như là sợ cô đổi ý chạy trốn vậy, mở vòi nước nóng ra phun lên ngực mình, lại bắn tung toé lên người Cố Nhất Nặc.

Cô lập tức điều chỉnh hướng của vòi hoa sen, sợ nước phun trúng cánh tay bị thương của anh.

Chỉ trong tít tắc, hai người đều bị ướt.

"Em cũng chỉ xoa xoa cho tôi thôi, không thêm được chút sữa tắm gì sao?"

Cố Nhất Nặc vội vàng buông vòi hoa sen, cầm lấy chai sữa tắm ở một bên lên, dịch ra sau lưng Lục Dĩ Thừa, nhẹ nhàng xoa xoa cho anh.

Bàn tay nhỏ mềm mại chạm vào Lục Dĩ Thừa, giống như là chạm đến mỗi một dây thần kinh mẫn cảm của anh, anh đứng ở đó l, trong đầu, đã đem Cố Nhất Nặc ăn sạch sẽ vô số lần!

"Em cũng chỉ biết xoa xoa phía sau thôi sao?"

Cố Nhất Nặc sửng sốt một chút, chậm rãi dịch tới trước mặt anh, bàn tay nhỏ bắt đầu kỳ cọ từ bờ vai của Lục Dĩ Thừa, anh hắn quá cao, cô muốn tắm cho anh thì phải vươn tay ra hết mức.

Tư thế như vậy..... Giống như là ôm anh, thân mật xấu hổ.

Lục Dĩ Thừa vươn tay, ôm eo cô.

"A!" Cố Nhất Nặc kinh hoảng kêu lên một tiếng, khống chế không được ngã vào trong ngực Lục Dĩ Thừa, chóp mũi còn dính một ít bọt xà phòng, thoạt nhìn mềm mại yêu kiều, rất đáng yêu!

"Lục Dĩ Thừa, không cần, không cần!" Cô luống cuống.

"Tôi cũng đâu có làm gì em, em la cái gì!"

"Tôi..... Tôi....." Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ bừng bừng, ư hự cả buổi cũng trả lời không được.

Lục Dĩ Thừa nắm bàn tay nhỏ của cô kéo thẳng xuống dưới, đem "người anh em" của mình giao vào trong tay cô.

Cố Nhất Nặc bị dọa sợ, vội vàng buông tay, anh lại ấn giữ tay cô, nắm lấy nó!

Cô buông ra, anh giữ lại.

Cô buông ra, anh giữ lại.

"Không cần tắm chỗ này! Lục Dĩ Thừa, anh buông tay tôi ra." Cố Nhất Nặc bị doạ đến phát hoảng, hai tay cô cũng không thoát được sức lực một bàn tay của anh.

Anh thế nhưng lôi kéo cô, làm loại chuyện như vậy!

Đột nhiên, lòng bàn tay nóng bừng lên, cô có cảm giác đầu mình cũng ong ong theo!

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên của Lục Dĩ Thừa, rốt cuộc anh cũng buông tay của cô ra, tựa cằm vào bả vai cô.

Một khoảng thời gian ngắn, cô mới khôi phục lại tinh thần, nhẹ nhàng rụt bàn tay nhỏ của mình ra, cái cảm giác này.....

Cô đã sắp khóc!

"Giúp tôi xả nước." Lục Dĩ Thừa dán ở bên tai cô nói.

Cố Nhất Nặc không để ý tới anh, xoay người đặt tay lên bồn rửa tay.

Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dáng của cô, phát hiện quần áo của cô đã ướt hết, dính sát vào người, tuy rằng là quần áo bình thường mặc ở nhà nhưng lúc này lại cảm thấy vô cùng gợi cảm!

Ngọn lửa vừa mới tiêu xuống, nháy mắt lại bốc lên bừng bừng.

Nhưng mà anh biết, thực hiện được lần đầu tiên, anh sẽ không thực hiện được lần thứ hai.

Anh không dám làm xằng làm bậy, bởi vì cô gái nhỏ này lúc này lại không rên lấy một tiếng, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Cố Nhất Nặc rửa sạch tay mình mới xoay người lại, xoa sạch sẽ chính mình tay nhỏ, chuyển qua tới, sét đánh không báo trước, giáng một cái tát lên khuôn mặt tuấn tú của Lục Dĩ Thừa!

"Xả cái rắm nhà anh chứ xả!" Cô gái nhỏ xoay người đi ra ngoài, dập sầm cửa lại.

---###

Ta trả nợ trễ. Sr mọi người nha.

Thử hỏi trên đời có đứa nào 11-12h đêm xách mắm nêm ra ăn ko, lại còn bưng ốc với mắm nêm lên giường ăn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Vật nhỏ này, từ lúc nào đã học được kungfu mắng người vậy? Lục Dĩ Thừa sờ sờ gò má bị cô đánh đau, cầm vòi sen ở một bên lên tự mình xả nước.

Lúc Lục Đại thiếu quấn khăn tắm đi ra ngoài, nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngồi xổm ở một bên, bộ dáng như nhận hết ủy khuất. khoảnh khắc đó anh cảm thấy tim mình rất đau.

Cả người Cố Nhất Nặc ướt đẫm, huống hồ chuyện như vậy cũng đã làm xong, lại là ở Lục gia, cô còn có thể đi đâu, đơn giản liền ở chỗ này đợi anh ra ngoài.

Cô đứng dậy, đi đến trước tủ quần áo, tìm được một bộ đồ ngủ, liền xoay người đi vào phòng tắm. Toàn bộ quá trình đều coi như Lục Đại thiếu không tồn tại.

Lục Dĩ Thừa nhìn theo bóng dáng cô giận dỗi, khóe môi hơi cong lên.

Còn may, lần này không bỏ chạy.

Cố Nhất Nặc tắm rửa xong đi ra ngoài, Lục Dĩ Thừa còn ngồi ở trên ghế, trước mặt là nửa ly rượu vang đỏ.

Đã bị thương lại còn uống rượu!

Cô đến lười phải quản chuyện của anh, đi thẳng đến cửa.

"Em ngủ đi, tôi đi ngủ sofa." Lục Dĩ Thừa bưng ly rượu lên uống cạn, đứng dậy đi đến bên cạnh cô.

"Anh bị thương, còn muốn để anh đi ngủ sofa, ông nội nhìn thấy sẽ không tốt."

"Em đi ngủ sofa, ông nội nhìn thấy thì tốt rồi?" Lục Dĩ Thừa hỏi lại, "Cùng nhau ngủ đi, vừa rồi chuyện cần làm cũng đã làm rồi, hiện tại chỉ là ngủ mà thôi, trừ phi, em muốn sáng ngày mai nhìn thấy vẻ mặt ông nội thất vọng lại thương tâm, hoặc là khiến ông nội cho rằng tôi khi dễ em, dạy dỗ tôi một trận."

Lục lão gia thật sự là thương cô còn hơn cả cháu ruột của mình.

Cố Nhất Nặc xoay người leo lên giường, kéo chăn quấn chặt từ đầu tới chân.

Lục Dĩ Thừa lộ ra một tia ý cười vì thực hiện được ý đồ, tắt đèn, ôm cô vợ nhỏ đi ngủ!

.....

Cùng là đêm khuya, lại có người không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Trình Thi Lệ mang Cố Minh Tuyết đến bệnh viện kiểm tra xong, kết quả cuối cùng ra tới, nhìn đến kết quả dương tính, quả thực là bà ta tức muốn cắn lợi.

"Mẹ, mẹ thả con ra đi, mẹ! Mẹ mở cửa ra đi, cho con ra ngoài đi!" Trong phòng, truyền đến thanh âm của Cố Minh Tuyết hữu khí vô lực.

Trình Thi Lệ xụi lơ ở trên sofa, gần bảy tám tiếng đồng hồ lăn lộn làm bà ta cũng sức cùng lực kiệt!

Đây là một căn chung cư nhỏ Trình Thi Lệ thuê được, bà ta không dám mang theo Tiểu Tuyết như vậy mà đi về nhà, lỡ như bị Cố Tùng Bác phát hiện thì Tiểu Tuyết thật sự xong đời!

Trong phòng, một mảnh hỗn độn, Cố Minh Tuyết nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy, trên người đều là vết thương, là chính cô ta cào cấu. Trình Thi Lệ trói chặt hai tay cô ta lại, lúc này cô ta không có cách nào cào cấu lên người mình, trải qua mấy tiếng đồng hồ giày vò như thế, hiện tại không sai biệt lắm đã hôn mê.

Trình Thi Lệ mở cửa, nhìn cái dáng vẻ này của con gái, lại đau lòng lại tức giận, đỡ Cố Minh Tuyết dậy, đặt lên trên giường.

"Tiểu Tuyết, con nhất định phải cố chịu đựng, mẹ tin là con có thể."

"Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ không bỏ qua cho Cố Nhất Nặc! Những thứ con phải chịu đựng này, mẹ sẽ trả lại cho nó gấp bội lần như thế! Khiến cho nó sống không bằng chết!"

Trình Thi Lệ đi ra ngoài, lấy điện thoại ra.

"Trình tỷ, có việc gì dặn dò?"

"Cậu đi tìm cái tên Hứa Thụy kia đi, bắt cóc cả nó và Cố Nhất Nặc cho tôi, mặc kệ là hạ dược, hay là dùng cái cách gì, làm cho chúng nó sớm phát sinh quan hệ!"

"Trình tỷ, không phải trước đó nói là cho thời gian một tháng sao?"

"Làm theo lời tôi nói!"

"Dạ, dạ, em lập tức đi sắp xếp đây!"

"Còn nữa, chuẩn bị cho tôi một thứ." Giọng nói của Trình Thi Lệ lạnh lẽo dọa người, "Tôi nhớ rõ, cậu có một tên thuộc hạ, hình như bị nhiễm HIV đúng không?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Chờ chụp được ảnh của Hứa Thụy và Cố Nhất Nặc xong, để cho hắn ta sảng khoái một chút."

"Ý của Trình tỷ là, để hắn làm Cố Nhất Nặc?"

"Không sai."

"Được, mọi chuyện đều nghe theo Trình tỷ sắp xếp!"

Trình Thi Lệ mới vừa treo điện thoại, âm thầm nắm chặt đôi tay, lúc này đây, bà ta muốn cho Cố Nhất Nặc vĩnh viễn không trở mình được!

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Trình Thi Lệ đứng dậy đi ra mở cửa.

Một người đàn ông mặc đồ đen đi vào, Trình Thi Lệ liền bổ nhào vào trong lòng ngực người này. Triệu Kính ôm Trình Thi Lệ, an ủi nói: "Không sao rồi, sẽ qua thôi."

"Em muốn giết cái con Cố Nhất Nặc kia! Em muốn giết chết nó!" Trình Thi Lệ gầm nhẹ.

"Chơi đều có thể chơi nó đến tàn, hà tất gì phải giết nó, việc này cũng quá đơn giản! Em phải nhớ kỹ, Cố Nhất Nặc chỉ là một cái đinh nho nhỏ trong mắt, thứ cuối cùng chúng ta muốn chính là gia sản của lão già Cố Tùng Bác chết tiệt kia!"

Trình Thi Lệ bình tĩnh lại, đẩy Triệu Kính ra, "Phải nói như thế nào, Tiểu Tuyết là con gái em! Là miếng thịt rớt từ trên người ra!"

Triệu Kính kéo bà ta trở về, trực tiếp đè ở trên sofa, lột bỏ quần áo liền phải bắt đầu.

"Anh cái tên lưu manh này! Mau buông em ra, giờ là lúc nào rồi, anh còn nghĩ đến việc này!"

"Vừa nhìn thấy em đã liền cứng!"

Qua một trận, hai người xụi lơ ở trên sofa.

"Em nói, là Cố Nhất Nặc tráo hết thuốc của em, sau đó lấy tất cả bỏ qua cho Tiểu Tuyết?" Triệu Kính vừa hút thuốc vừa hỏi.

"Đúng vậy, đây là điều làm em cảm thấy khó hiểu nhất, nhất định là cái con tiện nhân Cố Nhất Nặc kia đã biết được cái gì rồi! Bằng không, không thể nào nó có thể làm chuyện thần không biết quỷ không hay trước mắt em!"

"Rất có khả năng!" Triệu Kính gật gật đầu.

"Chỉ là, làm sao mà nó biết được?" Trình Thi Lệ đột nhiên cả kinh, giống như là nghĩ đến cái gì, "Có thể nào là nó cài camera hay máy nghe lén ở nhà hay không?"

"Một đứa con nít mới lớn lại có bản lĩnh như vậy?" Triệu Kính cảm thấy, có chút không thể tưởng tượng được.

"Em nói cho anh biết, con tiện nhân đó rất có dã tâm!"

"Gắn camera và máy nghe lén phải có người chuyên nghiệp tới cửa trang bị, gần đây có người nào khả nghi tới nhà em không?"

"Hình như là không có." Trình Thi Lệ lắc đầu.

"Có lẽ là nghe lén điện thoại của em."

Trình Thi Lệ lập tức móc di động ra, nhìn mấy lần cũng không có phát hiện ra cái gì dị thường.

Triệu Kính lấy điện thoại lại, "Em thì có thể nhìn ra được cái gì, để anh sai người đem đi kiểm tra một chút, trước tiên em cứ ở đây đợi đi, đợi anh tra ra kết quả sẽ nói cho em biết."

"Triệu Kính, mặc kệ là tra ra được cái gì, không cần phải rút dây động rừng!"

"Yên tâm! Anh biết." Triệu Kính lấy điện thoại của mình ra, rút sim ra đổi lại, sau đó đưa tới trước mặt Trình Thi Lệ, "Em đã suy nghĩ chưa, em và Tiểu Tuyết đều không có ở nhà, làm sao Cố Tùng Bác lại không nghi ngờ."

"Không sao, ngày mai ông ta phải đi công tác, em đã nói với ông ta là em mang Tiểu Tuyết đi giải sầu, giảm áp lực học tập, ông ta không có nghi ngờ gì, lần này ông ta đi công tác cũng phải mười mấy ngày. Tiểu Tuyết không cần phải thi đại học, em chuẩn bị sắp xếp cho nó một chỗ tĩnh dưỡng cho tốt, hơn nữa thời gian nghỉ hè đi cai nghiện hẳn là không có vấn đề gì." Trình Thi Lệ đã lên kế hoạch tất cả.

.....

Cố Nhất Nặc ngủ rất say, mãi cho đến hơn mười một giờ trưa mới tỉnh lại.

Trong phòng, chỉ có một mình cô, cô chậm rãi ngồi dậy, xoa nhẹ hai mắt, theo bản năng lần tìm di động.

Trên tủ đầu giường trống không, cô đột nhiên nhớ đến, đêm qua cô tức giận bỏ chạy mất, không có xách theo túi xách, di động còn ở trong túi xách! Ngay lập tức cô ngồi bật dậy lục tìm túi xách ở khắp nơi.

Còn may, tìm được túi xách của cô ở kệ TV, điện thoại của cô đặt trong đó đã hết pin.

Cô lập tức cắm sạc, mở máy lên.

Thông báo điện thoại reo lên không ngừng! Còn có rất nhiều cuộc gọi nhỡ!

---###

Ad đang bận nên từ từ ta trả nợ sau nha.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Cố Nhất Nặc cầm lấy tai nghe, trước tiên là mở ra phần mềm Hứa Thụy đã cài đặt cho cô, tổng cộng có chín đoạn ghi âm cuộc gọi!

Mấy cuộc gọi đầu đều là gọi cho gã nhân tình kia, đều là mấy lời mắng mỏ nguyền rủa cô chết không được tử tế, rồi thì sẽ sống không bằng chết gì đó! Xem ra, Cố Minh Tuyết lên cơn nghiện ma túy, thật sự đã kích thích đến Trình Thi Lệ.

Đoạn ghi âm cuối cùng vang lên, khuôn mặt nhỏ của Cố Nhất Nặc trắng bệch ra một chút, lần này Trình Thi Lệ thật sự là chó cùng rứt giậu!

Cô lập tức gọi điện thoại cho Hứa Thụy.

Hứa Thụy vừa mới pha xong một ly cà phê, cậu đã viết phần mềm cả một ngày một đêm nên chẳng còn tinh thần, vừa thấy là Tiểu Nặc gọi tới, cậu ấy đã lập tức lấy lại tinh thần không ít.

"Tiểu Nặc!"

"Hứa Thụy, mấy ngày nay cậu phải cẩn thận một chút."

"Xảy ra chuyện gì? Có phải là bà mẹ kế kia của cậu lại muốn giở trò gì hay không?" Hứa Thụy lập tức khẩn trương lên, "Tiểu Nặc, bây giờ cậu đang ở đâu?"

"Cậu đừng lo lắng, mình không sao, đợi đến thứ hai, chúng ta gặp nhau rồi hẵng nói."

"Được!" Hứa Thụy buông điện thoại, trong lòng một trận bất an, thật sự cậu ấy không có đủ tự tin là mình có thể bảo vệ được cho Tiểu Nặc!

Cậu ấy không có thực lực lớn mạnh như là Lục Dĩ Thừa! Cho nên, cậu ấy phải làm cho năng lực của mình trở nên cường đại, như vậy mới có tư cách đứng ở bên cạnh Tiểu Nặc được!

Cố Nhất Nặc mở QQ bình thường liên lạc với Tịch Văn Việt ra, phát hiện cũng có mấy cái tin nhắn.

【 Hạt gạo nhỏ, mục tiêu đến một bệnh viện nhỏ, tôi đã lén đi tìm hiểu, mục tiêu đã làm một số xét nghiệm ở đó, để bù đắp sai sót lần trước, tôi sẽ nghĩ cách lấy được báo cáo xét nghiệm cho cô.】

【 Mục tiêu đã thuê một căn chung cư nhỏ ở ngoại thành, chúng tôi đang ở đối diện chung cư, chuẩn bị thuê một căn, giám sát mục tiêu.】

【 Mỗi một lần chúng ta liên lạc với nhau như vậy quá phiền phức, căn bản là vì cô không có online, không biết, có thể cho tôi xin số điện thoại được không, để chúng ta tiện liên lạc với nhau.】

Cố Nhất Nặc xem xong mấy cái tin nhắn này, gửi lại một tin nhắn trả lời,【 Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ cho anh một cái địa chỉ, anh đem phần báo cáo xét nghiệm kia gửi đến địa chỉ đó giúp tôi, tiếp theo anh phải theo sát một chút, có thể tôi sẽ có một số yêu cầu, muốn mọi người theo dõi.】

Cô vừa mới gửi tin nhắn đi, Tịch Văn Việt bên kia liền gửi qua một cái tin nhắn trả lời.

【 Được, rốt cuộc cô cũng online rồi. Hạt gạo nhỏ, gửi số điện thoại qua cho tôi đi.】

Thấy Cố Nhất Nặc không có trả lời, Tịch Văn Việt lại gửi thêm một cái tin nhắn nữa【Cô yên tâm, không có việc gì tôi sẽ không quấy rầy cô, nếu đã làm cái nghề này thì vấn đề đạo đức nghề nghiệp căn bản là phải có, chỉ là để cho thuận tiện thôi, những lúc đặc biệt cấp bách có thể liên lạc được với cô, tránh bỏ sót thứ gì. 】

Cố Nhất Nặc đem số điện thoại của mình gửi qua đi.

【 Được, cám ơn cô đã tin tưởng.】

Đóng QQ trò chuyện với Tịch Văn Việt lại, Cố Nhất Nặc nhìn cuộc gọi nhỡ trong máy, có vài cuộc là của Bạch Duật gọi tới, ngày hôm qua, cô và Lục Dĩ Thừa đi gấp, cũng không biết sau đó Bạch Duật như thế nào.

Cố Nhất Nặc bấm vào dãy số đó, gọi lại cho Bạch Duật.

Mới reo lên một tiếng, điện thoại đã có người nghe.

"Nặc Nhi?" Giọng nói của Bạch Duật có chút không chắc chắn vang lên.

"Là tôi, Bạch Duật."

"Ngày hôm qua, em không có bị thương chứ? Bây giờ em đang ở đâu?" Bạch Duật vội vàng dò hỏi.

"Tôi không sao, hiện giờ tôi đang ở Lục gia, anh không cần phải lo lắng cho tôi, chuyện xảy ra ngày hôm qua thật sự rất xin lỗi." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng đáp lại.

Ở Lục gia..... Tay Bạch Duật đang cầm di động âm thầm tăng thêm vài phần sức lực.

Cô thật sự ở Lục gia, ở bên người Lục Dĩ Thừa.

"Nặc Nhi, tại sao em lại phải xin lỗi tôi? Ngày hôm qua tôi mang em đến đó, suýt chút nữa đã hại em, phải xin lỗi, cũng nên là tôi mới phải."

"Tôi là chỉ, chuyện ngày hôm qua Lục Dĩ Thừa động thủ đánh anh." Cố Nhất Nặc giải thích một chút.

"Vậy thì em càng không nên xin lỗi tôi, đó là chuyện giữa tôi và cậu ta, không liên quan gì đến em, có biết không?" giọng nói của Bạch Duật nghe rất ôn nhu.

Cố Nhất Nặc bị anh ta nói như thế, bỗng nhiên phát hiện ra một vấn đề, trong cuộc nói chuyện này, cô đem bản thân và Lục Dĩ Thừa đặt ở chung một chỗ, có một loại cảm giác rất thân mật.

Kỳ thật, Bạch Duật cũng nghe ra được, chính là bởi vì nghe ra được cho nên mới nói ra một câu như thế.

"Nặc Nhi, tôi cũng không nghĩ tới Diệp Điệu Kha sẽ làm ra chuyện như vậy, là do tôi sơ sẩy, suýt chút nữa khiến em bị thương, tôi thật sự rất xin lỗi."

"Bạch Duật, anh cũng không cần phải xin lỗi, chuyện này, chúng ta cũng đừng nói nữa, đã qua rồi thì cho nó qua đi."

"Tôi nghe nói, quán bar bị phong toả, Diệp Điệu Kha cũng sẽ vì hành động của cô ta mà trả giá đắt, em yên tâm đi."

"À." Cố Nhất Nặc gật gật đầu.

Hẳn là Lục Dĩ Thừa làm đi?

Rốt cuộc là anh bị thương ở nơi đó, theo như tính cách của anh mà nói thì sẽ lập tức giải quyết chuyện này.

Cô có nghe qua thanh danh của Diệp gia, ở Đế Đô, Đỗ gia và Diệp gia là người trong giới chính trị, Lục gia và Cận gia là thương gia, còn có một cái Tô gia, mặc kệ là người của Tô gia là trai hay gái cũng đều ở quân khu, hơn nữa mấy người đó đều nắm trong tay quân quyền.

Tuy rằng không có vượt mặt được bốn nhà tài phiệt lớn như thế, nhưng bốn gia tộc này không một nhà nào là không bán cho Tô gia một chút thể diện.

Diệp gia đang hoạt động chính trị, cho dù là Lục Dĩ Thừa ra mặt, hẳn là cũng không thể khiến Diệp Điệu Kha khó khăn.

Cố Nhất Nặc nhớ đến thái độ của Diệp Điệu Kha đối với Bạch Duật, nhịn không được, nhắc nhở một câu, "Bạch Duật, nếu như anh không thích Diệp Điệu Kha, liền cách xa cô ta ra một chút đi."

"Nặc Nhi, đây là em đang quan tâm đến tôi sao?"

Cố Nhất Nặc trả lời không được vấn đề này. Nếu, là bạn bè mà nói, quan tâm một chút cũng là bình thường, nhưng mà cô cũng không biết, bọn họ có được tính là bạn bè hay không.

Cho đến nay, Bạch Duật khiến cô cảm giác anh ta đối với mọi người ấm áp giống như là mặt trời vậy, sẽ làm cho người ta có một loại ảo giác được anh ta yêu thích. Hiện tại cô phát hiện, lúc anh ta nói chuyện với cô lại có thêm một phần ái muội, khiến cô không biết phải ứng đối như thế nào.

"Nặc Nhi, nghỉ hè em có rảnh hay không? Ở F quốc có một cuộc triển lãm tranh diễn ra ở Lạc Y Cung, có rất nhiều hoạ sĩ nổi tiếng đến tham dự, tôi nhận được một thư mời, không biết, em có muốn đi cùng tôi không."

F quốc từ trước đến nay là một đất nước rất lãng mạn, có một cái Lạc Y Cung trứ danh trên thế giới, rất hiếm khi mở cửa đón khách, lúc này mở cửa thế nhưng là làm triển lãm tranh!

Đây thật sự là một cơ hội rất hiếm có!

Phải biết là thư mời như vậy cũng không phải là người bình thường có thể nhận được! Có lẽ là vì danh tính hoạ sĩ của Bạch Duật, cho nên mới may mắn nhận được thư mời đi!

Diễm phúc như vậy bỗng dưng đánh trúng đầu làm cho đầu óc cô có chút choáng váng, nhưng mà nghĩ đến phải xuất ngoại, vẫn là đi cùng với Bạch Duật, cô lại có chút do dự.

"Dù sao thời gian cũng còn sớm, đợi đến lúc nghỉ hè rồi quyết định cũng không muộn, triển lãm tranh đến giữa tháng 8 mới mở cửa." Thanh âm của Bạch Duật lại vang lên lần nữa.

"Được." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, trong lòng thật sự rất rối rắm.

Lục Dĩ Thừa đẩy cửa đi vào, Cố Nhất Nặc vừa vặn treo điện thoại. Vừa thấy đến bóng dáng Lục Dĩ Thừa, Cố Nhất Nặc liền nghĩ đến chuyện phát sinh vào tối qua, xấu hổ không chịu được.

"Rửa mặt một chút rồi xuống lầu ăn cơm." Lục Dĩ Thừa thì lại giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Đêm qua, chuyện xảy ra ở vũ hội, anh định xử lý như thế nào?" Cố Nhất Nặc nhìn anh nhẹ giọng hỏi.

"Chuyện này, em không cần phải xen vào, tôi sẽ xử lý tốt."

"Ừm." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, đi vào toilet, việc này càng xác minh suy đoán của cô là chính xác, quán bar bị phong toả chính là Lục Dĩ Thừa xử lý, ngay cả việc anh sẽ xử lý Diệp Điệu Kha như thế nào, cô cũng không có quyền hỏi gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 72

Ăn cơm trưa xong, Cố Nhất Nặc cùng Lục Dĩ Thừa đến bệnh viện thay băng bôi thuốc.

Trong phòng truyền dịch chỉ có hai người, Cố Nhất Nặc ở một bên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tối nay em nấu cơm có được không?" Lục Dĩ Thừa đột nhiên mở miệng, anh còn hoài niệm mỹ vị đêm qua. Quan trọng là do cô đích thân làm.

Đối mặt với thỉnh cầu của anh như vậy, Cố Nhất Nặc tìm không được lý do gì để cự tuyệt, nhẹ giọng hỏi lại: "Anh muốn ăn cái gì?"

"Cái gì cũng được, chỉ cần là em làm."

"Đợi lát nữa chúng ta đi siêu thị mua ít đồ."

"Được." Lục Dĩ Thừa tươi cười gật đầu.

Truyền dịch xong đã là ba giờ chiều, Tiểu Lưu lái xe đưa hai người đến siêu thị gần đó.

"Anh có muốn tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi không, mình tôi đi mua là được rồi."

"Tôi đi cùng em." Lục Dĩ Thừa ôm bả vai cô, hai người đi về phía quầy thực phẩm tươi sống trong siêu thị.

Cố Nhất Nặc nghiêm túc chọn đồ, nhìn đến từng đó nguyên liệu nấu ăn trên quầy, trong đầu cô liền sẽ tự động nhảy ra Lục Dĩ Thừa thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì.

Ở kiếp trước, sở thích của anh đã khắc vào trong đầu cô, thế cho nên cô cũng không biết bản thân mình thích cái gì, không thích cái gì.

Lục Dĩ Thừa đi theo bên cạnh cô, "Bà xã, khẩu vị của hai chúng ta đều tương tự nhau như thế."

Cố Nhất Nặc dừng chân lại, lúc này mới phát hiện ra, thức ăn trong xe đẩy đều chọn theo sở thích của anh! Cô có chút thất thần, không để ý đến Lục Dĩ Thừa, đẩy xe tiếp tục đi về phía trước.

Lục Dĩ Thừa cảm giác không khí có chút không thích hợp, rõ ràng việc này hẳn là rất ngọt ngào, tại sao anh cứ có cảm giác bóng dáng của cô lại cô đơn như vậy?

Trong lòng cô đến tột cùng là ẩn giấu bao nhiêu tâm sự?

Cố Nhất Nặc đặc biệt chọn một con ba ba, chuẩn bị để nấu canh cho anh, mấy món có mùi tanh Lục Dĩ Thừa sẽ không ăn, rất cầu kỳ bắt bẻ.

"Bà xã, sau này chúng ta kết hôn sẽ ra ở riêng đi?"

"Tại sao?" Cố Nhất Nặc thuận miệng hỏi lại.

"Mỗi ngày chúng ta sẽ đi mua đồ ăn như thế này, rồi nấu cơm, mỗi ngày anh đều có thể ăn cơm em nấu."

Lúc này Cố Nhất Nặc mới hoảng hốt phản ứng lại, vừa rồi cô nói theo anh, cảm giác như có chút chấp thuận!

Lục Dĩ Thừa đột nhiên duỗi tay ôm cô, "Không nói gì coi như là đồng ý, đợi lần sau tôi trở về, chúng ta đi chọn nhà, sau đó chúng ta dành thời gian trang hoàng lại, em nói xem, chúng ta nên mua nhà ở đâu đây? Tốt nhất là không nên cách ông nội quá xa, cũng không thể quá gần được."

(chắc là để tránh cho Lục lão gia đi qua ăn cơm ké. Haha)

Cố Nhất Nặc đẩy Lục Dĩ Thừa ra, xoay người đi tính tiền.

Trong lòng cô có chút hỗn loạn.

Theo như lời anh nói, đây chính là cuộc sống mà cô hằng mơ ước có được ở kiếp trước, chính là kiếp này, khi cô có thể có được, trong lòng chỉ có chua xót, không có một chút ngọt ngào nào.

Quay trở lại xe, điện thoại Lục Dĩ Thừa reo lên. Vừa thấy tên người gọi tới, đầu mày anh liền chau lại.

"Alô, mẹ."

Cố Nhất Nặc vừa nghe đến anh gọi mẹ, hẳn là Lục phu nhân. Không biết là tại sao, cô liền cảm thấy cuộc điện thoại này hẳn là có liên quan đến chuyện xảy ra đêm qua.

"Dĩ Thừa, tối qua rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Có phải là con có mặt ở đó hay không?"

"Là ai kêu mẹ gọi cuộc điện thoại này? Người của Diệp gia? Hay là có người nào ở trước mặt mẹ xúi giục gây chuyện thị phi?"

"Con đừng có quản là ai khiến cho mẹ gọi cú điện thoại này, trước tiên con hãy nói rõ ràng cho mẹ tại sao lại xảy ra chuyện tối qua! Dĩ Thừa, con biết quan hệ giữa Diệp gia và Đỗ gia còn có Lục gia chúng ta, lúc xử lý chuyện này, con phải suy nghĩ cho thấu đáo."

Lục Dĩ Thừa hiểu, hiện giờ Diệp gia chắc chắn là giống như kiến bò miệng chảo, Cận Tư Nam thông qua quan hệ của Cận gia, đều phải hao phí công sức lớn như thế mới điều tra ra được là có liên quan tới bộ ngoại giao, phần còn lại rốt cuộc là không có manh mối.

Chuyện liên quan đến Diệp gia, người của Diệp gia lại không nắm được một chút manh mối nào.

"Chuyện này, mẹ đừng nhúng tay vào." Lục Dĩ Thừa muốn ngắt điện thoại, kia đầu lại truyền đến giọng nói của Lục phu nhân: "Dĩ Thừa, mẹ biết là vì cái gì, con không cần phải giấu diếm mẹ!"

"Mẹ biết cái gì?"

"Việc này có liên quan tới Cố Nhất Nặc! Rõ ràng là nó đẩy Thiên Thiên trước cho nên mới khiến cho Điệu Kha và nó xảy ra cãi vã, nó đã đính hôn với con rồi còn đi dây dưa mập mờ với thằng đàn ông khác, một đứa con gái như vậy, con còn ở đây che chở cho nó? Con làm mẹ quá thất vọng!"

Cố Nhất Nặc nghe được khẩu khí chất vấn của Lục phu nhân, nhìn ra cảnh sắc ở bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ dần dần trôi xa.

"Mẹ, con cảm thấy, trình độ của mẹ hẳn là chưa đến nỗi chỉ nghe lời nói từ một phía, lúc đó con của mẹ có mặt ở hiện trường, đã xảy ra chuyện gì, con biết rõ hơn mẹ! Mẹ không cần phải quản chuyện này, Diệp gia có bản lĩnh thì cứ nhằm vào con!" Lục Dĩ Thừa ngắt điện thoại, ném sang một bên.

Ở Đế Đô, Lục phu nhân vừa thấy điện thoại bị cúp máy, một bụng tức!

"Cô, cô đừng có nóng giận, anh họ con nhất định là bị cái con Cố Nhất Nặc kia mê hoặc đến mụ mị đầu óc!" Đỗ Thiên Thiên đứng lên, giúp Lục phu nhân xoa bóp bả vai.

"Đến bây giờ Diệp Điệu Kha còn chưa có tin tức gì sao?"

"Không có, lúc đó cậu ấy bị một người dẫn đi, con còn tưởng rằng, chính là điều tra theo thông lệ cái gì đó, ai mà biết được sự việc lại nghiêm trọng đến như thế! Cô, cô nói xem có phải là do anh họ làm hay không?"

"Anh họ con hiện giờ còn chưa có cái năng lực này! Tuy rằng cô không biết ở quân khu nó giữ chức vị gì, nhưng mà chuyện này là phải vận dụng mấy mối quan hệ ở bên ngoài."

"Ngoại trừ anh họ ra, con thật sự nghĩ không ra được là còn ai nữa, cô, cô cũng đừng có nóng giận, con chỉ là sợ anh họ sẽ vì cái con nhỏ kia mà gây thù kết oán với Diệp gia, suy cho cùng anh họ cũng không thể ở lại quân khu cả đời đi, sớm hay muộn gì cũng phải trở về kế thừa gia nghiệp."

"Con nói, làm sao cô lại không biết chứ! Nhưng mà cái thằng anh họ này của con đã bị lão già đó dưỡng thành như vậy, hoàn toàn không nghe lời cô! Con trai mình, cực cực khổ khổ mang thai mười tháng, mới vừa dứt sữa liền ôm đi! Ông ta không muốn ở lại Đế Đô, lại muốn chúng ta mẫu tử chia lìa!" Đỗ Minh Lan vừa nhắc tới chuyện cũ này, liền hận đến ngứa răng!

Đỗ Thiên Thiên không dám lên tiếng, mấy lời than phiền như vậy, cô ta tới một lần là lại nghe một lần.

"Giờ thì hay rồi, mẹ con chúng ta ly tâm, chính là hợp ý của lão già kia! Bây giờ, lại thêm một Cố Nhất Nặc, cô phải tận mắt chứng kiến con trai mình và mình càng lúc càng xa, trong lòng cô rất đau! Cố tình cái con Cố Nhất Nặc kia lại là do lão già đó chọn, trừ bỏ lớn lên có chút nhan sắc, còn lại giống y cái đám người của Cố gia, leo không được lên tới mặt bàn! Con trai trưởng của Đỗ Minh Lan này, thế nhưng lại cưới cái loại con gái có xuất thân như vậy!"

"Cô, cô đừng vội, không phải là còn chưa có kết hôn sao."

"Chưa kết hôn thì có thể như thế nào, lão già đó chưa chết, cuộc hôn nhân này liền không thể huỷ bỏ được!" Quả thực là Đỗ Minh Lan hận Lục lão gia đến chết, mà cố tình chồng bà ta lại sợ Lục lão gia, từ trước tới nay cũng không dám tranh cãi với Lục lão gia lấy một tiếng.

"Cô, cô cũng đừng quá tức giận, con đi Diệp gia một chuyến xem tình hình thế nào, nói không chừng là Điệu Kha đã về rồi cũng nên."

"Đi đi."

.....

Từ lúc Lục Dĩ Thừa cúp máy, Cố Nhất Nặc liền một mình co rụt ở một góc, một câu cũng không nói, anh biết, nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi cô đều đã nghe thấy hết.

Về tới Lục gia, Cố Nhất Nặc không nói tiếng nào, đi thẳng vào trong nhà.

Lục Dĩ Thừa lập tức đuổi theo, giữ chặt cô, đột nhiên lại không biết phải mở miệng như thế nào, cuối cùng lại nghĩ ra được một câu, muốn an ủi cô một chút, "Cuộc điện thoại vừa rồi em đừng quá để ý."

Cố Nhất Nặc hít sâu một hơi, xoay người lại nhìn Lục Dĩ Thừa: "Thực tế là tôi rất để ý!"

---###

Lục phu nhân chính thức lên sàn, nghĩ cũng đủ biết mẹ chồng nàng dâu sau này sẽ khổ sở vì nhau thế nào rồi. Haizz! Đã thế lại còn thêm một con em họ ở bên châm ngòi nổ, chuyến này nổ banh xác Thừa ca ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 73

Lục Dĩ Thừa lập tức xấu hổ, cũng cảm thấy lời anh vừa mới nói, có chút không ổn. Vì cái gì cô không cần để ý? Chẳng lẽ khiến cô nhẫn nhục chịu đựng sao?

Cố Nhất Nặc nói xong, cảm thấy rất sung sướng, cô sống lại một đời, tuyệt đối sẽ không chịu đựng uất ức và nghẹn khuất như kiếp trước nữa, đối với nhận xét của Lục phu nhân tại sao cô phải im lặng chịu đựng?

Kiếp trước, là bởi vì cô muốn có được tình yêu của Lục Dĩ Thừa, kiếp này cái gì cô cũng không cần!

"Lục Dĩ Thừa, tôi thật sự hy vọng anh suy xét lại về hôn sự của chúng ta, tôi không muốn gả cho anh là nguyên nhân của cá nhân tôi, không sai! Anh có nghĩ tới hay không? Người nhà anh bên này có thể hoàn toàn chấp nhận tôi hay không! Không nhìn thân phận, mặc kệ địa vị, chỉ là hoàn toàn tiếp nhận con người của tôi!"

Lục Dĩ Thừa phát hiện, thế nhưng anh không có cách nào cho cô một đáp án chắc chắn.

Lúc Cố Nhất Nặc ở trong xe cũng đã khống chế không được hồi tưởng lại rất nhiều rất nhiều chuyện. Sự trầm mặc của Lục Dĩ Thừa giống như là một mồi lửa.

Trong lòng cô có một loại bi thương, nếu anh đã không có cách nào cho cô một đáp án chắc chắn thì tại sao lại cứ muốn vây chặt lấy cô? Cô không nợ anh cái gì cả, muốn thiếu, cũng là Lục Dĩ Thừa thiếu nợ cô!

Cố Nhất Nặc đột nhiên kéo tay anh, kéo Lục Dĩ Thừa đi lên lầu.

Lục Dĩ Thừa giật mình nhìn cô, Cố Nhất Nặc đứng ở trước mặt anh bắt đầu cởi quần áo.

"Tiểu Nặc!" Lục Dĩ Thừa hoảng sợ.

Cố Nhất Nặc vẫn nhịn không được, bật khóc!

Cô cởi sạch quần áo trên người, hai mắt đẫm lệ, mông lung nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt.

"Anh còn đợi cái gì nữa! Còn không phải là anh muốn sao? Lục Dĩ Thừa, tôi cho anh thứ anh muốn, từ đây chúng ta giải quyết nợ nần xong, tôi chỉ xin anh đừng có dây dưa với tôi nữa!"

Tim Lục Dĩ Thừa co rút đau đớn từng cơn!

Anh yên lặng nhặt quần áo của cô lên, mặc lại từng thứ một cho cô, cô gái nhỏ đã khóc giống như một người làm bằng nước, anh nâng mặt cô lên, không

ngừng hôn lên nước mắt của cô.

"Tiểu Nặc, đừng khóc."

Anh ôm vào lòng, khuôn mặt nhỏ của cô dán ở vị trí tim anh.

Cố Nhất Nặc lại khóc càng dữ hơn, nấc nghẹn nói với anh: "Buông tha cho tôi đi, Lục Dĩ Thừa, anh buông tha cho tôi đi....."

Không, anh không buông cô ra được!

Lục Dĩ Thừa ôm cô càng chặt hơn, "Cố Nhất Nặc, em hãy nghe cho kỹ đây, không ai có thể khiến em chịu ủy khuất được! Mặc kệ là ai! Em là vợ của Lục Dĩ Thừa tôi, người em gả chính là Lục Dĩ Thừa tôi, chỉ cần là tôi thích em, ai cũng không ngăn cản được!"

Cố Nhất Nặc khóc quá dữ, lời anh nói, cô chỉ nghe được một nửa.

Hôm nay Lục phu nhân gọi điện, gợi lại cho cô quá nhiều chuyện đau lòng, quá nhiều hồi ức không tốt, tim cô lại đau đớn như bị ai xé rách thêm một lần!

Lục Dĩ Thừa nhẹ nhàng ôm cô, không nói chuyện nữa.

Đợi cho cô khóc xong mới bế cô lên, đặt ở trên giường. Lại đi đến bên cạnh lấy dép lê của cô, anh ngồi xổm xuống giúp cô đi dép vào.

Trút bỏ nỗi lòng xong rồi Cố Nhất Nặc chỉ cảm thấy sức lực toàn thân cô giống như bị rút cạn.

Lục Dĩ Thừa nâng tay lên, vuốt lại mái tóc rối cho cô. Ánh mắt anh rất dịu dàng, cô không dám nhìn thẳng vào anh.

"Tôi đi nấu cơm cho anh."

Cô đứng dậy, đi ra ngoài, vừa đi còn vừa quệt quệt khuôn mặt nhỏ.

Lục Dĩ Thừa nhìn theo bóng dáng cô, vươn tay vỗ vỗ lên ngực mình, trong lòng rất buồn rất buồn!

Lục lão gia đang ngồi trong phòng khách, thấy Cố Nhất Nặc vừa xuống lầu đã đi thẳng vào trong đến phòng bếp, ông cảm thấy có chút kỳ quái. Lục lão gia cũng đi theo vào trong phòng bếp, nhìn thấy hốc mắt Nhất Nặc hồng hồng, rõ ràng là vừa mới khóc xong, lại xách gậy lên đi ra ngoài.

Vừa vặn Lục Dĩ Thừa đi xuống lầu, vừa nhìn thấy ông nội hùng hổ đi về phía mình liền biết là sắp bị đánh.

Quả nhiên, Lục lão gia không nói một lời, liền vung gậy lên quật cho một cái!

"Cái thằng trời đánh này! Chỉ giỏi bắt nạt vợ mình thì còn gì là nam tử hán!" Vừa nói, lại quật cho thêm một gậy!

Cố Nhất Nặc nghe được tiếng la, vội chạy ra khỏi phòng bếp, lập tức kéo tay Lục lão gia lại, "Nội, đừng đánh, anh ấy không có bắt nạt con!"

"Vậy tại sao con lại khóc thành như vậy? Nhất Nặc, có ông nội làm chủ cho con, nó dám bắt nạt con thử xem!"

"Hôm nay cô ấy thấy con thay băng nên đau lòng vì con bị thương!" Lúc này Lục Dĩ Thừa mới mở miệng giải thích.

"Sao con không nói sớm?" Lục lão gia ngốc bức, xoay người nhìn Cố Nhất Nặc, "Nhất Nặc, có phải là giống như nó nói hay không?"

Cố Nhất Nặc nào dám nói là không phải! Cây gậy của Lục lão gia còn chỉ vào Lục Dĩ Thừa.

"Đúng vậy, đúng vậy." Cô vội vàng gật đầu.

Lục Dĩ Thừa cười tươi như hoa.

"Cười cái gì mà cười? Già cái đầu rồi còn bị thương làm cho vợ mình đau lòng phát khóc, con còn đắc ý cái gì?"

Nụ cười của Lục Dĩ Thừa cứng đờ ra.

"Nội, nội ra phòng khách đợi đi, gần đây có một bộ phim truyền hình mới ra rất hay, nội đi xem tivi đi, con đi nấu cơm." Cố Nhất Nặc dỗ Lục lão gia đến phòng khách, mở ti vi lên, dỗ dành Lục lão gia.

Cố Nhất Nặc đi vào trong phòng bếp, Lục Dĩ Thừa cũng đi theo vào, Tôn tẩu nhanh chóng buông đồ trong tay xuống đi ra ngoài.

"Anh vào đây làm cái gì? Mùi dầu mỡ ám lên người bây giờ."

"Không phải là em cũng ở đây sao?" Lục Dĩ Thừa hỏi lại, tiện tay cầm lấy tạp dề ở bên cạnh lên đeo vào cho cô.

Tay anh còn đặt ở trên eo cô, làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái.

"Em nói xem, sao vừa rồi tôi lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy chứ?"

"Cơ hội gì?" Nhất thời cô nghe không hiểu.

"Muốn em đó! Yêu nhau đều sẽ làm vậy, làm nhiều, em tự nhiên cũng sẽ yêu tôi thôi."

"Anh tránh ra!" Cố Nhất Nặc đẩy anh một cái, trong mắt lại ngân ngấn nước, vừa rồi là cô thật sự rất thương tâm, thế nhưng anh còn dám lấy việc này ra giễu cợt cô!

"Nếu không bây giờ làm luôn đi! Anh muốn hay không!" Cô rất có khí thế rống lên một tiếng.

Lục Dĩ Thừa vừa thấy cô lại muốn khóc, vội vàng ôm cô, "Không muốn không muốn, không cần nữa."

Giờ khắc này, tim Lục Dĩ Thừa sắp hỏng mất, làm đàn ông đã khó, làm đàn ông thật thà lại càng khó hơn!

Cố Nhất Nặc tránh thoát khỏi lồng ngực anh, "Anh ra ngoài đi! Ra xem tivi với ông nội đi!"

"Tôi ở đây với em, tôi có thể phụ em một tay!"

"Được thôi, đi cắt hành tây đi!"

Lục Dĩ Thừa chỉ dùng một tay, làm việc rất lưu loát, cầm lấy củ hành tây, cầm dao băm xuống, một cái thành hai!

"Cắt thành lát mỏng!"

Lục Dĩ Thừa nghiêm túc cắt mỏng, một cỗ mùi vị cay nồng bắn lên trên mặt, tuyến lệ bị kích thích hoàn toàn không chịu sự khống chế của anh. Đường đường là Lục Đại thiếu lại bị hành tây làm cho cay phải khóc!

Cố Nhất Nặc nhìn bộ dáng của anh, nhịn không được cười một cái.

"Bà xã, nhanh lên thổi cho anh đi!" Lục Dĩ Thừa dán qua chỗ cô, Cố Nhất Nặc đẩy anh ra.

"Bà xã, thật là khó chịu, cái này cay mắt quá!"

Anh lại sáp qua chỗ cô, Cố Nhất Nặc né tránh, đi chuẩn bị nguyên liệu nấu món khác.

Lục Dĩ Thừa giống như kẹo mạch nha cứ dính sát theo cô, cô đi đâu cũng dính sát theo đó, trước nay Cố Nhất Nặc không có cảm thấy, làm một bữa cơm lại tất bật như thế, mệt như thế!

Làm cơm xong, người một nhà ngồi quanh bàn ăn, chuẩn bị ăn cơm.

Tôn tẩu nhìn Đại thiếu ăn rất ngon miệng, thế nhưng ăn đến ba chén cơm, quả thực là cảm thấy không thể tưởng tượng được!

Tay nghề của Nhất Nặc tiểu thư đúng là tốt không lời gì để nói, nhưng mà sức ăn của đại thiếu vẫn luôn ít như vậy. Lục lão gia đã từng vì làm Đại thiếu ăn nhiều một chút cơm đã mời cả đầu bếp nổi tiếng trong nước đến nhà làm đầu bếp riêng, lượng cơm của Đại thiếu cũng chẳng tăng lên nhiều được bao nhiêu.

"Bà xã, ngày mai chúng ta đi mua thức ăn đi?"

---###

Haha từ hôm nay ta sẽ đổi xưng hô thành anh em.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Còn đi hả? Đây quả thực là giống như muốn sống chung!

"Ngày mai tôi phải đi học."

"Ngày mai tan học xong rồi đi mua, cùng lắm thì buổi tối ăn cơm muộn một chút."

"Được đó!" Lục lão gia liền giành phần đồng ý trước.

"Được rồi." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, coi như là vì Lục lão gia mà xuống bếp vậy.

"Nội, bà xã nhà con nấu ăn có ngon không?" Lục Dĩ Thừa vừa khoe vừa hỏi.

Lục lão gia liếc Lục Dĩ Thừa một cái, tiếp tục ăn cơm!

Đột nhiên Cố Nhất Nặc cảm thấy, Lục Dĩ Thừa cứ luôn miệng kêu bà xã bà xã kêu quá là thân thiết, quá là thường xuyên!

Ăn cơm xong, Cố Nhất Nặc chủ động giúp Tôn tẩu dọn dẹp chén bát.

"Nhất Nặc tiểu thư, đại thiếu thích ăn thức ăn cô nấu, thật đúng là quá tốt rồi."

"Tay nghề của Tôn tẩu cũng rất không tồi!" Cố Nhất Nặc cười đáp lại.

"Năm Đại thiếu mười tám tuổi đã từng phẫu thuật một lần, từ đó liền không thể ăn quá nhiều thức ăn, cũng không biết là vì nguyên nhân gì, luôn không có cảm giác thèm ăn."

"Con còn nói tại sao anh ấy lại ăn ít như vậy, hoá ra là thế này."

"Đại thiếu uống rượu nhiều lắm, rượu thì lại hại bao tử, nếu có thể ăn cơm nhiều lên một chút, uống rượu ít đi một chút thì tốt rồi." Tôn tẩu ở một bên như là đang lẩm bẩm một mình.

Cố Nhất Nặc không có lên tiếng. Cô có cảm giác, ý tứ của Tôn tẩu giống như là âm thầm bảo cô sau này nên chiếu cố Lục Dĩ Thừa nhiều hơn vậy.

"Nhất Nặc tiểu thư, còn lại để tôi làm là được rồi, cô đi nghỉ ngơi đi." Tôn tẩu có chút ngượng ngùng, mấy việc này đều là công việc của mình mà lại để Nhất Nặc tiểu thư giúp đỡ cũng quá là không đúng.

"Được." Cố Nhất Nặc xoay người đi ra ngoài.

Lục Dĩ Thừa đang cùng Lục lão gia đánh cờ vây, cô yên lặng đi qua, ngồi ở bên cạnh Lục lão gia.

"Nhất Nặc, con mau xem xem, bước tiếp theo ông phải đi như thế nào đây?"

"Nội à, quân tử xem cờ không được chỉ." Cố Nhất Nặc lắc đầu, vừa thấy thế cục chắc chắn là Lục lão gia sẽ phải thua, hỏi cô đi như thế nào không phải là muốn chơi xấu sao?

Lục Dĩ Thừa cười, ngẩng đầu nhìn Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc lập tức dời ánh mắt mình xuống bàn cờ, sợ bị nụ cười của anh làm cho hoa mắt.

Ván cờ này, kết cục là Lục lão gia thua, nhưng mà Lục lão gia thua rất khó chịu, "Không chơi không chơi nữa, hai đứa ra ngoài đi dạo một chút đi, ta muốn xem tivi!"

"Bài tập đã làm xong chưa?" Lục Dĩ Thừa đứng lên, nhìn Cố Nhất Nặc hỏi.

"Làm xong rồi."

"Vậy đi dạo một chút đi."

Dưới bầu trời đầy sao, hai người thong thả tản bộ trên đường, diện tích của Lục gia rất lớn, nơi này trừ bỏ Lục gia ra, phụ cận không có người nào khác sống.

Bốn phía thật yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vọng lại vài tiếng côn trùng kêu to.

"Anh còn tưởng rằng em không biết nấu ăn." Lục Dĩ Thừa chủ động mở miệng.

"Nhàn rỗi không có việc gì làm cho nên mới học hỏi một chút."

"Lúc rảnh rỗi không có việc gì làm em liền học hỏi được như vậy, nếu như học hành đàng hoàng nữa chắc sẽ thành Trù Thần mất!" Lục Dĩ Thừa đột nhiên dừng lại, chắn ở trước mặt Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc không có phát giác được là Lục Dĩ Thừa lại đột nhiên dừng bước, không cẩn thận va vào trong ngực anh.

Lục Dĩ Thừa giữ bả vai cô, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Nặc, em còn cái gì là anh không biết không? Anh muốn biết nhiều chuyện về em hơn."

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn anh. "Tôi không có cái gì để tìm hiểu cả." Cô vòng qua người anh, đi tới trước.

Lục Dĩ Thừa nhìn theo bóng dáng cô, trong lòng có chút suy sụp.

"Tiểu Nặc, thứ sáu này anh phải về quân khu."

"Vết thương của anh còn chưa có hồi phục, không thể xin nghỉ phép sao?" Cố Nhất Nặc xoay người nhìn anh.

"Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, người khiến anh thấy không yên lòng chính là em."

Còn nói, giọng nói của Bạch Duật dễ nghe, mê hoặc làm người ta nghe xong như là lỗ tai cũng muốn mang thai, vậy hiện tại lời nói của Lục Dĩ Thừa chính là đơn giản trực tiếp, va chạm vào trong trái tim cô.

Anh nói, không yên lòng về cô.

Cô không có một tia phản ứng, ngược lại lại càng trầm mặc hơn, Lục Dĩ Thừa cũng không biết phải nói gì.

"Trở về đi, hai ngày nay em cũng mệt mỏi rồi, ngày mai còn phải đi học."

"Được!" Cố Nhất Nặc gật gật đầu, bước theo sau anh.

Lúc sắp vào nhà, đột nhiên Cố Nhất Nặc vươn tay giữ anh lại, "Khoan hãy vào, tôi có chuyện này muốn nói với anh."

"Xảy ra chuyện gì?" Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dáng của cô, cười hỏi.

"Hôm nay tôi không muốn phải tắm cho anh!" Cô đỏ mặt, có chút tức giận, cái dáng vẻ đó khỏi phải nói là có bao nhiêu đáng yêu.

Lục Dĩ Thừa bị cô chọc cười, "Kỳ thật, ý em muốn nói là không muốn cho tôi phóng thích đi?"

Vô sỉ! Cố Nhất Nặc quay ngoắc khuôn mặt nhỏ sang một bên.

"Anh tự mình đi tắm, còn có, buổi tối lúc ngủ để anh ôm một cái là được rồi."

"Không được!" Cố Nhất Nặc còn chưa có nói tới chuyện này đâu, hôm nay cô sẽ kiên quyết ra ngủ sofa.

"Được rồi, được rồi, đều nghe theo em, chỉ cần em không tức giận là được." Lục Dĩ Thừa nhẹ giọng dỗ dành, ôm bả vai cô đi lên lầu, "Anh vừa nhớ đến một điểm quan trọng trong bài thi, đợi lát nữa nói cho em nghe, mấy hôm trước phụ đạo cho em lại quên mất."

"Điểm quan trọng gì?" Quả nhiên là Cố Nhất Nặc đã bị thu hút, lực chú ý đã dời vào lời anh mới nói.

"Về phòng đi rồi nói."

Trước tiên phải dỗ cho cô bò lên giường đã, đợi lát nữa cô ngủ rồi liền sẽ như một con mèo nhỏ cần được sưởi ấm, còn không phải là để mặc cho anh muốn ôm như thế nào cũng đều có thể hay sao.

.....

Ngoại thành, trong một căn chung cư, Trình Thi Lệ nhìn giờ, đứng dậy đi vào trong phòng ngủ.

Tiểu Tuyết đã ngủ cả ngày rồi, bà ta có chút lo lắng.

Đẩy cửa đi vào, phát hiện Cố Minh Tuyết đã tỉnh dậy, đang nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống rỗng vô thần đáng sợ. Trong lòng Trình Thi Lệ đau đớn, sợ con gái sẽ không chịu nổi đả kích lớn như vậy.

"Tiểu Tuyết." Bà ta nhẹ giọng gọi một tiếng.

Rốt cuộc Cố Minh Tuyết cũng có chút phản ứng, chậm rãi xoay đầu lại, nhìn Trình Thi Lệ.

"Tiểu Tuyết, đừng sợ, sẽ qua thôi, sẽ qua thôi!" Trình Thi Lệ ôm Cố Minh Tuyết, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, an ủi cô ta.

"Mẹ, có phải là con thật sự đã bị nghiện ma túy rồi hay không?" Cố Minh Tuyết khóc hỏi.

"Không sao đâu, mẹ tin con, con nhất định sẽ từ bỏ được!"

Cố Minh Tuyết đẩy Trình Thi Lệ ra, hai tay ôm đầu, nắm lấy tóc mình không ngừng lắc, suy sụp khóc rống lên.

Cô ta không phải nghiện ma túy! Tất cả những việc này phải là Cố Nhất Nặc thừa nhận, tại sao lại là cô ta? Tại sao lại là cô ta chứ!

"Con không muốn! Con không muốn!" Cố Minh Tuyết không ngừng lắc đầu, cô ta hoàn toàn không thể chấp nhận được bộ dạng của mình lúc này!

"Tiểu Tuyết, con bình tĩnh lại một chút, mẹ sẽ ở bên cạnh con, mặc kệ là có bao nhiêu khó khăn, chúng ta đều sẽ có thể vượt qua!"

"Tại sao lại như vậy? Tại sao lại là con? Mẹ, mẹ nói cho con biết đi, Cố Nhất Nặc cũng bị nghiện ma túy có phải không? Nhất định là cô ta còn bị nặng hơn con!"

Nhìn bộ dạng như muốn phát điên của con gái, Trình Thi Lệ không có trả lời, bà ta sợ Tiểu Tuyết sẽ chịu không nổi, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Cố Minh Tuyết.

"Đi tắm đi rồi ra ăn chút gì đó."

"Mẹ! Mẹ nói cho con biết đi! Có phải là Cố Nhất Nặc cô ta cũng bị nghiện ma túy! Có phải là cô ta bị còn thảm hơn con hay không!" Cố Minh Tuyết cố chấp muốn biết nhất là kết cục của Cố Nhất Nặc!

"Con yên tâm đi, mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nó! Nhất định sẽ bắt nó trả lại gấp đôi!"

"Ha!" Cố Minh Tuyết cười lạnh một tiếng, cô ta liền biết Cố Nhất Nặc lại tránh được một kiếp!

Trình Thi Lệ sợ Cố Minh Tuyết sẽ chịu không nổi, không nghĩ tới Cố Minh Tuyết lại đột nhiên đứng dậy đi đến toilet.

---###

Sorry nha, đã để mọi người đợi lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Một lát sau, Cố Minh Tuyết sửa soạn xong đi ra ngoài, nhìn Trình Thi Lệ hỏi: "Mẹ, quần áo của con mẹ có mang theo không?"

"Có." Trình Thi Lệ ngơ ngác nhìn Cố Minh Tuyết, đột nhiên Cố Mính Tuyết trở nên bình tĩnh khiến cho bà ta có chút sợ hãi.

Cố Minh Tuyết đi đến trước tủ quần áo, chọn một bộ quần áo bình thường cô ta thích nhất, thay đồ xong cô ta ngồi ở trước bàn trang điểm, bắt đầu hoá trang.

Nửa giờ sau, khí sắc của cô ta khôi phục lại bình thường, thoạt nhìn so với bình thường không có khác biệt gì nhiều.

"Mẹ, con tuyệt đối sẽ không thất bại bởi Cố Nhất Nặc."

Lúc này trái tim đang treo lơ lửng của Trình Thi Lệ rốt cuộc mới hạ xuống, đi tới trước vỗ vỗ bả vai Cố Minh Tuyết, nhìn ảnh ngược ở trong gương.

"Không hổ là con gái của Trình Thi Lệ này!"

Cố Minh Tuyết nhìn chính mình ở trong gương, lộ ra một tia ý cười, "Cố Nhất Nặc! Mày cứ chờ đi, Cố Minh Tuyết này tuyệt đối không sẽ bỏ qua cho mày!"

Đột nhiên, trong người cô ta lại truyền đến cảm giác dị dạng khác thường, nụ cười cứng lại, khuôn mặt cô ta bắt đầu vặn vẹo. Cảm giác giống như là một đàn kiến đang bò ở làn da cô ta. Sâu trong nội tâm bộc phát một loại khát vọng không thể nói rõ.

Trình Thi Lệ phát hiện ra Cố Minh Tuyết có điểm khác thường, ôm chặt Cố Minh Tuyết vào trong ngực, "Tiểu Tuyết, đừng sợ! Có mẹ ở đây! Đừng sợ!"

Đột nhiên Cố Minh Tuyết đứng bật dậy, vung tay đấm vỡ tấm gương trước mặt!

Cô ta không muốn nhìn thấy bộ dạng của mình như thế này, không muốn!

Bế tắc, Trình Thi Lệ lại trói Cố Minh Tuyết lại lần nữa, kéo cửa đi ra ngoài.

"Cố Nhất Nặc! Tao muốn mày chết không được tử tế! Cố Nhất Nặc! Mày cứ chờ đi!" Trong phòng, truyền ra tiếng Cố Minh Tuyết thảm thiết gào rống.

Trình Thi Lệ đi đến sofa, châm một điếu thuốc, nhìn đồng hồ trên tường đã hơn 11 rưỡi khuya.

Bà ta lao tâm khổ tứ, đầu tiên là dàn dựng ra một trận tai nạn giao thông, diệt trừ được cái người phụ nữ họ Mễ kia, thành công gả cho Cố Tùng Bác, trở thành Cố phu nhân. Tuy rằng đã để sót lại một Cố Nhất Nặc, bà ta cũng chưa từng để vào trong mắt, không nghĩ tới, chính cái con tiện nhân mà bà ta không để vào trong mắt kia lại cho bà ta một kích trí mạng như thế!

Cửa mở, Triệu Kính xách theo một ít thức ăn khuya đi vào. Nghe thấy tiếng Cố Minh Tuyết gào rống, hắn ta nhíu mày một chút, lúc này mới qua mấy tiếng đồng hồ đã lại phát tác rồi sao?

Trình Thi Lệ lập tức dập tắt điếu thuốc, "Như thế nào, có điều tra ra không?"

"Di động em có vấn đề, bị người ta cài vào một loại virus nghe lén điện thoại em."

"Quả nhiên là con tiện nhân này!" Trình Thi Lệ nhận lấy di động, nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

"Tiếp theo em định làm thế nào?"

"Hừ! Một con gà con mới nhú lông cũng dám đối đầu với em! Quả thực là không biết tự lượng sức mình!" Trình Thi Lệ hừ lạnh một tiếng, "Anh đi mua cho em một cái di động khác đi, còn cái này....." Một điệu cười âm lãnh hiện lên trên khóe môi bà ta.

"Kế hoạch của em đã bị Cố Nhất Nặc biết rồi, em phải cẩn thận, rất có khả năng nó có đoạn ghi âm cuộc gọi ở trong tay."

"Nếu nó biết rồi cũng tốt, chúng ta liền tương kế tựu kế! Em còn một việc muốn anh đi làm."

"Muốn anh làm cái gì, em chỉ cần nói thôi."

.....

Chuông báo thức vang lên, Cố Nhất Nặc xoa xoa hai mắt nhập nhèm, lười biếng duỗi cái eo lười, với tay lần tìm di động chuẩn bị tắt đồng hồ báo thức đi, đột nhiên có một cỗ nhiệt độ nóng cháy vây quanh người cô.

Lục Dĩ Thừa ôm eo cô, cho cô một nụ hôn chào buổi sáng.

Cố Nhất Nặc bị hôn thất điên bát đảo, hơn nữa mới sáng sớm, vốn dĩ cả người lười biếng mềm mại như một cục bông gòn, sức lực để mà giãy giụa đều không có.

Rốt cuộc Lục Dĩ Thừa cũng chịu buông cô ra, nhìn khuôn mặt nhỏ kiều diễm của cô cười nói, "Bà xã, buổi sáng tốt lành."

Cố Nhất Nặc thở phì phì nhìn anh, cô cảm thấy một chút cũng không tốt!

Lục Dĩ Thừa cười rất đắc ý, vỗ vỗ vào cặp mông tròn trịa của cô mấy cái, "Xuống giường đi, sắp 7 giờ rồi, Bị muộn rồi!"

7 giờ! Cố Nhất Nặc chẳng quản được gì nữa, từ trên giường ngồi bật dậy, ba chân bốn cẳng vọt thẳng vào trong toilet.

Lục Dĩ Thừa đứng dậy đi thay quần áo rồi mới giúp Cố Nhất Nặc chuẩn bị quần áo đồng phục.

Cố Nhất Nặc lao ra, giật lấy đồng phục rồi lại chạy biến vào trong toilet, thay xong quần áo, chải chải tóc một chút liền xách cặp sách lên lao xuống lầu.

Lục Dĩ Thừa đi xuống lầu, quả nhiên là nhìn thấy Cố Nhất Nặc đứng ở trong phòng khách. Vừa thấy anh đi xuống lầu liền chỉ vào anh chất vấn: "Rõ ràng mới 6 giờ 45!"

"Bốn bỏ lên năm, làm tròn, qua 6 giờ rưỡi cũng có thể nói là sắp 7 giờ." Lục Dĩ Thừa cười đáp lại.

Bốn bỏ lên năm còn có thể dùng ở chỗ này sao? Cố Nhất Nặc phát hiện, thế nhưng cô không nói được lời nào!

Lục Dĩ Thừa nhìn bộ dáng cô đang tức giận, tâm tình lại càng tốt hơn. Nếu không phải là sắp 7 giờ thì lại ôm lại hôn thêm một chút, còn vỗ mông cô nữa, cô có thể lại ném cho anh một cái tát nữa hay không, việc này cũng rất khó nói.

"Nhất Nặc tiểu thư, ăn sáng thôi." Tôn tẩu từ phòng bếp đi ra, gọi cô một tiếng.

Cố Nhất Nặc mang theo một bụng tức, đi vào phòng ăn ăn sáng, Lục Dĩ Thừa cũng đi qua, ăn sáng cùng cô.

Tiểu Lưu lái xe đến, đợi ở trước sân. Cố Nhất Nặc ăn xong, đang chuẩn bị xách cặp sách, Lục Dĩ Thừa lại đi trước cô một bước, xách cặp sách lên đi ra ngoài.

Không nghĩ tới, cô vừa mới lên xe, Lục Dĩ Thừa cũng leo lên theo.

"Anh làm cái gì vậy?"

"Đưa em đi học, tối qua đã nói rồi."

"Tiểu Lưu đưa tôi đi là được rồi, anh ở nhà nghỉ ngơi đi."

"Anh phải đi truyền dịch, đưa em đi học xong lại đưa anh đi bệnh viện."

Được rồi, cái lý do này thật sự là khiến cô không có cách nào mà phản bác, xe vừa khởi động, Cố Nhất Nặc liền dời khuôn mặt nhỏ hướng ra ngoài cửa sổ, không thèm để ý tới anh nữa.

"Giận rồi? Ngẫm lại anh có chọc giận em chỗ nào đâu."

"Anh khỏi phải nghĩ, là tôi tự giận chính mình!" Cố Nhất Nặc tức giận đáp lại một câu.

Ngày hôm qua đã nói rồi, cô đi ngủ sofa, chính là đến cuối cùng, thế nhưng cô ngủ lúc nào chẳng biết nữa, mới sáng sớm mở mắt ra còn bị anh ăn đậu hủ, quả thực là buồn bực chết mất!

Tới trường học, Cố Nhất Nặc xuống xe, xách theo cặp sách chạy vào trong sân trường.

Lục Dĩ Thừa nhìn theo bóng dáng cô, ý cười trên khóe môi thật lâu cũng chưa tan đi.

Anh lấy di động ra bấm số của Cận Tư Nam, "Kêu mấy người đó, từ hôm nay chính thức đi làm, ngoài ra, mười mấy người cậu tìm được đó đều đi."

"Đều đi hết? Lục thiếu, tôi không có nghe lầm đó chứ?"

"Không sai, ở bên cạnh Tiểu Nặc 24/24 không rời, ngoài ra đừng để cho Tiểu Nặc phát hiện."

"Lục Đại thiếu, có phải là anh cũng quá khẩn trương rồi hay không, chuyện đó, Diệp Điệu Kha là ngoài ý muốn, còn nữa, đây là anh đề phòng ai vậy? Đề phòng nghiêm ngặt như thế. Chọn một lần mười mấy vệ sĩ, hơn nữa những người này đều được huấn luyện ở võ quán giỏi nhất cả nước, thi đấu đạt giải cao, cần nhiều như vậy làm cái gì, cần thiết sao?"

"Nhiều lời!"

"Tôi....." Cận Tư Nam bị nghẹn nói không ra lời.

"Còn nhớ tôi đã từng nói qua với cậu, Cố gia so với trong tưởng tượng của tôi còn phức tạp hơn nhiều không?"

"Đúng đúng đúng, có nói qua, được rồi, hết thảy đều nghe theo Lục Đại thiếu sắp xếp, đúng rồi, thứ năm chúng ta xuất phát đi? Tôi đi đặt vé máy bay."

"Tôi định nói với cậu, vết thương của tôi còn chưa đỡ, thứ sáu hãy đi."

"Tôi đi! Vết thương thế này, kéo dài thêm một ngày là có thể bình phục sao? Lục Đại thiếu, trình độ chữa bệnh ở quân khu của chúng ta mà còn không chữa được chút vết thương này của anh sao? Luyến tiếc cô vợ nhỏ của anh thì cứ việc nói thẳng ra đi."

"Là luyến tiếc."

Mẹ nó! Cận Tư Nam lại lần nữa không còn gì để nói. Cái quỷ gì vậy, đây đúng thật là cẩu lương rải đột ngột làm cậu ta không kịp phòng ngừa!

"Tôi kêu Tiểu Dư đưa trực thăng đến đón chúng ta, như vậy, Lục Đại thiếu anh có thể ở tới phút cuối cùng mới rời đi."

---###

Lát nữa ta trả nợ truyện ông xã phúc hắc sau.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Cúp điện thoại, khóe môi Lục Dĩ Thừa cong lên một nụ cười.

"Lục thiếu, chúng ta đi bệnh viện đi?"

"Không, đến phòng vẽ tranh của Bạch Duật." Lục Dĩ Thừa phân phó một câu.

.....

Lúc nghỉ giải lao giữa giờ, Cố Nhất Nặc đem đoạn ghi âm đó gửi qua cho Hứa Thụy, Hứa Thụy đeo tai phone lên nghe xong, trong lòng liền căng thẳng! Lập tức đứng dậy, kéo tay Cố Nhất Nặc đi ra khỏi phòng học.

Đi đến một chỗ vắng người, Hứa Thụy vội vàng hỏi Cố Nhất Nặc: "Tiểu Nặc, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây? Hay là báo cảnh sát đi!"

"Đúng là nhất định phải báo cảnh sát, bất quá bây giờ còn chưa phải là thời điểm thích hợp." Cố Nhất Nặc vẫn bình tĩnh trước sau như một, Trình Thi Lệ chỉ là phân phó người đó, muốn bắt cóc hai người bọn họ nhưng mà thời gian cụ thể là lúc nào còn chưa có xác định được.

Hơn nữa, chỉ bằng từng đó chứng cứ là không đủ, cô cần phải có chứng cứ đầy đủ có thể buộc tội được Trình Thi Lệ tội danh bắt cóc!

"Tiểu Nặc, chuyện này, chuyện này liên quan đến an nguy của cậu, không thể có nửa điểm sơ xuất được! Hay là chúng ta nói cho Lục Dĩ Thừa biết chuyện này đi, anh ta cũng bảo vệ cậu tốt hơn." Ngay lúc này, Hứa Thụy chỉ có thể nghĩ đến Lục Dĩ Thừa.

Tuy rằng lúc cậu ấy nói ra những lời này, trong lòng thật sự rất khó chịu, nhưng mà vấn đề an nguy của Tiểu Nặc mới là quan trọng nhất.

Cố Nhất Nặc nhẹ nhàng lắc đầu, "Không cần nói cho anh ta biết."

Hứa Thụy sửng sốt một chút, không lên tiếng nữa.

Trong lòng cậu ấy âm thầm suy nghĩ, có lẽ là trong lòng Tiểu Nặc tin tưởng cậu ấy hơn là Lục Dĩ Thừa có phải không? Bỗng chốc, trong lòng Hứa Thụy tràn đầy tự tin.

"Hiện giờ chúng ta phải đợi xem bước tiếp theo bà ta sẽ sắp xếp như thế nào đã." Cố Nhất Nặc nhỏ giọng nói với Hứa Thụy.

"Được." Hứa Thụy gật gật đầu, nhưng mà trong lòng cậu vẫn còn có chút lo lắng: "Tiểu Nặc, mình cảm thấy cậu làm như vậy có chút mạo hiểm."

"Nếu như bây giờ đi báo án, nếu Trình Thi Lệ biết được, nhất định sẽ thay đổi kế hoạch." Cố Nhất Nặc biết Trình Thi Lệ rất giảo hoạt, lần đó rõ ràng là cô bị Cố Minh Tuyết đẩy xuống nước, cũng có thể bị Trình Thi Lệ làm cho đảo lộn thị phi, còn liên lụy đến Hứa Thụy. Cho nên, còn chưa có đủ chứng cứ, cô sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Kỳ thật, trong lòng cô cũng có vài phần lo lắng, Trình Thi Lệ sẽ nhân chuyện Cố Minh Tuyết bị nghiện ma túy mà sinh ra nghi ngờ với cô, cho nên cô muốn chú ý đường đi nước bước của Trình Thi Lệ, xem xem có điểm gì khác thường hay không.

.....

Lục Dĩ Thừa đi vào phòng vẽ tranh của Bạch Duật, nhân viên đưa anh tới phòng nghỉ, lúc này, Bạch Duật đang hướng dẫn cho học sinh của mình. Lục Dĩ Thừa rất có kiên nhẫn ngồi đợi.

Bốn mươi phút sau, Bạch Duật đẩy cửa bước vào.

"Lục tiên sinh, xin chào." Bạch Duật khách khí bước tới chào hỏi.

"Hẳn là cậu biết tại sao hôm nay tôi tới đây, chuyện của quán Bar Phượng Hoàng, không phải là Bạch tiên sinh nên cho tôi một lời giải thích sao?" Lục Dĩ Thừa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính, ngay cả một câu chào cũng lười phải nói.

"Cậu là chỉ việc quán Bar Phượng Hoàng bị phong toả hay là việc Nặc Nhi cùng tôi xuất hiện ở vũ hội?"

Lục Dĩ Thừa đứng lên, tóm chặt cổ áo Bạch Duật, "Nặc Nhi? Cũng là mày có thể tùy tiện kêu?"

"Tôi xưng hô với Nặc Nhi như thế nào là chuyện của tôi và cô ấy, đâu tới lượt Lục tiên sinh đây quản phải không?"

Lục Dĩ Thừa buông tay xuống, khi thấy vết thương trên mặt Bạch Duật còn chưa có hoàn toàn khỏi hẳn, thật sự là muốn đấm cho Bạch Duật thêm một quyền thật mạnh!

Bạch Duật giơ tay lên búng búng cổ áo bị nắm nhăn nhúm, chậm rãinói: "Chuyện của quán Bar Phượng Hoàng là vì tôi mới phát sinh cho nên để tôi ra mặt giải quyết là tốt nhất, Lục tiên sinh không cần nhúng tay vào."

"Chuyện này, tôi là nạn nhân, không tới phiên cậu tới xử lý."

"Vậy sao?" Bạch Duật cười cười, "Vậy Lục tiên sinh tới tìm tôi làm cái gì, đi tìm người phụ trách chuyện này mà giải quyết là được rồi."

"Cậu yên tâm, bà xã của tôi không tới phiên người khác tới xum xoe." Lục Dĩ Thừa đứng dậy, cầm một cái túi giấy ném tới trước mặt Bạch Duật.

Bên trong chính là chiếc váy mà Cố Nhất Nặc mặc đi dự tiệc buổi tối hôm đó, còn có giày, túi xách, mấy thứ này đều là của Bạch Duật tặng hôm đó.

Bạch Duật nhìn thấy mấy thứ đó, ánh mắt hơi trầm xuống, "Lục tiên sinh, cậu độc đoán như vậy thật sự tốt sao?"

"Thật xin lỗi, vừa rồi đã quên nói cho cậu biết, bà xã của tôi không rảnh, là cô ấy bảo tôi giúp cô ấy trả lại mấy thứ này cho cậu, không tin, cậu có thể gọi điện thoại cho cô ấy mà xác nhận!"

Bạch Duật nắm chặt hai tay, nụ cười có chút cứng đờ.

"Mấy thứ này cộng lại còn chưa tới bảy mươi vạn, nếu như bà xã của tôi đã mặc qua tôi sẽ theo giá gốc trả tiền lại cho cậu. Bất quá mấy món lễ phục này, chúng tôi vứt bỏ, bà xã của tôi không thích hợp mặc mấy thứ lễ phục rẻ bèo như vậy."

Lục Dĩ Thừa nói xong, lấy ra một tấm chi phiếu có trị giá bảy mươi vạn đặt lên trên bàn, xoay người rời đi.

Bạch Duật nhìn đến số lễ phục này, trong đầu không tự chủ được hiện ra dáng vẻ ngày hôm đó Cố Nhất Nặc thay xong trang phục bước ra ngoài, ngay lập tức khiến anh ta kinh diễm hai tròng mắt.

Mấy thứ này thật sự là cô bảo Lục Dĩ Thừa trả lại sao?

Anh ta cầm lấy di động, làm như thế nào cũng không có dũng khí gọi điện cho Cố Nhất Nặc. Thậm chí, không dám đi xác minh lời nói của Lục Dĩ Thừa có đúng là thật hay không, nếu, thật sự là cô bảo Lục Dĩ Thừa trả lại trang phục thì anh ta phải làm như thế nào đây?

Lục Dĩ Thừa ra khỏi phòng vẽ tranh, Tiểu Lưu lập tức mở cửa xe ra, "Đại thiếu, bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

"Đi dạo khắp nơi, xem nhà."

"Đại thiếu, cậu muốn mua nhà ở sao?" Tiểu Lưu giật mình dò hỏi.

"Ừ, chuyện này, không cần nói cho ông nội biết."

"Vâng, đại thiếu." Tiểu Lưu lập tức gật đầu, bất quá trong lòng tràn đầy nghi vấn, sao đột nhiên đại thiếu lại nghĩ đến việc mua nhà? Thật là quá kỳ quái.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Cố Nhất Nặc đều theo dõi sát sao các cuộc ghi âm cuộc gọi của Trình Thi Lệ, từ các cuộc gọi mấy ngày hôm nay của bà ta mà nói, nội dung cũng không có gì bất thường.

Chiều nay 6 giờ, Lục Dĩ Thừa phải rời khỏi G thị, trở về quân khu.

Tiếng chuông tan học vang lên, Lục Dĩ Thừa có mặt đúng giờ ở trước cổng trường, lúc này cách thời gian anh xuất phát chỉ còn 1 giờ 35 phút.

Cố Nhất Nặc vừa đi ra khỏi sân trường liền nhìn thấy bóng dáng Lục Dĩ Thừa.

"Không phải hôm nay anh phải đi sao? Sao còn tới đón tôi?"

"Vẫn còn thời gian, lên xe đi, lên xe rồi nói." Lục Dĩ Thừa mở cửa xe giúp cô.

Cố Nhất Nặc lên xe, phát hiện thế nhưng Tiểu Lưu không có trên xe, cô vừa cài dây an toàn vừa hỏi Lục Dĩ Thừa đang ngồi bên ghế lái: "Vết thương của anh còn chưa có đỡ, sao không để Tiểu Lưu đến đây?"

"Anh đưa em đến một nơi." Lục Dĩ Thừa nói xong, cười rất thần bí.

Xe chạy ở trên đường, Cố Nhất Nặc không hiểu ra làm sao, không biết rốt cuộc là anh muốn đưa cô đi đâu, đây không phải là đường về Lục gia, cái dáng vẻ này cũng không phải là muốn đi ăn cơm.

Một lát sau, Cố Nhất Nặc phát hiện hướng xe chạy là một khu đô thị cao cấp ở G thị.

"Xuống xe đi." Lục Dĩ Thừa ngừng xe.

"Khoang đã! Chúng ta đến đây làm gì?" Vẻ mặt Cố Nhất Nặc nghi hoặc.

"Mua nhà đó! Hai hôm trước không phải đã nói rồi sao?"

"Chờ một chút! Trước tiên anh đừng có xuống xe, mua nhà cái gì? Hai hôm trước đã nói cái gì?" Cố Nhất Nặc càng ngốc hơn.

"Không phải đã nói sau khi kết hôn hai chúng ta sẽ ra ở riêng sao? Chỗ này cách Lục gia chưa đến nửa giờ lái xe, vừa vặn ở đây có một cái trung tâm thương mại lớn, có phần náo nhiệt, ông nội không thích, cũng đề phòng lão nhân gia mỗi ngày tới đây ăn ké uống ké rồi ở nhờ! Anh phải chọn mấy ngày mới chọn được chỗ này đấy."

Lục Dĩ Thừa nói xong liền định xuống xe, Cố Nhất Nặc lập tức bắt lấy cánh tay anh, kéo anh lại.

"Lục Dĩ Thừa, anh bị điên rồi sao? Tôi đồng ý đi mua nhà với anh lúc nào? Anh không cần làm loạn lên có được không? Chúng ta trở về đi!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

"Làm loạn? Bà xã à, chuyện gì đều có thể làm loạn, riêng chỉ có chuyện này là không được đâu!" Lục Dĩ Thừa xuống xe, tiện thể cũng kéo Cố Nhất Nặc xuống theo.

Mấy cô nhân viên trong công ty bất động sản lập tức nhiệt tình chào đón. Vừa thấy Cố Nhất Nặc còn mặc đồng phục đi học, nụ cười trên mặt mấy người này liền có chút gì đó quái quái.

Giám đốc kinh doanh nghe tin Lục đại thiếu muốn đến đây mua nhà liền tự mình ra tiếp đón.

Lục Dĩ Thừa và Cố Nhất Nặc được vị giám đốc đó mời đi xong, trong văn phòng liền trở nên náo nhiệt.

"Người ban nãy chính là Lục Đại thiếu đấy! Trời ơi, đẹp trai quá đi mất!"

"Tôi còn tưởng rằng anh ta dắt theo cô nữ sinh cấp ba kia là tiểu tam, không nghĩ tới lại là phu nhân chính thất."

"Aizz, thật là tốt số mà!"

"Ganh tỵ chết mất thôi!"

Giám đốc kinh doanh lấy danh sách những căn hộ mới nhất ra, "Không biết Lục thiếu thích chung cư hay là thiết kế kiểu biệt thự vậy?"

Lục Dĩ Thừa dời ánh mắt sang Cố Nhất Nặc, Cố Nhất Nặc đổi hướng xoay khuôn mặt nhỏ ra ngoài cửa sổ, lại nhớ đến một màn ở Trân Ái Nhất Sinh kia? Cô đã có kinh nghiệm rồi, sẽ không bị anh lừa thêm lần nữa đâu.

Giám đốc kinh doanh thấy vậy liền biết hẳn là vị Lục thái thái tương lai này sẽ quyết định, ông ta lập tức đem catalog đưa tới trước mặt Cố Nhất Nặc, "Lục thái thái thích loại nào vậy? Trước mắt, tất cả các căn hộ và biệt thự mà chúng tôi bán đều ở đây, thiết kế các căn hộ này đều rất không tồi."

"Lục tiên sinh, đây là nhà của anh, anh thấy thích cái nào thì mua cái đó đi." Cố Nhất Nặc quay qua nhìn Lục Dĩ Thừa.

Lục Dĩ Thừa lấy quyển catalog lại, đưa tay lật xem, "penthouse, còn phải có ban công rộng hai trăm mét vuông dùng để làm hoa viên, trong phòng có một phòng vẽ tranh riêng cho vợ tôi, tuy diện tích không lớn lắm nhưng theo anh thấy hai chúng ta ở thì hẳn là cũng đủ, liền chọn căn này đi."

Cố Nhất Nặc nghe Lục Dĩ Thừa nói, anh tính toán cũng khá tốt, nhưng mà ai muốn sống chung với anh chứ!

"Lục tiên sinh thật là tinh mắt, căn penthouse này là căn cao cấp nhất của chúng tôi! Ở tầng cao nhất, tầm nhìn rất tốt, cũng là do chưa có mở bán, nếu như mở bán thì chỉ trong một ngày là đã không còn rồi."

"Đem hợp đồng đến đây, bây giờ liền ký."

"Xin hỏi Lục tiên sinh, muốn thanh toán bằng phương thức gì?"

"Trả hết toàn bộ."

"Được, được!" Vị giám đốc kia cười không khép miệng lại được, một căn hộ gần ba trăm mét vuông, trước mắt một mét đã có giá đến tám vạn, là trả hết toàn bộ đấy!

Hợp đồng được mang tới, Lục Dĩ Thừa nhanh chóng xem qua, cầm lấy bút ký tên của mình vào. Ghi chú rõ ràng quyền sở hữu chỉ có tên của Cố Nhất Nặc.

Đây thuộc về tài sản trước khi kết hôn, về mặt pháp luật thì căn hộ này hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của một mình Cố Nhất Nặc, là tài sản riêng.

Cố Nhất Nặc còn không có phát hiện ra điều này, nhìn ra ngoài cửa sổ, không để ý tới cái tên điên Lục Dĩ Thừa này.

"Thủ tục còn lại sẽ có người khác đến làm, tiền đặt cọc sẽ quẹt thẻ." Lục Dĩ Thừa lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng đưa tới trước mặt vị giám đốc đó.

"Được, được, được, khách quý như Lục tiên sinh đây, chúng tôi sẽ sắp xếp thủ tục ngay, lúc nào cũng sẵn sàng."

"Lúc nào thì nhận nhà được?"

"Rất nhanh thôi, tháng chín là sẽ hoàn tất."

Lục Dĩ Thừa đứng dậy, "Bà xã, chúng ta đi thôi."

Lên xe, Cố Nhất Nặc vẫn không lên tiếng, đều có thể nhìn ra được vẻ mặt cô không tình nguyện.

"Anh sắp phải đi rồi, em cũng không thể tươi cười với anh một cái sao?"

"Thật xin lỗi, Lục tiên sinh, tôi lại không phải kẻ đi bán rẻ tiếng cười." Trong lòng Cố Nhất Nặc thật sự rất khó chịu, cả chuyện mua nhà nữa, chẳng liên quan gì đến cô.

"Em cũng không muốn bán thân à." Lục Dĩ Thừa đáp trả lại cô một câu.

Cố Nhất Nặc xoay người, trừng mắt nhìn anh một cái.

Bên trong xe bỗng dưng trầm lắng xuống, hai người đều không có lên tiếng.

"Tiểu Nặc, người con gái mà Lục Dĩ Thừa này đã nhận định thì cả đời này anh đều sẽ yêu thương, trân trọng." Anh lái xe, ánh mắt chú nhìn tình hình giao thông trước mặt.

Cố Nhất Nặc lại bởi vì một câu này của anh mà trong lòng có chút hỗn loạn.

"Anh sẽ tin tưởng tôi vô điều kiện, mặc kệ là tôi làm việc gì, anh đều sẽ đứng về phía tôi, làm chỗ dựa vững chắc cho tôi! Vĩnh viễn sẽ không phản bội lại tôi sao?" Cố Nhất Nặc nhìn anh, trầm giọng hỏi.

"Anh đương nhiên sẽ tin tưởng em, sẽ đứng về phía em!" Anh trả lời, quyết đoán kiên định.

"Tôi không tin!"

Suýt chút nữa thì Lục Dĩ Thừa bị cô làm cho tức chết!

"Tại sao em lại không tin? Anh có từng không tin tưởng em, có từng không đứng về phía em, có từng phản bội lại em chưa?"

"Cho dù là hiện tại không có, thì sau này cũng chưa biết chắc!"

"Cố Nhất Nặc, em không chịu nói lí lẽ."

"Tôi chính là không nói lí đấy!" Kiếp trước còn không phải là như vậy sao! Cô chỉ nói lên sự thật mà thôi.

Lục Dĩ Thừa dừng xe ở ven đường, nhìn cô, "Rốt cuộc là có nguyên nhân gì mà lại khiến cho em không tin tôi như thế? Phản bội theo như lời em nói là có ý gì?"

"Chính là ở bên người phụ nữ khác!"

Lục Dĩ Thừa cười một chút, "Lúc mà tôi có thể ở bên người phụ nữ khác, em còn đang ở nhà trẻ đấy! Nếu như muốn thì tôi đã làm từ sớm rồi, em cho rằng mười mấy năm nay, là chịu đựng phí công sao!"

Cố Nhất Nặc không lên tiếng, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Lục Dĩ Thừa giữ chặt bả vai cô, xoay người cô lại, "Cuộc hôn sự này là do ông nội đính ước, cho nên em mới cảm thấy là tôi chỉ dựa theo tâm nguyện của ông nội cho nên mới cưới em?"

"Chẳng lẽ còn không phải sao?"

"Phải, ít nhất là trước ngày sinh nhật ba mươi tuổi tôi còn nghĩ như thế, nhưng mà từ sau sinh nhật ba mươi tuổi, tôi đã có sự lựa chọn của chính mình."

Cố Nhất Nặc nhìn anh, bị anh xoay vòng có chút mông lung, sinh nhật ba mươi tuổi của anh còn không phải là ngày sinh nhật cô mười tám tuổi đó sao?

"Tôi làm việc, không thích bùn lầy ẩm ướt, tình cảm cũng là như thế, tôi thích, không ai có thể cưỡng ép tôi buông tay, tôi không thích, cũng không ai có thể cưỡng ép tôi chấp nhận."

Cố Nhất Nặc càng ngốc hơn, hàng mi thật dài động động vài cái, né tránh cái ánh mắt nóng rực đó của anh.

Lục Dĩ Thừa giữ chặt bả vai cô, khiến cho cô phải nhìn thẳng vào anh. "Tiểu Nặc, anh thích em!"

(我喜欢你)

Bốn chữ này như là một hòn đá thật lớn ném vào hồ nước ở trong tim Cố Nhất Nặc! Thế nhưng anh nói là anh thích cô, cô không có nghe nhầm có phải không? Kiếp trước anh chán ghét cô như vậy, thậm chí còn khinh thường phải nói với cô thêm một lời!

Kiếp này, thế nhưng anh lại thổ lộ với cô?

Kỳ thật, cô không biết, Lục Đại thiếu đã sớm thổ lộ qua với cô, chỉ là do cô xem nhẹ mà thôi.

Cô có cảm giác, không khí trong xe ngày càng loãng, khiến cho cô hít thở không thông.

Lục Dĩ Thừa cúi đầu, hôn lên môi cô, ngay lập tức đoạt lấy chút không khí cuối cùng của cô.

Cảm giác hít thở không thông này khiến cho đầu óc cô trống rỗng, cô mở to đôi mắt xinh đẹp, sững sờ ở nơi đó, bị anh hôn thật vong tình.

Tuy rằng nụ hôn này Lục Dĩ Thừa không có nhận được sự đáp lại của cô, nhưng mà trong lòng anh cũng đã rất thỏa mãn rồi, ít nhất thì cô đã không còn kháng cự như lúc trước.

"Tiểu Nặc, anh phải đi rồi." Lục Dĩ Thừa nhìn thời gian một chút.

Cố Nhất Nặc nghe được tiếng cánh quạt quay, ở mảnh đất trống phía trước có một chiếc trực thăng chậm rãi hạ cánh. Trực thăng vừa hạ cánh, Lục Dĩ Thừa đẩy cửa xe ra, đi về phía chiếc trực thăng đó.

Trên trực thăng còn có mấy người mặc trang phục ngụy trang, nhìn thấy Lục Dĩ Thừa, lập tức bước tới nghiêm trang chào theo nghi thức quân đội.

Cố Nhất Nặc không biết bản thân mình xảy ra chuyện gì, đẩy cửa xe ra, giống như là bị mất khống chế, chạy về phía Lục Dĩ Thừa.

---###

Cả nhà có ai xem Phù Dao Hoàng Hậu chưa? Ad mới xem đc 2 tập, thấy hay nên share cho cả nhà xem.□□□.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Gió thổi mái tóc cô bay bay, dưới bầu trời đêm rực rỡ ánh đèn, cô đẹp như một tiểu thiên sứ sắp vỗ cánh bay lên không trung.

Lục Dĩ Thừa nhìn thấy cô như vậy, từ lúc cô mới cất bước chạy bước đầu tiên, tim anh đã không thể khống chế được run lên, lúc này anh mới hiểu được còn có một thứ tình cảm gọi là vướng bận.

"Chào chị dâu!" Cận Tư Nam chào một tiếng trước tiên, những người khác ở một bên cũng đồng thanh chào theo: "Chị dâu!"

Cố Nhất Nặc đứng ở đó nhìn Lục Dĩ Thừa.

Máy bay trực thăng chậm rãi cất cánh, Lục Dĩ Thừa hướng về phía cô vẫy vẫy tay, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm, Cố Nhất Nặc vươn tay, cứng đờ vẫy vẫy.

Anh cứ như vậy, đột nhiên trêu đùa trái tim cô, rồi lại đột nhiên rời đi như thế.

Lục Dĩ Thừa, Lục Dĩ Thừa.....

Trong lòng cô cứ âm thầm gọi mãi cái tên đó. Thẳng đến lúc chiếc máy bay kia mất hút không còn nhìn thấy nữa, cô vẫn còn đứng lặng ở nơi đó. Trái tim rất loạn, rất loạn, không tìm được phương hướng.....

Âm thanh thông báo của di động vang lên khiến cho cô bừng tỉnh. Là một đoạn ghi âm điện thoại, cô đeo tai nghe lên, giọng nói của Trình Thi Lệ liền truyền vào trong tai.

"Có thể hành động rồi!"

"Được!"

Chỉ có hai câu nói đơn giản lại khiến cho trái tim Cố Nhất Nặc lơ lửng.

Cố Nhất Nặc mở di động ra gửi cho Hứa Thụy đã phát một tin nhắn.

Tiểu Lưu ngồi đợi ở trong xe, vừa thấy Cố Nhất Nặc xoay người đi trở về lập tức xuống xe, "Nhất Nặc tiểu thư, chúng ta trở về đi."

"Tiểu Lưu, đưa tôi đi nội thành, chỗ nào cũng được."

"Nhất Nặc tiểu thư, không trở về Lục gia sao?"

"Không, tôi còn có việc."

.....

Hứa Thụy ở chỗ đã hẹn đợi Cố Nhất Nặc, Cố Nhất Nặc vừa xuống xe, cậu ấy đã lập tức bước tới đón.

"Tiểu Nặc, rốt cuộc cậu cũng tới rồi."

"Đi thôi, chúng ta đi báo án." Cố Nhất Nặc cùng Hứa Thụy đi vào cục cảnh sát ở cách đó không xa.

Hai người họ không biết, hành tung của hai người đã lọt vào tầm ngắm của người khác. Người đó đi đến một góc khuất, gọi một cú điện thoại.

Cục cảnh sát, Cố Nhất Nặc nói rõ tình huống của mình một lần. Hứa Thụy cũng lấy tờ chi phiếu hai mươi vạn lúc trước ra.

"Phiền cô cung cấp phần ghi âm điện thoại đó cho chúng tôi." Vị cảnh sát đó nhìn Cố Nhất Nặc nói.

Cố Nhất Nặc lập tức lấy điện thoại ra, mở phần mềm Hứa Thụy cài cho cô ra, chính là mới vừa mở lên thì điện thoại liền sụp nguồn!

"Tại sao lại như vậy? Nửa tiếng trước mình còn dùng, đều bình thường mà!"

Tim Hứa Thụy bỗng nhiên co rụt lại, "Đừng sốt ruột, điện thoại mình còn đoạn ghi âm hôm đó cậu gửi cho mình!"

Vừa nói Hứa Thụy vừa lấy điện thoại ra, chẳng biết từ lúc nào điện thoại của cậu cũng đã sụp nguồn, mở kiểu gì cũng không lên!

"Có phải là hết pin rồi hay không? Mình có đem theo cục sạc!" Hứa Thụy đi đến một bên cắm dây sạc vào, mấy phút trôi qua mà điện thoại cũng chẳng có một chút phản ứng.

"Chúng ta bị hắc rồi!" Đây là phản ứng đầu tiên của cậu ấy!

Hẳn là tin nhắn Tiểu Nặc gửi cho cậu đã bị người ta cài virus vào! Bởi vì là Tiểu Nặc gửi cho nên cậu ta mới không chút phòng bị!

Nhân viên cảnh sát nhìn hai người bọn họ, vứt chiếc bút ghi chép sang một bên, "Hai đứa này còn nhỏ đã không chịu học hành cho nghiêm túc, lại đi ảo tưởng bị người khác bắt cóc! Không thấy hổ thẹn với công lao nuôi dưỡng cực khổ của cha mẹ mình sao hả?"

"Không, không phải như vậy! Anh nghe tôi nói đi, cô ấy là con gái của Cố Tùng Bác, mới mấy hôm trước có một vụ án, có người đẩy cô ấy xuống nước! Vụ đó đến bây giờ còn chưa có kết án, bây giờ có người muốn bắt cóc cô ấy, muốn hại cô ấy!" Hứa Thụy kích động nói với người cảnh sát ngồi trước mặt.

"Ghi âm đâu? Không phải hai đứa nói là có một đoạn ghi âm cuộc gọi sao, chỉ dựa vào mấy cái lý do thoái thác của hai đứa và hai mươi vạn này thì chẳng chứng minh được gì cả." Vị cảnh sát đó cũng rất khó xử.

"Hai chiếc di động của chúng tôi đều xảy ra vấn đề, anh thử suy nghĩ một chút đi, việc này không thấy kỳ quặc sao?"

"Nhưng mà đây không phải là chứng cứ."

Cố Nhất Nặc không có lên tiếng, lúc này cô đã hiểu ra, mấy hôm nay cô đã bị Trình Thi Lệ đùa bỡn!

Hứa Thụy có nói thế nào vị cảnh sát kia cũng không tin đành xoay người nhìn sang Cố Nhất Nặc, "Tiểu Nặc, giờ phải làm sao đây?"

Cố Nhất Nặc cũng không biết phải làm sao, cô thử mở điện thoại lại vài lần, điện thoại vẫn chết nguồn như cũ. Cô ngẩng đầu lên mới phát hiện, cô và Hứa Thụy lúc này đã bị người ta nhìn bằng một loại ánh mắt khác thường bèn đứng dậy đi đến chỗ nghỉ ngơi bên cạnh.

Hứa Thụy đi theo cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô, "Tiểu Nặc, đừng sợ, có mình ở đây! Là tại mình không tốt, không có phát hiện di động bị người ta cài virus."

"Hứa Thụy, chuyện này không phải lỗi của cậu." Ngược lại Cố Nhất Nặc còn an ủi Hứa Thụy.

"Người phụ nữ này đúng là âm độc! Thật sự không biết, tiếp theo bà ta sẽ làm gì nữa đây!" Hứa Thụy nhìn Cố Nhất Nặc, trong lòng lại khẩn trương lên.

Cố Nhất Nặc cũng không biết tiếp theo Trình Thi Lệ sẽ có ý định gì,nhưng mà cô lại không có hối hận vì đã bại lộ trước mặt Trình Thi Lệ, ít nhất thì hiện

tại Cố Minh Tuyết cũng đã nếm được cái tư vị sống không bằng chết này rồi.

"Tiểu Nặc, giờ cậu có tính toán gì không?"

"Cậu đi cùng mình trở về Lục gia đi, chúng ta nói chuyện này cho ông nội biết, ông nhất định sẽ có cách."

"Được!" Hứa Thụy gật đầu, cậu phát hiện ra lúc này người mà Tiểu Nặc nghĩ đến thế nhưng là ông nội của Lục Dĩ Thừa chứ không phải là cha ruột của cô.

Có một người mẹ kế, một đứa em cùng cha khác mẹ như vậy, còn có một người cha hoàn toàn không thể trông cậy vào, rốt cuộc là cô làm thế nào mà chống đỡ được đến bây giờ? Khiến cậu ấy thật sự rất đau lòng.

.....

Ở ngoại thành, trong chung cư, Trình Thi Lệ cúp điện thoại, lạnh lùng cười.

"Cũng còn may, lựa chọn đầu tiên của nó chính là cảnh sát, không phải là người của Lục gia!"

Triệu Kính dập tắt điếu thuốc trong tay, "Từ chuyện này mà xem xét, anh cảm thấy con nhỏ này cũng không phải một đứa hiền lành gì, nó nghe lén điện thoại của em, đoán chừng là muốn lưu lại chứng cứ, lựa chọn báo cảnh sát là muốn dựa vào số chứng cứ này chỉ chứng em, tội bắt cóc em sẽ trốn không thoát rồi! Nhưng mà em lại chơi ngược lại nó một vố, việc này cũng đủ để thuyết minh, gừng càng già càng cay."

"Nó trốn không thoát khỏi lòng bàn tay em đâu, nếu như là người của Lục gia, thật đúng là em sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bây giờ sao....." Giọng điệu của Trình Thi Lệ lạnh lẽo khiến người khác nghe thấy phải sởn cả gai ốc.

.....

Cố Nhất Nặc và Hứa Thụy ra khỏi sở cảnh sát đã sắp sửa 11 giờ đêm, xe cộ và người đi đường còn lại rất ít.

Hứa Thụy đứng ở ven đường chặn được một chiếc taxi.

Ở ngã tư phía trước có một chiếc xe quay đầu chạy về phía bên này.

"Tài xế, đến núi Long Tuyền." Cố Nhất Nặc nói với người lái xe.

"Được, lên xe đi." Tài xế cười đáp lại.

Xe mới chạy được một đoạn liền rẽ vào một con đường tắt, đột nhiên chạy vào một đường hầm rồi bỗng nhiên dừng lại, có người kéo cửa xe ra, leo lên.

Có hai người lên xe, một người ngồi vào ghế lái phụ ở phía trước, một người ngồi ở hàng ghế sau.

"Mấy người là ai....." Hứa Thụy còn chưa có nói xong, liền cảm thấy gáy mình chợt lạnh.

"Trật tự một chút cho tao!" Người ngồi ở ghế sau rút dao ra kề lên cổ Hứa Thụy. Lúc này cậu ấy mới nhận ra, hai người vừa mới lên xe chính là hai kẻ lần trước đã uy hiếp mình!

"Tên oắt con nhà ngươi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Vừa nói, gã đó hung hăng đập lên đầu Hứa Thụy một cái, Hứa Thụy chỉ cảm thấy, trước mắt tối sầm, suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

"Hứa Thụy!" Cố Nhất Nặc hoảng hốt kêu lên một tiếng.

"Câm miệng! Còn kêu tao liền cho nó một dao!" Tên đó đe dọa Cố Nhất Nặc.

Rất nhanh, Cố Nhất Nặc liền bình tĩnh lại, "Trình Thi Lệ cho các người bao nhiêu tiền, tôi có thể ra giá gấp đôi! Chỉ cần các người chịu thả tôi ra!"

"Mày đang nói cái gì vậy? Tiểu cô nương, Trình Thi Lệ là ai vậy? Chúng ta không có quen biết!"

Cố Nhất Nặc ngây ngẩn cả người, lúc này mới biết được rốt cuộc Trình Thi Lệ có bao nhiêu thủ đoạn đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

"Mặc kệ là ai thuê mấy người bắt cóc tôi, tôi đều ra giá gấp đôi!" Cố Nhất Nặc tiếp tục thử đàm phán với mấy người này.

"Các người chỉ là cầu tài đúng không? Không đáng để mấy người mạo hiểm, chỉ cần các người thả tôi ra, tôi sẽ lập tức chuyển tiền cho các người!"

"Em gái nhỏ à, em rất là lợi hại đấy, dưới tình huống này rồi mà còn có thể đàm phán với chúng ta, đáng tiếc là em mau tỉnh lại đi."

"Tôi là con gái của Cố Tùng Bác, tôi còn là hôn thê của Lục Dĩ Thừa, các người xác định là không cần suy xét lại đề nghị của tôi một chút sao?"

Ba người ngồi trên xe cười ầm một trận, tên ngồi ở ghế sau nắm lấy quần áo của Cố Nhất Nặc!

Hứa Thụy bỗng nhiên nhào tới giữ chặt cánh tay của hắn ta, hất tay hắn ra, che chắn ở phía trước Cố Nhất Nặc! "Tôi không cho phép mấy người động vào cô ấy!"

"Tiểu tử, mày cũng tử tế quá đấy!" Gã kia ấn chặt bả vai Hứa Thụy, một nắm đấm giáng xuống!

Hứa Thụy bị đấm, trước mắt như có một đám sao bay vòng, một cỗ chất lỏng ấm áp theo mũi cậu ấy chảy ra.

"Hứa Thụy! Hứa Thụy! Cậu không sao chứ?" Cố Nhất Nặc lo lắng nhìn Hứa Thụy, nhanh chóng xoay người thử mở cửa xe, cửa sổ xe và cửa xe đều bị khóa cứng, cô lay thế nào cũng mở không ra!

"Em gái à! Đừng có uổng phí sức lực nữa! Hôm nay, bọn mày sẽ trốn không thoát được đâu!" Gã đó kéo lấy quần áo Cố Nhất Nặc, hung hăng nhấc cô lên.

Đầu của Cố Nhất Nặc đụng vào mui xe, cô có cảm giác như cổ mình sắp gãy rời ra, đau đến mức cô lộn cả ruột gan, suýt chút nữa thì nôn cả ra!

"Tao cảnh cáo mày, tốt nhất là nên thành thật một chút! Nếu không, hai đứa mày sẽ không được dễ chịu đâu!"

"Tiểu Nặc! Tiểu Nặc!" Hứa Thụy bị kìm chặt, giãy thế nào cũng không ra, cậu ấy sao có thể là đối thủ của đám người này được, trơ mắt nhìn bọn họ thương tổn Tiểu Nặc, lại không làm được gì!

Cố Nhất Nặc mềm như bông dựa vào cửa sổ xe, cú va đập vừa nãy khiến cô thật sự rất khó chịu.

"Tiểu Nặc, Tiểu Nặc, cậu không sao chứ?"

"Mình không sao." Cố Nhất Nặc chậm rãi lắc lắc đầu.

Chiếc xe chạy nhanh ra khỏi nội thành, chạy về hướng ngoại thành hẻo lánh.

Ở phía sau chiếc xe taxi này có một chiếc xe bám theo không xa không gần, trên xe có hai ba người, nhìn chằm chằm chiếc taxi đó.

"Muộn như thế này rồi Cố tiểu thư còn muốn đi đâu? Lại còn đi đường cao tốc." Người lái xe là Đinh Dịch.

Là vệ sĩ mà Lục Dĩ Thừa chọn đầu tiên, hôm nay vừa vặn là anh ta và hai người khác cùng làm nhiệm vụ.

"Mặc kệ là như thế nào, trước tiên chúng ta đuổi kịp đi đã, Lục thiếu yêu cầu là không thể để Cố tiểu thư rời khỏi tầm mắt của chúng ta."

"Các cậu có cảm thấy quá kỳ quái hay không? Cố tiểu thư vừa mới ở trong cục cảnh sát lâu như vậy, có phải là có chuyện gì rồi không?"

"Đúng là có chút kỳ quái."

Hai người khác cũng cảnh giác, đây là sự mẫn cảm của bọn họ trong công việc của mình.

"Hay là chúng ta liên lạc với Tam thiếu còn có Lục thiếu một chút đi? Xin chỉ thị xem nên làm gì bây giờ?"

Đầu tiên là Đinh Dịch gọi cho Cận Tư Nam, điện thoại reo đến một giây cuối cùng cũng không có người nghe máy. Anh ta liền lập tức gọi vào số của Lục Dĩ Thừa, cũng giống như vậy, không ai nghe máy.

"Cận thiếu và Lục thiếu đều không nghe máy."

"Trước tiên chúng ta đuổi kịp đi đã, lát nữa hãy gọi Lục thiếu sau."

Chiếc taxi kia chạy trên đường cao tốc khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ lại rẽ phải, đám người Đinh Dịch cũng rẽ phải bám theo.

"Vẫn không gọi được cho Lục thiếu sao?"

"Không ai nghe máy."

"Tăng tốc, vượt qua bọn họ, trực tiếp chặn chiếc xe đó lại!"

Đinh Dịch giẫm chân ga phóng nhanh về phía trước, chặn chiếc xe đó lại.

"Lão đại, ở phía sau có một chiếc xe vọt tới!"

"Có phải là chúng ta bị lộ rồi không?"

"Chạy chậm lại, xem bọn chúng muốn làm gì!"

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, nhìn tình hình phía trước, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen chạy nhanh về phía bọn họ, xe hơi, bay nhanh chạy đến bọn họ, chiếc xe kia trực tiếp lách lên trước chặn đầu xe của bọn họ.

Xe taxi phanh gấp một cái, suýt chút nữa thì đâm phải đuôi xe kia!

"Mẹ nó! Không giống đám người thiện lương mà, may là ông đây đã chuẩn bị sẵn rồi." Tên lái xe nói với hai tên còn lại.

Cố Nhất Nặc căng thẳng nhìn chiếc xe phía trước, chỉ thấy có người bước xuống khỏi xe.

"Cứu tôi với! Cứu tôi!" Cố Nhất Nặc la lớn.

"Ngồi im cho tao!" Gã ngồi phía sau trực tiếp tóm Cố Nhất Nặc trở về!

Nhưng một màn này đã rơi vào trong mắt Đinh Dịch, quả nhiên đúng như bọn họ suy đoán, Cố tiểu thư có thể đã bị người ta bắt cóc! Anh ta lập tức chạy về phía chiếc xe này.

Đột nhiên một tiếng súng vang lên, thân mình Đinh Dịch ngã mạnh ra trên mặt đất.

Tiếp theo lại là hai tiếng súng khác, xe phía trước bị bắn thủng hai bánh!

"Khỏi lo về bọn chúng, không có xe bọn chúng sẽ không đuổi theo được, không đáng để gây ra án mạng!" Xe taxi đột nhiên đánh tay lái vòng qua chiếc xe kia phóng nhanh về phía trước, biến mất trong bóng đêm đen mịt.

Hai người khác trơ mắt nhìn Đinh Dịch ngã xuống, nhanh chóng chạy qua chỗ anh ta.

"Đinh Dịch! Đinh Dịch!"

"Bọn chúng có súng, mau báo cảnh sát!" Đinh Dịch giãy giụa bò dậy, bị bắn trúng chân trái, đau đến nỗi mặt mày nhăn nhúm vặn vẹo.

.....

Đệ tứ quân khu.

Lục Dĩ Thừa tháo tai nghe xuống, đặt khẩu súng trong tay sang một bên.

Đây là lần nghỉ phép dài nhất của bọn họ từ sau khi gia nhập đệ tứ quân khu, vừa về là anh và Cận Tư Nam liền vào phòng tập bắn.

Cận Tư Nam bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Lục Đại thiếu này cánh tay bị thương còn chưa có khá, thế nhưng một phát cũng không bắn lệch, thật là quá biến thái.

Lục Dĩ Thừa đi đến một bên, cầm lấy điện thoại đặt trong túi áo, bấm bấm một cái, thế nhưng có mấy chục cuộc gọi nhỡ, muộn như thế này rồi còn nhiều cuộc gọi đến vậy!

Sắc mặt anh ngay tức khắc lạnh như băng sương. Có một dự cảm không lành ập vào trong ngực!

"Xảy ra chuyện gì?" Cận Tư Nam hỏi một câu.

Lục Dĩ Thừa không có đáp lại, trực tiếp gọi vào di động của Đinh Dịch.

"Lục thiếu! Cố tiểu thư bị bắt cóc!"

Tim Lục Dĩ Thừa bỗng nhiên căng thẳng, giống như bị người ta gắt gao bóp chặt không thể hô hấp.

"Trên người bọn bắt cóc có súng, xe chúng tôi bị bắn thủng không có cách nào đuổi theo được! Chúng tôi đã báo cảnh sát!"

Lục Dĩ Thừa cúp điện thoại, vọt nhanh ra khỏi phòng.

Cận Tư Nam nghe rành mạch mọi chuyện, theo sát Lục Dĩ Thừa chạy ra ngoài, chỉ thấy Lục Dĩ Thừa xách lên một khẩu súng, bay thẳng đến sân bay.

"Đợi tôi với!" Cận Tư Nam đuổi theo đuôi Lục Dĩ Thừa, lúc máy bay vừa cất cánh liền nhảy lên kịp lúc!

.....

Trong chung cư, Trình Thi Lệ nghe cuộc điện thoại này, sắc mặt trở nên đặc biệt khó coi.

"Tại sao lại bị lộ?"

"Chúng tôi cũng không biết, tại sao lại bị người theo dõi! Vừa mới cắt đuôi bọn chúng xong! Tiếp theo làm thế nào đây? Vẫn giữ nguyên kế hoạch ban đầu sao?"

Trình Thi Lệ nắm chặt điện thoại không lên tiếng, nếu không bị bại lộ, đợi đến lúc bị người khác phát hiện ra thì bà ta đã làm xong chuyện muốn làm rồi! Cho dù là Cố Nhất Nặc chỉ chứng bà ta, cũng không có đủ chứng cứ!

Nhưng mà hiện tại, có người báo án thì tình huống đã không còn đơn giản như vậy! Vì ngại với quan hệ của Cố Nhất Nặc và Lục gia, không ai dám chậm trễ!

Trình Thi Lệ biết, có khả năng bà ta cũng sẽ bị lộ, bởi vì Cố Nhất Nặc đã đến cục cảnh sát! Lúc này, đám cảnh sát đó sẽ không bỏ qua bất cứ manh mối nào!

Bà ta lại cầm điện thoại phân phó: "Giữ nguyên kế hoạch mà làm!"

Triệu Kính ngồi trong phòng khách, trên mặt hiện lên một tia tàn nhẫn, "Chuyện này có chút khó giải quyết, tiếp theo em định xử lý thế nào?"

"Vất vả lắm em mới đi được một bước như ngày hôm nay, tuyệt đối không thể để con tiện nhân Cố Nhất Nặc này phá hỏng! Một khi đã như vậy, không bằng cứ liều một phen, diễn một vở kịch!"

Sr nha, tối qua đang dịch thì ngủ quên luôn, giờ mới up đây, trưa nay có thêm 1 chương nữa. Nhớ vote cho ad nha nha. ❤

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

"Diễn kịch gì?"

"Em cần anh giúp, tìm người giả mạo bọn bắt cóc! Mặt khác, bên phía Lại Tam kêu hắn chuẩn bị sẵn sàng, lỡ như....."

"Em yên tâm, lỡ như sa lưới, bọn chúng cũng sẽ không dám hé lộ nửa lời!" Triệu Kính nói xong, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Cố Tùng Bác đang đi công tác, biết tin Cố Nhất Nặc bị bắt cóc liền sai tài xế lái xe suốt đêm trở về G thị.

Mới đi chưa được bao lâu thì có một số máy lạ gọi tới.

"Là Cố Tùng Bác phải không? Hiện giờ con gái ông đang ở trong tay bọn ta, cho ông thời gian một ngày, chuẩn bị cho bọn ta hai mươi triệu, không được báo cảnh sát! Nếu không bọn ta sẽ giết con tin!"

Bọn bắt cóc điện thoại tới! Xem ra, bọn chúng còn không biết mình đã bị lộ!

Ông ta lập tức báo lại tin tức này cho cục cảnh sát.

Lúc này, Lục lão gia vừa vặn chạy tới cục cảnh sát.

Cục trưởng Ngô lập tức ra đón, vươn tay muốn bắt tay với Lục lão gia, nhưng bị Lục lão gia lạnh mặt, sợ tới mức rụt trở về.

"Thủ trưởng Lục, sao ngài lại đích thân đến đây?"

"Ta có thể không đích thân đến đây sao? Cháu dâu bảo bối của ta bị người ta bắt cóc!"

"Thủ trưởng Lục yên tâm, chúng tôi đã thành lập tổ chuyên án, nhất định sẽ cứu được Cố Nhất Nặc tiểu thư trở về!"

"Tình hình bây giờ là như thế nào?" Lục lão gia lạnh mặt hỏi.

"Theo như người báo án nói, bắt cóc Cố tiểu thư chính là một chiếc xe taxi, trên xe có ba đối tượng tình nghi, người báo án nhớ rõ biển số xe, chúng tôi chưa có cách định vị được nơi ẩn nấp của bọn tình nghi, chúng ta còn chưa có cách xác định vị trí của bọn bắt cóc nhưng người báo án đã báo vị trí cụ thể lúc phát hiện, đã nhanh chóng điều người đi rồi! Hơn nữa ở các giao lộ đều đã lập chốt! Theo người báo án cho biết, bọn bắt cóc có súng."

Có súng?! Lục lão gia lo lắng hô hấp đều trở nên dồn dập!

Tôn Tẩu ở bên cạnh thấy Lục lão gia đã sốt ruột đến không chịu được, "Lão gia, ngài đừng quá lo lắng, Nhất Nặc tiểu thư nhất định sẽ không sao! Hay là chúng ta đến bệnh viện Từ Ân đợi tin tức của Nhất Nặc tiểu thư đi, có được không?"

"Không, ta phải ở đây đợi!"

"Cục trưởng Ngô, Cố tiên sinh vừa mới gọi điện tới nói là ngài ấy vừa mới nhận được điện thoại của bọn bắt cóc! Ngài ấy đang trên đường về G thị, đại khái là khoảng nửa tiếng nữa sẽ về đến nơi."

"Lập tức điều tra cuộc gọi này!"

"Bọn bắt cóc đó rốt cuộc là chúng muốn cái gì?" Lục lão gia tức giận chất vấn mấy người trước mặt.

"Bọn chúng muốn hai mươi triệu."

"Tiểu Lưu, lập tức chuẩn bị hai mươi triệu!" Lục lão gia trầm giọng phân phó.

"Cục trưởng Ngô." Một nhân viên cảnh sát gọi to một tiếng.

Cục trưởng Ngô đi ra ngoài, chỉ nghe người đó nhỏ giọng nói, "Cục trưởng Ngô, bên chỗ chúng tôi còn có một manh mối, trước đó Cố tiểu thư có tới báo án, nói có người muốn bắt cóc cô ấy, lúc đó có bộ phận ghi chép lại, cô ấy nói người muốn bắt cóc mình chính là mẹ kế của cô ấy nhưng lại không có chứng cứ gì....."

"Có chuyện như vậy tại sao không báo cho tôi sớm! Mau lấy phần ghi chép đó đến đây cho tôi, ngoài ra lập tức cho người theo dõi Trình Thi Lệ, bây giờ bà ta là đối tượng tình nghi lớn nhất! Khoan đã, trước tiên đừng để cho Lục lão gia biết chuyện này, bằng không cái ghế này của tôi sẽ giữ không nổi!"

.....

Xe rẽ vào một nhà xưởng ở một nơi xa xôi hẻo lánh. Có hai người đã sớm đợi ở đây xách đèn pin ra đón.

"Lão đại, anh làm sao vậy? Sao muộn như thế này mới đến? Bọn em đã đợi anh mấy tiếng đồng hồ rồi."

"Đừng nói nữa, trên đường đi gặp phải chút chuyện phải đi đường vòng hơi xa!"

Lại Tam xuống xe trước, hai người trong xe lôi Hứa Thụy xuống trước, tiếp theo là Cố Nhất Nặc.

Một cái đèn pin chói lọi chiếu vào trên mặt Cố Nhất Nặc, trước mắt một mảnh trắng xoá chói mắt, không nhìn ra được thứ gì.

"Mang vào trong! Làm chuyện chính!" Lại Tam phân phó mấy tên ở trước mặt.

"Các người buông tôi ra! Buông tôi ra!" Hứa Thụy giãy giụa, hai tên đang kéo cậu ấy liền vung tay đấm đá cậu ấy túi bụi.

"Các người đừng đánh! Dừng tay lại!" Cố Nhất Nặc không có cách nào nhìn rõ tình hình trước mặt mình, chỉ có thể yếu ớt kêu những người này dừng tay.

"Kêu cái gì mà kêu! Tiểu mỹ nhân, đợi lát nữa bọn anh đây sẽ hầu hạ em đàng hoàng, đừng nóng vội!" hai người lôi kéo Cố Nhất Nặc, kéo cô vào trong nhà xưởng.

"Buông cô ấy ra! Buông cô ấy ra." Hứa Thụy đột nhiên bò dậy khỏi mặt đất, còn chưa bò được hai bước đã bị người hung hăng đạp nằm rạp ra trên mặt đất.

"Kéo nó qua đây!" Lại Tam phân phó một tiếng.

Cố Nhất Nặc bị người đẩy một cái ngã lăn trên đất! Cô ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, đây là một căn nhà xưởng cũ nát, mấy cái thùng cũ chất thành mootj đống, còn có một ít thùng xăng, có một mùi gì đó rất nồng xộc vào trong mũi.

Có một gã đàn ông đi về phía cô, giơ tay vuốt ve gương mặt cô mấy cái.

"Gương mặt cũng trắng trẻo xinh xắn đấy! Tiểu mỹ nhân, đợi chút nữa anh đây sẽ giúp em được sảng khoái."

Cố Nhất Nặc thấy thật ghê tởm, hất mặt sang một bên, chậm rãi bò dậy. Đột nhiên nhấc chân đá mạnh vào giữa hai chân của gã đó. Tiếp theo, truyền đến một tiếng gào thảm thiết!

"Hự! Trứng của ông đây sắp nát rồi!" Gã đó ôm lấy chỗ đũng quần không ngừng kêu rên.

Đột nhiên Cố Nhất Nặc cảm thấy mặt mình đau xót, bị đánh đến mắt toé đầy sao, có một vết máu theo khóe môi cô chậm rãi chảy ra!

"Tiểu Nặc!" Hứa Thụy vùng vẫy bò dậy, vẫn không có cách nào thoát khỏi khống chế của đám người này, lại bị đè chặt xuống đất.

"Mày cũng đủ thâm độc đấy! Đại tiểu thư, tốt nhất là mày nên thành thật một chút!" Lại Tam nhìn Cố Nhất Nặc uy hiếp, sau đó xoay người nhìn sang Hứa Thụy: "Tên họ Hứa kia, nếu như mày sớm nghe lời một chút thì cũng không đến nỗi rơi vào cảnh ngộ như hôm nay, bây giờ tao sẽ cho mày thêm một cơ hội, ráng mà biểu hiện cho tốt!"

Cái gã đang khống chế Hứa Thụy đột nhiên buông cậu ấy ra, đẩy mạnh cậu ấy một cái.

Hứa Thụy miễn cưỡng đứng vững, mới đi được hai bước thì ngã nhào tới trước mặt Cố Nhất Nặc.

"Hứa Thụy!" Cố Nhất Nặc vội vàng nhào tới đỡ Hứa Thụy dậy, trên đường đi, Hứa Thụy đã sớm bị đánh bị thương khắp người! "Cậu không sao chứ? Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Hiện giờ, trong lòng cô trừ bỏ tự trách vẫn là tự trách, đều là tại cô đã quá ngây thơ!

"Tiểu Nặc, mình không sao! Đừng sợ, có mình ở đây."

"Có đủ loại!" Lại Tam đi tới, tóm lấy cổ áo Hứa Thụy, hung hăng đấm vào bụng cậu ấy mấy cái.

Cả người Hứa Thụy đau đớn ngã xuống đất, nôn ra một ngụm máu tươi.

"Các ngươi là một lũ súc sinh!" Cố Nhất Nặc chạy lại chỗ Hứa Thụy, đột nhiên bị một người kéo lại, cô bị mất đà ngã lăn ra đất. Cô cảm thấy xương cốt cả người như bị ngã gãy ra thành từng đoạn, đau đớn khó có thể chịu đựng được!

"Tôi nói cho các người biết, tôi chính là hôn thê của Lục Dĩ Thừa! Mấy người vừa ngán đường các người lúc nãy chính là người của Lục Dĩ Thừa!" Cố Nhất Nặc căn bản không biết những người đó là ai, chỉ có thể nghĩ đến Lục Dĩ Thừa, xem có thể khiến cho bọn họ có chút kiêng kị gì không!

"Lục Dĩ Thừa? Lão đại, cô ta là phụ nữ của Lục Dĩ Thừa sao? Lục gia chúng ta không thể dây vào đâu!"

"Các người còn không phải là vì tiền sao? Tôi có thể cho các người! Bao nhiêu tôi cũng có thể đưa! Nói một cái giá đi!" Cô lập tức tranh thủ cơ hội nói. Chậm rãi bò dậy, cánh tay bị thương trầy một mảng da đau rát! Trong ánh mắt không phải sợ hãi mà là thanh lãnh, ánh mắt đảo qua năm người đứng trước mặt một lượt.

Lại Tam cười lạnh một trận, hung hăng trừng mắt nhìn gã vừa mới nói chuyện, "Chúng ta đều là đám đệ tử liều mạng, đừng nói là Lục Dĩ Thừa, cho dù là lão Thiên Vương chúng ta cũng không sợ!" Vừa nói lại vừa kéo Hứa Thụy qua, "Tên tiểu tử nhà ngươi, rốt cuộc là mày có làm không!"

"Mấy người cho tôi một chút thời gian, từ từ rồi tôi làm làm." Hứa Thụy nhìn mấy người trước mặt, rốt cuộc đành thoả hiệp.

"Quả nhiên là biết thức thời!" Lại Tam đẩy Hứa Thụy ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Máy bay trực thăng gầm rú, vang vọng dưới trời đêm.

Lục Dĩ Thừa bay đến gần chỗ đám người Đinh Dịch phát hiện bọn bắt cóc, đèn pha sáng chói đảo qua khắp nơi, có thể soi rõ được tình hình ở dưới mặt đất.

"Từ lúc Đinh Dịch phát hiện ra bọn bắt cóc đến giờ đã qua hai giờ mười một phút, dựa theo tốc độ xe chạy nhanh nhất thì phạm vi là trong vòng hai trăm dặm, từ con đường kia rẽ sang hướng các giao lộ đều đã lập chốt trên đường, bọn chúng tuyệt đối sẽ không dám đi đường lớn."

Cận Tư Nam vẽ một vòng tròn khoanh vùng phạm vi trên màn hình.

Hai giờ mười một phút! Tim Lục Dĩ Thừa lại căng chặt lên!

Thời gian lâu như thế, Tiểu Nặc đều ở trong tay bọn bắt cóc!

Anh mới vừa đi, cô đã bị người ta bắt cóc, đây tuyệt đối là đã có âm mưu từ lâu!

"Ở đây!" Cận Tư Nam chỉ vào một chỗ, phóng lớn bản đồ lên, "Lục thiếu, ở đây có một con đường nhỏ!"

Đột nhiên máy bay trực thăng xoay một vòng 180 độ, đổi hướng, bay về hướng con đường mà Cận Tư Nam vừa chỉ! Khuôn mặt Cận Tư Nam không chế không được đập vào trên màn hình, hai tai cũng ù cả lên!

.....

Mười phút trôi qua, Hứa Thụy còn quỳ rạp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, mấy người ở một bên đều sốt ruột theo.

"Lão đại, tên tiểu tử này không phải là đang kéo dài thời gian đó chứ?"

Lại Tam hung hăng đá cho Hứa Thụy một cú, "Thằng khốn này mày cũng dám chơi tao!"

"Lão đại, nếu như nó không muốn, không bằng em chơi con nhỏ kia trước rồi lại ép nó làm sau cũng giống nhau cả thôi!"

"Đúng vậy, lão đại, chúng ta phải tranh thủ thời gian!"

"Cũng đúng!" Lại Tam gật gật đầu.

Chỉ thấy một gã đàn ông vẻ mặt ghê tởm đi qua chỗ Cố Nhất Nặc, đúng là cái gã vừa mới bị Cố Nhất Nặc đá cho một cái.

Hứa Thụy đột nhiên vùng dậy nhào về phía gã đó, ôm lấy eo của hắn ta, hai người ngã lăn trên mặt đất.

Người này, rất có khả năng chính là cái kẻ bị nhiễm HIV mà Trình Thi Lệ nói!

"Kéo nó ra!" Lại Tam quát lớn một tiếng.

"Tiểu Nặc! Mau chạy đi!" Hứa Thụy dùng hết sức lực toàn thân gọi Cố Nhất Nặc.

Làm sao Cố Nhất Nặc có thể chạy thoát khỏi đây được, tứ phía đều là người, cửa ra duy nhất lại bị đóng chặt!

Hứa Thụy bị người lôi đi, gã đó lồm cồm bò dậy, "Mẹ nó! Ông đây chơi nó trước rồi lại qua đó dạy dỗ mày!"

Cố Nhất Nặc không ngừng lùi về sau, có lẽ là vì bị đá cho một cái cho nên gã kia cũng có chút kiêng dè, quay qua quát hai người đang đứng ở một bên, "Bọn mày đứng đó nhìn cái gì, đè nó lại cho tao! Đánh nhanh rút nhanh!"

Mấy người lập tức tiến tới bắt lấy Cố Nhất Nặc.

"Các người buông tôi ra! Buông tôi ra!" Cố Nhất Nặc kịch liệt giãy giụa.

"Buông cô ấy ra! Buông ra!" Hứa Thụy gào lên, lại bị người đè chặt không thể nhúc nhích!

"Giữ nó cho chặt vào! Tao thích chơi từ phía sau!"

Một người thấy Cố Nhất Nặc không ngừng giãy giụa, hung hăng đá cho cô một cái, đau đớn kịch liệt khiến cô không còn sức giãy giụa.

Hai người gắt gao đè chặt cô ở trên mặt đất!

Gã đó đi tới chỗ của Cố Nhất Nặc, một tay nắm lấy quần áo cô, tiếng quần áo bị xé toạt vang lên đặc biệt chói tai!

"Tiểu Nặc! Tiểu Nặc! Các người là một lũ súc sinh! Các người buông cô ấy ra!" Hứa Thụy giống như một con thú bất lực gào rống!

Cố Nhất Nặc âm thầm cắn chặt đầu lưỡi, cô tình nguyện chết đi cũng tuyệt đối không chịu đựng cái loại khuất nhục này!

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng máy bay trực thăng gầm rú, ánh sáng chói mắt chiếu vào trong nhà xưởng.

"Lão đại, có người đuổi tới! Là một chiếc trực thăng!"

Lại Tam vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ. Mấy người trong nhà xưởng cũng luống cuống.

"Làm sao đây? Lão đại!" Mấy tên đàn em của hắn cuống cuồng, "Có phải là cảnh sát hay không?"

Bốn phía, cũng không phát hiện ra có xe cảnh sát, chỉ có một chiếc trực thăng từ từ hạ cánh!

Lục Dĩ Thừa đứng ở trên cao đã thu hết mọi chuyện dưới đất vào trong đáy mắt!

Có mấy người đè giữ Cố Nhất Nặc, chỉ thấy quần áo của cô đã bị xé rách! Một người khác đã trần trụi, nhìn tình hình trước mắt căn bản là không có cách nào xác định rốt cuộc là Cố Nhất Nặc đã bị xâm hại hay chưa!

Ngay lập tức cơn giận của anh giống như ngọn lửa lớn lan ra đồng cỏ!

"Kéo Cố Nhất Nặc lại đây cho tao!" Lại Tam ra lệnh một tiếng.

Hai người lập tức kéo Cố Nhất Nặc lại, lấy dao ra kề trên cổ cô.

"Mẹ nó! Ông đây đã cởi cả quần ra rồi! Là đứa nào phá hỏng chuyện tốt của ông!" Cái gã đang chuẩn bị cưỡng bức Cố Nhất Nặc, bất đắc dĩ kéo quần lên.

Máy bay trực thăng cách mặt đất còn khoảng mười mấy mét, Lục Dĩ Thừa đã nhảy xuống.

"Lục Dĩ Thừa!" Cận Tư Nam kêu lên một tiếng.

Đối phương có súng! Lục Đại thiếu thế nhưng lại nhảy xuống như thế!

Lục Dĩ Thừa một chân đá văng cửa sắt, Lại Tam cầm súng đang âm thầm nhắm chuẩn.

Cố Nhất Nặc thấy rõ người đến là ai, trong lòng có một loại kích động nói không nên lời, là Lục Dĩ Thừa! Thế nhưng người đó là anh! Cô không cách nào hình dung được tâm tình của mình giờ khắc này. Thấy bọn bắt cóc dùng súng chỉ vào anh, cô không màng đến đầu lưỡi mình đang đau đớn, dùng hết sức lực hét về phía anh: "Cẩn thận!"

"Đoàng!"

Lục Dĩ Thừa nhảy lên khỏi mặt đất, giẫm vào thùng giấy trước mặt, lao nhanh về phía trước!

Lại Tam nhắm về phía Lục Dĩ Thừa nổ liên tiếp mấy phát súng. Đạn một viên tiếp một viên bay về phía Lục Dĩ Thừa đều bị anh tránh thoát được.

"Không được qua đây! Còn qua đây, tao sẽ bắn chết nó!" Lại Tam giơ súng chĩa vào đầu Cố Nhất Nặc, âm thầm đưa mắt ra hiệu cho mấy tên kia.

Hai tên vốn dĩ đang khống chế Cố Nhất Nặc cùng mấy tên khác chậm rãi đi về phía Lục Dĩ Thừa, bao vây Lục Dĩ Thừa lại!

"Lập tức thả cô ấy ra!" Lục Dĩ Thừa nhìn Cố Nhất Nặc đang bị khống chế, cơn giận bốc lên không thể nguôi!

Mấy người đó, mỗi người cầm một con dao trong tay lao về phía Lục Dĩ Thừa!

"Lục Dĩ Thừa! Mày còn dám đánh trả, tao sẽ một phát bắn cho nó tàn phế!" Lại Tam hung tợn hô to.

Lục Dĩ Thừa ngừng lại, một người nhân cơ hội đó nắm con dao đâm Lục Dĩ Thừa!

"Đừng mà!" Cố Nhất Nặc thất thanh kêu lên.

Lục Dĩ Thừa cúi đầu, nhìn con dao đang găm ở trên người mình, ánh mắt âm lãnh làm mấy người kia sợ hãi lùi về sau!

Nhìn con dao đó còn cắm ở trên người anh, tim Cố Nhất Nặc giống như cũng bị người đâm một dao, máu theo miệng vết thương không ngừng chảy ra, cô biết, lấy thân thủ của anh ra đọ thì những người này căn bản không phải là đối thủ của anh, sở dĩ anh bị thương hoàn toàn là bởi vì cô!

Cận Tư Nam ở trong bóng tối cầm súng nhắm vào Lại Tam nhưng không tìm được thời cơ thích hợp, sợ chẳng may mình bắn trúng Cố Nhất Nặc!

"Bọn mày còn thất thần ở đó làm gì! Lên!" Lại Tam ra lệnh một tiếng.

Mấy người kia cầm dao trong tay vọt về phía Lục Dĩ Thừa, Lục Dĩ Thừa đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, chờ đợi thời cơ.

Cố Nhất Nặc bất ngờ nâng tay lên giữ lấy súng trong tay Lại Tam, nháy mắt có một tiếng súng vang lên. Là một tiếng súng vang lên!

Trong mắt Lục Dĩ Thừa hiện lên một tia hoảng loạn, tim bỗng nhiên co rụt lại!

Anh không xác định được rốt cuộc là Cận Tư Nam nổ súng hay là bọn bắt cóc đó nổ súng!

"Tiểu Nặc!"

Cố Nhất Nặc bị dọa đến choáng váng!

Lại Tam ngã trên mặt đất, súng của hắn ta đang nhắm chuẩn vào đầu Cố Nhất Nặc, chỉ là chậm hơn Cận Tư Nam một bước!

Lục Dĩ Thừa chạy nhanh tới chỗ Cố Nhất Nặc, ôm lấy người cô ngã lăn sang một bên. Viên đạn sượt qua cánh tay anh, lưu lại một vệt máu!

Cận Tư Nam giơ súng chạy vọt vào trong "Tất cả đứng im! Còn nhúc nhích các ngươi sẽ bị bắn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 82

Bọn bắt cóc đều giơ tay lên,

không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lại Tam ngã trên mặt đất, không biết sống chết ra sao!

Lục Dĩ Thừa đỡ Cố Nhất Nặc dậy, vội cởi áo ra khoác lên người cô, "Tiểu Nặc, không sao rồi, không sao rồi."

Cố Nhất Nặc ôm lấy cổ anh, bổ nhào vào trong lòng ngực anh!

Lúc này cô mới biết được, lúc nãy cô có bao nhiêu sợ hãi, thật sự rất sợ hãi! Cô muốn dùng hết sức lực toàn thân để ôm lấy anh giống như là người sắp chết đuối vớ được một cành cây khô vậy.

Trái tim còn đang lơ lửng chín tầng mây của Lục Dĩ Thừa cuối cùng cũng trở về chỗ cũ, nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên lưng an ủi cô. "Không sao rồi, không sao rồi. Có anh ở đây, không ai có thể thương tổn đến em được."

Giờ khắc này, anh mặc kệ rốt cuộc là cô đã bị người ta nhúng chàm hay chưa, chỉ cần cô còn sống là tốt rồi.

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nhìn anh, đến lúc này cô vẫn không thể tin được, anh sẽ xuất hiện ở đây cứu cô!

Lục Dĩ Thừa giơ tay lau vệt máu trên khoé môi cô, nhẹ giọng dỗ, "Đừng khóc."

Giọng nói của anh dịu dàng như nước, lập tức khiến trái tim cô ấm áp lại.

"Lục Dĩ Thừa....." Cô gọi tên anh mơ hồ không rõ.

Lục Dĩ Thừa phát hiện ra cô có điểm khác thường, nhéo cằm cô, "Mở miệng ra anh nhìn xem."

Cố Nhất Nặc nhẹ nhàng mở cái miệng nhỏ ra, cái lưỡi nhỏ thơm tho đều là máu, còn có mấy vết cắn rất rõ ràng.

Nhìn cô như thế này, tức khắc Lục Dĩ Thừa đã rõ ràng, nếu như anh đến chậm một phút nữa thôi có phải là cô sẽ liền cắn lưỡi tự sát rồi không! Cơn giận lại lần nữa ập vào trong lòng, xoay người nhìn đám người kia lần nữa!

Bị ánh mắt Lục Dĩ Thừa quét đến, đầu vai đám người kia không nhịn được lại run lên.

Cận Tư Nam đi tới đá khẩu súng trong tay Lại Tam ra xa, đi qua chỗ Lục Dĩ Thừa và Cố Nhất Nặc.

Lục Dĩ Thừa, chậm rãi đứng lên đi qua chỗ Lại Tam.

"Viên đạn vừa nãy trúng bụng hắn ta!" Cận Tư Nam nhắc nhở một câu.

Lục Dĩ Thừa rút dao găm giắt ở bên đôi boot ra thẳng tay đâm vào bụng Lại Tam, một đống thứ máu me nhầy nhụa tràn ra từ miệng vết đâm!

Đám người bắt cóc thấy một màn như vậy, sợ tới mức lá gan muốn nứt ra!

Lục Dĩ Thừa trực tiếp lấy viên đạn kia ra, Cận Tư Nam dùng chính là vũ khí của Đệ Tứ quân khu, để tránh những phiền phức không cần thiết. Đợi anh lấy xong viên đạn kia ra lại quay đầu nhìn bọn bắt cóc, liếc mắt một cái liền nhận ra cái gã vừa rồi đã cởi quần áo!

"Tha mạng! Tha mạng! Lục Đại thiếu, xin tha mạng!"

Lục Dĩ Thừa đi qua, gã đó đã sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, Lục Dĩ Thừa đạp lên vai gã đó, hơi dùng sức một chút hắn đã nằm bẹp trên mặt đất, anh nhấc chân giẫm lên ngực hắn ta.

"Người phụ nữ của tao, mày cũng dám đụng vào!"

"Không dám, không dám! Tôi sai rồi! Tôi không có đụng vào, tôi thật sự không có! Tha cho tôi đi!" Gã đó ăn nói lắp bắp cầu xin tha thứ.

Con dao vốn đang nắm trong tay, Lục Dĩ Thừa phóng một cái đã cắm thẳng vào giữa hai chân hắn ta!

"A!" Gã đó kêu lên một tiếng thảm thiết, không ngừng lăn lộn trên mặt đất!

"Hắn ta bị bệnh! Anh cách hắn ta xa ra một chút!" Cố Nhất Nặc chịu đựng đau đớn nơi đầu lưỡi, nói với Lục Dĩ Thừa.

Lục Dĩ Thừa nhìn hắn ta không ngưng lăn lộn trên đất, ánh mắt lại rét lạnh thêm vài phần! Nhấc chân lên đá hắn ta bay một đoạn, chậm rãi đi đến chỗ mấy người còn lại!

Tiếng nứt xương vang lên giữa căn nhà xưởng trống trải! Những người này, một đám bị đá gãy xương sườn, nằm trên đất không ngừng kêu rên.

Lúc này Lục Dĩ Thừa mới đến bế Cố Nhất Nặc lên đi ra ngoài.

"Còn Hứa Thụy nữa!" Cố Nhất Nặc ngoảnh đầu nhìn sang một hướng, chỉ thấy Hứa Thụy đã hôn mê, không biết tình hình như thế nào, có nguy hiểm đến tính mạng hay không!

Cận Tư Nam đi qua đỡ Hứa Thụy dậy, mấy người cùng đi ra cửa nhà xưởng.

Lại Tam đang nằm trên đất đột nhiên co giật một cơn rồi tỉnh lại, bò qua chỗ khẩu súng bị Cận Tư Nam đá đi.

Hắn ta nắm khẩu súng trong tay, cố hết sức nhắm cho chuẩn, một viên này chỉ có thể bắn chết được một người, quá không có lời! Hắn ta đột nhiên dời tầm ngắm sang hướng khác, nhắm ngay thùng xăng chất đống ở gần cửa nhà xưởng!

"Đoàng! Đoàng!" Tiếng súng lại vang lên lần nữa.

Thùng xăng truyền đến một loạt tiếng nổ mạnh! Ngọn lửa mãnh liệt bùng lên như vần vũ, bốc lên tận nóc nhà!

Nháy mắt, lửa lớn lan ra bốn phía! Ngọn lửa mang theo sóng nhiệt hừng hực, quét tới chỗ mấy người bọn họ!

"Mẹ nó!" Cận Tư Nam mắng một tiếng.

Lục Dĩ Thừa ôm chặt Cố Nhất Nặc vào trong ngực, cố gắng bảo vệ cô, mấy người nhanh chóng rút lui.

Ngọn lửa nhanh chóng lan tràn! Toàn bộ nhà xưởng biến thành một biển lửa!

"Lao ra đi!" Lục Dĩ Thừa nhìn cửa ra ở gần trong gang tấc, rồi lại nhìn sang Cận Tư Nam, "Cởi áo ra!"

Cận Tư Nam không nói hai lời, giật phăng cúc áo, cởi áo ra đưa cho Lục Dĩ Thừa, Lục Dĩ Thừa đón lấy quấn chặt Cố Nhất Nặc lại, ấn chặt ở trong lòng ngực, ôm cô lao qua biển lửa!

"Mẹ nó! Lửa lớn thế này mà lao ra không thành vịt nướng mới là lạ?" Tuy rằng Cận Tư Nam oán giận, nhưng vẫn dùng tốc độ nhanh nhất vác Hứa Thụy lên xông ra ngoài!

Còn may, bên ngoài chính là đồng cỏ, cậu ta liền lao nhanh ra rồi nhào vào đám cỏ, lăn lộn mấy vòng, toàn thân bị nóng rát đau đớn!

Cậu ta ở trần lao ra khỏi đám cháy!

Lục Dĩ Thừa bò dậy, nhanh chóng nâng Cố Nhất Nặc dậy, kéo chiếc áo đang quấn cô ra, nhìn khuôn mặt nhỏ bị khói ám đen lem luốc, lo lắng hỏi, "Có bị bỏng không?"

Cố Nhất Nặc lắc đầu, anh chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ đen, cứ như vậy ôm cô lao ra khỏi biển lửa!

"Còn anh?" Cô cố gắng nhấn từng chữ hỏi không rõ, đáy mắt ngập tràn lo lắng.

"Anh không sao, em đừng nói nữa, anh đưa em đi bệnh viện!" Lục Dĩ Thừa bế cô lên chạy đến chỗ trực thăng đang đậu.

Bốn mươi phút sau cảnh sát mới đến nơi, lửa đã bùng lớn không thể khống chế, toàn bộ nhà xưởng chìm trong biển lửa!

.....

Cố Nhất Nặc được đưa đến bệnh viện Từ Ân ở gần Lục gia, một thân mình nho nhỏ nằm trên giường bệnh màu trắng, sắc mặt cùng ga trải giường dường như là cùng một màu, Lục Dĩ Thừa đứng ở bên cạnh cô, thần sắc lạnh như băng sương, vẫn như cũ chưa hề lơi lỏng đi chút nào.

Cô đã ngủ rồi, đôi tay nhỏ còn nắm chặt lấy ngón tay cái của anh, bàn tay mềm mại lạnh lẽo nắm lấy tay anh khiến đáy lòng anh mềm nhũn. Trên người cô có mấy chỗ gãy xương, cũng may là không có trở ngại gì lớn.

Tình hình của Hứa Thụy lại không được tốt như vậy, cả người trừ bỏ bị gãy xương ở ngoài, nội tạng bị xuất huyết, vừa đưa đến bệnh viện liền đẩy thẳng vào phòng phẫu thuật!

Vốn dĩ Lục Dĩ Thừa phải quay về quân khu nhưng thấy cô thế này anh cứ luyến tiếc không muốn rời đi.

Bên ngoài phòng bệnh có mấy người đứng đợi, vẻ mặt Lục lão gia lạnh như băng sương.

Cố Tùng Bác gấp như kiến bò miệng chảo, vừa rồi Lục Dĩ Thừa đã phân phó không cho bất cứ ai vào làm phiền cho nên ông ta không dám vào trong.

"Tùng Bác, anh đừng có gấp, Tiểu Nặc nhất định sẽ không sao" Trình Thi Lệ ở một bên nhỏ giọng an ủi.

Lục lão gia quay qua nhìn Trình Thi Lệ, ánh mắt sáng như đuốc, giống như có thể nhìn xuyên thấu được Trình Thi Lệ!

Nhìn thấy ánh mắt đó của Lục lão gia, cả người Trình Thi Lệ run lên, lập tức trốn đến bên cạnh Cố Tùng Bác.

Cố Tùng Bác nhẹ nhàng vỗ vỗ tay bà ta, "Em cũng đã ngồi đợi ở đây lâu lắm rồi, hay là em cứ về trước đi."

"Tùng Bác, để em ở lại đây chăm sóc Tiểu Nặc đi."

"Không cần làm phiền Cố phu nhân, ta sẽ sai người ở đây chăm sóc Nhất Nặc." Lục lão gia lập tức cự tuyệt.

"Vậy em quay về nấu chút canh mang tới đây cho Tiểu Nặc vậy." Trình Thi Lệ nói với Cố Tùng Bác, đúng là thâm tình chân ý.

Trình Thi Lệ rời đi, Cố Tùng Bác có vài phần xấu hổ, Tiểu Nặc bị người ta bắt cóc, Thi Lệ cũng bị liên lụy vào, từ ánh mắt của Lục lão gia cũng có thể đoán ra là đã có chuyện hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

"Lão gia, ngài cũng đã trông chừng ở đây cả đêm rồi, hay là cứ về nghỉ ngơi trước đi đã? Giờ Tiểu Nặc cũng không còn gì đáng ngại rồi."

"Hiện tại, là không có gì đáng ngại, hai tiếng trước còn ở trong tay bọn bắt cóc!"

Cố Tùng Bác không cách nào phản bác lại được, thái độ của Lục lão gia khiến ông ta đứng ngồi không yên.

"Con đi xem xem Tiểu Nặc thế nào rồi!"

"Anh đứng lại đó cho tôi! Có Dĩ Thừa ở bên trong, anh vào đó làm gì?" Lục lão gia lạnh giọng quát.

Cố Tùng Bác sợ tới mức vội vàng lùi lại.

Xem ra, hiểu lầm của Lục lão gia nếu không hoá giải thì sẽ không cho ông ta sắc mặt tốt được. Ông ta đi đến bên cạnh Lục lão gia, thử giải thích, "Lão gia, Tiểu Nặc bị bắt cóc tuyệt đối không phải là do Thi Lệ làm, mấy năm nay Tiểu Nặc là do Thi Lệ nuôi lớn, tuy là không thể so được với mẹ ruột nhưng cũng là tận tâm tận lực."

"Kết quả điều tra còn chưa có, làm sao anh biết là không liên quan gì đến cô ta?" Lục lão gia chất vấn lại một câu.

Cố Tùng Bác lập tức im bặt, vốn dĩ là muốn cho Lục lão gia bớt giận, không nghĩ tới lại là đổ thêm dầu vào lửa!

.....

Trong phòng bệnh, cô gái nhỏ mới vừa ngủ, đôi mày thanh tú gắt gao nhíu lại, đột nhiên kinh sợ ngồi bật dậy.

Lục Dĩ Thừa nắm chặt tay cô, lòng bàn tay cô đều là mồ hôi. Anh nâng tay lên nhẹ nhàng vỗ vỗ lên trán cô, "Đừng sợ, chúng ta đang ở bệnh viện, em ngủ tiếp đi."

Cố Nhất Nặc nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cô muốn nói chuyện nhưng đầu lưỡi lại đau không chịu nổi! Trước đó còn có thể phát ra tiếng, bây giờ một chữ cũng nói không ra.

Cô còn không biết tình hình của Hứa Thụy như thế nào, lại thử mở miệng một chút, cơn đau dữ dội nơi đầu lưỡi lan ra khiến khuôn mặt cô nhăn lại, nước

mắt không chế không được lại chảy ra.

"Hứa Thụy đã qua khỏi giai đoạn nguy hiểm, chỉ là còn phải ở lại phòng chăm sóc đặc biệt quan sát thêm mấy ngày, anh đã sắp xếp ổn thoả cho cậu ta rồi."

Cố Nhất Nặc thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn may Hứa Thụy không có việc gì.

"Nhà xưởng bị cháy, đám người bắt cóc kia tất cả đều bỏ mạng trong biển lửa. Kẻ chủ mưu có phải là Trình Thi Lệ hay không?" Lục Dĩ Thừa lại hỏi.

Làm sao anh biết được chuyện này? Cố Nhất Nặc có chút kinh ngạc, dưới cái nhìn chăm chú của Lục Dĩ Thừa, nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng mà, ghi âm cuộc gọi không còn, bọn bắt cóc cũng đã chết, không còn chứng cứ gì, Trình Thi Lệ vẫn như cũ có thể tiêu dao tại ngoại.

Lục Dĩ Thừa ngồi ở bên cạnh cô, đưa tay giữ lấy khuôn mặt cô, "Tiểu Nặc, tại sao lại không nói cho anh biết? Em đã sớm biết chuyện này rồi có phải không?" Anh đã xem qua bản thường trình của cô lưu lại ở sở cảnh sát, cô vẫn luôn biết bản thân đang bị nguy hiểm rình rập, vậy mà cô lại lựa chọn giấu diếm không nói với anh!

Cố Nhất Nặc thấy ánh mắt tức giận của anh, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh.

Lục Dĩ Thừa kéo cô vào trong lòng, luyến tiếc trách móc, nhẹ giọng nói: "Sau này, bất kể là em gặp phải chuyện gì, chỉ cần nhớ kỹ một điều, em là người phụ nữ của Lục Dĩ Thừa này, không cần tìm bất kỳ người nào khác!"

Cố Nhất Nặc nghe anh nói những lời này, nếu như cô có thể nói chuyện, sợ là cũng không biết phải nói gì.

"Sau khi xuất viện, trở về thu dọn một chút, dọn đến Lục gia ở đi, anh đã mời gia sư cho em rồi, thời gian còn lại ở nhà ôn tập, những chuyện khác giao cho anh xử lý là được rồi."

Chuyện khác, là chỉ vụ án bắt cóc này đây, là chỉ Trình Thi Lệ sao?

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lục Dĩ Thừa nhìn thời gian, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, "Tiểu Nặc, anh phải trở về quân khu rồi."

Cố Nhất Nặc đang nắm tay anh, lại tăng thêm sức lực, trong nháy mắt khi anh nói anh phải đi, tim cô đã không khống chế được mà run lên.

Lục Dĩ Thừa thấy cô như vậy cũng không chịu nổi, ôm chặt cô vào trong lòng ngực.

Lúc này đây là lúc cô cần có người ở bên cạnh mình nhất, đáng tiếc là anh phải đi rồi.

Cô không biết bản thân mình bị làm sao nữa, vừa nghe anh nói anh phải đi, trong lòng cô có một loại cảm xúc mãnh liệt không thể buông bỏ, cô không thể nói chuyện, cứ ôm chặt anh như thế!

Không tiếng động nói cho anh biết cô không muốn để anh đi.

Cận Tư Nam đứng bên ngoài phòng bệnh nhìn thấy cảnh này, xoay người lại ngồi xuống dãy ghế trên hành lang, chỉnh lại đồng hồ về trạng thái bình thường. Lại cho Lục Đại thiếu thêm mười lăm phú nữa.

Tự ý lái trực thăng rời khỏi quân khu, lại vác súng ra ngoài, sau khi trở về sẽ không thể thiếu một hồi lăn lộn được.

Hiện giờ Đệ Tứ quân khu, chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt người khác! Không biết bao nhiêu người nhằm vào Lục Đại thiếu, không nhanh chóng trừ bỏ thì không được!

Mười lăm phút sau, Cận Tư Nam đẩy cửa bước vào.

"Lục thiếu, chúng ta phải đi thôi!"

Đột nhiên Cố Nhất Nặc càng ôm chặt lấy Lục Dĩ Thừa, anh ôm cơ thể nhỏ bé của cô ở trong lòng, không thể nói ra được là có tư vị gì.

"Tiểu Nặc, ngoan!"

Cố Nhất Nặc lắc đầu, cô không biết, anh đi rồi cô còn có thể ôm ai, lúc này cô như một bé con bị thiếu hụt cảm giác an toàn, chỉ muốn anh ở lại đây.

Lucj lão gia chậm rãi bước vào phòng, "Nhất Nặc bảo bối, ông nội đến rồi đây."

Cố Nhất Nặc nghe được giọng nói của Lục lão gia, ngẩng đầu lên nhìn ra cửa phòng bệnh, chỉ thấy Lục lão gia ôm một bó hoa hồng đỏ đi tới.

Ông đưa bó hoa tới trước mặt Cố Nhất Nặc, cô chỉ có thể buông Lục Dĩ Thừa ra, duỗi tay ôm lấy bó hoa đó.

"Nhất Nặc à, đây vẫn là lần đầu tiên ông nội mua hoa hồng, con xem có thích không?"

Cố Nhất Nặc nhẹ nhàng

gật đầu.

Lục lão gia quay đầu nhìn Lục Dĩ Thừa đang ngồi ở mép giường: "Nên làm cái gì thì đi làm đi, ông sẽ chăm sóc Nhất Nặc."

Lục Dĩ Thừa nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cố Nhất Nặc, hai chân như là bị rót chì, nặng nề đi ra cửa phòng bệnh. Cố Nhất Nặc ôm bó hoa ngồi nhìn theo anh, ánh mắt dính dính, cuối cùng đến cả sức lực vẫy tay tạm biệt anh cũng không có.

Anh đi rồi.....

Cô thất thần nhìn cánh cửa phòng khép lại.

Một khắc kia khi cửa phòng vừa đóng lại, vẻ mặt Lục Dĩ Thừa tức khắc trở nên lạnh như băng sương.

"Có mang đồ đến không?"

"Mang đến rồi, tuy chỉ có mấy millilit nhưng nhiêu đây cũng đủ cho người ta lãnh đủ!"

"Tìm một người đáng tin cậy, cả quá trình tôi muốn chính mắt nhìn thấy."

.....

Trình Thi Lệ trở về Cố gia, vừa mới mở cửa ra, Cố Minh Tuyết liền chạy nhào về phía bà ta.

"Mẹ!"

"Sao con lại về đây?!"

Cố Minh Tuyết hoàn toàn chịu không nổi nơi đó, một ngày cô ta cũng không thể chịu đựng nổi! Huống chi, điều mà cô ta quan tâm nhất chính là kết cục của Cố Nhất Nặc!

"Mẹ, Cố Nhất Nặc thế nào rồi? Có bị nhiễm HIV hay không?"

Trình Thi Lệ hít sâu một hơi, thiên tính vạn tính cũng không tính được Lục Dĩ Thừa lại đột nhiên xuất hiện, còn đám người Lại Tam đều bị thiêu chết, bằng không, bà ta cũng không biết bản thân còn có thể yên ổn đứng ở đây hay không.

Thấy Trình Thi Lệ không lên tiếng, Cố Minh Tuyết có một loại dự cảm không hay, chẳng lẽ lần này lại để Cố Nhất Nặc thoát nữa rồi sao?

"Tiểu Tuyết, từ giờ trở đi chuyện này cứ coi như con không biết gì hết! Cái gì cũng không biết, có hiểu hay không?"

"Tại sao lại như vậy?" Cố Minh Tuyết hoàn toàn không có cách nào chấp nhận cái kết quả này!

"Tiểu Tuyết, bây giờ con lập tức quay lại đó, nhất định phải cai nghiện cho xong! Chuyện còn lại con không cần phải xen vào!"

"Mẹ, con không đi! Con không cần phải đi!"

"Lẽ nào con thật sự muốn huỷ hoại chính mình sao? Cần phải đi!" Thái độ của Trình Thi Lệ rất quả quyết, "Con lập tức đi thu dọn đồ đạc, mẹ tìm người tới đón con, lát nữa mẹ còn phải đến bệnh viện một chuyến."

"Mẹ, mẹ đến bệnh viện làm gì?"

"Đi trông chừng Cố Nhất Nặc."

Cố Minh Tuyết vừa nghe thấy liền bật dậy khỏi sofa, "Mẹ còn muốn đi trông chừng cái con tiện nhân Cố Nhất Nặc đó!"

"Mẹ đã nói chuyện này con không cần phải xen vào! Lập tức đi thu dọn đồ đạc cho mẹ!"

Trong lòng Cố Minh Tuyết rất không cam tâm nhưng nhìn thấy thái độ đáng sợ đó của mẹ mình, cô ta không dám phản bác lại nữa, đi lên lầu thu dọn đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Trình Thi Lệ nấu một ít canh cho vào bình giữ nhiệt mang đến bệnh viện.

Không nghĩ tới lại bị hai người đứng ở cửa ngăn lại!

"Cố phu nhân, từ giờ trở đi, không có sự dặn dò của Lục lão gia thì không ai được tới gần Nhất Nặc tiểu thư."

"Tôi nấu một ít canh cho con bé bồi bổ cơ thể, có thể đem vào trong giúp tôi được không?"

"Không cần, Nhất Nặc tiểu thư đã ăn cơm xong."

Trình Thi Lệ xách theo bình canh đi ra ngoài, ra khỏi bệnh viện, bà ta trực tiếp ném bình canh vào trong thùng rác, tức giận đến cả người phát run.

Tiểu tiện nhân leo lên Lục gia thì giá trị con người cũng đi theo, nước lên thì thuyền lên! Lúc này đây lại để cho Cố Nhất Nặc chạy thoát, tiếp theo sẽ không còn vận khí tốt như thế!

Bà ta đi đến gara ngầm, mới vừa mở cửa xe ra thì có hai người đàn ông mặc đồ đen từ góc khuất đi ra.

Một con dao nhỏ lạnh băng kề vào bên eo của Trình Thi Lệ, bà ta đờ cả người ra, người đó dùng sức kéo bà ta lại đẩy vào hàng ghế ngồi phía sau của xe!

Người còn lại trực tiếp mở cửa xe ngồi vào ghế lái, khởi động xe lái ra khỏi gara.

Trình Thi Lệ nhìn hai người trước mặt, sợ tới mức sắc mặt xanh mét.

"Mấy người là ai? Rốt cuộc là muốn làm gì?" Bà ta giả vờ trấn định hỏi.

"Muốn làm gì? Đợi lát nữa bà sẽ biết thôi!"

Xe nhanh chóng chạy đến một nơi hẻo lánh vắng vẻ.

Trình Thi Lệ sợ tới mức cả người co rụt vào một góc trên xe, vừa nhìn thấy xe ngừng lại, bà ta liền với tay ấn nút mở cửa xe! Chỉ còn kém một chút nữa là được thì bị người ngồi phía sau túm trở về.

"Các người muốn tiền? Hay là muốn cái gì? Đều cho các người cả!" Trình Thi Lệ vứt túi xách sang một bên, thẻ ngân hàng và tiền trong túi tất cả đều lộ ra ngoài.

Người đàn ông ngồi ở ghế sau lấy ra một ống tiêm, người còn lại lấy điện thoại di động ra, cũng không thèm liếc nhìn chiếc túi xách kia lấy một cái.

"Đây là cái gì? Mấy người muốn làm gì tôi?" Trình Thi Lệ hoảng sợ, nhìn mũi kim sắc bén đó, trong lòng dâng lên sợ hãi, không ngừng lắc đầu.

Người đó dùng một tay bóp cổ bà ta, nhằm thẳng vào động mạch của bà ta mà đâm tới!

Trình Thi Lệ cảm thấy cổ mình như bị bỏng, nóng rát, bà ta có thể cảm nhận rõ ràng sự đau đớn nóng cháy đó giống như đang chạy dọc theo máu bà ta lan ra khắp cơ thể!

Đột nhiên, đầu đau muốn nứt ra! Như là bị bánh xe nghiền qua, sống không bằng chết!

Bà ta ngồi ở trong xe, co giật kịch liệt! Chịu không nổi cái cảm giác khó chịu này, không ngừng nôn khan.

Đây là một loại độc tố thần kinh mới nghiên cứu phát triển, có thể khiến cho tinh thần người ta trở nên điên loạn, thần trí không rõ ràng.

Trình Thi Lệ ngồi ở ghế sau không ngừng run rẩy, toàn thân đều căng đau!

Cả quá trình này kéo dài mười lăm phút.

Dần dần, ánh mắt bà ta trở nên đờ đẫn, vô thần nhìn về một hướng, bà ta đã hoàn toàn không thể điều khiển chính mình. Hết thảy trước mắt đều trở nên mơ hồ, trong đầu cũng một mảnh hỗn độn.

"Tại sao bà lại muốn tìm người bắt cóc Cố Nhất Nặc?"

"Tiểu tiện nhân! Nó dám chắn đường tôi! Nếu không phải là nó thì chính là con gái tôi sẽ gả vào Lục gia! Cô ta hẳn là phải đoản mệnh giống mẹ mình, cùng đi chết đi!"

"Ha ha, tai nạn giao thông! Tôi dựng ra tai nạn giao thông! Mẹ của Cố Nhất Nặc đã chết! Bị đâm xe chết!"

"Cho nên, tôi muốn Cố Nhất Nặc cũng chết không được tử tế! Chết không được tử tế! Ha ha ha ha, đều chết không được tử tế! Ai cũng đừng mơ chắn đường tôi được! Tiền đều là của tôi, đều là của tôi!"

Lục Dĩ Thừa nhìn video trước mắt, mặt mày lạnh băng, thì ra Trình Thi Lệ không chỉ muốn hãm hại Tiểu Nặc, thậm chí năm đó bà ta còn hại mẹ của Tiểu Nặc!

"Người phụ nữ này, có kết cục như vậy cũng coi như là trừng trị đúng tội!"

"Không, quá dễ dãi với bà ta!" Lục Dĩ Thừa tắt video đi, bưng lên một ly rượu.

"Còn Cố Minh Tuyết kia, anh định xử lý thế nào?"

Ánh mắt Lục Dĩ Thừa lại lạnh đi, "Trước tiên xử lý xong được một tay lão luyện, còn cô ta chỉ như một con kiến lúc nào cũng có thể bóp chết, dù sao cũng phải giữ lại để Tiểu Nặc xả giận."

Cận Tư Nam cười cười, sao cậu ta lại chưa từng nghĩ tới nhỉ, cô vợ nhỏ của Lục thiếu đâu phải là một chú thỏ nhỏ nhu nhược yếu đuối đâu!

"Vết thương của anh sao rồi? Không sao chứ?" Cận Tư Nam lo lắng hỏi, cậu ta cảm thấy sắc mặt của Lục Dĩ Thừa không có một tia huyết sắc.

Bởi vì ăn uống không tốt, bản thân Lục Dĩ Thừa bị thiếu máu nhẹ, ở nhà xưởng còn bị đâm cho một nhát, đến bệnh viện chỉ băng bó đơn giản một chút liền vội vàng chăm sóc Cố Nhất Nặc. Sau đó lại không ngừng nghỉ phút giây nào quay về quân khu, chưa được nghỉ ngơi cho tốt.

Lục Dĩ Thừa thuận miệng trả lời, "Chút vết thương này không tính là gì."

"Lục thiếu, lần này, ra Y Quốc đàm phán, anh lại loại tôi ra là có ý gì?" Vừa nói đến chính sự tới, Cận Tư Nam lập tức khôi phục lại vẻ nghiêm túc.

"Đợi bọn họ đàm phán thành công rồi lại nói!"

"Tôi nghi ngờ, tiếp theo mục đích của bọn họ chính là thâm nhập vào quân khu 4, anh cũng nên cẩn thận."

"Vậy thì bọn họ cũng phải có cái năng lực đó mới được! Quân khu 4 do tôi định đoạt!" Lục Dĩ Thừa nói xong, đứng dậy rời đi.

.....

Trình Thi Lệ ở ghế sau ngồi dậy, sờ sờ cổ mình, cảm giác đau đớn vẫn còn, nhưng mà trong đầu bà ta một mảnh hỗn độn, như thế nào cũng nghĩ không ra trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao bà ta lại lái xe đến đây?

Đẩy cửa xe ra, ngồi vào ghế lái, khởi động xe chạy về phía trước.

Chiếc xe chạy trên đại lộ, đèn đường phía trước nhìn rất chói mắt, tay bà ta đang cầm vô lăng không ngừng run rẩy, đột nhiên bà ta nhìn thấy phía trước có một bóng người, liền phanh gấp lại!

Nhưng mà chiếc xe không những không dừng lại, mà vẫn tiếp tục tăng tốc lao tới trước! Lao thẳng vào thân ảnh đó rồi cán qua!

Đụng phải người rồi! Bà ta đâm phải một người rồi! Trình Thi Lệ lập tức ngừng xe lại, xuống xe xem xét, phát hiện ra chẳng có ai cả!

"Ma.....Ma!" Bà ta lập tức leo lên xe, điên cuồng khởi động xe lao như bay về phía trước.

Bà ta có cảm giác, không khí trong xe ngày càng áp lực, lạnh lẽo khiến bà ta phát run, vừa quay đầu lại liền thấy một cái đầu người máu me be bét xuất hiện ở sau lưng bà ta!

"A!" Bà ta sợ hãi hét lên một tiếng, hai tay đang nắm vô lăng không khống chế được đánh lái ngoặc sang một bên!

Chiếc xe mất lái rẽ ngoặc sang một bên, đâm sầm vào rào chắn bên đường!

.....

Cố Tùng Bác và Cố Minh Tuyết vội vã chạy tới bệnh viện thì Trình Thi Lệ đã được đưa vào phòng cấp cứu.

"Hai người là người nhà bệnh nhân? Bệnh nhân phải cắt bỏ hai chân, phiền ngài ký tên ở đây!"

"Sao cơ? Cắt chân!" Cố Minh Tuyết hoảng hốt kêu lên, liên tiếp lùi về sau mấy bước, cả người dựa vào tường rồi từ từ trượt xuống.

Cố Tùng Bác nhìn tờ giấy cam kết đó, run run ký tên của mình vào.

"Bác sĩ, tình hình của vợ tôi thế nào rồi?"

"Hiện giờ còn chưa rõ lắm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức cứu sống bà ấy." Bác sĩ nói xong, lại đi vào phòng phẫu thuật.

Mấy giờ trôi qua, đèn phòng cấp cứu vẫn còn sáng.

"Tiểu Tuyết, con về trước đi, ba ở đây đợi."

"Ba, mẹ mẹ sẽ không sao đâu phải không? Là vì mẹ đi đưa canh cho Cố Nhất Nặc, trên đường về mới bị tai nạn!"

"Tiểu Tuyết, chuyện này không liên quan gì đến Tiểu Nặc." Cố Tùng Bác kiên nhẫn giải thích.

Làm sao có thể không liên quan đến Cố Nhất Nặc được!

Cố Minh Tuyết cố kìm nén mới không có nói ra trận tai nạn này tuyệt đối là có liên quan đến Cố Nhất Nặc!

Tại sao lại trùng hợp đến như vậy? Cố Nhất Nặc vừa mới được cứu thoát thì mẹ cô ta liền bị tai nạn giao thông?

Đây là trả thù, đây là mưu hại!

"Ba, ba nhất định phải điều tra cho rõ ràng, mẹ lái xe nhiều năm như vậy chưa từng xảy ra sự cố gì, trên đường lại không có xe, tại sao lại bị tai nạn nghiêm trọng như vậy chứ!"

"Tiểu Tuyết, con đừng có kích động, ba sẽ điều tra rõ ràng, mặc kệ là có nguyên nhân gì, đều sẽ điều tra ra, được không? Con đi về nghỉ ngơi trước đi."

Cố Minh Tuyết hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy cái loại cảm giác quen thuộc này lại bắt đầu kéo tới!

Cô ta xoay người chạy nhanh ra ngoài, tuyệt đối không thể để bất cứ kẻ nào biết cô ta bị nghiện ma túy!

Cố Tùng Bác nhìn cửa phòng phẫu thuật còn đang đóng chặt, cảm thấy tim mình đã lao lực quá độ.

.....

Lục Dĩ Thừa đi xong, Lục lão gia ở bệnh viện ngồi trông Cố Nhất Nặc một tấc cũng không rời. Đến tối, ăn một chút cháo xong liền nghỉ ngơi, Lục lão gia đang ngồi ngoài phòng khách, đeo tai nghe lên xem phim ngôn tình.

"Lão gia." Tôn tẩu gọi một tiếng.

Lục lão gia tháo tai nghe xuống.

"Lão gia, Cố thái thái bị tai nạn giao thông, còn chưa biết tình hình như thế nào."

Lục lão gia gật đầu, "Tôi biết rồi."

---###

Thánh ngôn tình chính là Lục lão gia, xem phim rồi học theo mấy cái chiêu bát quái. Lục lão gia mà trẻ lại vài chục tuổi thì đúng chuẩn soái ca sát gái mất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Đã làm chuyện xấu thì sẽ phải trả giá cho những việc mình làm.

"Đừng có nói cho Nhất Nặc biết, sau này chuyện của Cố gia không cần ở phải nhắc tới ở trước mặt con bé."

"Vâng." Tôn tẩu gật gật đầu.

.....

Mười ngày sau, Cố Nhất Nặc có thể xuất viện, dù sao cũng là về Lục gia, Lục lão gia sảng khoái đi làm thủ tục xuất viện cho cô.

Trước cửa bệnh viện có một chiếc Mercedes đang đỗ.

Cố Nhất Nặc không quá hiểu biết về xe, chỉ là liếc mắt nhìn qua một cái, phát hiện không phải là chiếc trước đây Tiểu Lưu vẫn lái, chiếc xe này có khung xe dài hơn, lại còn khí phái hơn chiếc cũ! Cô còn chưa biết là chiếc xe này chẳng những là ngồi sẽ rất thoải mái, lại còn có chức năng chống đạn nữa.

"Lão gia, Nhất Nặc tiểu thư, lên xe đi."

"Nội à, chiếc xe này là của nội mới mua sao?"

"Không phải của ta." Lục lão gia cười tủm tỉm bước tới, thằng cháu đích tôn nhà mình đúng là làm việc rất có hiệu suất, chiếc xe này thế nhưng trong vòng mười ngày đã đưa tới nơi, vừa vặn đón Nhất Nặc bảo bối về nhà.

"Không phải?" Cố Nhất Nặc không hiểu ra sao, cùng theo lên xe.

Chiếc xe này, không chỉ nhìn quý phái, bên trong lại càng xa hoa không cách nào hình dung, chỉ là cái phong cách này, sao cô cứ cảm thấy quái quái? Thiết kế nội thất xe sao lại toàn màu hồng phấn thế này ta?

Ghế ngồi còn bọc lông thú màu trắng. Chiếc xe này không phải là của ông nội, vậy thì nhất định là của Lục Dĩ Thừa, chỉ là cái phong cách này cũng quá là quỷ dị đi mất.

"Nhất Nặc, có thích không?" Lục lão gia dò hỏi Cố Nhất Nặc.

"Chưa từng ngồi qua chiếc xe nào thoải mái thế này luôn."

"Sau này, mỗi ngày đều có thể ngồi rồi."

"A?" Cố Nhất Nặc còn không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Chiếc xe này là của con đấy."

"Con..... Con?" Cố Nhất Nặc lắp bắp hỏi lại, sao tự dưng cái xe này lại biến thành của cô?

"Dĩ Thừa mua, nó ngại chiếc xe trước kia không gian hơi nhỏ, không đủ thoải mái, chiếc xe này cách âm rất tốt, tính an toàn lại cực cao, cho nên liền đổi cho con một chiếc." Lục lão gia cảm thấy, cháu trai nhà mình chính là bởi vì Tiểu Nặc là bị người dùng taxi bắt cóc, trong lòng có bóng ma, cho nên mới đổi một chiếc xe như thế! (Theo ta thấy thì dụng ý của Thừa ca là để sau này 2 người chơi trò xe rung lắc với nhau cho thoải mái thì đúng hơn. Hehehe!)

Xe này là Lục Dĩ Thừa mua cho cô?! Cố Nhất Nặc ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời khó có thể tiêu hóa được sự thật này.

"Cũng tốt, đổi xe rồi ta cũng yên tâm." Lục lão gia cứ cười toe gật gật đầu.

Hình như Cố Nhất Nặc còn nhớ rõ, chiếc xe trước đây của Lục Dĩ Thừa hình như là Maybach đi? Một chiếc siêu xe như vậy thế nhưng còn bị anh ghét bỏ? Ách, không đúng, chiếc xe này là đổi cho cô.

Cô còn không biết, phía sau còn có một chiếc xe đi theo sát bọn họ, có mấy vệ sĩ đang ngồi trong xe, mỗi một lần ra cửa là đều dàn quân như thế này!

Ngồi trong chiếc xe này, tâm tình cô trở nên phức tạp khó có thể hình dung, trong đầu không tự chủ được hiện ra cảnh tượng ngày hôm đó.

Ngay lúc cô tuyệt vọng, anh đột nhiên xuất hiện, vì cô mà anh còn bị đâm một nhát! Nhà xưởng cháy, anh ôm cô lao ra ngoài, từng cảnh từng cảnh đều hiện ra rõ ràng trong đầu cô.

"Nội ơi, mấy ngày nay anh ấy có gọi điện về không ạ?"

"Hai ngày trước có gọi, ngày nào cũng gọi, lại sợ con nói chuyện quá đau cho nên không có cho con nghe máy."

"Vết thương của anh ấy thế nào rồi?"

"Đã sớm không sao rồi....." Đột nhiên Lục lão gia phát hiện ra là mình nói chuyện quá là hấp tấp, lập tức sửa miệng: "Ách, kỳ thật, ta cũng không rõ lắm, hẳn là không sao đâu, hay là con gọi điện, tự mình hỏi một chút đi?"

Cố Nhất Nặc đón lấy điện thoại, bấm số của Lục Dĩ Thừa.

Lúc này, Lục Dĩ Thừa đang nằm trên giường bệnh ở quân khu, bình máu đỏ tươi còn đang nhỏ giọt.

"Lục thiếu, thời gian này rượu, thuốc lá anh không được đụng vào, mỗi ngày phải bổ sung thêm dinh dưỡng, một tên to đầu lớn xác mà lại bị bệnh thiếu máu, anh không biết xấu hổ sao? Chuyện này mà đồn ra ngoài, anh cũng không sợ anh em Đệ Tứ quân khu chúng ta chê cười anh à!" Khổng Nhất Phàm nhịn không được lải nhải một tràng.

Di động vang lên, Lục Dĩ Thừa lấy ra vừa thấy là số của ông nội gọi.

"Alô, tôi là Cố Nhất Nặc." Giọng nói mềm mại của Cố Nhất Nặc truyền tới.

"Tiểu Nặc!" Lục Dĩ Thừa liền từ trên giường ngồi bật dậy, vì động tác quá nhanh cho nên liền choáng váng mặt mày.

"Lục Đại thiếu, anh ngồi dậy làm cái gì? Nhanh nằm xuống!"

Lục Dĩ Thừa liếc qua Khổng Nhất Phàm một cái, bác sĩ Khổng bảnh trai lập tức ngậm miệng lại.

Cố Nhất Nặc nghe tiếng nói trong điện thoại, đầu mày liền chau chặt lại, "Anh xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì, đang huấn luyện thôi." Lục Dĩ Thừa xoa xoa thái dương cho bớt choáng. "Hôm nay là ngày em xuất viện phải không? Đầu lưỡi có còn đau không?"

"Ông nội đã làm thủ tục xuất viện cho em rồi, đầu lưỡi không đau nữa, vết thương cũng sắp khỏi hẳn rồi."

"Ừ." Lục Dĩ Thừa gật gật đầu, vết thương của cô không nghiêm trọng lắm, về nhà dưỡng thương tốt hơn là ở trong bệnh viện.

"Còn anh? Anh sao rồi?"

"Anh? Không sao, chỉ là một chút vết thương, đã sớm bình phục rồi, ông nội không có nói với em sao?"

"Nội nói cho em nghe rồi, nhưng mà em còn có chút lo lắng."

Lo lắng? Khoé môi Lục Dĩ Thừa hơi hơi cong lên.

Bác sĩ Khổng đứng một bên nhìn thấy mà ngây cả người, cái lão Diêm La Vương mặt lạnh hơn tiền này nào giờ có thấy ôn nhu như thế này đâu? Ông trời ơi! nụ cười này, quả thực là khiến cho cậu ta phải hoài nghi cuộc đời!

Cố Nhất Nặc cầm điện thoại, trầm mặc một hồi, cũng không biết nên nói gì nữa.

Hôm đó, cô ôm anh không muốn buông tay, hiện tại nghĩ lại cảm thấy thật là mất mặt, tường thành phòng bị của cô, không biết bắt đầu từ lúc nào đã từ từ sụp đổ.....

"Sao em không nói gì nữa vậy?"

"Anh không sao thì tốt rồi, em cúp máy trước đây."

Cúp máy? Mới nói mấy câu đã cúp máy nhanh như vậy sao! Lục Dĩ Thừa ngã rầm một cái xuống giường bệnh.

"Lục Đại thiếu, anh truyền máu thế này là chỉ trị phần ngọn không trị được gốc! Tôi truyền cho anh mấy bình dịch dinh dưỡng vậy, đợi lát nữa vẫn nên ăn một chút gì đi?"

"Không được, càng là lúc này lại càng ăn không vô, nôn chết mất!"

"Một con người rắn rỏi như thế lại còn mắc cái bệnh kiêu ngạo thế này!" Bác sĩ Khổng lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

.....

Cố Nhất Nặc trả điện thoại lại cho Lục lão gia, để tránh cho xấu hổ, cô lập tức nói lảng sang chuyện khác, "Nội, con muốn đến bệnh viện trước, đi thăm Hứa Thụy một lúc đi."

"Được rồi, ta đi với con."

"Thăm Hứa Thụy xong, con liền trở về thu dọn đồ đạc."

"Được đó, được đó! Sớm thu dọn một chút, dọn về đây đi, cũng đỡ phiền toái." Lục lão gia giơ hai tay đồng ý.

Hứa Thụy nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hiện giờ còn chưa thể xuống giường, ba mẹ cậu ấy còn ngồi trông ở một bên, trông cũng vô cùng tiều tụy.

Lục Dĩ Thừa thay Hứa Thụy thanh toán tất cả chi phí điều trị, ngoài ra cũng cho ba mẹ cậu ấy một số tiền, có thể giúp cho bọn họ khỏi lo cơm áo gạo tiền.

Cố Nhất Nặc bước vào phòng bệnh, Hứa Thụy lập tức động đậy muốn ngồi dậy.

"Tiểu Nặc, cậu sao rồi?"

"Hứa Thụy, cậu mau nằm xuống đi!" Cố Nhất Nặc bước nhanh tới trước, Hứa Thụy đều đã như vậy rồi lại còn quan tâm đến cô, trong lòng cô lại càng thêm tự trách.

"Mình xuất viện rồi, cậu cũng phải cố lên đấy!"

Hứa Thụy thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: "Mình không sao, rất nhanh thôi mình cũng có thể xuất viện rồi!"

Cố Nhất Nặc xách túi hoa quả đưa cho mẹ của Hứa Thụy, lại ngồi ở mép giường nhìn cậu ấy. Cô biết, lúc cậu được đưa tới bệnh viện, tình hình rất nguy kịch! Bác sĩ thông báo tình hình cậu ấy bất lợi đến mấy lần, những việc này cô đều biết!

Cô nợ Hứa Thụy, có khả năng cả đời này cô cũng đều sẽ trả không xong.

"Thật xin lỗi, bởi vì mình mới khiến cho cậu bị thương nặng thế này."

"Tiểu Nặc, cậu đừng có tự trách bản thân mình, chuyện này không có liên quan gì đến cậu, đều là do bà mẹ kế đó của cậu làm!" Hứa Thụy có chút kích động, ho khan kịch liệt một hơi dài.

Lục lão gia bước tới trước, vỗ vỗ bả vai Hứa Thụy, "Tiểu tử, dưỡng thương cho tốt."

Hứa Thụy nằm xuống, đối diện với ánh mắt sáng ngời của Lục lão gia, bỗng nhiên cảm thấy có chút áy náy, "Thật xin lỗi, con không nên xúc động như thế, rõ ràng biết mình không có bản lĩnh mà còn muốn làm anh hùng."

"Tuổi trẻ không biết sợ mà." Lục lão gia nhẹ gật gật đầu.

Hứa Thụy chỉ cảm thấy trên mặt một trận phát sốt, giống như là cậu ấy đột nhiên đã trưởng thành, hiểu ra được điều gì đó. Trong bất tri bất giác, một cậu thiếu niên đã trải qua biến đổi hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Thăm Hứa Thụy xong, Lục lão gia cùng Cố Nhất Nặc về Cố gia thu dọn đồ.

Cố Tùng Bác biết hôm nay Cố Nhất Nặc xuất viện, nhưng ông ta còn phải ở bệnh viện chăm sóc Trình Thi Lệ, có chút bất đắc dĩ để Cố Minh Tuyết ở nhà, lỡ như Tiểu Nặc trở về Cố gia thì cũng có người ở nhà chăm sóc.

Thấy một chiếc siêu xe chạy vào trong sân nhà, Cố Minh Tuyết biết là Cố Nhất Nặc đã quay về. Chẳng những có Lục lão gia tự mình đưa đón, còn có mấy tên vệ sĩ cùng đi theo! Ngay tức khắc, ghen ghét cùng căm hận điên cuồng sinh sôi nảy nở trong lòng! Âm thầm nắm chặt đôi tay, móng tay thật dài cắm sâu vào lòng bàn tay nhưng cô ta cũng chẳng để ý.

Cố Nhất Nặc xuống xe, đỡ Lục lão gia đi vào phòng khách.

"Nội, nội ở đây đợi con một lát, con đi thu dọn đồ đạc sẽ xuống ngay."

"Nhất Nặc tiểu thư, tôi giúp cô đi?" Tiểu Lưu lập tức nói.

"Không cần đâu, cũng không có gì nhiều." Cố Nhất Nặc đi lên lầu hai.

Cố Minh Tuyết lập tức đuổi theo. Lục lão gia nhìn mấy người vệ sĩ đứng phía sau làm một cái ánh mắt, vệ sĩ liền đi theo lên.

Cố Nhất Nặc mới vừa bước vào phòng, Cố Minh Tuyết liền theo vào, chất vấn cô: "Cố Nhất Nặc, có phải là mày làm hay không!"

"Cô đang nói gì vậy? Tôi không rõ." Cố Nhất Nặc đi đến một bên, bắt đầu thu dọn tài liệu ôn tập cần dùng.

Cố Minh Tuyết đột nhiên nhào tới, còn chưa chạm được vào Cố Nhất Nặc đã bị vệ sĩ ở một bên giữ lại, Cố Nhất Nặc giơ tay, hung hăng quăng cho Cố Minh Tuyết một cái tát!

"Mấy người buông tôi ra!" Cố Minh Tuyết không ngừng giãy giụa.

"Buông cô ta ra!" Cố Nhất Nặc phân phó mấy vệ sĩ: "Các anh đi xuống trước đi, tôi sẽ không sao đâu."

Vệ sĩ thả Cố Minh Tuyết ra, xoay người lui đi ra ngoài.

Cố Minh Tuyết không dám tùy tiện bước tới nữa, nếu thật sự muốn đánh nhau với Cố Nhất Nặc thì chắc chắn là cô ta không thể chiếm thế thượng phong rồi. Hiện tại, cô ta thật sự rất muốn giết Cố Nhất Nặc! Nhưng mà cô ta cần phải bình tĩnh, không thể lại kích động giống như lúc nãy.

"Trình Thi Lệ đâu?" Cố Nhất Nặc không thấy Trình Thi Lệ ở nhà cho nên thuận miệng hỏi.

Cố Minh Tuyết nghĩ ở mẹ mình còn đang ở bệnh viện, còn chưa có ra khỏi phòng ICU*, tức khắc hốc mắt liền đỏ lên!

*ICU là từ viết tắt tiếng Anh của intensive care uni được tạm dịch là các đơn vị hồi sức cấp cứu, chăm sóc đặc biệt và điều trị tích cực.

"Cố Nhất Nặc! Có phải là mày làm hay không? Có phải là mày động tay động chân vào xe của mẹ tao hay không, hại mẹ tao bị tai nạn thảm khốc!"

"Tai nạn giao thông?" Cố Nhất Nặc có chút giật mình, cô chưa nghe gì đến tin Trình Thi Lệ bị tai nạn cả, thế nhưng bà ta lại bị tai nạn giao thông?

Trong lòng cô xuất hiện một tia suy nghĩ khác thường, báo ứng tới cũng quá nhanh đi.

"Cố Nhất Nặc, mày đừng có đắc ý! Tao sẽ không buông tha cho mày!"

Cố Nhất Nặc lạnh lùng cười, kiếp trước sở dĩ cô thê thảm như vậy, không phải là do Cố Minh Tuyết có thủ đoạn gì, mà là Trình Thi Lệ. Hiện tại Cố Minh Tuyết, chỉ là một đứa con gái dễ xúc động, ghen ghét đố kỵ, hơn nữa làm việc bất chấp hậu quả mà thôi.

Chỉ bằng Cố Minh Tuyết của lúc này, chút uy hiếp đó, một chút cô cũng chẳng để vào trong mắt.

Ngước mắt lên lại đánh giá Cố Minh Tuyết một lượt từ đầu đến chân, nếu đã không còn Trình Thi Lệ ở sau lưng dạy dỗ, Cố Minh Tuyết cũng chẳng làm được cái gì!

"Cố Minh Tuyết, gần đây, hẳn là cuộc sống của cô không tốt lắm nhỉ?"

Cố Minh Tuyết tức giận đến phát run, cô ta biết, Cố Nhất Nặc ám chỉ chính là cái gì, cô ta biến thành như bây giờ, còn không phải là do Cố Nhất Nặc hãm hại sao?!

"Khiến mày thất vọng rồi, tao tuyệt đối sẽ không lây dính đến thứ đó nữa đâu!" Cố Minh Tuyết cao ngạo hất cằm.

"Vậy sao? Tôi quên nói cho cô, kỳ thật, trong tay mẹ cô còn một ít đấy, đáng tiếc là mấy ngày nay cô lại phải chịu bao nhiêu là tội thế này!"

Ánh mắt Cố Minh Tuyết có vài phần lơi lỏng, vừa đối diện với ánh mắt của Cố Nhất Nặc, cô ta lập tức thay đổi ánh mắt, kiên quyết lên.

Đột nhiên Cố Nhất Nặc bước nhanh ra ngoài, lúc quay lại trên tay cầm theo một lọ bột màu trắng.

Bởi vì bị nghiện ma túy cho nên Cố Minh Tuyết không thể nhìn vào những thứ có dạng bột màu trắng như thế, cô ta sợ bản thân khống chế không được, đều nói tâm nghiện khó cai, đây là điều đáng sợ nhất!

Cố Nhất Nặc mở cái lọ đó ra, đưa tới trước mặt Cố Minh Tuyết.

Một cỗ hương vị quen thuộc khiến cho tinh thần của Cố Minh Tuyết trở nên đặc biệt hưng phấn, bả vai cô ta bắt đầu run rẩy không ngừng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào lọ bột trắng đó.

Không! Cô ta tuyệt đối không thể lại dây vào thứ đó được!

Quãng thời gian này cô ta đã khống chế rất tốt, sẽ không thường xuyên lên cơn nghiện như vậy nữa! Chỉ cần cô ta tiếp tục kiên trì thêm một đoạn thời gian thôi là có thể từ bỏ thành công!

Cô ta hất tay một cái, lọ bột trong tay Cố Nhất Nặc rơi xuống sàn vỡ vụn, bột trắng rải đầy sàn.

"Cố Minh Tuyết, rồi cô sẽ quỳ rạp xuống dưới sàn, giống như chó liếm sạch sẽ mấy thứ này!" Cố Nhất Nặc lạnh giọng nói.

Một câu này là kiếp trước Cố Minh Tuyết đã nói với cô!

"Không! Tao sẽ không!" Hai chân Cố Minh Tuyết run rẩy không ngừng, cô ta dùng toàn bộ sức lực chống đỡ, sợ chỉ cần bản thân lơi lỏng một chút thôi là sẽ liền xụi lơ ra đất!

Cố Nhất Nặc càng nhớ rõ, kiếp trước Cố Minh Tuyết đã ấn chặt cô xuống dưới đất như thế nào, đã dùng hết khả năng nhục nhã cô như thế nào!

"Hiện giờ chắc là cô cảm thấy khắp người giống như có vô số con kiến đang bò, cả người đều đang lâng lâng, có một loại khát vọng đang phát sinh trong lòng khiến cho cô cồn cào ruột gan, muốn xé tim bứt phổi! Rất nhanh thôi, cái cảm giác này sẽ càng ngày càng mãnh liệt!"

"Làm sao mày biết?" Cố Minh Tuyết lớn tiếng phản bác lại! Nhưng Cố Nhất Nặc nói không sai một chút nào!

Thân thể cô ta càng ngày càng mềm đi, phải dựa vào tường mới có thể đứng được.

"Tôi còn biết, hiện tại cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ngoại trừ đống bột trắng này ra, trong mắt cô rốt cuộc sẽ không nhìn thấy được bất cứ thứ gì!" Cố Nhất Nặc nói xong, xoay người vào toilet rót một ly nước đi ra.

"Cố Nhất Nặc, mày muốn làm gì!"

"Nếu như cô đã không cần, đương nhiên là tôi phải giúp cô huỷ mấy thứ này đi!" Cố Nhất Nặc nói xong, bưng ly nước trong tay lắc lắc, định đổ xuống sàn.

Đột nhiên Cố Minh Tuyết giống như là phát điên lên, lao tới giật ly nước trong tay Cố Nhất Nặc lại.

"Không cần, không cần....." Miệng cô ta không ngừng lặp lại hai chữ này, ánh mắt càng thêm nóng cháy nhìn chằm chằm vào số bột trắng đó.

Cố Nhất Nặc không để ý tới Cố Minh Tuyết nữa, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Cố Minh Tuyết đã phát tác, thân thể mềm như bông ngã trên mặt đất, khống chế không được sức hút từ thứ đó phát ra, bò qua, mặc kệ là sàn nhà có bẩn hay không, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất mà liếm!

Cố Nhất Nặc xoay người, nhìn Cố Minh Tuyết.

Kiếp trước, chẳng sợ cô cũng giống Cố Minh Tuyết, lúc cơn nghiện ma túy phát tác cô cũng không có giống như Cố Minh Tuyết, mất đi tôn nghiêm!

"Cố Minh Tuyết, những thứ này là cô đáng phải nhận!"

Cố Minh Tuyết hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác hưng phấn mà thứ đó mang đến, hoàn toàn không biết bộ dạng hiện tại của chính mình là như thế nào.

Một ít tài liệu ôn tập, một chiếc laptop, một cái giá vẽ, một ít màu vẽ, còn có đôi thiên nga thủy tinh kia, đồ đạc mà Cố Nhất Nặc mang đi, đơn giản đến không thể nào đơn giản hơn.

Cô ôm theo mấy thứ này đi xuống lầu

"Nhất Nặc tiểu thư, để tôi cầm giúp cô!" Tiểu Lưu lập tức bước tới đón lấy.

"Nhất Nặc, chúng ta về nhà!" Lục lão gia vui vẻ bước tới trước, nắm tay Cố Nhất Nặc đi ra ngoài.

Cố Minh Tuyết nghe tiếng xe đã chạy xa, khôi phục lại một chút ý thức, cô ta vừa ngẩng đầu lên vừa vặn đối diện với chiếc gương soi! Đem cái bộ dạng chật vật bất kham đó của cô ta soi rõ không chỗ nào che giấu, cũng khiến cho cô ta tận mắt nhìn thấy, rốt cuộc bộ dạng của cô ta trông như thế nào!

"Không! Không! Đây không phải ta, không phải ta!"

Sao cô ta lại biến thành thế này? Sao cô ta có thể vì mấy thứ này mà làm ra chuyện như vậy! Lại còn có là làm trò ở trước mặt Cố Nhất Nặc!

Lập tức cô ta chạy tới, hất văng chiếc gương xuống đất, rốt cuộc nhịn không được, khóc lớn lên! Có một loại khuất nhục trước giờ chưa từng có vây lấy cô ta. Tôn nghiêm của cô ta đã bị xé rách! Bị giẫm đạp! Phẩm tiện giống như một thứ cặn bã!

Nhìn số bột trắng rơi vãi trên sàn nhà, cô ta càng khóc dữ hơn.

Cai nghiện không xong, cô ta cai nghiện không xong! Cô ta không có cách nào ngăn cản được sự mê hoặc mà mấy thứ này mang đến cho mình, cô ta cũng không muốn cai nghiện!

"Cố Nhất Nặc, chỉ cần Cố Minh Tuyết tao còn tồn tại một ngày, tao sẽ không để cho mày được sống yên đâu! Mày đợi đi! Mày cứ đợi đi!"

---###

Nhổ cỏ không chịu nhổ tận gốc là đây. Mà thôi Thừa ca cứ phun thuốc cỏ đi cho lẹ, nhổ làm gì cho bẩn tay!

Cách xưng hô có hơi lộn xộn một tý, nhưng thôi, mấy nàng ráng đọc đi nha, đừng quên vote cho ta đấy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Xảy ra tai nạn giao thông được đưa đến bệnh viện, mười ngày nay Trình Thi Lệ đều nằm trong phòng ICU, hai chân bị cắt cao lại hôn mê bất tỉnh, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, có khả năng sẽ trở thành người thực vật.

Cố Tùng Bác nghe bác sĩ nói xong, tâm tình lại trầm xuống vài phần.

Điều tra hiện trường tai nạn giao thông và camera giám sát cho thấy không có vấn đề gì bất thường, điểm đáng ngờ duy nhất chính là chính là camera hành trình trên xe không bật, nhưng các hạng mục kiểm tra khác của xe đều bình thường, hiện tại đã bước đầu xác định nguyên nhân gây tai nạn là do người điều khiển phương tiện vi phạm luật mà gây ra.

Bây giờ nếu muốn biết rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì, có khả năng là phải đợi Trình Thi Lệ tỉnh lại mới biết được.

"Cố tiên sinh, Cố thái thái tỉnh lại rồi! Ngài có thể vào thăm."

Cố Tùng Bác đi theo hộ sĩ thay trang phục vô trùng rồi vào phòng ICU.

Chỉ thấy Trình Thi Lệ hai mắt vô thần nhìn trần nhà, thoạt nhìn ngây dại ra.

"Ma! Có ma!"

"Đừng qua đây! Giết các ngươi, giết các ngươi!"

"Cố Nhất Nặc, ta muốn cho ngươi chết không được tử tế, chết không được tử tế, đều đi tìm chết, đi tìm chết đi!"

Cố Tùng Bác bước tới trước, cũng không có nghe rõ rốt cuộc là Trình Thi Lệ đang nói cái gì, chỉ là mơ hồ nghe được cái gì mà có ma, cái gì mà đi tìm chết linh tinh.

"Cô ấy thế này là xảy ra chuyện gì?"

"Cố tiên sinh, theo như phản ứng của bệnh nhân sau khi tỉnh lại, nguyên nhân là do xảy ra tai nạn giao thông, phần đầu bị và đập dẫn đến tổn thương thần kinh."

"Rốt cuộc là có ý gì?"

"Theo như thông thường hay nói chính là rối loạn tâm thần."

"Bệnh này có thể chữa khỏi không?"

"Việc này còn phải xem tình hình hồi phục của bệnh nhân thế nào, tiếp theo chúng tôi sẽ giúp bà ấy làm kiểm tra toàn diện, sau đó sẽ bàn bạc để đưa ra phương án điều trị."

"Được, được!" Cố Tùng Bác đi lên trước, Trình Thi Lệ đột nhiên quay đầu, lộ ra ánh mắt hung ác: "Giết! Giết ngươi!"

Cố Tùng Bác sợ tới mức liên tục lùi về sau.

Đột nhiên Trình Thi Lệ lôi kéo dây truyền nước trên tay và dây của các thiết bị gắn trên người, máy móc ở một bên kêu lên không ngừng, bác sĩ hộ sĩ lập tức chạy tới giữ chặt tay bà ta lại!

Cố Tùng Bác thấy cảnh tượng như vậy, thở mạnh ra một hơi rồi xoay người đi ra ngoài.

.....

Dọn vào Lục gia được mấy ngày, mấy ngày nay Cố Nhất Nặc sống rất đơn giản mà hạnh phúc.

Ban ngày học bài đúng giờ, lúc nào rảnh lại cùng với Lục lão gia ra chăm sóc vườn rau rồi sau đó chính là chuẩn bị các món ăn ngon.

Lục lão gia còn cố ý sửa sang một phòng dành cho khách thành phòng vẽ tranh cho Cố Nhất Nặc, mua rất nhiều tài liệu học vẽ. Bất kể Nhất Nặc vẽ chính là cái gì, cho dù là tùy tay tập vẽ, Lục lão gia đều cho người dùng khung ảnh lồng kính tất cả lại.

Hoàng hôn, mặt trời ngả về tây, Cố Nhất Nặc ở vườn rau giúp Lục lão gia sửa sang lại mấy luống dưa, chúng đã bắt đầu đầu kết quả, có quả đã to bằng quả trứng gà rồi.

"Nội ơi, dưa này phải đợi bao lâu nữa mới có thể ăn?"

"Khoảng chưa đến một tháng nữa là có thể ăn rồi."

"Oa! Vậy nhanh quá." Cô sẽ đợi, không vội không vội.

Cô không biết chăm chúng thế nào, lại sợ đụng vào lại làm mấy quả dưa này bị thương, đứng dậy đi đến một bên cắt mấy đóa hoa tươi nở rộ.

Những cây hoa này là ngày thứ hai sau khi dọn đến Lục gia xong, cô cùng Lục lão gia đi dạo chợ rồi mua, sau đó bứng ra trồng xung quanh vườn rau, không nghĩ tới chưa đến nửa tháng cũng đã nở hoa rồi.

Di động của Lục lão gia đột nhiên reo lên, ông lau khô tay rồi nhận máy, là cuộc gọi video.

Lục Dĩ Thừa nhìn thấy Cố Nhất Nặc mặc một chiếc váy hoa màu lam, trên đỉnh đầu là chiếc mũ rộng vành che nắng, trong tay đang ôm một bó hoa, gió thổi mái tóc cô có hơi rối, cô cười ngọt ngào đến như vậy, quả thực là đẹp không tả siết!

Cố Nhất Nặc ôm hoa, sửa sang lại bó hoa một chút, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Lục lão gia cầm di động hướng về phía mình, cô lập tức đưa tay lên làm thành động tác "Hi!" với camera!

Cô còn tưởng rằng, ông nội là đang chụp ảnh cho mình cơ!

Lục Dĩ Thừa vội vàng nhấn nút chụp ảnh màng hình, lưu ngay khoảnh khắc này lại.

Chính là, vừa mới chụp lại xong liền nhìn thấy cô gái nhỏ này ôm hoa, tạo ra đủ tư thế chụp ảnh, có chu miệng bán manh, có nháy mắt nghịch ngợm, còn le lưỡi làm xấu, chẳng sợ anh không ngừng ấn nút chụp hình, vẫn có vài tấm chụp không kịp.

"Nội, cho con xem với, chụp như thế nào?" Đều nói con gái đều có thiên tính thích cái đẹp, điều này bộc lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

Cố Nhất Nặc hưng phấn chạy tới, vừa cầm tới điện thoại di động lại nhìn thấy mặt của Lục Dĩ Thừa!

"A!" Cô hoảng sợ, cầm bó hoa trong tay giơ lên che mặt, che khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng của mình đi.

Lục lão gia cười không ngậm được miệng, đưa điện thoại cho Cố Nhất Nặc, tiếp tục đi làm việc của mình.

"Nội, sao nội không nói là đang gọi video, con còn tưởng là nội đang chụp ảnh!" Cố Nhất Nặc nhỏ giọng nói với Lục lão gia.

"Mấy cái tư thế vừa rồi em tạo dáng cũng rất không tồi, thích chụp ảnh như thế, đợi anh về, chúng ta đi chụp ảnh cưới trước!"

"Không có, không có, em không có thích chụp ảnh." Cố Nhất Nặc liên tục lắc đầu.

Vừa rồi còn nghịch ngợm như vậy, bộ dáng vô ưu vô lo, vừa đối mặt với anh thì lập tức trở nên câu nệ, Lục Dĩ Thừa thật sự có chút không thể hiểu được, cô gái nhỏ này rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì?

"Sao lại không nói gì rồi?"

Cố Nhất Nặc là thật sự không tìm được chuyện gì để nói, cô cầm di động, ôm hoa đi vào trong nhà.

"Gần đây việc học thế nào rồi?"

"Vẫn tốt."

"Ở Lục gia có quen không?"

"Quen, ông nội rất thương em, mua cho em rất nhiều đồ." Cố Nhất Nặc ôm hoa, cắm vào bình hoa trong phòng vẽ tranh.

Lục Dĩ Thừa thấy phòng vẽ tranh sửa sang xong, rất muốn về xem.

"Trong nước có mấy học viện Mỹ Thuật, em đã nghĩ ra muốn đăng ký trường nào chưa?"

"Còn chưa có." Cố Nhất Nặc lắc đầu.

Trước đây là cô tính toán rời khỏi G thị, càng xa càng tốt, nhưng mà hiện tại, cô lại không biết chọn trường nào mới tốt.

"Nếu chưa có chọn được thì trước tiên không cần nghĩ tới nữa, cứ an tâm chuẩn bị thi đại học."

"Ừm."

Hai người, một trận trầm mặc.

Anh không nói lời nào, cô liền càng không có lời nào để nói, cách một cái màn hình, đều có thể cảm giác được thật xấu hổ.

"Anh có nghe nói qua, Lạc Y Cung có triển lãm tranh không?" Cố Nhất Nặc nhẹ giọng dò hỏi.

Lục Dĩ Thừa không trả lời ngay, mà là mở máy tính bên cạnh ra, vội vàng tìm hiểu một chút.

"Em muốn đi?"

"Bạch Duật mời em....."

"Anh đi với em!"

"Anh rảnh sao?"

"Đương nhiên rồi."

"Nhưng mà em nghe nói, muốn vào tham quan triển lãm tranh phải có thư mời, không có bán vé trên thị trường."

"Việc này cứ giao cho anh. Ngoài ra em lên kế hoạch một chút, xem xem có nơi nào muốn đi hay không, vừa vặn chúng ta có thể nhân cơ hội này đi du lịch."

"A? Đi du lịch?" Cố Nhất Nặc ngốc bức, là đi xem triển lãm tranh sao bỗng dưng lại biến thành đi du lịch luôn rồi?

"Tiểu Nặc, anh còn bận chút việc, lúc nào rảnh lại nói tiếp."

"Được, được." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, tắt video xong cô vẫn còn cảm thấy xấu hổ, muốn cùng Lục Dĩ Thừa đi du lịch? Lại còn có muốn đi Lạc Y Cung xem triển lãm tranh?

Đây là đang nằm mơ sao? Tại sao cô lại cảm thấy rất không chân thật.

.....

Mới đó đã tới ngày thi đại học.

Lục lão gia tự mình đưa Cố Nhất Nặc đến trường thi, ông ngồi ở quán cafe gần trường đợi, bên ngoài trường thi bị người vây kín, đều là các bậc phụ huynh đến đợi.

Trường hợp như vậy, không khỏi khiến cho Lục lão gia nhớ tới người nhà của Nhất Nặc.

"Tình hình Cố gia như thế nào?"

"Lão gia, từ sau khi Trình Thi Lệ xảy ra tai nạn giao thông, tinh thần thất thường, cả ngày điên điên nhảy múa. Trị liệu lâu như vậy nhưng vẫn như cũ không thấy có chuyển biến. Còn những cái khác thật ra cũng không có gì, hoàn toàn có thể xuất viện, Cố Tùng Bác còn không có làm thủ tục xuất viện, nhưng phía bệnh viện đã không muốn tiếp tục điều trị, kiến nghị chuyển đến bệnh viện tâm thần."

---###

Tiểu kịch trường:

Lục thiếu: Nhất Nặc, anh bị chóng mặt, hoa mắt, hốt hoảng, muốn ôm một cái, muốn hôn, muốn ăn ngon mới có thể khoẻ lại được.

Cố Nhất Nặc: Anh xảy ra chuyện gì? Có phải là có chỗ nào không thoải mái?

Cận Tư Nam: Chị dâu, đừng lo lắng, anh ta vừa tới trước mặt cô là liền giở thói đê tiện, nhìn chẳng khác nào phụ nữ đến ngày cả.

Cận Tư Nam lại khốn khổ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Truyện Ông xã phúc hắc sủng tận trời Q2 ta lấy lại được rồi nha, nhưng vẫn bị lag chưa đăng được chap mới. Cám ơn cả nhà.

---###

Lục lão gia gật đầu, chẳng trách Tiểu Nặc dọn đến Lục gia lâu như vậy mà Cố Tùng Bác đều mặc kệ không hỏi đến, thôi vậy, bất quá không hỏi cũng tốt.

"Chỉ cần Nhất Nặc bảo bối của chúng ta khoẻ mạnh vui vẻ là được rồi."

Lục lão gia lấy ipad ra, đeo tai nghe lên, bắt đầu ngồi xem phim ngôn tình.

.....

Bệnh viện.

Trình Thi Lệ được sắp xếp nằm trong một phòng bệnh riêng, tình hình của bà ta càng ngày càng nghiêm trọng, trừ phi khống chế được bà ta, tiêm thuốc ăn thần vào thì mới có thể làm kiểm tra cho bà ta, tiêm thuốc, cho uống thuốc được.

Đợi bác sĩ kiểm tra xong, Cố Tùng Bác và Cố Minh Tuyết cùng đi vào.

"Mẹ! Mẹ!" Cố Minh Tuyết gục bên mép giường, nhìn Trình Thi Lệ đang nằm ngây dại ra ở trên giường.

Tiêm vào một liều thuốc an thần xong, hiện tại rốt cuộc Trình Thi Lệ cũng đã an tĩnh lại.

"Cố tiên sinh, xin hỏi một chút, việc chuyển viện cho Cố phu nhân, ngài sắp xếp vào ngày nào? Tình hình của bà ấy như vậy, ở bệnh viện của chúng tôi lâu dài cũng không phải là cách, mới chỉ qua mấy ngày mà đã làm ba nhân viên y tế bị thương, nếu như ngài còn không làm thủ tục chuyển viện, chúng tôi sẽ phải áp dụng biện pháp cưỡng chế thôi."

"Viện phó, bệnh viện tôi đã sắp xếp xong rồi, lát nữa sẽ có người đến đón, đã làm phiền các vị lâu như vậy."

"Cố tiên sinh khách khí, tình hình của Cố thái thái như vậy, bệnh viện chúng tôi cũng đành bó tay không có cách nào, xin ngài thông cảm."

Viện phó nói xong liền cùng mấy vị bác sĩ hộ sĩ đi ra khỏi phòng bệnh.

Cố Minh Tuyết quay đầu lại, hai mắt rưng rưng nhìn về phía Cố Tùng Bác: "Ba, ba thật sự muốn chuyển mẹ đến bệnh viện tâm thần sao?"

"Tiểu Tuyết, con xem hiện giờ mẹ con như vậy, ba cũng thật sự không có cách nào, đưa bà ấy đến bệnh viện tâm thần sẽ được chữa trị tốt hơn."

"Tại sao ba lại không chịu tin lời con nói? Tất cả chuyện này đều là Cố Nhất Nặc làm hại! Ba, ba thử suy nghĩ một chút đi, từ khi Cố Nhất Nặc dọn đến Lục gia xong, cô ta có từng đến đây liếc mắt nhìn qua mẹ một lần nào chưa? Mẹ chăm sóc cho cô ta nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao! Còn cô ta thì sao? Vong ân phụ nghĩa! Cô ta chỉ ước gì, sớm một chút leo lên được Lục gia! Trong mắt không chỉ không có mẹ, đến ba cũng đều không có đâu!"

"Tiểu Tuyết! Con bình tĩnh lại một chút." Cố Tùng Bác chỉ cảm thấy thật sự đau đầu.

Thời gian gần đây, điều ông ta không muốn nghĩ đến nhất chính là những việc này.

Trình Thi Lệ bị liên lụy đến vụ án Tiểu Nặc bắt cóc, Tiểu Tuyết lại nói chuyện Trình Thi Lệ bị tai nạn giao thông có liên quan đến Tiểu Nặc, ông ta nghĩ không ra, đều là người một nhà, tại sao tức khắc lại liền biến thành như vậy?

Gần đây, công ty liên tiếp gặp thua lỗ, công ty sắp sửa lên sàn lại bị dời lại. Ông ta không còn tinh lực để mà tới xử lý mấy việc này, đó là việc của cảnh sát!

"Ba, ba không thể vứt bỏ mẹ được! Không thể chuyển mẹ tới bệnh viện tâm thần được!"

"Tiểu Tuyết, con đừng có nháo nữa! sau này nếu còn nói như vậy thì không cần nói nữa! Ba đã quyết định rồi, con ngồi ở đây đợi đi, đợi người bên bệnh viện kia đến, con tự mình đưa mẹ qua đó đi!"

"Ba!" Cố Minh Tuyết thất thanh kêu.

Cố Tùng Bác xoay người rời đi.

Ông ta còn có chuyện quan trọng cần phải làm, vì công ty mau chóng đưa ra thị trường, ông ta phải kêu Tiểu Nặc đem bản kế hoạch của ông ta cho Lục tiên sinh xem qua, sớm một chút tranh thủ sự ủng hộ của Lục tiên sinh!

Cố Minh Tuyết nhìn theo bóng dáng Cố Tùng Bác đã đi xa, vô lực ghé vào mép giường, gắt gao nắm tay Trình Thi Lệ.

"Mẹ, mẹ nói đi, con phải làm sao bây giờ? Mẹ, mẹ không thể bỏ lại một mình con được, con cầu xin mẹ, nhanh một chút tỉnh lại đi."

.....

Mặt trời rực rỡ ấm áp chiếu lên ban công, một chú mèo lười biếng duỗi cái eo lười, lách mình qua cánh cửa sổ rồi nhảy vào, nhảy đến bên chiếc máy tính

trên bàn sách.

Bạch Duật nâng lên tay, vuốt ve bộ lông mềm mượt của chú mèo, màn hình chờ của máy tính chính là bức tranh hôm đó Cố Nhất Nặc vẽ.

Một tay anh ta cầm điện thoại, thích ý dựa vào ghế, đợi bên kia nhận máy.

"Xin chào, Bạch tiên sinh!" Vừa nhấc máy, đối phương lập tức chào hỏi anh ta.

"Hiệu trưởng, xin chào."

"Bạch tiên sinh, có phải là có việc gì tôi có thể giúp góp chút sức lực không?"

"Là thế này, tôi có một học sinh muốn đề cử với ông."

"Có thể được Bạch tiên sinh tự mình đề cử, em học sinh nhất định là rất ưu tú! Không biết em học sinh này lúc nào thì có thể đến khảo xét?" Trong lời nói của hiệu trưởng có vài phần cung kính lấy lòng Bạch Duật.

"Mấy hôm nay cô ấy đang thi đại học, ý định cũng là học viện Mỹ Thuật."

"Vậy thật tốt quá! Thật tốt quá! Xin hỏi Bạch tiên sinh, có thể cho tôi biết danh tính của em học sinh này được không? Tôi đi kiểm tra hồ soe của em ấy trước, chuẩn bị sẵn vẫn hơn."

"Cố Nhất Nặc."

"Được, được, đợi tôi kiểm tra xong se lập tức trả lời Bạch tiên sinh."

"Được."

Bạch Duật tắt máy, vuốt ve chú mèo, "Đã lâu như vậy không gặp cô ấy, ngươi có nhớ cô ấy hay không?"

"Meow" chú mèo lười biếng kêu lên một tiếng, lại lim dim hai mắt.

Bạch Duật ôn nhu cười, đứng lên đi đến trước cửa sổ.

Lục Dĩ Thừa, có một câu gọi là gần quan được ban lộc, cậu ở gần lâu đài thuỷ tinh lâu như vậy, sắp sửa sẽ trở thành của tôi rồi

.....

Liên tiếp mấy ngày, đều khẩn trương bận rộn thi đại học, rốt cuộc cũng thi xong rồi, Cố Nhất Nặc ra khỏi trường học, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngẩng đầu hướng lên không trung nhìn đám mây trắng từng vầng từng vầng cuộn tròn đẹp đẽ như một bức tranh, trên nền trời xanh biếc có vài chú chim bay ngang qua, trông rất tự do phóng khoáng.

Kiếp trước cũng là hình ảnh như thế này, chỉ là lòng người không giống. Nhân sinh giống như là thật sự bước sang một trang mới.

"Nặc Nhi!" Một tiếng gọi vọng tới từ sau lưng.

Cố Nhất Nặc xoay người lại, chỉ thấy Bạch Duật một thân tây trang màu trắng ưu nhã đang đi về phía cô, một tay đang cắm ở trong túi quần.

Cảnh tượng thế này khiến cho cô có một loại xúc động muốn cầm bút lên vẽ lại.

Loại khí chất này của Bạch Duật rất thích hợp đem lồng vào trong khung kính, trưng bày cho người ta tham quan.

"Thi xong rồi?"

"Ừm, thi xong rồi." Cố Nhất Nặc gật gật đầu.

"Như thế nào? Định đăng ký học trường nào?"

"G thị có một trường mỹ thuật, thành phố S cũng có, còn có mấy trường bình thường. Đế Đô thì có hai trường, nhưng mà học viện Mỹ Thuật Elizabeth thì tuyển rất nghiêm ngặc, nghe nói là được nước ngoài đầu tư thành lập, đến nay đã có hơn một trăm năm lịch sử, tuy rằng mỗi năm cũng chiêu sinh, nhưng mà không mấy người có thể vào được, cho nên tôi đăng ký nguyện vọng một ở G thị rồi tiếp theo mới là Đế Đô."

Mấy ngày nay, Cố Nhất Nặc đã suy nghĩ kỹ rồi, ở lại G thị có thể ở cùng với ông nội. Nhưng mà ông nội cũng nói, Đế Đô vẫn tốt hơn một chút, kêu cô không cần phải vì ông mà cố tình ở lại đây, phải theo đuổi mơ ước của chính mình.

"Tôi cảm thấy, em rất thích Học viện Mỹ Thuật Elizabeth."

"Là rất thích bầu không khí của ngôi trường đó, chỉ có mỹ thuật chuyên nghiệp, không có gì khác, rất thuần túy."

"Đăng ký đi, thêm được một cơ hội, nói không chừng lại được cành ôliu phất trúng thì sao? Em phải có lòng tin vào chính mình chứ."

"Tôi nào có vận khí tốt đến như vậy chứ, bất quá nghe lời anh đăng ký cũng không có gì, tranh tôi vẽ còn được Bạch tiên sinh nhìn trúng cơ mà! Đúng không?" Cố Nhất Nặc ngọt ngào cười.

"Không sai, Nặc Nhi rất ưu tú." Bạch Duật cười gật đầu, ánh mắt ôn nhu tựa có thể kinh diễm cả tháng năm.

Cố Nhất Nặc vội vàng dời tầm mắt của mình, tiện thể cũng dời cái đề tài này đi, "Sao ở đây cũng gặp được anh vậy? Là anh vừa vặn đi ngang qua đây sao?"

"Không, là đặc biệt tới tìm em, mấy hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Lâu nay không liên lạc được với em."

---###

Ta mới post truyện mới. Ông xã em là thú nhân phần 3. Cảnh báo là truyện 18+ nha, bạn nào thấy hứng thú thì ủng hộ cho ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Các nàng vui lòng quay ngược lại đọc chương 88 nha, tại ad cập nhật chung với cái dòng thông báo hôm bữa.

---###

Nụ cười của Cố Nhất Nặc lập tức cứng lại, "Không có việc gì, không có gì xảy ra cả."

Bạch Duật biết, chắc chắn là có chuyện, chỉ là Lục Dĩ Thừa đều đã phong toả hết tất cả tin tức, anh ta biết, trước đó không lâu, Nặc Nhi dọn đến Lục gia ở.

Bất quá, Lục Dĩ Thừa không có ở đó.

"Nặc Nhi, nếu như em rảnh, vậy chúng ta cùng nhau đi ăn tối đi?" Bạch Duật mời.

Cố Nhất Nặc nhìn lại hướng ở cách đó không xa, ông nội và Tiểu Lưu bọn họ còn đang đợi cô, cô đã sớm đáp ứng với ông nội rồi, hôm nay thi xong sẽ đi ra ngoài ăn mừng một chút.

"Hôm nay tôi có việc bận rồi, hôm nào đi."

"Cũng được, nếu rảnh, lúc nào em cũng có thể gọi điện cho tôi, hoặc là trực tiếp đến phòng vẽ tranh tìm tôi."

"Được." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, "Bạch Duật, ông nội còn đang đợi tôi, tôi đi trước đây."

Bạch Duật nhìn cô vẫy vẫy tay, nhìn cô lên xe xong, lúc này mới xoay người rời đi.

Lục lão gia đem một màn vừa rồi thu hết vào trong đáy mắt, Cố Nhất Nặc vừa lên xe, liền nhịn không được dò hỏi: "Nhất Nặc, người vừa nãy là ai vậy?"

"Là Bạch Duật."

"Hắn chính là họa sĩ nổi tiếng?"

"Đúng vậy ạ."

"Trách không được, có khí chất xuất chúng như vậy." Lục lão gia có cảm giác, ánh mắt người đó nhìn Nhất Nặc bảo bối nhà ông là liếc mắt đưa tình, không phải là thích Nhất Nặc bảo bối nhà ông rồi đấy chứ?

Aizz, thật là đau đầu thay thằng cháu đích tôn nhà mình.

Hôm nay Lục lão gia cố ý chọn một nhà hàng chuyên các món Trung có hương vị rất ngon để chúc mừng Cố Nhất Nặc thi xong thuận lợi.

Lúc đang ăn cơm, Lục Dĩ Thừa gọi điện thoại tới. Cố Nhất Nặc cố ý đi đến một chỗ yên tĩnh mới nghe máy.

"Thi xong rồi?"

"Ừm."

"Cảm thấy thế nào?"

"Rất tốt, đặc biệt là những bài anh đã phụ đạo cho em, giúp em rất lớn, cám ơn anh."

"Chỉ nói cám ơn thôi sao?"

Cố Nhất Nặc không nói gì, tuy rằng Lục Dĩ Thừa ở bên kia điện thoại đều có thể tưởng tượng được khuôn mặt nhỏ của cô nhất định là đỏ lên rồi. Một cảm giác nhung nhớ điên cuồng bùng lên trong lòng.

"Tiểu Nặc, anh nhớ em."

Tim Cố Nhất Nặc khẽ run lên, bị giọng nói của anh làm cho xúc động. Bàn tay nhỏ đang nắm điện thoại không tự chủ được tăng thêm sức lực, cô không biết phải đáp lại như thế nào.

Lục Dĩ Thừa đợi nửa ngày, cũng không thấy cô trả lời lại, lập tức dời đề tài, "Chuyện đi du lịch đã bắt đầu lên kế hoạch chưa?"

"Ừm, em muốn hỏi một chút, có phải là chỉ có hai chúng ta đi thôi?"

"Ừ, bằng không em còn muốn ai đi cùng nữa?"

Tim Cố Nhất Nặc bắt đầu đập gia tốc, "Em có điều kiện, anh cần phải đồng ý."

"Có điều kiện gì."

"Chính là lúc chúng ta đi du lịch cần phải thuê hai phòng riêng, còn có, còn có, anh không được có cái tâm tư như vậy."

"Được, được, nghe em." Lục Dĩ Thừa thuận miệng đáp ứng.

Cố Nhất Nặc có cảm giác anh trả lời cho có lệ vậy, lại mang theo vài phần tức giận uy hiếp, "Nếu như anh làm không được, tôi sẽ không đi."

"Làm được, anh hứa." Lần này, Lục Dĩ Thừa đã đứng đắn hơn nhiều.

Cố Nhất Nặc thở dài nhẹ nhõm một hơi, khóe môi hơi hơi cong lên, cô đã có chút chờ mong chuyến du lịch này.

Trở về Lục gia, Cố Nhất Nặc liền vội vàng tra tìm tư liệu, tra hết một lượt các cảnh đẹp ở gần Lạc Y Cung, cầm lấy tập giấy vẽ ở một bên lên, bắt đầu lên hành trình. Một tập tranh, ngồi sắp xếp thời gian hành trình, đến lúc khép lại đã quá 12 giờ đêm.

Cầm lấy lịch để bàn lên khoanh lại một chút, Lục Dĩ Thừa đến tháng tám mới có thể trở về, còn hơn một tháng nữa, bỗng nhiên cô cảm giác thời gian sao thật là dài.

Kết quả thi đại học đều đã không còn quan trọng, hiện giờ trong đầu cô đều là đang tưởng tượng đến chuyến du lịch kia thôi, bất tri bất giác, khóe môi cô lại phiếm một nụ cười.

Cô muốn mang theo tập giấy vẽ này, đi đến nơi nào có cảnh đẹp cô sẽ vẽ lại, nhất định là sẽ rất đáng giá trân quý. Ôm theo khát khao vô hạn cùng chờ mong mà chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Cố Nhất Nặc bị điện thoại đánh thức, lấy ra vừa thấy thế nhưng là Cố Tùng Bác gọi tới.

"Tiểu Nặc à? Đã dậy chưa?"

"Ba, có chuyện gì sao?"

"Ngày hôm qua, con thi đại học xong, ba bận quá, không rảnh gọi điện cho con. Hôm nay có thể về nhà một chuyến hay không? Lần trước, bản kế hoạch ba đưa cho con còn để ở nhà, nếu con không có thời gian trở về, ba cho người đem đến Lục gia cũng được."

"Không cần đâu, ba, đợi lát nữa con trở về lấy."

"Được, lần trước Lục thiếu nói, muốn dẫn con đi gặp Lục tiên sinh cùng Lục thái thái, có nói là khi nào đi hay không?"

"Còn chưa có nói."

"Tiểu Nặc, sắp tới chính là sinh nhật của Lục phu nhân, con đã nghĩ ra là chuẩn bị quà gì mừng sinh nhật Lục phu nhân chưa? Lần trước ba đưa tiền có

đủ không? Muốn ba chuẩn bị thêm tiền cho con không?"

"Không cần đâu." Cố Nhất Nặc trực tiếp cự tuyệt.

Căn bản là cô không muốn đi dự sinh nhật Lục phu nhân, kiếp trước, lúc cô đi mừng sinh nhật Lục phu nhân, chuyện xảy ra ngày hôm đó cô còn nhớ rất rõ ràng ở trong đầu, cô không muốn bị Lục phu nhân coi mình như là ăn mày, đi đến trước mặt người của Lục gia, vẫy đuôi lấy lòng.

"Con nhất định phải chọn một món quà cho thật tốt, bất kể là quý giá ra sao, chỉ cần có thể khiến cho Lục phu nhân thích, bao nhiêu tiền đều không quan trọng, có biết không? Không đủ tiền thì tìm ba lấy." Cố Tùng Bác lại dặn dò một câu.

"Con biết rồi."

Cúp điện thoại, tâm tình Cố Nhất Nặc trở nên thật phức tạp, mặc kệ là quà cô chọn quý giá đến mức nào, Lục phu nhân cũng sẽ không để vào trong mắt.

Kiếp trước, sau khi thi đại học xong, cô thi đậu vào đại học H, cứ ngỡ rằng cô đã chứng minh được thực lực của bản thân rồi, càng muốn tranh thủ khiến cho Lục phu nhân có hảo cảm với mình, mua một chiếc vòng tay bằng ngọc phỉ thúy có giá hơn một triệu, mang theo bản kế hoạch đó, tự tin tràn đầy đi đến Đế Đô.

Lúc nhìn thấy cô, ánh mắt Lục phu nhân ngập tràn vẻ khinh bỉ, trực tiếp sai người đuổi cô ra khỏi yến tiệc, chẳng những cô không có giành được hảo cảm của Lục phu nhân mà thậm chí còn bị nhục nhã đến không chốn dung thân.

"Cô cho rằng cô có hôn ước với Dĩ Thừa nhà tôi thì tôi liền sẽ coi cô là người của Lục gia sao? Cố Nhất Nặc, cô có điểm nào có thể xứng với Dĩ Thừa nhà tôi? Đem tên của cô đặt cùng với tên của Dĩ Thừa chỉ khiến cho tôi cảm thấy thật là xấu hổ!"

"Bản kế hoạch? Cha của cô bàn tính hay quá cơ đấy! Chưa gì đã muốn Lục gia đầu tư một tỷ? Còn muốn mở rộng công ty đến Đế Đô? Cố Nhất Nặc, cô thì đáng giá được bao nhiêu? Loại người như cô, ra sofa nằm ngửa cả đêm nhiều nhất cũng chỉ được một ngàn đồng bạc là cùng?"

Cố Nhất Nặc hít sâu một hơi, không muốn nghĩ đến chuyện của quá khứ nữa.

Tiệc sinh nhật của Lục phu nhân cô sẽ không đi, càng sẽ không đi để tự rước lấy nhục!

.....

Đế Đô, Lục gia.

Lục phu nhân đang nhàn nhã uống trà, tay cầm một quyển tạp chí, tùy tay lật xem, trong biệt thự phong cách châu Âu, người giúp việc bận rộn đi lại.

"Cô, con nghe nói, ba của Diệu Kha đã bắt cậu ấy tạm nghỉ học, anh trai cậu ấy là đại sứ ở F quốc, nghe nói cũng bị rút về, bây giờ đang làm trong Bộ ngoại giao, chức vụ rất là thấp kém."

"Nói như vậy là chuyện của Diệp gia càng không liên quan gì đến Dĩ Thừa." Lục phu nhân buông chiếc tách sứ xuống, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, chuyện này, cuối cùng cũng trôi qua.

"Con nha đầu kia của Diệp gia bị chiều hư rồi, chuyện này cũng xem như là để cho nó nhớ cho kỹ đi, biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên*, tuy rằng Diệp gia có quyền có thế, cũng chưa có lớn đến mức để cho nó hành xử vô pháp vô thiên! Còn cả con nữa, tính tình phải kiềm chế bớt lại, đừng có đi gây phiền phức cho ba con."

*nghĩa là trên trời còn có trời, người tài còn có người tài hơn.

"Cô, cũng đâu phải là cô không biết, còn không phải là bởi vì cái con Cố Nhất Nặc kia sao, nếu không phải là cô ta đẩy con thì sao Diệu Kha lại có thể động tay động chân với cô ta được chứ."

Lục phu nhân vừa nghe đến tên Cố Nhất Nặc, ấn đường liền nhíu lại.

---###

Lời của tác giả:

Không phải ta không muốn để cho Lục Đại thiếu sống yên ổn, mọi người đoán xem, lúc này hai người họ ngọt ngào như đôi tình nhân, tiếp theo hai người có thành đôi luôn hay không?

Lục Đại thiếu: Ta muốn bóp chết tác giả.

TG: Sao cơ? cậu muốn bóp chết tôi? Một giây sau xuống làm nam phụ, cậu có tin hay không? Cay cú sao? Bao nhiêu là truyện trọng sinh, người ta đều là nam phụ bị vùi dập, trọng sinh xong, tôi còn giữ nguyên địa vị nam chính cho cậu, cậu còn muốn bóp chết tôi?

Lục Đại thiếu:.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Lần đó, nếu không phải là Lục lão gia tử kiên trì, một hai bắt hai vợ chồng bà phải đi tham dự tiệc sinh nhật của Cố Nhất Nặc, đích thân tuyên bố đính hôn. Bà mới lười phải đến liếc mắt nhìn Cố Nhất Nặc kia một cái.

"Cô, Cố Tùng Bác là người thế nào chắc chắn là cô cũng đã rõ rồi? Ở G thị, khắp nơi dựa vào danh tiếng của Lục lão gia, quả thực chính là một tên tiểu nhân xu nịnh! Con gái ông ta sao có thể là thứ tốt lành cho được? Nói không chừng, sau lưng cô ta còn thông đồng với thế lực nào đó cũng nên, anh họ lại còn che chở cho cô ta như thế, nhất định là đã bị vẻ ngoài của cô ta lừa!"

Một câu này, làm thần sắc của Lục phu nhân hơi nghiêm lại.

Chuyện của Diệp gia, rõ ràng nhìn ra được là vì Cố Nhất Nặc mà ra tay, nếu không phải là Dĩ Thừa làm, vậy thì thân phận của kẻ đó cũng cũng đủ khiến cho người ta kiêng dè!

Lục phu nhân không nhịn được nhớ lại ngày hôm đó ở tiệc sinh nhật Cố Nhất Nặc đã xảy ra chuyện, đứa con gái nhỏ kia của Cố gia cắn thuốc, nề nếp gia đình bại hoại như thế thì Cố Nhất Nặc kia cũng chẳng tốt lành gì rồi.

"Cô, cô nói cái con Cố Nhất Nặc kia, nếu như cô ta gả cho anh họ, vậy phải làm sao đây? Anh họ ưu tú như vậy, lại sắp bị một Cố Nhất Nặc kia hủy hoại!"

"Không phải là còn chưa có kết hôn sao?" Đỗ Minh Lan bị Đỗ Thiên Thiên nói như vậy khiến cho trong lòng dâng lên một cơn tức không tên.

"Đúng là cô ta còn chưa có gả cho anh họ, nhưng mà cũng coi như là đã đính hôn rồi. Đã lâu như vậy rồi mà cô ta đã gọi được cuộc điện thoại nào thăm hỏi cô chưa? Sắp tới là sinh nhật coi, cô ta có định tới đây mừng sinh nhật cô không? Căn bản là cô ta không có để cô vào trong mắt."

"Ta mới không muốn nhìn thấy cô ta."

"Cô có muốn thấy cô ta hay không là chuyện của cô, cô ta có tới hay không là chuyện của cô ta, có đúng không? Hai việc này không giống nhau." Đỗ Thiên Thiên tiếp tục châm ngòi thổi lửa.

Đỗ Minh Lan càng nghĩ càng thấy không thích hợp, thật sự đúng là như vậy! Cố Nhất Nặc kia sẽ không ỷ vào Lục lão gia, hoàn toàn không để bà vào trong mắt chứ?

"Cô, theo con thấy, cô phải mạnh tay lên, cái danh mẹ chồng chỉ để cho có thôi sao? Còn chưa có gả vào, đã không coi cô ra gì, sau này gả vào rồi, có anh Dĩ Thừa và lão gia chống lưng, vậy không phải là cô ta sẽ trèo lên đầu cô mà tác oai tác quái luôn sao?"

"Bộp" một tiếng, Đỗ Minh Lan quăng quyển tạp chí lên bàn, nâng bước rời đi.

Đỗ Thiên Thiên cười đắc ý, dựa vào sofa, nâng chân lên bắt chéo. Cố Nhất Nặc ơi là Cố Nhất Nặc, cô là cái thá gì, còn muốn bay lên cây làm phượng hoàng, cứ nằm mơ đi!

.....

Kết quả thi đại học đã có, lúc Cố Nhất Nặc tra đến thành tích của chính mình, cô liền chấn động!

Thế nhưng điểm của cô còn cao hơn điểm chuẩn đậu vào H đại! Quả thực là không thể tin được! Xem ra, khoảng thời gian này khẩn trương ôn tập vẫn rất là hữu dụng, hơn nữa lúc đi thi lại phát huy năng lực hơn lúc bình thường!

Điện thoại reo, là Hứa Thụy gọi tới.

"Tiểu Nặc, có điểm rồi, cậu đã xem chưa?"

"Ừm, xem rồi, còn cậu? Như thế nào?"

"Quá mức kỳ vọng của mình luôn, còn cậu, Tiểu Nặc?"

"Mình thừa điểm vào H đại!"

"Ôi trời ơi! Tiểu Nặc, cậu quá là lợi hại!" Bên kia điện thoại, Hứa Thụy hưng phấn kêu to. So với lúc nhìn thấy điểm thi của chính mình còn muốn kích

động hơn.

"Cậu có hối hận không? Tiểu Nặc."

Cố Nhất Nặc cười cười, "Không hối hận."

"Đúng rồi, mấy bạn học trong ban muốn cùng nhau tụ họp, kế hoạch của mọi người là đi du lịch, cậu có muốn đi cùng không? Mình giúp cậu đăng ký!"

"Không, không cần đâu Hứa Thụy, mình còn có việc, có thể sẽ không đi được." Cố Nhất Nặc vội vàng cự tuyệt.

"Vậy được rồi, cậu không đi vậy mình cũng không đi. Mình còn có một tin tốt nói cho cậu biết này, cái trò chơi mà bọn mình thiết kế đã có mấy công ty tới bàn chuyện hợp tác, bọn họ đồng ý cho chạy thử trước, xem phản ứng của người chơi thế nào."

"Nhanh vậy sao?" Cố Nhất Nặc có chút giật mình.

"Đúng vậy! Bất quá bây giờ còn chưa có lợi nhuận, nếu như giai đoạn đầu thu được phản hồi tốt thì xem như thành công được bước đầu rồi."

"Cố lên! Hứa Thụy, mình tin cậu nhất định có thể thành công! Cố lên cố lên!"

"Cám ơn cậu, Tiểu Nặc, cám ơn cậu đã tin tưởng mình như thế!"

"Đó là vì chúng ta chính là bạn tốt!"

Nụ cười của Hứa Thụy có chút cương lại, sau đó nhẹ nhàng cười, tựa như đã trở lại bình thường, có thể làm bạn cả đời, với cậu mà nói, cũng là một loại ân huệ. Cậu sẽ đem phần tình cảm này chôn thật sâu ở trong lòng là được, chỉ cần cô hạnh phúc thôi, cậu sẽ nhìn cô sống thật hạnh phúc, nếu như cô không hạnh phúc thì cậu sẽ xuất hiện ở bên cạnh cô đầu tiên. Như vậy là đủ rồi.

.....

Chưa qua bao lâu, Cố Nhất Nặc lại được một chuyện may mắn khác đập trúng đầu. Cô trúng tuyển học viện Mỹ Thuật Elizabeth!

Đầu tiên là cô lập tức gọi điện cho Bạch Duật.

"Bạch Duật, tôi được nhận vào học viện Mỹ Thuật Elizabeth rồi!" Giọng nói hưng phấn của Cố Nhất Nặc từ bên kia điện thoại truyền đến.

Khoé môi Bạch Duật khẽ nhếch lên, ngón tay thon dài chậm rãi gõ nhịp ở trên bàn.

"Chúc mừng em, Nặc Nhi."

"Thật sự là bị anh nói trúng rồi!" Cố Nhất Nặc còn đang hưng phấn.

"Nếu đã bị tôi nói trúng rồi, vậy Cố Nhất Nặc tiểu thư, tôi có được vinh hạnh mời em cùng ăn một bữa tối không?"

"Ừ, tôi mời anh, anh cứ chọn chỗ đi, tối nay đi liền!"

"Được." Bạch Duật mỉm cười gật đầu.

Cố Nhất Nặc mở tủ quần áo ra, bắt đầu chọn quần áo, mỗi một lần đi cùng với Bạch Duật, cô đều cảm thấy cần phải ăn mặc chỉnh tề một chút mới được, bằng không hai người đứng chung một chỗ, cũng quá là thất lễ đi. Cô cảm giác, đứng ở bên cạnh anh ta ngay cả làm nền mình cũng không được tính nữa.

Cô ở Lục gia được một khoảng thời gian rồi, tủ quần áo đã bị cô bá chiếm, số quần áo này đều là Lục Dĩ Thừa chọn, không thể không nói, dáng người của cô không kén quần áo, bộ nào mặc ở trên người cô cũng đều có thể khoe ra được lợi thế.

Cuối cùng, cô chọn một chiếc váy hở một đầu vai, ở bên hông được may gấp nếp, dáng váy xoè đến gối mang phong cách Tây phương.

Thay xong quần áo, Cố Nhất Nặc ngồi trước bàn trang điểm, sửa sang lại đầu tóc của mình một chút. Như vậy đi ra ngoài cũng không đến mức quá thất lễ.

"Nội à, hôm nay con có hẹn, tối nay sẽ không ăn cơm ở nhà." Cố Nhất Nặc nói với Lục lão gia đang ngồi ở phòng khách.

Lục lão gia xoay người, nhìn Cố Nhất Nặc, Nhất Nặc bảo bối trang điểm xinh đẹp như thế là muốn đi gặp ai vậy?

Aizz, nữ chính xinh đẹp, bên người sẽ luôn có một đám nam phụ vây quanh.

Hiện thực, cũng là như thế!

(Biệt hiệu mới của Lục lão gia: Thánh ngôn tình. Xì tin dâu quá rồi ông ơi!)

"Bái bai, đi chơi vui vẻ, nhớ là phải về sớm đấy." Lục lão gia vẫy vẫy tay với Cố Nhất Nặc.

Cố Nhất Nặc xách theo túi xách nhỏ đi ra ngoài, lại đưa địa chỉ mà Bạch Duật gửi cho cô, đưa cho Tiểu Lưu, "Chính là chỗ này, anh đưa tôi đến đó rồi mọi người về nhà ăn cơm trước đi."

"Nhất Nặc tiểu thư, không sao, chúng tôi đợi cô." Tiểu Lưu đánh tay lái, chạy đến địa chỉ đó.

Bạch Duật đã sớm đến nhà hàng này đợi, nhà hàng đang kinh doanh hẳn là sẽ kín người hết chỗ, hôm nay lại chẳng thấy bóng dáng một ai.

Ở trước cửa nhà hàng còn đặt một bó hoa hồng trắng rất to.

Đây là cái quỷ gì vậy? Có phải là cô đến nhầm nơi rồi hay không? Cô lập tức lấy điện thoại ra xác nhận một chút. Lại thấy bóng dáng Bạch Duật từ nhà hàng đi ra, nhà hàng này được trang trí rất xa hoa, còn anh ta lại vô cùng tôn quý ưu nhã.

"Nặc Nhi, em đến rồi."

"Đúng là nhà hàng này?" Cố Nhất Nặc sửng sốt một chút, vẫn không thể tin được.

Bạch Duật nâng bó hoa hồng lên, đưa tới trước mặt Cố Nhất Nặc, lại vươn tay tới trước, ý bảo cô khoác tay mình.

Cố Nhất Nặc ôm hoa, khoác cánh tay Bạch Duật đi vào trong nhà hàng.

Khung cảnh như vậy quả thực là khiến cô choáng ngợp, giống như là vương tử và công chúa vậy, quá mộng ảo, rất giống cảnh tượng trong đồng thoại!

---###

Kịch ngắn:

Lục Đại thiếu: Mắt thấy địa vị khó giữ được, tim rất đau!

Bạch Duật: Nặc Nhi đáng để tôi không tiếc tất cả mà theo đuổi.

Hứa Thụy: Tôi sẽ lặng yên ở bên cạnh cô ấy, lúc cô ấy cần tôi, lúc nào tôi cũng ở bên cạnh.

TG: Ba người các anh còn không xuất chiêu, ở đây nói nhảm làm cái gì?

Lục lão gia cậm gậy chọc chọc xuống nền: cái thằng cháu vô tích sự trời đánh không chết này, tán gái mà phải đợi ông tán giùm mày sao? Còn không cưa đổ được Nhất Nặc bảo bối thì cứ ở luôn trong cái Đệ Tứ quân khu của mày cho tới già đi!

Còn ta: nhớ vote cho ad.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Bạch Duật đích thân kéo ghế ra, mời Cố Nhất Nặc ngồi. Động tác rất là lịch sự phong độ.

"Thế này cũng quá là nghiêm túc mất?" Cố Nhất Nặc nhỏ giọng nói.

Bạch Duật cười nhẹ, ngồi ở phía đối diện cô.

Tức khắc, đèn trong nhà hàng đều tắt hết, chỉ để lại mấy ánh đèn nhỏ trên tường. Trong khung cảnh thiếu sáng, mọi thứ liền trở nên mông lung kiều diễm.

Nhưng Bạch Duật đang ngồi ở trước mặt lại giống như đang phát ra ánh sáng vậy, quanh người đều toả ra anh sáng nhè nhẹ.

"Tiên sinh, tiểu thư, nến này chuẩn bị cho hai vị." Hai người bồi bàn đẩy xe chậm rãi đi tới, lấy hai ngọn nến đặt lên giá nến trên góc bàn.

"Xem thực đơn một chút đi, em thích ăn món gì?"

Cố Nhất Nặc mở thực đơn ra, nhìn một hồi, tùy tiện chọn một phần bít tết.

Bạch Duật chọn xong, đưa thực đơn cho bồi bàn.

"Tiên sinh, xin hỏi có cần mở nhạc lên không?"

"Không cần." Bạch Duật trực tiếp từ chối, đợi cho bồi bàn đi xong, anh ta mới hỏi Cố Nhất Nặc: "Có thích khúc dương cầm nào không?"

"Bản ánh trăng" Cố Nhất Nặc nhẹ giọng đáp lại, khúc dương cầm này cô có thể nghe mãi mà không thấy chán.

Bạch Duật đứng dậy đi đến chỗ cây dương cầm được đặt ở giữa nhà hàng, mỉm cười nhìn Cố Nhất Nặc. Ưu nhã ngồi ở trước cây dương cầm, ngón tay thon dài nhẹ lướt trên phím đàn, từng nốt nhạc trầm bổng réo rắc liền vang lên.

Cố Nhất Nặc nghe được giai điệu mà cô vô cùng quen thuộc liền chậm rãi đứng lên.

Một chiếc đèn chiếu vào người Bạch Duật, chỉ có mình anh ta ở trong ánh sáng, mọi thứ khác đều trở nên lu mờ.

Bạch Duật rất chuyên tâm, mười ngón tay chuyển động trên các phím đàn, tiếng đàn vang vọng ở khắp nhà hàng. Vốn dĩ cho rằng nhiều năm như vậy không đàn sẽ không còn quen thuộc nữa, không nghĩ tới mỗi một âm phù lại đều quen thuộc như vậy, lưu loát như nước chảy mây trôi.

Cố Nhất Nặc đứng ở đó, say mê trong tiếng đàn.

Tiếng đàn từ từ ngừng lại, Cố Nhất Nặc còn đang đắm mình trong thanh âm đó, mãi đến khi Bạch Duật đi đến bên cạnh, cô mới hồi phục lại tinh thần.

"Đã lâu không chơi."

"Chơi rất tốt! Ai ya, vừa rồi tôi quên quay lại rồi!" Lúc này Cố Nhất Nặc mới nhớ ra, không nhịn được có chút tiếc nuối.

"Nếu em thích, lúc nào tôi cũng có thể đàn cho em nghe."

"Anh đàn thật là dễ nghe, đây là bản hay nhất mà tôi từng nghe." Cố Nhất Nặc không tiếc lời khen ngợi.

"Cám ơn." Bạch Duật cũng hào phóng đón nhận, ưu nhã mời Cố Nhất Nặc về lại chỗ ngồi.

"Nặc Nhi, em biết học viện Mỹ Thuật Elizabeth có truyền thống gì không?"

"Có truyền thống gì?" Cố Nhất Nặc đúng là chưa có nghe nói qua.

"Tân sinh viên vừa nhập học còn có một kỳ kiểm tra đầu vào, kết quả lần kiểm tra này sẽ có liên quan trực tiếp đến việc phân công cho giáo viên nào đứng lớp."

"Còn có cách làm như vậy sao? Vậy tôi phải chuẩn bị cho tốt mới được."

"Kiểm tra đầu vào là phác hoạ cơ bản nhất, phác hoạ là cơ sở của hội họa, nhìn như đơn giản nhất nhưng lại là quan trọng nhất."

"Sắp tới đây tôi phải luyện tập cho tốt mới được."

"Ngày mai đến phòng vẽ tranh của tôi đi, tôi có thể hướng dẫn cho em một số kiến thức chuyên môn."

"Được đó! Có thể được Bạch Duật đại sư chỉ giáo, thật là vinh hạnh."

Bồi bàn bưng món ăn lên, Bạch Duật nhận lấy đĩa bít tết của Cố Nhất Nặc, tự mình cắt ra sau đó mới đặt tới trước mặt cô.

"Lần trước, tôi có nói với em về triển lãm tranh ở Lạc Y Cung, em đã suy xét như thế nào rồi? Hẳn là có thể lên kế hoạch rồi."

Cố Nhất Nặc đột nhiên buông nĩa, có chút thẹn thùng, "Có lẽ là tôi phải lỡ hẹn rồi."

"Là có việc gì nên phải trì hoãn lại sao?"

"Không, không phải, là cùng Lục Dĩ Thừa..... Cùng đi, vừa hay anh ấy rảnh....., cho nên....." Cô ấp a ấp úng, càng nói thanh âm càng nhỏ, cũng không biết là tại sao, lúc nói ra tên Lục Dĩ Thừa với người khác, cô lại thẹn thùng như thế này.

"Theo như tôi biết, thư mời đã phát xong rồi, cũng không mời Lục Dĩ Thừa tiên sinh."

"Cái này, anh ấy sẽ có cách, cho nên thật xin lỗi, không thể đi cùng anh rồi."

"Nặc Nhi, em thích Lục Dĩ Thừa sao?" Bạch Duật nhịn không được dò hỏi, thấy Cố Nhất Nặc không trải lời, anh ta lại nói tiếp, "Hai người ở bên nhau, đầu tiên là phải có tình cảm làm cơ sở, tiếp theo là được người thân hai bên chúc phúc, những thứ này đều là nền tảng, em còn nhỏ, không thể qua loa với việc chung thân đại sự của bản thân như vậy được."

Cố Nhất Nặc không biết phải nói sao, cô và Lục Dĩ Thừa có tình cảm làm nền hay không, cô cũng không biết, càng miễn bàn đến người thân hai bên chúc phúc. Lời Bạch Duật nói lập tức thức tỉnh cô, cũng chọc trúng chỗ đau của cô.

"Thật xin lỗi, tôi không có tư cách để nói đến việc này." Bạch Duật thấy sắc mặt cô có chút tái đi, lập tức xin lỗi.

Cố Nhất Nặc có chút thất thần, cô đã không còn tâm tình thưởng thức món ăn, chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh một chút.

"Nặc Nhi, không phải chỉ có một con đường có thể đi, có lẽ sẽ có lựa chọn càng tốt hơn."

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, nhìn vào mắt Bạch Duật, ánh mắt anh ta dịu dàng, trong vắt có thể thấy rõ được bóng dáng của mình trong đó.

"Nặc Nhi, em có thể thử, thử lựa chọn một chút."

"Ừm, chuyện này, tôi sẽ cẩn thận suy xét." Cố Nhất Nặc gật gật đầu, "Đã khuya rồi, tôi cũng nên về thôi, ngày mai gặp."

"Tôi đưa em về."

"Không cần làm phiền anh, à, đúng rồi, hôm nay là tôi mời anh, tôi đi thanh toán đây." Cố Nhất Nặc đứng dậy. Đột nhiên Bạch Duật kéo tay cô, kéo cô trở lại.

"Tôi đã thanh toán rồi." Bạch Duật ôm bó hoa hồng trắng đó đưa tới trước mặt cô.

Cố Nhất Nặc cười cười nhận lấy, "Khiến anh tiêu phí rồi, nhưng mà cái nhà hàng này hôm nay thật kỳ quái, một người khách cũng không có."

Bạch Duật cười, "Có lẽ là hôm nay buôn bán không tốt lắm."

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài.

Tiểu Lưu vừa thấy Cố Nhất Nặc ra ngoài, lập tức xuống xe, mở cửa xe giúp Cố Nhất Nặc.

Bạch Duật đưa Cố Nhất Nặc đến bên cạnh xe bên, ngay lúc Cố Nhất Nặc chuẩn bị lên xe, Bạch Duật đột nhiên cúi người hôn lên trán cô một cái.

Cố Nhất Nặc đứng ngây người ra, ngơ ngác nhìn anh ta cả nửa ngày cũng chưa phản ứng lại được, cố gắng lục tìm trong trí nhớ lại xem nghi thức của người phương Tây có cái nghi thức thế này hay không.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, Bạch Duật nhịn không được bật cười, "Nặc Nhi, trước tiên chúc em một tiếng, ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Cố Nhất Nặc đáp lại một tiếng.

Lên xe xong, cô không nhịn được giơ tay lên xoa xoa trán mình, chỗ bị Bạch Duật hôn còn có một cái cảm giác rất khác lạ mà cô xua đi không được.

Thì ra đây là lễ nghi chúc ngủ ngon.

Trở về Lục gia, vừa vặn đúng 9 giờ rưỡi, Cố Nhất Nặc liền lên lầu tắm rửa, chuẩn bị ngủ.

Từ ngày chuyển đến Lục gia, giờ giấc sinh hoạt của cô rất là đúng giờ.

Cô tắm xong bước ra, thay áo ngủ, vừa mới sấy tóc sơ qua, còn đang rối tung lại hơi ẩm ướt. Đột nhiên điện thoại reo, Cố Nhất Nặc bước tới thấy là Lục Dĩ Thừa đang gọi video, cô hít một hơi thật sâu sau đó mới nhận máy.

Lục Dĩ Thừa thấy người vừa xuất hiện trong video quả nhiên là Cố Nhất Nặc, cô vừa mới tắm xong, lúc này chắc chắn là cô rất thơm tho mềm mại.

"Tiểu Nặc, anh cứng lên rồi."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Cố Nhất Nặc sửng sốt cũng khoảng ba giây mới hiểu được cái câu anh cứng lên rồi rốt cuộc là có ý gì!

"Lục Dĩ Thừa! Anh lưu manh!" Cố Nhất Nặc trực tiếp tắt video.

Cái tên lưu manh này! Trong đầu rốt cuộc là toàn suy nghĩ đến thứ gì vậy hả?!

Chưa đầy mười giây sau di động lại reo, Cố Nhất Nặc trực tiếp bấm tắt.

Cách mười giây, lại reo.

Cô lại tắt tiếp!

Lục Dĩ Thừa lại gọi qua, đột nhiên phát hiện: Anh - bị - kéo - hắc!

Rốt cuộc cũng xem như yên lặng được một chút, Cố Nhất Nặc đặt điện thoại sang một bên, bởi vì lời nói vừa nãy của Lục Dĩ Thừa mà khuôn mặt nhỏ của cô còn hồng hồng.

Đột nhiên, điện thoại reo, vẫn là Lục Dĩ Thừa. Cô không muốn nghe nhưng mà không biết nếu như cô mà không nghe điện thoại, có phải là anh sẽ cứ gọi mãi như thế luôn hay không!

Cô cầm lấy di động, vừa bấm nút nghe xong liền trực tiếp rống lên: "Anh không cần gọi nữa, tôi muốn đi ngủ!"

"Tiểu Nặc." Lục Dĩ Thừa gọi một tiếng, "Nói chuyện với anh một chút đi."

Vốn dĩ Cố Nhất Nặc định rống xong liền tắt máy, chính là nghe anh nói như thế lại không nhẫn tâm mà tắt đi, đầu óc giống như bị đoản mạch, hỏi lại một câu, "Anh muốn nói cái gì?"

"Nói cái gì cũng được, em nói cái gì anh cũng đều muốn nghe." Lục Dĩ Thừa cười. Còn may không có tắt máy giữa chừng.

Cố Nhất Nặc đưa điện thoại đến trước mặt, cẩn thận xác nhận một chút, là số điện thoại của anh, không sai, giọng nói cũng không có sai, nhưng sao những lời này lại không giống như là phong cách của anh.

"Sao lại không nói gì?" Lục Dĩ Thừa vội vàng hỏi, còn tưởng rằng cô lại chuẩn bị cúp máy.

"Em cũng không biết phải nói gì."

"Có kết quả thi đại học rồi sao?"

"Đúng rồi, em quên nói với anh, em được nhận vào học viện Mỹ Thuật Elizabeth rồi!"

Lục Dĩ Thừa nghe được giọng cô đang hưng phấn, khóe môi hơi cong lên, "Rất vui sao?"

"Vui! Dĩ nhiên là vui rồi."

"Cái trường này nằm ở đâu?"

"Ở Đế Đô."

"Cũng tốt, chỉ cần là trường mà em thích thì ở đâu cũng không sao."

Cố Nhất Nặc cười cười, những lời muốn nói vừa nói xong, cô lại không biết có thể nói cái gì nữa.

Trong lúc nhất thời, trong lòng cô có chút mất mát. Nghĩ tới lời Bạch Duật nói. Lại nghĩ tới, Lục Dĩ Thừa đã xuất hiện ngay thời khắc sinh tử của cô, xuất hiện ở trước mặt cô.....

"Muộn vậy rồi, anh còn chưa ngủ sao?" Cô nhỏ giọng hỏi.

"Còn chưa có buồn ngủ, nếu như em mệt, vậy cứ lên giường nằm đi." Lục Dĩ Thừa còn luyến tiếc không muốn tắt điện thoại.

Cố Nhất Nặc nghe lời anh, lên giường nằm, lấy tai nghe đeo vào. Nghe được giọng anh, khiến cho cô có một loại ảo giác như anh đang ở ngay bên cạnh mình.

Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm thấy trong lòng một trận chua xót, chóp mũi cũng cay cay, mắt cũng đã ngấn nước.

"Tiểu Nặc, ngủ rồi sao?" Lục Dĩ Thừa thấy cô qua hồi lâu cũng không nói lời nào, nhẹ giọng hỏi.

"Không có." Cố Nhất Nặc thấp giọng đáp lại.

"Không muốn biết tình hình gần đây của anh sao?"

"Vậy anh liền đem những chuyện anh có thể nói, nói cho em nghe đi."

"Được."

Bất tri bất giác, hai người hàn huyên gần một giờ, Cố Nhất Nặc rốt cuộc chịu không nổi nữa, mơ màng ngủ mất.

Lục Dĩ Thừa đặt điện thoại sang một bên, vẫn như cũ không có ngắt máy. Bưng ly rượu ở một bên lên, chậm rãi nhấp một ngụm, ngoài cửa sổ là bóng đêm mịt mùng, nỗi nhớ cô đã hoá thành biển lớn.

.....

Cố Minh Tuyết đợi mãi đợi mãi, cũng không có đợi được giấy thông báo trúng tuyển của H đại.

Tuy rằng cô ta là được cử đi học, không cần thi đại học, nhưng mà vẫn phải nhận được giấy thông báo trúng tuyển chính thức mới được, thấy thời gian đã qua lâu như vậy rồi mà một chút tin tức cũng không có.

Cô ta có chút hoảng hốt, không thể chờ đợi tiếp được nữa!

Cô ta lập tức gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm, lúc thầy giáo nghe được tin này cũng chấn động.

"Em đợi một chút, tôi đi tra xem, rốt cuộc chuyện là như thế nào."

"Được, được! Cám ơn thầy."

Cố Minh Tuyết cúp máy, ở trong phòng sốt ruột chờ đợi, cầm gói thuốc lên, rút ra một điếu, châm lên rồi hút một hơi dài. Bị nghiện ma túy còn không có cai được, lại nghiện thêm thuốc lá. Vốn dĩ làn da cô ta đã không được tốt cho lắm, vì nghiện ma tuý mà càng xuống cấp, thoạt nhìn như là già hơn tuổi thật đến mười tuổi.

Mất mẹ, lại bị nghiện ma túy, cuộc đời cô ta là rơi từ trên mây xuống địa ngục, khoảng thời gian này, chỉ có chính cô ta biết bản thân đã trải qua như thế nào.

Đợi gần hai tiếng đồng hồ, giáo viên chủ nhiệm mới gọi lại cho cô ta.

Cố Minh Tuyết nhìn dãy số gọi tới, tay có chút run run.

"Thầy, có kết quả rồi sao?"

"Cố Minh Tuyết, em bị H đại hủy bỏ tư cách! Thầy hỏi em, có phải em hít ma tuý không? Sao em lại có thể làm ra loại chuyện này được chứ?"

"Em..... Em không có! Em không có!" Cố Minh Tuyết không ngừng lắc đầu phủ nhận, "Thầy! Thầy, em thật sự không có, nhất định là có người hãm hại em!"

"H đại nhận được một phần tài liệu về em, có một phần báo cáo xét nghiệm, còn có một ít ảnh chụp em hít ma tuý, cho nên đã bàn bạc đưa ra quyết định, hủy bỏ tư cách được đặt cách đi học của em, bên đó đang chuẩn bị liên lạc với trường chúng ta!"

"Thầy! Mấy thứ đó đều là giả! Thầy còn nhớ số ảnh chụp trên mạng của trường không? Mấy thứ đó đều là có người muốn hãm hại em!" Cố Minh Tuyết vội vàng giải thích.

"Thầy và nhà trường cũng đã phản ánh lại. Hy vọng H đại có thể điều tra rõ việc này, đừng huỷ hoại tiền đồ của em, em có đồng ý phối hợp điều tra với nhà trường không?"

Cố Minh Tuyết lập tức ngây ngốc, "Thầy, phải phối hợp như thế nào?"

"Đi làm kiểm tra lại, lần kiểm tra này nhất định phải do bệnh viện mà H đại chỉ định thực hiện, nếu như xác định được em không có nghiện ma tuý thì bọn họ sẽ xem xét lại, sẽ tuyển chọn em."

Di động trong tay Cố Minh Tuyết trực tiếp rơi xuống đất, cô ta luống cuống, không biết phải làm sao mới tốt.

Kiểm tra sức khoẻ cô ta không thể đi, nếu đi vậy thì sẽ không còn chỗ nào che giấu.

"Cố Minh Tuyết? Cố Minh Tuyết!" Giáo viên ở bên kia gấp gáp kêu.

Cố Minh Tuyết nhặt lại di động, hung hăng nện xuống đất!

"Không! Đây đều không phải là sự thật! Không phải, mình là được đặt cách đi học! Mình có thành tích nổi bật như vậy! Làm sao có thể huỷ bỏ được tư cách của mình?"

Cô ta ngồi bệch ra sàn, tinh thần hốt hoảng, cảm giác sợ hãi lại ùa vào lòng.

"Mẹ! Con sợ quá! Con sợ quá! Con phải làm sao bây giờ?"

"Rốt cuộc là ai hại mình? Ai?! Cố Nhất Nặc! Nhất định là cô ta!" Cố Minh Tuyết giống như là phát điên, chạy đến phòng Cố Nhất Nặc, lôi tất cả đồ đạc trong phòng ra đập nát một lần.

"Cố Nhất Nặc! Con tiện nhân này! Tao muốn mày chết không được tử tế! Chết không được tử tế!"

.....

Phòng vẽ tranh của Bạch Duật.

Cố Nhất Nặc đứng trong phòng vẽ tranh thật lớn, vẻ mặt tò mò, nơi này rõ ràng là bày nhiều giá vẽ như vậy, sao lại chẳng thấy ai thế nhỉ?

"Học trò của anh đâu? Không phải là tôi sẽ học cùng bọn họ sao?"

"Bọn họ không cần học phác hoạ." Bạch Duật đi đến một bên, kéo rèm lên.

Thì ra là như vậy. Cố Nhất Nặc thầm nghĩ trong lòng. Cô nhìn quanh, sau đó tìm được một vị trí thích hợp rồi đặt giá vẽ của mình xuống.

Bạch Duật đi lên trước, chọn mấy bức tượng thạch cao đặt lên bàn được trải một tấm vải đỏ, điều chỉnh lại ánh đèn.

"Cám ơn." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng cám ơn một tiếng.

"Bắt đầu đi." Bạch Duật mỉm cười, ngồi lại chiếc ghế ở một bên.

Không thể không nói, khi anh ta bắt đầu làm việc thì lập tức trở nên tỉ mỉ, chẳng cần phải nói lời nào, chỉ cần ngồi ở đó thôi cũng đã khiến cho người ta có vài phần nể trọng.

Cố Nhất Nặc ngồi xuống, bắt đầu sáng tạo.

Phòng vẽ tranh rất yên tĩnh, chỉ có ngòi bút phát tiếng sột soạt.

Ánh đèn dìu dịu, chiếu lên người Bạch Duật tạo thành nửa sáng nửa tối, thoạt nhìn hệt như là một tác phẩm nghệ thuật.

---###

Lục Đại thiếu: Bạch Duật, anh còn không chịu cút đi, cút càng xa càng tốt!

Bạch Duật: Lục Đại thiếu, tình yêu cũng là một cuộc đua, người mà tôi xem trọng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay.

TG: Hai người các cậu tranh cái gì mà tranh? Hứa Thụy là nam chính! Chưa biết chừng đến cuối cùng hai người các cậu sẽ làm gay, có biết không?

Lục Đại thiếu: Thẳng, thẳng, thà gãy chứ không chịu cong! Hừ!

Bạch Duật: Cong cũng có cách làm cho thẳng.

Còn ta: Lỡ như hai người bị cong thì ai là công ai là thụ? Hahaha.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Bất tri bất giác, một giờ trôi qua, Cố Nhất Nặc ngẩng đầu nhìn tác phẩm của mình.

"Như thế nào? Bạch lão sư."

Bạch Duật cười nhẹ, nhận bức tranh, "Có đôi khi, không thể không thừa nhận, loại tài năng thiên phú này thật sự rất kỳ diệu. Vẽ rất tuyệt."

Cố Nhất Nặc cười ngọt ngào, kéo ghế dựa ngồi bên Bạch Duật, "Bạch Duật, anh quen biết với giáo viên của học viện Mỹ Thuật Elizabeth sao?"

"Có biết sơ qua."

"Vậy anh nói tôi biết một chút đi, giống như tôi thì thích hợp với vị giáo viên nào? Tôi cũng phải chuẩn bị cho tốt mới được."

"Giống như em vậy, hẳn là giáo viên nào cũng sẽ tranh nhau chọn."

Cố Nhất Nặc có chút ngượng ngùng, bất quá nghe Bạch Duật nói vậy liền rất tự tin.

"Nặc Nhi, em cũng phải vì tương lai của chính mình mà lên kế hoạch một chút, bốn năm đại học sẽ qua rất nhanh, có định ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu không?"

"Ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu?" Cố Nhất Nặc chưa từng nghĩ tới.

"Ngay từ bây giờ có thể suy xét một chút, thế giới này rộng lớn như vậy, có cảnh vật tươi đẹp như vậy, không đến tận nơi nhìn tận mắt là vĩnh viễn cũng sẽ phác hoạ không ra cảnh sắc như vậy."

Tâm Cố Nhất Nặc dao động, không phải là cô không muốn đi, mà cô chưa từng nghĩ tới, cũng không dám nghĩ.

"Nặc Nhi, em có thể sống như mình mơ ước, làm việc mình muốn làm, có một cuộc sống hoàn hoàn chỉnh chỉnh."

Sống như mình mơ ước? Làm việc mình muốn làm? Tâm của Cố Nhất Nặc bởi vì câu nói này mà nổi lên một tia gợn sóng, thật lâu không thể bình tĩnh lại.

"Đi theo tôi." Bạch Duật đứng dậy, đi ra khỏi phòng vẽ tranh.

Cố Nhất Nặc đi theo sau.

Bạch Duật đẩy một cánh cửa khác của phòng vẽ tranh ra, khắp căn phòng đều là tranh vẽ, có tác phẩm đã hoàn thành, cũng có những bức chỉ vừa mới phát hoạ, có rất nhiều cảnh sắc được chia ra thành năm sáu bức tranh rồi ráp lại làm một tác phẩm lớn. Cảnh tượng như vậy quả thực làm người chấn động.

Có cảnh chiều tà, mặt trời lặn trên dòng sông nhỏ, có căn nhà gỗ cổ kính, cũng có cảnh sườn núi hoang sơ, cũng có cảnh trời xanh mây trắng.....

Giống như mỗi một bức tranh đều đại biểu cho những nơi mà Bạch Duật đã từng đi qua.

Giống như là mỗi ngày vẽ một bức tranh, hiệu ứng thị giác khiến người xem có một loại cảm giác như là đang hoà vào cảnh sắc trong tranh.

Cố Nhất Nặc bước tới trước, tỉ mỉ ngắm một vài tác phẩm, "Bạch Duật, nhất định là anh đã đi qua rất nhiều nơi!"

"Mười hai tuổi tôi đã rời xa gia đình, đến nay còn đang phiêu bạc, rất nhiều nơi đều có phòng vẽ tranh của tôi."

"Mười hai tuổi đã rời xa gia đình?" Cố Nhất Nặc có chút giật mình.

"Ừ, xem như là vừa đi du lịch thế giới vừa học hỏi, trong thời gian đó tôi đã hoàn thành việc học, thu hoạch được rất nhiều thứ."

Cố Nhất Nặc rất ngưỡng mộ, cũng hiểu biết thêm về Bạch Duật.

"Tôi cảm thấy, trước mười hai tuổi trước tôi tựa như trang giấy trắng này." Bạch Duật lấy ra một tờ giấy trắng, cười nhẹ nhàng với Cố Nhất Nặc, lại phất tay chỉ vào căn phòng chứa đầy tranh này, "Như vậy, đây là tôi sau mười hai tuổi."

Đúng là một sự tương phản rất tuyệt vời!

"Nặc Nhi, nói với em nhiều như vậy chỉ là muốn nói với em, một trang giấy trắng là một loại lựa chọn, năm màu huyết lệ, cũng là một loại lựa chọn."

Nụ cười trên môi Cố Nhất Nặc dần dần biến mất.

Điều Bạch Duật ám chỉ, làm sao cô lại nghe không hiểu được?

"Tôi rất hiếu kì, hình như anh biết chuyện của tôi và Lục Dĩ Thừa nhiều hơn là tôi tưởng tượng." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng nói.

"Tôi biết cũng không nhiều về Lục Dĩ Thừa tiên sinh, bất quá ở khía cạnh này, tôi là nhìn ra được từ mắt em, tôi tin vào trực giác của mình, nếu đã kháng cự như vậy, lại có lý do cự tuyệt, không cần phải miễn cưỡng chính mình không phải sao?"

Cố Nhất Nặc bị nói á khẩu không trả lời được.

"Hơn nữa, tôi biết, hai người không cùng một thế giới, trừ phi, Lục tiên sinh hoàn toàn cho phép em, cho em tất cả những gì mà em muốn. Hoặc là, em vì cậu ta mà bẻ gãy đôi cánh của mình." Lời Bạch Duật nói, giống một cái gai hung hăng đâm vào tim Cố Nhất Nặc.

Thấy khuôn mặt cô bỗng nhiên tái đi mấy phần, Bạch Duật không nói gì nữa, cúi đầu nhìn đồng hồ, "Giữa trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm đi?"

"Không được, chiều nay tôi còn có việc, sáng mai, đúng giờ tôi sẽ đến đây."

"Tôi đưa em về."

"Không cần làm phiền anh, hôm nay thật sự rất cám ơn anh." Cố Nhất Nặc nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Lưu thấy Cố Nhất Nặc ra khỏi phòng vẽ tranh, lập tức bước tới đón, nhận lấy túi xách trong tay Cố Nhất Nặc, rồi lại đưa cho cô một ly nước.

Cố Nhất Nặc nhìn ly nước trong tay Tiểu Lưu, không nhịn được có chút tò mò, hôm nay đi ra ngoài cô đâu có mang nước theo?

"Sao anh lại nhớ mà mang nước cho tôi vậy?" Cô tò mò hỏi.

"Là đại thiếu cố ý dặn dò chúng tôi, mỗi ngày lúc ra ngoài ra đều phải chuẩn bị cho Nhất Nặc tiểu thư."

Cố Nhất Nặc nhận lấy ly nước, giữ ở trong tay.

Thì ra là anh.....

"Nhất Nặc tiểu thư, chúng ta về Lục gia sao?"

"Ừm, trở về đi." Cố Nhất Nặc gật gật đầu.

Bạch Duật đứng trước cửa kính nhìn Cố Nhất Nặc lên xe, thẳng đến khi chiếc xe kia chạy xa khuất tầm mắt mới xoay người rời đi.

Trở lại phòng vẽ tranh, một người lập tức đi đến văn phòng của Bạch Duật.

"Chuyện đó xử lý đến đâu rồi?"

"Tiên sinh, đúng là Lục Dĩ Thừa đang thông qua các con đường, mua thư mời triển lãm tranh của Lạc Y Cung, đúng là có mấy bức thư mời đang được lén rao bán."

"Số thư mời đó tuyệt đối không được rơi vào tay Lục Dĩ Thừa, đi sắp xếp đi."

"Vâng!"

.....

Cố Nhất Nặc về đến Lục gia, Tôn tẩu vừa mới làm cơm xong.

"Nhất Nặc tiểu thư, mau tới đây ăn cơm đi."

"Dạ vâng, con tới ngay đây." Cố Nhất Nặc đáp lại một tiếng.

Lục lão gia từ một bên cầm di động đi tới, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình di động, "Sao con không trực tiếp gọi vào di động của Nhất Nặc? Gọi cho ông già này thì có gì hay!"

Lục Dĩ Thừa cũng muốn lắm chứ, chính là đã bị kéo hắc! (cho vô danh sách đen rồi haha!)

Cố Nhất Nặc đi cất đồ rồi xuống nhà ăn ăn cơm, mới ngồi xuống Lục lão gia liền cầm điện thoại nhắm ngay vào cô. Vừa nhìn đến mặt của Lục Dĩ Thừa, người cô không nhịn được cứng đờ ra.

"Một mình ăn cơm quá cô đơn, cùng nhau ăn đi." Lục Dĩ Thừa cầm điện thoại điều chỉnh một chút.

Lúc này mới nhìn được trước mặt anh bày một bàn thức ăn rất phong phú.

Phía sau anh còn có hai người đang đứng, bất quá màn hình hiện không hết được.

Cận Tư Nam bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Khổng quân y cũng vậy, chưa bao giờ biết, ăn một bữa cơm lại khó khăn đến như vậy!

Lâu như vậy rồi mà chứng thiếu máu của Lục Đại thiếu vẫn chưa giảm được chút bào, cần phải ăn uống cho đầy đủ, cho dù là đè xuống nhét vào cho đầy bụng cũng được. Bằng không, bị thiếu chất trầm trọng thì phải làm sao!

Cố Nhất Nặc nghĩ đến trước đó Tôn tẩu có nói qua với cô, anh ăn uống không tốt, bình thường ăn cũng rất ít, hôm nay trước mặt bày đầy thức ăn cũng quá phong phú, anh ăn hết được sao?

"Bà xã, anh ăn cái gì trước?"

"Uống mấy ngụm canh trước đi."

Lục Dĩ Thừa bưng chén canh lên uống mấy ngụm.

Thật sự là no rồi! Anh đã không muốn ăn nữa, nếu không phải là Cố Nhất Nặc đang quan sát mình, anh đã vứt ngay cái chén này đi.

"Uống đi, mới uống có mấy ngụm kìa? Ăn một bữa cơm sao lại õng ẹo như thế?" Cố Nhất Nặc ngẩng đầu, thấy vẻ mặt anh giống như là sống không còn gì luyến tiếc.

"Phụt!" Cận Tư Nam cười phụt lên, vội vàng dùng tay che miệng mình lại, xoay mặt qua một bên nén cười.

Bác sĩ Khổng cũng đang đứng dụi mắt, nước mắt đều đã chảy ra tới.

Cũng đừng nói, lúc Lục Đại thiếu ăn cơm thật đúng là quá õng ẹo.

Cố Nhất Nặc chỉ là muốn kích thích cho anh ăn nhiều thêm một chút, từ trong video có thể thấy được anh đã gầy đi không ít.

Bề ngoài thoạt nhìn anh có vẻ mạnh mẽ như vậy, kỳ thật..... Cởi quần áo ra, cũng không có tí thịt gì.....

Lục Dĩ Thừa bưng chén lên, uống một hơi hết sạch.

Õng ẹo! Thế nhưng lại nói anh õng ẹo! Anh õng ẹo chỗ nào!

Chính là uống xong, anh liền cảm thấy có một loại xúc động muốn nôn hết ra.

Lục lão gia quay đầu lại nhìn thoáng qua, đúng là uống hết một chén canh rồi!

Thật đúng là Nhất Nặc bảo bối của bọn họ dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Cố Nhất Nặc cẩn thận nhìn kỹ lại mấy món ăn được bày ra trước mặt Lục Dĩ Thừa, sao nhìn lại rất giống như là đồ bồi bổ vậy? Chẳng lẽ là bởi vì lần đó bị thương?

"Có phải anh cảm thấy có chỗ nào không được khoẻ hay không? Lần đó bị thương còn chưa có đỡ sao?" Cô không thể không hỏi.

"Không có, đã khoẻ lại lâu rồi, chỉ là muốn nhìn em ăn cơm thôi!" Lục Dĩ Thừa lập tức phủ nhận.

"Nếu như anh thích nhìn em ăn cơm như thế, sau này mỗi ngày lúc ăn cơm đều gọi video đi, mãi cho đến khi anh trở về mới thôi." Cố Nhất Nặc nói xong, cúi đầu ăn phần cơm của mình.

Mỗi ngày đều gọi video, cùng nhau ăn cơm? Lại còn là do cô chủ động đề nghị? Trong lòng Lục Dĩ Thừa không nhịn được vui sướng một trận, nhưng mà vừa thấy đống đồ ăn trước mặt, bỗng nhiên lại cảm thấy sống không còn gì luyến tiếc.

"Ăn nhiều một chút." Cố Nhất Nặc thấy anh nửa ngày cũng không động đũa, lại lên tiếng nhắc nhở.

Lục Dĩ Thừa bất đắc dĩ cầm lấy chén, ăn cái đống đồ ăn này thật giống như là nhai sáp!

Dưới sự giám sát của bà xã đại nhân, Lục Đại thiếu đã uống hết một chén canh, ăn một chén cơm, dọn dẹp sạch sẽ ba đĩa thức ăn.

Cận Tư Nam và Khổng Nhất Phàm hai người vỗ tay khích lệ! Vợ đúng là liều thuốc hay, công dụng thật là kỳ diệu mà!

Cố Nhất Nặc thấy anh ăn được nhiều như thế, trong lòng cũng âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

"Ăn cơm xong không được uống rượu."

"Được, không uống." Tay Lục Dĩ Thừa đã cầm chai rượu được đặt ở một bên lên, không còn lựa chọn nào khác đành phải buông xuống.

Lục lão gia ở một bên đã cười đến hai mắt híp lại, quả nhiên là vẫn còn có người trị, cái tật xấu này còn không sửa được sao?!

"Bà xã, anh còn phải đi huấn luyện, tối nay nói tiếp nha."

"Khoan đã, có phải là anh muốn đi nôn ra không?"

Lục Dĩ Thừa hít sâu một hơi, "Không có, không có."

"Nhịn một chút, từ từ sẽ khoẻ thôi." Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, giống như là đang dỗ dành một đứa trẻ vậy.

Lục Dĩ Thừa cầm di động, cũng không biết là tại sao, nghe giọng nói dịu dàng của cô, bỗng nhiên cảm thấy đã khá hơn nhiều.

Thật ra cũng không phải là anh ăn không vô, có thể là do vấn đề tâm lý, bằng không, anh sẽ không thể ăn được thức ăn mà Cố Nhất Nặc làm.

"Đi nghỉ ngơi đi." Cố Nhất Nặc nhẹ giọng dặn dò.

Anh có chút luyến tiếc. Nhưng giây tiếp theo màn hình đã tối đen, cô đã không chút do dự tắt máy.

Đúng rồi, anh còn chưa có hỏi, lúc nào thì có thể gọi video trực tiếp cho cô mà! Anh còn bị cô kéo hắc đó!

Ăn cơm xong, Cố Nhất Nặc liền đi lên lầu. Mở ngăn tủ, lấy hai con thiên nga được đặt ở bên nhau ra, cầm trên tay.

Ngày hôm đó, cô dọn vào phòng của Lục Dĩ Thừa thì nhìn thấy thứ này. Cô cho rằng một món đồ không đáng giá như thế, anh sẽ tuỳ tiện mà vứt đi, không nghĩ tới, thế nhưng anh lại đặt nó trong ngăn tủ. Cô cũng lấy hai con thiên nga của mình ra, đặt ở bên cạnh.

Nhìn một hồi, cô lại cất trở về chỗ cũ. Sau đó đi đến một bên, mở ngăn kéo lấy ra một quyển sổ, lật mở từng tờ từng tờ ra xem. Trên đó ghi rất nhiều địa điểm mà cô dự định sẽ đi cùng anh, sắp xếp nhiều như vậy, từng tờ từng tờ đều chứa đựng sự chờ mong.

Những tờ lịch được xé đi càng ngày càng nhiều, khoảng cách đến ngày anh trở về cũng càng ngày càng gần.

Bỗng nhiên điện thoại đổ chuông, Cố Nhất Nặc nhìn số máy gọi tới, chần chờ một chút, cuối cùng, lúc điện thoại sắp tắt, cô vẫn không nhịn được mà nhận máy.

"Hạt gạo nhỏ, tôi nghĩ trước nghĩ sau rồi, vẫn quyết định phải gọi cho cô, không biết là có làm phiền cô không?"

"Xin hỏi, có chuyện gì sao?"

"Là thế này, mục tiêu đã không cần theo dõi nữa, chi phí căn bản là không có nhiều như thế."

"Các anh lấy được bản báo cáo xét nghiệm ở bệnh viện, sau đó còn chụp được một số ảnh, rất hữu dụng với tôi, cho nên số tiền đó vẫn rất là xứng đáng."

"Cô có muốn đổi mục tiêu hay không? Chúng tôi có thể thay cô theo dõi một mục tiêu khác." Tịch Văn Việt là đang chỉ Cố Minh Tuyết.

Cậu ta có chút sốt ruột, hy vọng vị khách hàng này có thể đồng ý, bằng không, cậu ấy sẽ cảm thấy lương tâm bị cắn rứt.

Kỳ thật, số tiền đó cậu ta đã dùng để mua thiết bị hết rồi, thật sự là bây giờ không thể đào đâu ra được.

"Không cần đâu, cuộc giao dịch này đã thanh toán xong rồi." Cố Nhất Nặc sảng khoái nói.

Tịch Văn Việt vẫn cảm thấy rất không chân thật, trên thế giới này làm gì có khách hàng nào dễ nói chuyện đến như thế, cái người tên là hạt gạo nhỏ này quả thực chính là một tiểu thiên sứ, có số tiền này của cô, đúng là đại ân nhân của cậu ấy mà!

"Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi cúp máy đây."

"Cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm phiền cô nữa, hy vọng Hạt gạo nhỏ sau này mọi chuyện sẽ như ý, vĩnh viễn cũng không cần dùng đến chúng tôi."

Cố Nhất Nặc nhịn không được bật cười, "Cám ơn lời chúc của anh."

Tịch Văn Việt nghe được tiếng cười của cô, không nhịn được mà suy nghĩ, người này rốt cuộc là một cô gái trông như thế nào. Nghe giọng cô hình như còn rất trẻ.

"Hẹn gặp lại." Cố Nhất Nặc cúp điện thoại.

Hẹn gặp lại..... Đây vốn là ba chữ rất bình thường, lại khiến cho Tịch Văn Việt cảm thấy, có một loại cảm giác khiến cậu ấy rất chờ mong đang không ngừng quẫy đạp ở trong lòng.

Cố Nhất Nặc buông di động, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô đã định liệu trước là Cố Minh Tuyết sẽ cai nghiện không xong, đã dặn Tịch Văn Việt theo dõi Cố Minh Tuyết hai ngày, quả nhiên đã chụp được ảnh Cố Minh Tuyết hít ma tuý trong một quán bar. Giờ này chắc là Cố Minh Tuyết đã biết H đại đã huỷ bỏ tư cách là học sinh được đặt cách của cô ta rồi đúng không?

.....

Cố gia

Cố Tùng Bác đã biết chuyện Cố Minh Tuyết bị hủy bỏ tư cách học đại học! Lúc nhận được điện thoại của giáo viên chủ nhiệm, quả thực là ông ta không thể tin nổi!

Giáo viên chủ nhiệm đã nói đây không phải là tin đồn vô căn cứ! Nếu H đại hủy bỏ tư cách của Cố Minh Tuyết, đã nói lên nhất định là đã có đủ chứng cứ!

Hiện giờ, cách duy nhất chính là cho Tiểu Tuyết đi kiểm tra sức khoẻ, nếu là giả, còn có thể vãn hồi, nếu là thật.....

Ông ta thật sự không biết, nếu Tiểu Tuyết thật sự nghiện ma tuý thì ông ta phải xử lý chuyện này như thế nào!

Lúc này, Cố Minh Tuyết đang quỳ gối trong phòng khách, sợ tới mức cả người phát run, không dám nhìn thẳng vào Cố Tùng Bác đang phẫn nộ tột cùng.

"Ngày mai, ba cùng con đi bệnh viện!"

"Không! Ba, con cầu xin ba, không cần đi!" Cố Minh Tuyết lập tức bổ nhào tới trước mặt Cố Tùng Bác, khóc lóc cầu xin, "Ba, thật sự không phải là con sai, là Cố Nhất Nặc hại con, là nó hại con thành thế này! Hôm đó trong tiệc sinh nhật của nó, là nó bỏ thuốc vào ly nước trái cây cho con uống, rồi ngày nào nó cũng bỏ thuốc vào trong canh đu đủ của con! Đều là do nó hại con thành ra thế này!"

"Sao có thể là Tiểu Nặc được?" Cố Tùng Bác không tin.

"Là nó, chính là nó!" Cố Minh Tuyết giống như là một người điên vậy, đột nhiên đứng bật dậy, hận đến nghiến răng nghiến lợi!

"Ba, là vì nó ghen ghét con xuất sắc hơn nó, cho nên mới trả thù con! Đầu tiên là hạ dược con, sau đó bị mẹ phát hiện, nó liền đi báo cảnh sát, nói dối rằng mẹ muốn bắt cóc nó! Bằng không, tại sao nó có thể trở về lành lặng, còn đám người bắt cóc thì không có tên nào sống sót! Đây đều là âm mưu của nó!"

Cố Tùng Bác ngồi trên sofa, nhìn đứa con gái trước giờ luôn ngoan ngoãn của mình, đã giành về cho ông ta không ít thể diện, quả thực cảm thấy hiện giờ đứa con gái này xa lạ đến mức làm ông ta không dám nhận là con mình.

Đây là con gái của ông ta sao?

"Nó vì sợ bị mẹ vạch trần mọi chuyện cho nên hại mẹ xảy ra tai nạn giao thông! Hại mẹ thành ra như vậy! Đều là nó! Đều là nó làm hại!" Cố Minh Tuyết mất khống chế, rống lớn lên.

Cố Tùng Bác đối mặt với một loạt tố cáo như vậy, á khẩu không trả lời được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Cố Tùng Bác xoa xoa sau gáy đau nhức của mình, Tiểu Nặc và Tiểu Tuyết đều là con gái của ông ta, bây giờ lại thành ra như vậy, ông ta cũng không biết rốt cuộc thì đâu mới là chân tướng.

"Tiểu Tuyết! Ba hỏi con một chuyện! Có phải là con thật sự nghiện ma túy rồi không?"

Cố Minh Tuyết lập tức xụi lơ, ngã ngồi ra đất, khóc lóc gật đầu.

Cố Tùng Bác bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm!

Con gái ông ta, con gái của Cố Tùng Bác làm sao lại có thể dây vào mấy thứ này!

"Con lên lầu nghỉ ngơi đi, để ba bình tĩnh suy nghĩ một lát."

"Ba, mẹ đã như vậy, Tiểu Tuyết chỉ có ba là có thể dựa vào, ba, Tiểu Tuyết rất oan ức, ba nhất định phải cứu con, con sợ quá."

Cố Minh Tuyết bổ nhào vào trong lòng ngực Cố Tùng Bác, khóc không thành tiếng.

Rốt cuộc Cố Tùng Bác cũng có chút mềm lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Cố Minh Tuyết, an ủi: "Đi nghỉ ngơi đi, ba sẽ nghĩ cách, được không?"

Lập tức Cố Minh Tuyết giống như là có được sự tin tưởng vô hạn, gật mạnh đầu. Cô ta biết mà, ba sẽ không bỏ mặc mình! Mình chính là niềm kiêu hãnh của ba! Ba nhất định sẽ ra mặt cho mình, nhất định sẽ đi tìm Cố Nhất Nặc, chuyện này, tuyệt đối sẽ không cho qua như vậy được!

Cố Tùng Bác ngồi ở trên sofa, châm một điếu thuốc, ngồi suy nghĩ rất lâu.

Sáng sớm hôm sau, có mấy người lạ mặt đến Cố gia.

Cố Minh Tuyết rời giường xuống dưới lầu, tinh thần thoạt nhìn cũng không tệ lắm, đêm qua là một đêm mà cô ta được ngủ ngon nhất trong thời gian gần đây.

Dưới lầu có mấy người xa lạ đang ngồi nói chuyện với Cố Tùng Bác.

"Ngài yên tâm đi Cố tiên sinh, nơi này của chúng tôi chuyên nghiệp, chính quy, hơn nữa lại bảo mật thông tin, thời gian ngắn hiệu quả nhanh."

"Ừm." Cố Tùng Bác gật gật đầu.

"Ba, mấy người này là ai vậy?" Cố Minh Tuyết đi đến phòng khách, vẻ mặt tò mò nhìn mấy người đó.

"Cố tiểu thư, chúng tôi là tới đây đón cô."

"Đón tôi? Đi đâu vậy?"

"Đợi con cai nghiện xong ba sẽ sắp xếp lại mọi thứ cho con, sẽ nói với bên ngoài là sức khoẻ con không tốt cho nên đã đi nghỉ dưỡng một thời gian. Chuyện của con sẽ không truyền ra ngoài, cho dù là sau này con không đậu vào H đại thì cũng có thể học trường khác, ba tin vào năng lực của con." Cố Tùng Bác vẫn là không muốn từ bỏ một đứa con gái ưu tú như thế.

Cho dù không thể tốt số được như Tiểu Nặc, gả vào Lục gia. Sau này cũng có không ít nhà hào môn có thể gả, ít nhất còn có thể mang lại cho ông ta một ít lợi ích.

Đây mới là con gái ngoan của Cố Tùng Bác.

"Ba! Con không đi! Con không cần đi! Con không tới cái chỗ quái quỷ đó đâu!" Cố Minh Tuyết đã từng tới trung tâm cái nghiện mà Trình Thi Lệ sắp xếp, đó quả thực chính là ác mộng của cô ta!

"Phải đi!" Khẩu khí của Cố Tùng Bác không hề có ý thương lượng.

"Ba, vậy Cố Nhất Nặc thì sao? Nó hại mẹ và con thành như vậy, ba không định trả thù cho con và mẹ sao?"

"Trả thù?" Cố Tùng Bác lắc lắc đầu, trong mắt có vài phần lạnh lẽo, "Tiểu Nặc cũng là con gái của ba, không có chứng cứ gì mà con lại chỉ trích nó như vậy, con thật khiến ba quá thất vọng!"

"Ba! Thật sự là nó! Thật sự là nó!" Cố Minh Tuyết quả thực là không thể tin được, ngày hôm qua ba còn làm chủ cho mình, tại sao hôm nay ngủ một giấc tỉnh dậy lại đột nhiên bảo vệ cho con tiện nhân Cố Nhất Nặc kia!

"Ba thấy hai mẹ con con giống nhau rồi đấy, tinh thần có vấn đề! Mấy người còn chờ cái gì nữa, nhanh đưa nó đi đi!" Cố Tùng Bác nói với mấy người đang đứng ở một bên.

"Không cần! Đừng đụng vào tôi!" Cố Minh Tuyết vừa hét lên vừa lao ra ngoài.

Còn chưa chạy được đến cửa đã có một người ngăn cô ta lại, bẻ ngoặc tay cô ta ra sau, giữ chặt lại, một người khác cầm kim tiêm tiêm vào một liều thuốc an thần, mấy người lôi kéo cô ta leo lên một chiếc taxi.

Toàn bộ quá trình diễn ra chưa đến ba phút.

Cố Tùng Bác ngồi trên sofa thở ra một hơi dài, cầm lấy điện thoại bấm số máy của Cố Nhất Nặc.

"Alô, ba." Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Cố Nhất Nặc.

"Tiểu Nặc à, gần đây sao rồi? Ở Lục gia cũng lâu như vậy rồi, có nhớ ba không?"

Cố Nhất Nặc đưa điện thoại di động ra xa một chút, nghe thấy những lời này, biểu tình cũng có chút xấu hổ, cô thật sự không quen nghe những lời như vậy.

"Ba, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không có, cũng không có chuyện gì, chỉ là lâu rồi không gặp con cho nên thấy hơi nhớ, hay là hôm nay ba sẽ đến Lục gia thăm con?"

"Ba, có phải là vì chuyện bản kế hoạch lần trước?" Cố Nhất Nặc hỏi thẳng.

"Con nhắc ba mới nhớ, khi nào thì Lục thiếu mới trở về? Sắp tới là sinh nhật của Lục phu nhân rồi, nó nhất định sẽ về dự có phải không?"

"Không đâu, anh ấy không có thời gian để về."

"Vậy sao? Tiểu Nặc à, ba nói con nghe, Lục thiếu không về, con càng phải đi gặp mặt Lục phu nhân, bà ấy chính là mẹ chồng tương lai của con, nếu như có thể làm cho bà ấy thích con, vậy thì sau này ở Lục gia địa vị của con sẽ hoàn toàn khác biệt."

"Ba, ba cũng biết tính cách của Lục phu nhân, nếu con tùy tiện qua đó thì sẽ hoàn toàn ngược lại." Cố Nhất Nặc kiên nhẫn giải thích.

Cố Tùng Bác không nói, nhưng mà bản kế hoạch này quá quan trọng với ông ta. Bây giờ lối tắt hữu hiệu nhất chính là xuống tay từ chỗ Lục thiếu.

"Tiểu Nặc à, con thử suy nghĩ một chút, ba vất vả như vậy đều là vì cái gì, bản kế hoạch này nếu có thể được Lục tiên sinh duyệt, chúng ta sẽ kiếm được càng nhiều tiền, thân phận địa vị đều sẽ thay đổi, như vậy con ở Lục gia, cũng sẽ càng có trọng lượng hơn, con giúp ba chính là đang giúp chính bản thân mình."

Cố Nhất Nặc cố nén cái suy nghĩ muốn cúp điện thoại lại, "Ba, chuyện này con vẫn luôn để ở trong lòng, con cảm thấy con có cầm đi, cũng không chắc chắn là sẽ được Lục tiên sinh phê duyệt, con nghĩ là ba nên suy nghĩ theo hướng khác đi, ở G thị còn rất nhiều dự án có thể làm."

Đối với đứa con gái lớn này, Cố Tùng Bác đã nói hết nước hết cái như vậy rồi, ông ta suýt chút nữa đã không kiềm được con tức, chỉ nghe thấy Cố Nhất Nặc vẫn cứ cự tuyệt, ông ta giận phát điên lên. Nhưng mà ông ta lại không thể phát hỏa, còn phải ôn tồn dụ dỗ.

"Tiểu Nặc à, việc này phải xem xem ở trước mặt Lục thiếu, lời con nói có trọng lượng như thế nào, đàn ông sao, con cứ làm nũng, nói mấy câu dễ nghe vào. Chỉ cần Lục thiếu đồng ý, cậu ta sẽ giúp con đưa cho Lục tiên sinh, Lục tiên sinh cũng không đến mức ngay cả con trai mình cũng không cho một chút thể diện, đúng không? Còn nữa, việc này cũng có thể chứng minh địa vị của con ở trong lòng Lục thiếu."

"Ba, con có việc phải ra ngoài rồi, chuyện này để hôm nào rồi nói sau." Cố Nhất Nặc nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Lấy cái này đi thăm dò tâm tư của Lục Dĩ Thừa?

Cô lắc đầu bất đắc dĩ, lộ ra một nụ cười nhạt.

Kiếp trước, cô đã có bao nhiêu ngu xuẩn, thế nhưng còn cảm thấy có thể giúp ông ta hoàn thành, sau này địa vị của Cố gia càng cao thì cô có thể càng xứng với Lục Dĩ Thừa hơn!

Kiếp này làm sao cô sẽ lại giẫm vào vết xe đổ đó nữa. Bỗng nhiên cô nhận rõ được một sự thật, Lục phu nhân là mẹ ruột của Lục Dĩ Thừa, cho dù là được Lục lão gia nuôi nấng dạy dỗ từ nhỏ nhưng bà ta cũng mang thai anh mười tháng, mẫu tử liền tâm.

Cô bỗng cảm thấy một đoạn thời gian này cô chỉ đang nằm mơ mà thôi, rõ ràng là biết sau khi tỉnh mộng sẽ có kết cục ra sao, cô lại khống chế không được muốn tiếp tục chìm đắm trong giấc mộng đẹp này.

Cô chậm rãi đi đến bàn sách, cầm lấy quyển sổ ghi chép kế hoạch du lịch của mình lên, ôm chặt vào trong ngực, tâm tình rối bời....

---###

Có một câu nói thế này: là phúc không phải họa, là họa không thể tránh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Còn mấy ngày nữa là đến tháng tám, cô đã chờ đợi quá lâu, mong đợi lâu như thế, đột nhiên cô lại có một loại cảm giác lo sợ khi ngày này sắp đến.

Cố Nhất Nặc đi xuống lầu, Lục lão gia đang ngồi ở phòng khách, thế nhưng lại không mở tivi xem phim.

"Nhất Nặc, lại đây, ông nội có chuyện này muốn nói với con." Lục lão gia gọi Cố Nhất Nặc một tiếng.

"Nội, có chuyện gì vậy ạ?" Cố Nhất Nặc cảm thấy nhất định là có chuyện gì đó quan trọng, bằng không ông nội sẽ không dùng phương thức nghiêm nghị như vậy để nói với cô.

"Là thế này, mấy ngày nữa chính là sinh nhật mẹ của Dĩ Thừa, Dĩ Thừa cũng chưa về, ông nội muốn con đi thay Dĩ Thừa cho tận hiếu tận tâm, sớm muộn

gì con cũng sẽ gả cho Dĩ Thừa, cũng phải gọi Minh Lan một tiếng mẹ, cho nên nhân cơ hội này, tiếp xúc nhiều hơn một chút để cả hai hiểu biết nhau hơn."

Những lời này của Lục lão gia vừa nói xong, nháy mắt khuôn mặt nhỏ của Cố Nhất Nặc đã trắng bệch ra, cắt không còn giọt máu.

Là vận mệnh đã chú định, đã an bài hết rồi sao? Cô có tránh cũng đều tránh không khỏi cái bữa tiệc sinh nhật này sao?

"Nội biết, tính tình Minh Lan có chút ngang ngược kiêu ngạo, nó có xuất thân tốt, từ nhỏ lại chưa từng phải trải qua cực khổ cho nên không có thân thiện cho lắm, thậm chí là có chút khắt nghiệt, nhưng con là vợ của Dĩ Thừa, nó cũng sẽ không đến mức coi con như là người ngoài."

"Nội....." Cố Nhất Nặc gọi một tiếng, những lời còn lại, làm thế nào cô cũng nói không nên lời.

Cô biết tâm tư của ông nội cũng là vì tính toán thay cô, vì để sau này cô và Đỗ Minh Lan có thể chung sống hoà thuận.

Chính là, việc này căn bản là không thể nào xảy ra được.

Đỗ Minh Lan ngang ngược kiêu ngạo, trước nay đều không hề biết thu liễm, chỉ biết càng ngày càng bành trướng ra thêm thôi. Chính bởi vì cô là vợ của Lục Dĩ Thừa cho nên Đỗ Minh Lan càng như là có một loại thâm thù đại hận vì cô đã cướp mất con của bà ta vậy!

Kiếp trước, Lục Dĩ Thừa không coi cô là vợ là một chuyện, Đỗ Minh Lan còn ở khắp nơi bắt chẹt lấy cô không buông tha.

Kiếp này.....

"Nhất Nặc, đừng sợ, ở Lục gia có ông nội chống lưng cho con, không một ai có thể khi dễ con được."

"Nội à, thật xin lỗi, thật trùng hợp, mấy ngày tới con còn có một số việc....."

"Nhất Nặc, nội biết con đã từng gặp mặt Minh Lan rồi, có thể là con có ấn tượng không tốt về nó, nhưng ông cứ nhất định muốn con đi cũng là có nguyên nhân. Mấy hôm trước, Minh Lan có gọi điện qua đây hỏi thăm tình hình của ông, cũng hỏi về con, nghe nói con ở Lục gia cho nên có quan tâm vài câu, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nó chủ động gọi điện thoại cho ông."

Cố Nhất Nặc yên lặng lắng nghe.

"Năm đó, ông ngại cái tính tình ngang ngược kiêu ngạo đó của nó, sợ nó dạy hư Dĩ Thừa cho nên đã đưa Dĩ Thừa đi, hơn nữa Dĩ Thừa là lại là con trưởng, là cháu đích tôn, khoảng thời gian đó vợ ông mới mất, đủ thứ nguyên nhân kết hợp lại, ông liền cương quyết tách Dĩ Thừa khỏi mẹ nó. Lúc đó Dĩ Thừa chỉ mới đầy tháng, sau đó đợi nó lớn hơn một chút ông liền mang về G thị, kỳ thật hẳn là nó hận ông, việc này ông biết." Lục lão gia chưa bao giờ muốn nhắc lại chuyện này.

Mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, Cố Nhất Nặc cũng là lần đầu tiên nghe Lục lão gia nói về chuyện này, cũng là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt Lục lão gia lại cô đơn bi thương như vậy.

"Nhiều năm như thế, trong lòng ông luôn cảm thấy áy náy với nó, tuy rằng Dĩ Thừa khoẻ mạnh trưởng thành nhưng trong lòng nó trước sau cũng không xoá bỏ được hận thù. Sau này có Tử Duệ, nó không cho Tử Duệ gặp ông. Lần này là sinh nhật nó, nó có thể chủ động gọi điện qua đây, kỳ thật cũng là có ý muốn cho con qua đó, làm sao ông lại có thể phớt lờ bỏ qua thể diện của nó được."

Cố Nhất Nặc không thể tin nổi, thế nhưng Đỗ Minh Lan lại gọi điện thoại tới, muốn cô đi tham gia tiệc sinh nhật?

Chẳng lẽ, cô trọng sinh một lần, đôi cánh bướm này cũng làm Đỗ Minh Lan thay đổi cái nhìn về cô sao?

Chẳng lẽ, Đỗ Minh Lan tình nguyện chấp nhận cô sao?

"Nhất Nặc, lần này coi như là con đi vì ông đi, nội giúp con chuẩn bị một ít quà, cùng mang qua đó đi."

"Nội....." Cố Nhất Nặc thấy vẻ mặt mong đợi của Lục lão gia bèn gật đầu, "Được, vậy con đi."

"Đúng là một đứa bé ngoan." Lục lão gia cười hiền từ nhìn Cố Nhất Nặc.

"Nội, khi nào thì con xuất phát ạ?"

"Nếu như con không còn bận chuyện gì khác thì ngày mai xuất phát đi, nội sai Tiểu Lưu đặt vé máy bay cho con, còn nữa, cho Tiểu Lưu đi cùng con, hai người cùng đi cũng tiện chiếu cố hơn."

"Được ạ." Cố Nhất Nặc gật đầu,

"Nội, giờ con đến phòng vẽ tranh đây ạ, hôm nay còn một buổi học, ngày mai con sẽ xin Bạch Duật nghỉ ạ."

"Được, đi đi." Lục lão gia cười vẫy vẫy tay. Cuối cùng cũng giải quyết được một vấn đề, ông âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cho dù là tính tình Minh Lan giống như là đại tiểu thư đi nữa, cũng không đến mức làm khó Nhất Nặc bảo bối của ông có phải không? Rốt cuộc thì cũng là mẹ chồng tương lai, cũng sẽ lưu lại ba phần tình cảm.

Trong lòng Lục lão gia nghĩ như vậy.

.....

Cố Nhất Nặc đến phòng vẽ tranh, chuẩn bị đầy đủ màu vẽ, bút giấy, cứ thế im lặng vẽ tranh.

Bạch Duật ở một bên ngồi nhìn, đầu mày khẽ nhíu lại, anh ta nhìn ra được Nặc Nhi có tâm sự.

Cố Nhất Nặc khống chế không được cái suy nghĩ lần này đi rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì, rốt cuộc là có giống với kiếp trước hay không?

"Nặc Nhi." Bạch Duật gọi một tiếng.

Cố Nhất Nặc ngẩng đầu lên nhìn anh ta, cô cũng không biết mình đang vẽ cái gì nữa, thế nhưng lại thất thần lâu như vậy.

"Có chuyện gì sao? Tôi phát hiện em không có tâm trạng gì cả."

"Ngày mai tôi có việc không tới học được, muốn xin anh nghỉ mấy ngày."

"Định đi đâu sao?"

"Đi Đế Đô một chuyến."

"Không sao, chỉ là mấy ngày thôi mà." Bạch Duật cười nhẹ nhàng, đứng dậy lấy lại cây cọ vẽ trong tay cô.

"Tôi thấy em cũng không có tâm trạng vẽ, hay là chúng ta đi dạo một chút đi."

"Được." Cố Nhất Nặc đứng dậy, đi theo Bạch Duật đi ra ngoài.

Bạch Duật dẫn Cố Nhất Nặc đến một toà cao ốc, vào thang máy lên tầng cao nhất, đến sân thượng.

Trước mắt là một quang cảnh rất thoáng đãng khiến cho tâm tình của Cố Nhất Nặc được thả lỏng đi rất nhiều.

Gió rất lớn, một tay Bạch Duật đang dựa vào lan can nhìn rất thư thái ưu nhã.

"Tôi có thể hỏi em, em đến Đế Đô làm gì được không?"

"Mấy ngày nữa chính là sinh nhật mẹ của Lục Dĩ Thừa, cho nên tôi phải đi một chuyến, mừng sinh nhật bà ấy."

"Ừm, đây cũng là việc nên làm, nếu như em đã lựa chọn sẽ kết hôn với Lục Dĩ Thừa, vậy bà ta chính là mẹ chồng tương lai của em, về tình về lý em đều phải đi."

"Bạch Duật, không nói việc này nữa, nói chuyện của anh đi? Tôi thật sự rất tò mò về quá khứ của anh." Cố Nhất Nặc lập tức dời đề tài.

Hiện giờ cô rất cần có một chuyện gì đó để giúp mình phân tâm, để cho cô không nghĩ tới chuyến đi ngày mai nữa.

"Vậy tôi sẽ nói vậy, có một khoảng thời gian tôi đã từng ăn ngủ lề đường, còn hợp tác với một người đàn ghita gặp được trên đường nữa, hai chúng tôi vất vả cả một tháng, kiếm được không ít tiền, số tiền đó cũng đủ cho chúng tôi sống mấy tháng, nhưng mà hai chúng đã phóng túng tiêu xài, trong một ngày thôi đã tiêu sạch số tiền đó! Ngày hôm sau, cậu ta tiếp tục lang thang đàn ghita dạo, còn tôi thì tiếp tục việc vẽ tranh của tôi."

Cố Nhất Nặc ngồi tưởng tượng ra cái khung cảnh đó liền cảm thấy rất buồn cười, "Cái này chẳng hợp với khí chất của anh gì cả."

"Khí chất của tôi?" Bạch Duật cười hỏi lại.

"Đúng vậy, tôi có cảm giác anh giống như là một người thuộc giới hoàng thân quý tộc của phương Tây, làm sao có thể có quá khứ nghèo túng như thế được chứ."

Hoàng thân quý tộc? Ý cười trên mặt Bạch Duật nhạt đi một ít.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

"Vậy để tôi kể em nghe về lần đầu tiên tôi bán được tranh vậy?" Bạch Duật cười nói với Cố Nhất Nặc.

"Được đó!"

"Còn nhớ lúc đó là lần đầu tiên tôi bán tranh cho người ta, miễn cưỡng xem như là đủ kiếm cơm....."

Bất giác đã hai giờ trôi qua, Cố Nhất Nặc nghe rất say sưa, bị những câu chuyện về cuộc sống đa dạng của Bạch Duật hấp dẫn. Cô có cảm giác như, có người chỉ sợ đến một ngày kia chết già, cuộc sống cũng chẳng phong phú bằng một năm của Bạch Duật. Cô chưa từng có khát vọng nào mãnh liệt như lúc này, muốn có một cuộc sống tự do tự tại giống như Bạch Duật, có thể làm bất cứ điều gì mình muốn!

Quay về phòng vẽ tranh, Cố Nhất Nặc thu dọn giấy bút, chuẩn bị ra về.

Bạch Duật tiễn cô ra đến cửa.

"Bạch Duật, thật sự rất cám ơn anh, ở bên anh thật sự là rất thoải mái, giúp tôi quên hết những chuyện không vui."

"Thật sao?"

"Thật."

"Sau này, nếu như có chuyện gì không vui thì em cứ đến tìm tôi."

"Anh không sợ tôi sẽ làm lãng phí mất thời gian quý giá của anh sao?"

"Nặc Nhi, tôi sợ em không đến."

"A?" Cố Nhất Nặc sửng sốt một chút.

"Tôi sợ em không đến, tôi cũng cảm thấy tịch mịch." Bạch Duật cười giải thích.

"Bạch Duật, tôi thấy không rõ lắm, quan hệ giữa chúng ta là gì vậy, là bạn bè, thầy trò? Hay là cái gì, tóm lại ở bên cạnh anh tôi cảm thấy rất thoải mái."

"Là mối quan hệ thế nào không quan trọng, chỉ cần em thích ở bên cạnh tôi là được rồi."

Cố Nhất Nặc cười cười, cô không nghe ra được hàm ý của Bạch Duật ẩn trong câu nói này.

"Tôi đi trước đây, tạm biệt."

Bạch Duật vẫy vẫy tay với cô.

Cố Nhất Nặc ngồi vào xe, quay đầu lại nhìn, Bạch Duật còn đứng ở đó cười nhẹ trông theo bóng xe chạy xa dần.

.....

Tối đến, Cố Nhất Nặc thu dọn đồ đạc một chút, lần này đi cũng mất khoảng bốn năm ngày, cũng không cần phải mang quá nhiều đồ đạc, một cái vali nhỏ như vậy là đủ rồi. Lại ngoáy đầu lại nhìn cuốn sổ mà cô đã lập kế hoạch đi du lịch cô tùy tay ném ở trên bàn, thứ này cô nhất định sẽ không mang theo.

Vừa mới thu dọn xong thì điện thoại đổ chuông.

"Bà xã, em đang làm gì vậy?"

"Không phải vừa nãy ăn cơm đã gọi video rồi sao?"

"Bà xã, anh còn bị em đưa vô danh sách đen đó!"

"Danh sách đen rồi thì làm sao!"

Lục Dĩ Thừa bị nghẹn nói không nên lời, cô gái nhỏ này càng ngày càng vô pháp vô thiên! Đến cả chồng mình mà cô cũng dám cho vô danh sách đen!

"Ông nội nói ngày mai em bay đi Đế Đô mừng sinh nhật mẹ?"

"Ừm." Cố Nhất Nặc gật đầu.

"Nếu không phải gần đây anh không thể rời đơn vị, anh sẽ đi cùng em rồi."

"Sáng mai phải bay rồi, em ngủ trước đây."

Lục Dĩ Thừa nghe giọng nói của Cố Nhất Nặc, tim anh không khống chế được trầm xuống một nhịp, anh có cảm giác cô đang cố tình xa cách mình.

"Được, em nghỉ ngơi sớm đi." Lục Dĩ Thừa biết cho dù là anh không có ngắt máy thì cô cũng sẽ không chút do dự mà ngắt máy trước thôi. Quả thực là anh cảm thấy bản thân mình hiện giờ đang tự tìm ngược khắp nơi! Chẳng sợ, anh bị cô ngược trăm ngàn lần, chỉ cần vừa nghe thấy giọng nói mềm mại của cô thì lập tức anh sẽ quên hết sạch sẽ không còn chút nào. Sáng mai cô còn phải đến sân bay, hẳn là thật sự muốn nghỉ ngơi sớm một chút chứ không phải cô không muốn trò chuyện cùng anh.

Lục Dĩ Thừa âm thầm an ủi bản thân như vậy.

Cúp điện thoại, Cố Nhất Nặc ngồi bên mép giường, một chút buồn ngủ cũng không có. Cứ nghĩ đến chuyến đi ngày mai là trong lòng cô liền cảm thấy áp lực đến không thở nổi. Cô chậm rãi đứng dậy, đi đến bên bàn học, đứng nhìn cuốn sổ mà mình đã lên kế hoạch, lại lật từng trang từng trang ra xem. Chỉ mới mấy ngày trôi qua, không biết cô đã xem đi xem lại bao nhiêu lần rồi. Cô cảm thấy mình như một người bị vây hãm, hơn nữa là chính cô chủ động chui vào trong cái nhà tù này.

Đêm đã khuya, một ngọn đèn bàn yếu ớt chiếu lên bóng dáng nhỏ nhắn đang ngồi bên bàn sách, bóng dáng cô quá nhỏ bé, quá u tịch.

.....

Lục gia.

Đỗ Minh Lan và Đỗ Thiên Thiên đang đi dạo trong một cửa hàng trang sức, một bên chọn trang sức, một bên là nhân viên phục vụ ân cần tiếp đón.

"Cô, nghe nói hôm nay Cố Nhất Nặc sẽ đến đây?"

"Ừ." Đỗ Minh Lan nhìn chiếc vòng trên tay, chiếc vòng này kiểu dáng cũng đẹp, có điều chất liệu không được quý, giá cả cũng quá thấp. Ở trong lòng Đỗ Minh Lan, chuyện của Cố Nhất Nặc còn chẳng quan trọng bằng việc bà ta chọn một chiếc vòng tay.

Lần này nhất định phải làm cho Cố Nhất Nặc tới Đế Đô, chính là muốn cho Cố Nhất Nặc biết ở Lục gia này là ai làm chủ. Cuộc hôn nhân này không thể hủy bỏ, vậy thì phải làm cho Cố Nhất Nặc biến thành bộ dáng mà bà ta muốn, cũng không đến mức làm mất thể diện của bà ta trước mặt đám người quyền quý thượng lưu ở Đế Đô. Cũng giống như chiếc vòng tay này vậy, chất liệu cũng không phải là loại gì quý hiếm lắm, nếu như kiểu dáng mà còn chẳng đẹp nữa thì đừng mong lăn được lên tới mặt bàn.

"Nghe nói rõ ràng là Cố Nhất Nặc thi đậu H đại, lại đi nộp hồ sơ vào cái học viện Mỹ Thuật gì gì đó?" Đỗ phu nhân nhìn chiếc vòng trên cổ tay, thuận miệng dò hỏi.

"Hình như là vậy."

"Học viện Mỹ Thuật thì có tiền đồ gì chứ!" Đỗ Minh Lan là không biết chuyện này, cũng chưa từng để tâm tới chuyện của Cố Nhất Nặc, nếu sớm biết như vậy thì có phải giở trò gì bà ta cũng sẽ không để cho Cố Nhất Nặc đi thi vào cái học viện Mỹ Thuật gì đó!

Thi vào học viện Mỹ Thuật thì trợ giúp gì được cho Lục gia?!

"Đúng vậy ạ, đậu H đại lại không đi học, đây chẳng phải là khiến người ta chê cười sao? Nói không chừng, chuyện này không biết có bao nhiêu người đang âm thầm cười ở sau lưng nữa! Mấu chốt là bây giờ cứ hễ nhắc đến Cố Nhất Nặc là lại cứ muốn kéo cả Lục gia vào, cô, cô cũng bị dính theo, bị mất mặt!"

"Đừng có đem cô với nó dính vào một chỗ! Còn chưa có bước qua cửa Lục gia này đâu!" Đỗ Minh Lan chỉ cần nghe nhắc tới tên Cố Nhất Nặc thôi là tâm tình liền khó chịu, như là lập tức phát hỏa lên vậy!

"Cô, kỳ thật chuyện này hẳn là cô phải vì anh Dĩ Thừa mà tranh thủ một chút, cô cứ trơ mắt ra nhìn ông già đó làm bậy, hủy hoại anh họ sao? Đế Đô nhiều nhà môn đăng hộ đối như vậy, nếu như không phải vì cái con nhỏ Cố Nhất Nặc này thì giờ cô đã có cháu nội rồi đó!"

Đỗ Minh Lan càng nghĩ càng giận, còn không phải là bởi vì cái lão già kia sao? Cướp con của bà ta đi không nói, lại còn làm ra một Cố Nhất Nặc!

Nếu có thể hủy bỏ cuộc hôn nhân này thì năm đó đã không để cho lão già đó đi định ra cuộc hôn nhân này rồi!

"Cô, con biết Lục lão gia làm cho cô khó xử, nếu vấn đề xảy ra từ phía Cố Nhất Nặc thì sẽ dễ nói đúng không?"

"Vấn đề xảy ra từ phía Cố Nhất Nặc?" Đỗ Minh Lan nghi hoặc nhìn về phía Đỗ Thiên Thiên.

"Cô, cô xem cái vòng tay này, thật giống như là làm ra để dành riêng cho cô vậy." Đỗ Thiên Thiên đột nhiên chỉ vào một cái vòng tay.

Đỗ Minh Lan vừa thấy giá niêm yết cũng rất vừa lòng.

Đỗ Thiên Thiên thấy Đỗ Minh Lan thích, lập tức rút thẻ ra thanh toán, "Cô, đây là quà sinh nhật con tặng cô ạ!"

"Thật là biết cách khiến cô vui vẻ!" Đỗ Minh Lan đem vòng tay đeo lên, càng nhìn càng thấy thích.

...

Cố Nhất Nặc mới vừa lên máy bay không lâu thì Cố Tùng Bác đã liền chạy tới Lục gia rồi.

Ông ta không biết Cố Nhất Nặc đi Đế Đô, nhưng mà mắt thấy sắp tới sinh nhật Lục phu nhân cho nên liền thấy bồn chồn sốt ruột. Đây chính là cơ hội tốt nhất, nhất định không thể bỏ qua.

Vốn dĩ ông ta nghĩ, cho dù Lục thiếu không đi cùng Tiểu Nặc thì ông ta sẽ tự mình cùng Tiểu Nặc đi một chuyến. Kết quả là chạy đến Lục gia mới biết là Tiểu Nặc đã lên máy bay rồi.

Ông ta cố nén vui sướng trong lòng, ngồi nói chuyện với Lục lão gia.

"Tôi cũng là nghĩ có thế nào thì Tiểu Nặc cũng phải đi một chuyến, Lục phu nhân là mẹ chồng tương lai, đây là việc mà Tiểu Nặc nên làm."

"Anh nghĩ như vậy cũng coi như chu đáo." Lục lão gia gật gật đầu.

Kiếp trước Cố Nhất Nặc mua quà sinh nhật, mặc kệ là kiểu dáng hay chất liệu đều tốt hơn Đỗ Thiên Thiên nhiều, nhưng Lục phu nhân vẫn chướng mắt thôi.

___###

Để mọi người đợi lâu rồi, ad chân thành xin lỗi mọi người nha. Có ai còn thức như ta không???

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Ông Xã Mưu Sâu Kế Hiểm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.